

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TOUGH OF FATE

Çeviri Kitaplar Telegram
<https://t.me/cevirigiller>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Cora Reilly

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A TOUCH OF FATE

@cevirigiller

USA Today Bestselling Author
Cora Reilly

A
TOUCH
OF
FATE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
Cora Reilly

Kaderin Bir Dokunuşu

Telif Hakkı ©2025 Cora Reilly

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

[Cora' bültenine abone olarak](#) nın haberyeni kitaplarını, bonus içerikleri ve çekilişleri öğrenin!

Kapak: Kitaplar ve Ruh Halleri

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster @lanefotograf

Model: Heath Hutchins

Emma Mancini, geleceğin Underboss'u ve Outfit'in en gözde bekârlarından biri olan Samuel Mione ile görücü usulü evleneceğini öğrendiğinde, aralarındaki yaş farkına rağmen geleceklerinden umutludur. Ancak, birlikteliklerini çevreleyen bitmek bilmeyen dedikodular ve Samuel'in soğuk tavrı bu umudu söndürür.

Geçmişte verdiği talihsiz bir kararın ardından, suçluluk ve acı Samuel'in daimi yoldaşlarıdır. Duygusal saçmalıklara ayıracak vakti yoktur ve bir kadına bağlanmak sadece istenmeyen bir yükümlülük daha ekler.

Yine de Emma kaderine boyun eğen biri değildir. Onu uzak tutmaya kararlı soğuk bir kocadan çok daha büyük engellerin üstesinden gelmiştir.

Emma, Samuel'in aşılmaz duvarlarını yıkabilecek midir? Ve eğer yaparsa, keşfettiği şeyle yaşayabilir mi?

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Önsöz
Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Beşinci
Bölüm Altıncı
Onaltı Yedinci
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Onuncu
Onbirinci Oniki
Onüçüncü
Ondördüncü
Onbeşinci Bölüm
Bölüm Bölüm
YirmiOnyedinci
Onsekizinci
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Yirmi Yirmi Yirmi
BölümÜç Bölüm Bölüm
BeşDört

Bölüm Yirmi Altı Yirmi

BölümYedi Bölüm

Bölüm Bölüm OtBölüm

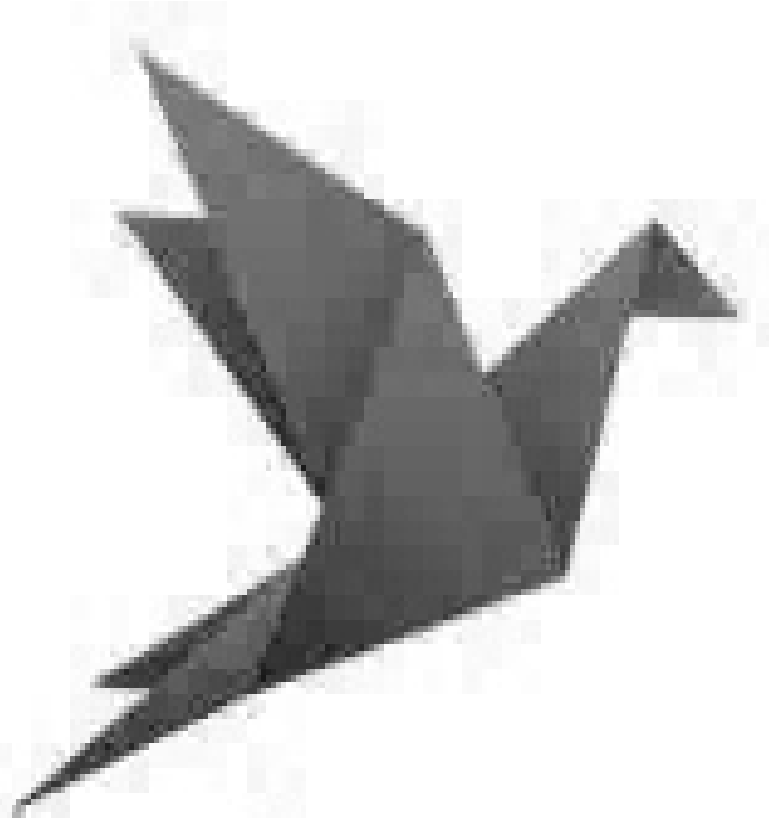
Otuz BirYirmi Yirmi

Dokuz Sekiz uz

Sonsöz Yazar

Hakkında

PROLOGUE

Emma

Ardından hırıltı geldi.

Etrafım pamukla sarılmış gibi hissediyordum.

Vücudum uyuşmuştu, tıpkı bir keresinde şöminemizin camına dokunup parmaklarımı yaktığım zamanki gibi. Günlerce parmak uçlarımda hiçbir şey hissetmemiştim. Şimdi sadece derim değil, tüm vücudum öyle hissediyordu. Uzunluğumun neredeyse her katmanında bir uyuşukluk vardı, anlamadığım kalın bir hiçlik sisi.

Bip. Bip.

Bip.

Elim ağırlaştı. *Bunu* hissedebiliyordum. Geri kalan her şeyimden daha ağırdı. Göz kapaklarım kabuk bağlamıştı ve onları açmak büyük çaba gerektirdi ama sonunda karanlığın yerini beyaz bir duvar aldı. Gözlerim sola doğru seğirdi çünkü başım hareket edemeyecek kadar ağırdı. Annem yanımdaki sandalyeye oturdu, başı şiltenin üzerindeydi ve eli benimkini tutuyordu. Bu ağır bir histi.

Neredeydim ben? Neler oluyordu?

Ağzım ve boğazım acı verici bir şekilde kurudu. Yutkunmaya çalıştım ama bir şey boğazımı tıkadı. Panikle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çığlık atmak istedim ama ağzım da tıkalıydı.

"Emma," dedi annem.

Gözlerimiz buluştu. Onunki gözyaşlarıyla doluydu. Elimi ondan çektim ama bu hareket bile inanılmaz derecede yorucuydu.

Yüzüme uzandım, beni yutkunmaktan, konuşmaktan alıkoyan her neyse söküp atmak istiyordum.

Çığlık atmamı.

Tuhaf bir tüpe dokundum. Annem elimi kavradı ve nazikçe ç e k i p aldı. O ne yapıyordu? Neden bana yardım etmiyordu?

"Sorun yok," dedi ama sesi sözlerinin yalan olduğunu ele veriyordu. Aynı anda alarmı başlatan bir düğmeye bastı. Kafamın içinde o kadar acı verici bir sesle tizleşti ki kulaklarımı kapatmak istedim ama bu bile imkansızdı. Kara tahtaya çakılmış çiviler kadar dayanılmaz bir ses. Boynumdaki küçük tüyler yükseldi ve bu küçük kas hareketi bile canımı acıttı.

"Bu senin solunum tüpün, tatlım. Sakın dokunma. Hemşire birazdan onu çıkarmak için burada o l a c a k ."

Neler olduğunu anlamamıştım. Hemşire mi? Gözlerim etrafımı, kalp atışlarımı ve nabzımı izleyen makineyi, solunum makinesini ve serumu inceledi. Annem elimi sıktı.

"Şşşt," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek." Ama bunu söylerken bile ağlamaya başladı.

Kapı açıldı ve bir hemşire içeri girdi, ardından babam ve kardeşim Danilo geldi. Hepsi aceleyle yanıma koştu. Hemşire ne yapacağını anlatmaya başladı ama ben zar zor dinledim. Babam elimi okşadı ama yüz ifadesi bana kötü bir şey olduğunu söylüyordu. Peki ya Danilo?

Sanki beni böyle görmek canını yakmış gibi yüzü acıyla buruşmuştu. Kahverengi saçları sanki parmaklarını defalarca geçirmiş gibi darmadağınktı ve beyaz gömleği kırış kırış olmuştu. *Kırış kırış*. Danilo görünüşüne dikkat etmezse durum vahim olacaktı.

Hemşire tüpü çıkardığında öğürdüm, sonra öksürdüm. Ağzımda bayat bir tat vardı ve boğazım, burnum kapalı olduğu için ağzım açık uyuyakalmışım gibi kuru hissediyordu. Ama daha kötüsü.

Annem bana bir bardak su verdi ve sırtlığın yarıya kadar yükselmesi için bir düğmeye bastı. Bunu kolaylaştırmak ve oturmak istedim ama vücudum tepkisiz kaldı. Kaslarım komutuma itaat etmedi. Oturur pozisyona geçmek istedim ama sol kolum, boğazım, göğsüm ve başım hariç vücudumun neredeyse her yerinde pamuk hissi hâlâ devam ediyordu.

Danilo ve babam beni gerçekten korkutan bir bakış alışverişinde bulundular.

Boğazımı temizledim ama kelimelerim hâlâ takılıp kalmıştı. Sudan bir yudum daha aldım, sonra tekrar denedim. "Ne..." Öksürdüm.

"İç," diye teşvik etti annem, bardağı tekrar dudaklarıma götürürken eli titriyordu.

Başımı salladım. "Ne...oldu...pe...pend."

Kötü bir şey olmuştu ve kimse bana bir şey söylemiyordu.

Babam titrek bir iniltiyle diğer sandalyeye çökerken Danilo nihayet yatağa doğru adım attı. Kül rengi olmuştu ve kahverengi saçları sanki uzun zamandır yıkanmamış gibi görünüyordu. Genellikle hastanede ziyaret ettiğimiz kişi oydu. Annem onun için ağlardı.

Kaşlarımı çattım. O hastanede değil miydi? Hatırlamaya çalıştım ama anılarım bulanıktı.

Danilo omzuma dokundu. Parmak uçlarının omzuma dayandığını gördüm ama dokunuş sanki hastane önlüğü çok dolguluymuş gibi mesafeliydi.

Tekrar onun endişeli yüzüne baktım.

"Bir araba kazası geçirdin. Hatırlıyor musun?"

Kaşlarım çatıldı. Okuldaydım... sonra eve gittim... hayır. Dansıma gittim. Şimdiye kadarki en büyük rolümdü. Dans harika geçti. Korumam beni eve götürmüştü çünkü annem kanser ameliyatı için babamla birlikte hastanedeydi... ve Danilo oyunumdan erken ayrılmak zorunda kalmıştı.

Danilo'ya göz kırptım, kafam karışmıştı. Sonra babama baktım. Annem pencereye gitmişti ve dışarı bakıyordu. "Birkaç haftadır komadaydın."

"Vücudumu hissedemiyorum."

Babam gözlerini kapadı, burnunun üstünü çimdikledi.

Danilo daha önce annemin oturduğu sandalyeye oturdu. Elimi tuttu ama hemen konuşmaya başlamadı. Başladığında sesi birkaç kez çatallandı. "Arabadan çıkarılman gerekiyordu, Emma. Gerçekten çok kötüydü. Omuriliğinde bir miktar hasar oluşmuş."

"Tekrar dans edebilir miyim?" diye sordum. Neden ilk sorduğum şeyin bu olduğundan bile emin değildim. Öğretmenimiz benden hiç memnun olmadığı için bazen dansı bırakmak istiyordum ama şimdi bırakma fikri göğsümde bir delik açıyordu.

Danilo başını salladı. "Hayır."

"Hiçbir şey kesin değildir," dedi annem çabucak.

Danilo başını salladı. "Bacaklarının kontrolünü tekrar kazanması pek olası değil. Ona boş yere umut verme anne."

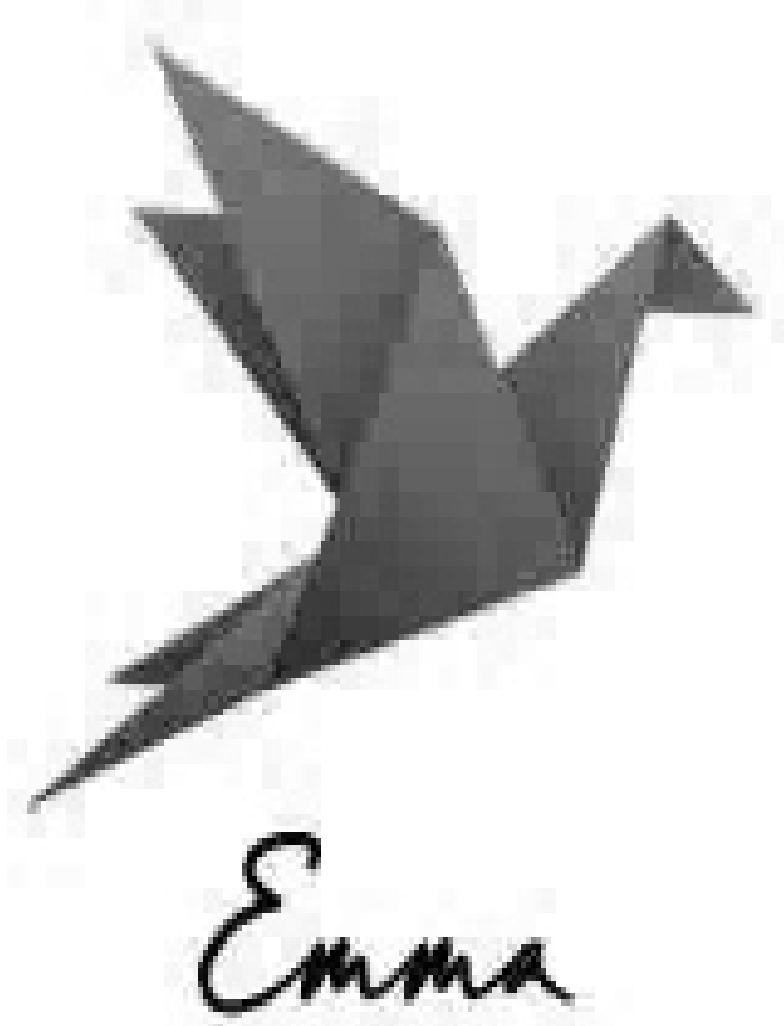
Boş umut mu?

Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım, onları, göğsümün altındaki herhangi bir şeyi hissetmeye çalıştım ve yapamadığımda panik tekrar başladı.

Danilo'nun elimi tutuşu sıkılaştı. "Emma, biz senin için buradayız. Yalnız değilsin. Her zaman seninle ilgileneceğiz."

Gözlerimi kapattım. Ellerimi hareket ettirebilseydim, kulaklarımı da kapatırdım. Daha fazla duymak ya da görmek istemiyordum. Düşünmek bile istemiyordum. Sadece bu kabustan uyanmak ve tekrar normal hissetmek istedim.

CHAPTER ONE

11 yaşımdayım

Bir daha asla desteksiz yürüyemedim.

Yine de her şey daha iyiye gitti. Danilo'nun söz verdiği gibi.

Komadan çıktıktan sonraki ilk hafta içinde kollarımı hareket ettirebildim ve vücudumun üst kısmındaki his geri geldi. Kollarım eskisinden daha zayıftı ama doktorlar eğitimle ve vücudum kaza ve ameliyatlardan sonra iyileştikçe eski güçlerine kavuşacaklarını söylediler. Ne kadar istesem ve annem ne kadar dua etse de alt bedenim aynı şekilde iyileşmedi. Bana her zaman bunun geçici olduğunu söyledi ve ben de ona inandım. Ona inanmam gerekiyordu.

Kendimi yeterince güçlü hissettiğimde Danilo ve bir hemşire beni tekerlekli sandalyeye oturttu. Annem beni içinde görünce ağlamaya başladı ve mırıldandığı bir bahaneyle odadan çıktı. Yüz ifadesi taş gibi olan ve tutamaklara tutunan kardeşime baktım. Gözleri benimkilerle buluştu ve bana sıkı bir gülümseme verdi. "Tekerlekli sandalyede olmak istemiyorum Danilo. Eskiden olduğu gibi yürümek istiyorum. Tekrar yürüyeceğim, değil mi?"

Danilo uzun süre bana baktı, donuk yüzündeki tek hareket çenesindeki bir kasın seğirmesiydi. Hemşire onunla benim aramda bir bakış attı, kaşları birbirine yaklaştı. Koluma dokundu ve ben de onun nazik mavi gözlerine baktım. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum Emma. Ve biraz korkutucu ama tekerlekli sandalye senin düşmanın değil. İstedğin yere gitmene yardımcı olacak. Her aktivite için tekerlekli sandalyeler var. Hafif ve çeviktirler. Onlarla spor yapabilir ve hızlı bir U dönüşü yapabilirsiniz. Doğru tekerlekli sandalyeyi alırsanız kardeşinizden daha hızlı olacaksınız. Ve daha fazla destek tercih ederseniz, elektrikli bir tekerlekli sandalye bile alabilirsiniz. O zaman onu tek bir parmağınızla yönlendirebilirsiniz. Harika değil mi?"

Beni neşelendirmeye, durumumu daha az ürkütücü göstermeye çalıştığını biliyordum ama tekerlekli sandalyeler hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordum. Bacaklarımın beni gitmem gereken yere taşınmasını istiyordum. Şefkatli bir gülümsemeyle omzumu sıktı. "Kolların biraz daha güçlendiğinde sana en hafif tekerlekli sandalyelerimizden birini getireceğim, böylece alışabilirsin, tamam mı?"

Başımınla küçük bir selam verdim. O odadan çıkar çıkmaz ağabeyime yalvaran bir bakış attım. "Tekerlekli sandalyeye alışmak istemiyorum Danilo. Bacaklarımı istiyorum. Lütfen."

Danilo sandalyenin etrafında yürüdü ve önümde kalçalarının üzerine oturdu. Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım Emma. Dünya çapında sana yardım edebilecek terapiler ve doktorlar arayacağım ama hazırlıklı olmanı istiyorum. Tekerlekli sandalye kullanmayı öğrenmeni istiyorum ve seveceğin bir tekerlekli sandalye bulana kadar sana en iyi tekerlekli sandalyeleri alacağım."

Ondan uzağa baktım. Neden annem gibi yalan s ö y l e y e m i y o r d u ?
Neden bir gün tekrar yürüyeceğimi söyleyemedi?

Tekerleklerle manevra yaptırmakta zorlandım. Sıkışmış gibiydiler. Onları hareket ettirmeye çalışmaktan parmaklarım ağrıyordu. Bu tekerlekli sandalyeyi yönlendirmek kolay değildi. Hafif de değildi. "Çalışmıyor!"

Hemşirenin bana pratik yapmam için getirdiği hafif tekerlekli sandalyeyi on dakika boyunca hareket ettirmeye çalıştıktan sonra öfke ve hayal kırıklığından gözlerim yaşardı.

"Sanırım yanlışlıkla frenleri devreye soktunuz." Tekerleğin bir kolunu çekti ve tekerlekli sandalyeyi ileri doğru hareket ettirebildim, ancak yatağı geçmeye çalıştığımda tekerleğim bacaklardan birine takıldı. Ellerimi kucağıma bıraktım ve dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Danilo pencere kenarına yaslanmış, soğukkanlı bir ifadeyle her şeyi izliyordu. Annem beni tekerlekli sandalyede görmeye dayanamadığı için korumasıyla birlikte kantine gitmişti.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedim sesimi çıkarmadan.

"Benim mi yoksa kardeşinin mi sana yardım etmesini istersin? Belki de sen yardım almadan yapana kadar sana nasıl yardım edeceğini öğrenmesi iyi olur."

Gözlerim dehşetle irileşti ve Danilo her zaman yanımda sergilediği kontrollü sakinliğinden sıyrılmış bir şok ifadesiyle doğruldu. Bunu çabucak gizledi ve yavaşça başını salladı.

Ben başımı salladım. "Hayır. Danilo'nun bana yardım etmesini istemiyorum." Sesim kesildi.

"Belki annen?"

Danilo'nun ağzı inceldi.

"Bununla başa çıkamaz," dedim. Annem babama bakmak zorundaydı ve bu onun için zaten inanılmaz derecede zordu.

Hemşire ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Aileniz sizi bir hafta içinde eve götürmeyi planlıyor, bu yüzden size nasıl yardımcı olacağımızı bulmamız gerekiyor." Danilo'ya baktı. "Onun için özel bir hemşire tuttunuz mu?"

Danilo ters ters baktı. "Bizim durumumuz özel. Evimize yabancıların girmesinden hoşlanmayız."

"O zaman ona yardım etmen gerekecek. Şu anda bunu kendi başına yapamaz."

Danilo bana doğru yürüdü ama ben başımı salladım. "Hayır!" İşeyebilmem için kardeşimin soyunmama yardım etmesini istemiyordum. Beni tuvalete kaldırmasını da istemiyordum. Bana yardım etmesine izin vermeden önce katetere geri dönmeyi tercih ederdim.

Danilo bana baktı ama ne yapacağından emin olmadığı belliydi. Onu çaresiz görünce umutsuzluğum arttı. Benim büyük, güçlü kardeşim. Sertçe yutkundum. "Her gün pratik yapacağım, böylece kendim yapabilirim."

"Ailen fikrini değiştirmezse bir hafta içinde eve döneceksin.

Vücudunun hâlâ iyileşmesi gereken çok şey var Emma."

Danilo'ya doğru ilerledi ve Danilo'nun ifadesi sertleşti. "Dinle, senin dünyanın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama kız kardeşinin başlangıçta yardıma ihtiyacı olacağını biliyorum. Vücudu çok şey yaşadı. Yaralarının iyileşmesi gerekiyor, içten ve dıştan. Eğer çok erken çok fazla şey yaparsa, bu onu geriye götürebilir. Ya ona yardım edecek birini işe alırsınız ya da ailenizden birinin bunu yapması gerekir. Eğer bu bir sorunsa, alçakgönüllülüğü korumanın yolları var." Durakladı. "Ve kız kardeşinin bir terapist ihtiyacı var. Kaybettiği şeyle yüzleşmek için yas danışmanlığı alması gerekiyor."

Sertçe yutkundum. Bizim dünyamızda insanlar terapiye gitmekten bahsetmezdi. Zihinsel sorunlar için yardım almak sizi zayıf gösterirdi. Ama o anda kendimi hem bedenem hem de zihnen zayıf hissediyordum.

Kaybettiklerimle yüzleşmek... bunu yapabilir miydim? Çünkü bazen sanki katlanamayacağım kadar çok şey kaybetmişim gibi geliyordu.

"Ailem halleder," diye kestirip attı Danilo.

Tekerlekli sandalyeyi geri çekmeye çalıştım ve sonunda çözdüm. Banyoya doğru ilerleyişim yavaştı, kollarım ve ellerim çabuk yoruluyordu. Vücudumun hissedebildiğim kısımları ağrı kesici ilaçlara rağmen ağrıyordu. Banyoya girdiğimde donup kaldım. Kendimi tekerlekli sandalyeden kaldırıp klozete oturtacak gücüm yoktu. Yardım almadan vücudumun alt kısmını bile soyamıyordum. Kalçalarımı kaldırmam gerekiyordu.

eşofman altı ve külotu çıkarması gerekiyordu ve bu henüz bir seçenek değildi.

Danilo içeri girdi. Onu gönderme dürtüsüyle savaştım ama hayal kırıklığı ve utanç gözyaşlarına karşı savaşımı kaybettim. Bana doğru yaklaştı ve omzuma dokundu. "Ne yapabilirim?" Sesi son derece kontrollüydü ama gözlerinin etrafındaki gerginliği görebiliyordum.

"Kollarımın altından tutup beni kaldırırsanız, pantolonumu aşağı itmeye çalışabilirim." Bunu her zaman hemşireler yapardı, bu yüzden kendim yapabileceğimden tam olarak emin değildim. "O zaman beni tuvalete yatırmanız gerekecek."

Gözlerimi kapattım, bunun her anından nefret ediyordum. "Ona zarar verir miyim?" Danilo hemşireye sordu.

"Bir bakacağım ama ameliyat olalı beş hafta oldu, yavaş ve dikkatli hareket ettiğiniz sürece her şey yolunda gidecektir."

Gözlerimi açtığımda Danilo'nun büyük bir endişeyle yüzüme baktığını gördüm. Beni koltuk altlarımdan tuttu ve tekerlekli sandalyeden birkaç santim yukarı kaldırdı. Çoğunlukla kalçalarım ve omuzlarım ağrıyordu ama yine de sesimi çıkarmadım. Aşağı uzandım ve eşofman altımı aşağı itmeye çalıştım ama bel bandı bunu zorlaştırdı. Garip pozisyonum ve yorgun kaslarım nedeniyle harekete yeterince güç veremiyordum. Sonunda hemşire yardım etmek zorunda kaldı ve Danilo beni klozete oturttu. İkisi de gitti ama sonunda kendimi bırakabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti.

İşim bittiğinde hemen Danilo'yu çağırmadım. Beni yüzüstü bıraktığı için vücuduma, kazaya neden olan adama ve bana yardım edemeyen doktorlara kızgındım. Ama en çok da kalbimin kırıldığını ve üzüldüğümü hissettim. Hiçbir şey alıştığım gibi olmayacaktı. Bir terapist bunların herhangi birini nasıl değiştirebilirdi? Bana gerçekliği unutturabilirler miydi?

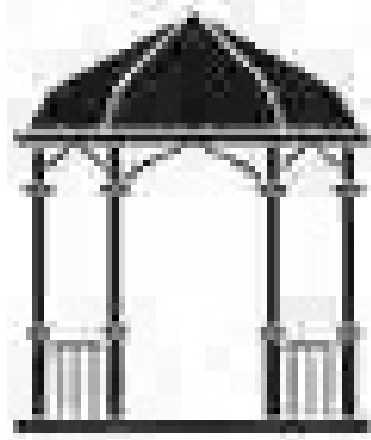
"Emma?" Danilo aradı.

"İçeri gel." Sesim kısılmıştı ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. Danilo içeri girdiğinde başımı kaldırmadım. Ayakkabıları görüş alanımda belirdi. Beni kavradı ve ayağa kaldırdı. Eşofmanımı üzerimi örtecek şekilde yukarı çekmeyi başardım. Danilo beni tekerlekli sandalyeme oturttu. Lavaboya doğru ilerledim ve Danilo beni izlerken suyu açmayı başardım. Ellerimi temizledim, sonra sandalyede arkama yaslandım.

Hemşire gülümseyerek "İlerleme var," dedi. Gülümsemesine karşılık vermedim.

Sonunda gitti. Danilo beni yatak odasına geri itti, sonra tekrar önümde çömeldi. "Emma, sen güçlölün. Yakında, kendi başına

Bunu tek başına yapabilirsin, ama yapamadığın sürece sana yardım edebilirim, tamam mı?" Gözlerinin içine baktım ve başımı salladım.

Komadan çıktıktan dört hafta sonra doktorların tavsiyesine karşı çıkarak eve döndüm. Bir rehabilitasyon kliniğine gitmem gerektiğini düşünüyorlardı ama Danilo ve babam orada korunmamı garanti edebileceklerinden emin değillerdi. Tüm terapi seanslarım ya evde yapılacaktı ya da Danilo beni oraya götürecekti.

Nihayet eve geldiğimde, bacaklarımda bir miktar his geri dönmüştü. Başlangıçta, uykuya daldıktan sonra uzuvlarıma geri dönen his gibi bir karıncalanma şeklindeydi, sadece bacaklarım "u y a n m a d ı" ve karıncalanma daha çok rahatsız edici bir iğnelenme gibi hissettirdi. Bu ısrarlı karıncalanmanın ilk başlarda neden olduğu uykusuz gecelere rağmen, ilk birkaç gün ve haftadaki uyuşukluktan daha iyiydi. Ayak parmaklarım gibi tamamen uyuşmuş bölgeler kalmıştı ve baldırlarım sadece üzerlerine ağırlığımı verdiğimde ya da çok ağır bir şey üzerlerine dayandığında bir tür donuk basınç sinyali veriyordu. Bunun dışında dokunulduğunu hissetmiyorlardı.

Evim artık ev gibi hissettirmiyordu çünkü üst kattaki yatak odama bile biri beni taşımadan çıkamıyordum. Tuvaleti yardım almadan kullanamıyordum çünkü henüz tutamaklar yoktu. Lavabolar tekerlekli sandalyede otururken ulaşamayacağım kadar yüksekti. Liste uzundu. Anlaşılan annem evin erişilebilir hale getirilmesini istemiyordu çünkü bu sonsuza kadar tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalacağımı kabul etmek anlamına geliyordu. Babam zaten tartışmaya dahil olamayacak kadar kötü durumdaydı. Ama ben döndükten bir hafta sonra Danilo kendini kaybetti.

"Bu şehrin Underboss'u olarak, senin ve diğer herkes için benim sözüm kanundur anne ve bu evi Emma'nın hoş karşılanacağı bir yere dönüştürme kararı aldım. Yarın ustalar gelecek ve işlerine başlayacaklar."

Annem sessizliğe gömüldü ve ben de rahatladım. Son birkaç gündür tekerlekli sandalyemle ulaşamadığım için yapamadığım bir dizi şey vardı. Bu durum kendimi dışlanmış ve çaresiz hissetmeme neden olmuştu, hatta hastanedekinden bile daha fazla.

Asansör kurulduktan ve diğer her şey erişilebilir hale getirildikten sonra, sürekli yardım almadan evin içinde hareket edebiliyordum. Her şey hala uzun zaman alıyordu ve raflar ulaşamayacağım yerlerdeydi ama özgürlüğümün bir kısmını geri kazanmış gibi hissediyordum. Elbette annem ya da Danilo her zaman evdeydi ama ben kendimi biraz daha eski ben gibi hissediyordum.

Her gün birileri gelip benimle fizik tedavi ve masaj yapıyordu ve sonunda bir terapist bile başa çıkmama yardımcı olmak için beni ziyaret etti. Danilo'nun eve yabancıların girmesini istememesine rağmen, Outfit'te benim gibi omurilik yaralanması geçirmiş birine yardım etmek konusunda uzmanlaşmış biri yoktu.

Korumalar, ailem ve doktorlar dışında gördüğüm tek insanlar onlardı. Danilo kendimi daha güçlü hissedene kadar gözlerden uzak olmamı istiyordu. Bazen günlerimi evde geçirmemin tek nedeninin ruhsal durumum olup olmadığını merak ediyordum.

Durumumun ne kadarının kamuoyu tarafından bilindiğini bilmiyordum. Uyandıktan sonraki ilk birkaç hafta içinde birçok arkadaşım bana yazmıştı ama kısa süre içinde bunun gerçek bir endişe ya da arkadaşlıktan ziyade meraktan kaynaklandığı ortaya çıktı.

Sonunda, durumum hakkında daha fazla bilgi vermediğimde, çoğu yazmayı bıraktı. Indianapolis'teki arkadaş grubumdan sadece en yakın arkadaşım Giorgia kaldı. Ancak o bana hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Hastaneden taburcu olduktan iki hafta sonra beni ilk kez ziyaret ettiğinde (Danilo beni daha önce görmesine izin vermemişti), endişeli ağabeyimin yanından geçip sanki hiçbir şey değişmemiş gibi bana sıkıca sarıldı. Kıvrıcık kızıl saçları yüzümü gıdıklıyordu. Geri çekildi ve bana gülümsedi, sonra antrenin bir köşesinde duran elektrikli tekerlekli sandalyeye baktı. Onu neredeyse hiç kullanmamıştım. "Deneyebilir miyim? Senin için nasıl olduğunu bilmek istiyorum." Yüzünü buruşturdu, sonra başını eğdi, mavi gözleri endişeyle parlıyordu. "Bu kabalık mıydı? Annem kaba olmamak için dikkatli olmamı söyledi ama biz arkadaşız.

sonsuz dek. Yani, nasıl olduğumu bilirsin."

Kazadan bu yana ilk kez kahkahayı patlattım. "Sen sensin Giorgia ve farklı davranmanı istemiyorum."

Giorgia elektrikli tekerlekli sandalyeye oturmuş, nasıl çalıştığını anlamaya çalışırken dili dudaklarının arasında sıkışmıştı. Ben manuel tekerlekli sandalyemin çevikliğini tercih ettim. Danilo bizden birkaç adım ötede duruyordu. Gündüzleri çok gezinirdi, bu da geceleri çalışmak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Ne zaman uyuduğundan emin değildim. Tekerlekli sandalye aniden ileri fırladığında Giorgia küçük bir çığlık attı ve neredeyse kardeşimle çarpışıyordu. Ağabeyim ona kaşlarını kaldırdı.

Ben yine güldüm. Ses yabancı geliyordu ve kaburgalarım gerçekten ağrıyordu. "Vay canına, bu şey çok hızlı." Kumanda kolunu çevirdi ve sandalye hareket etti.

sağa doğru, neredeyse merdivene çarparak. Bana geniş gözlerle baktı. "Bu yarış için mi yapılmış?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. "Pratik yapmak gerekiyor ama ben bu sandalyeyi tercih ediyorum." Hafif, çevik sandalyemi okşadım. Tekerlekli sandalyeyi köşeye çekti, sonra ayağa kalktı.

Bir sızı hissettim ve sertçe yutkunmak zorunda kaldım.

Giorgia'nın ifadesi düştü, gözleri yumuşadı. Sanırım yüzüm onun tekerlekli sandalyeden inişini görmenin beni ne kadar incittiğini gösteriyordu çünkü benim için asla böyle olmayacaktı. Fizyoterapistim vücudum izin verir vermez bacak destekleriyle çalışacağımıza söz vermişti ama omuriliğimin aldığı hasar nedeniyle bir daha desteksiz yürüme şansımın neredeyse sıfır olduğunu da açıkça söylemişti.

"Özür dilerim."

Başımı salladım. Özür dileyecek hiçbir şeyi yoktu. "Haftalardır ilk kez beni güldürdün."

Giorgia yanıma geldi. "Film izleyip patlamış mısır yeriz diye düşünmüştüm?"

Başımı salladım, böylece yeni asansörle üst kattaki odama çıktık. Danilo sonunda bizi yalnız bıraktı.

Genelde filmleri benim yatağımda izlerdik. Giorgia her zamanki gibi yere çöktü, sonra kararsız bir ifadeyle doğrulup oturdu. "Yoksa kanepede oturmayı mı tercih edersin?" Yan taraftaki kanepeyi işaret etti. Kazadan beri onu kullanmamıştım. Televizyon her iki tarafa da çevrilebilirdi.

"Hayır," dedim ve yatağa yaklaştım. Frenleri tuttum. Yeni, daha alçak bir yatak olsa bile tekerlekli sandalyeden yatağa geçmekte hâlâ zorlanıyordum.

Model. Kendimi yatağa atmaya çalışırken Giorgia beni izledi. Üç denemeden sonra nihayet kıcıımı yatağa sokmayı başardım. Sırtım yatak başlığına değene kadar kollarımı kullanarak geriye doğru kaydım. Sonra arkama yaslandım ve derin bir nefes almak zorunda kaldım. Vücudum ağrıyordu ve bu kısa hareketten dolayı yorgun hissediyordum.

Giorgia kumandayı elinde tutuyordu ama henüz televizyonu açmamıştı. "Eğer konuşmak istersen, ben buradayım."

Başımı salladım. Terapistimle konuşmayı tercih ederdim. En karanlık korkularımı yakınimdaki bir yabancıyla paylaşmak, tanıdığım insanlarla paylaşmaktan daha kolaydı. "Film izlemek istiyorum."

Beş dakika sonra hizmetçimiz büyük bir kase patlamış mısır ve bir bardak kola ile çıkageldi.

Giorgia ve ben omuz omuza film izlerken, komadan çıktığımdan beri ilk kez kendimi eski Emma gibi hissettim.

Bir gün, kazadan birkaç ay sonra, bir daha asla dans edemeyeceğim belli olduğunda, annem tüm bale kıyafetlerimi attı.

Bunu biliyordum çünkü mayolarımı sakladığım çekmeceyi düzgünce kapatmamıştı ve kontrol ettiğimde boş olduğunu gördüm. Bale kıyafetlerimin olduğu diğer çekmeceleri de açtım ama onlar da bomboştu. Her şey tek kelime etmeden, bir açıklama yapmadan ortadan kaybolmuştu.

Ama annem olduğunu biliyordum. Bazen baleyi ne kadar özlediğimi ve yakında tekrar yapabileceğimi söylerdi. Bale kariyerimin sona ermesine muhtemelen benden çok o üzülmüştü.

Yine de boş çekmeceye bakarken üzüntü hissettim. Bu, eski hayatımın kaybettiğim bir başka parçasını, sonunda benim için kapanan bir başka kapıyı simgeliyordu.

Baleden, zarafet ve disiplinden, kostümlerden, müzikten hoşlanmışım ama bu benim hayalim değildi - ta ki elimden alınana kadar. Ne zaman bırakacağıma kendim karar vermeyi çok isterdim... ama böyle bir seçeneğim yoktu. Hayatımdaki diğer pek çok değişiklikle olduğu gibi bununla da yüzleşmek zorundaydım. Başlangıçta hayat artık yapamadığım şeylerden oluşan bir zincir gibi geliyordu ama yavaş yavaş bana mutluluk veren yeni şeyler keşfettim. Giorgia ile bir şeyler yapmak ve çizim, çömlek ve origami gibi el işleri yapmak.

Dans etmekten daha çok özlediğim şey, yürüme yeteneğinin size verdiği özgürlüktü. Günlük rutinimin ne kadar çok merdiven içerdiğini ve günlük olarak ihtiyaç duyduğum birçok şeyin ne kadar yüksekte olduğunu hiç fark etmemiştim. Eve döndükten sonra bir bardak su almak için mutfığa ilk kez girdiğimde, dolaba ulaşamamış ve aşçımız gelip bana yardım edene kadar öylece bakakalmışım.

Ondan sonra, bardakları alabilmem için alçak bir dolaba koydu. Bu, bir şeye uzanamadığım son sefer değildi. Ailem ve ben yeni yeteneklerime uyum sağlamak zorundaydık. Evimiz adım adım birçok şeyi bağımsız olarak yapabildiğim bir yere dönüştü, ancak bir daha sosyal toplantılara katılırsam, işlerin yeni bir meydan okuma olacağını biliyordum.

Kazamdan yaklaşık iki buçuk ay sonra, çağdışı, geleneksel dünyamızda engelli bir yaşamın ne anlama geldiğini ilk kez tattım ve bu

Neredeyse başkalarının engelimle başa çıkamamasının benim de engelimle başa çıkma y ö n t e m i m olmasına izin verecektim.

Sadece dört yaşından beri Cincinatti Underboss'un en büyük oğluyla nişanlıydım. Federico ve ben sadece birkaç kez karşılaşmıştık ve aramızdaki bağa kısa süreli bir düşünceden daha fazla önem vermemiştim. Evlilik hâlâ uzak bir kavramdı çünkü henüz erkeklerle pek ilgilenmiyordum. Federico'nun babası oğlu olmadan ziyarete geldiğinde, içimde hemen kötü bir his belirdi.

Danilo bana üst katta kalmamı söylemişti ama geçirdiğim kazadan beri tamamen korunaklıydım ve sonunda Federico'nun babasıyla kısa bir sohbetle de olsa dış dünyayı bir an olsun görmek istiyordum. Federico'nun babası içeri girdiğinde ben asansörden çıkarken Danilo'nun gözleri bana kaydı. Danilo'nun gözlerindeki endişe benim de endişemi tetikledi. Adam engelliliğime nasıl tepki verecekti? İçeri girdiğinde bana doğru zar zor baktı, gözleri tek bir selam bile vermeden yanımdan geçip gitti. "Seninle ve babanla yalnız konuşmam gerek Danilo. Kız kardeşin olmadan."

Tekerlekleri kavrayışım sıkılaştı, muhtemelen avuçlarımda yeni oluşan nasırları kalınlaştırdı. Onun beni görmezden gelmeye devam etmesi karşısında kendimi küçülttüm.

Danilo'nun dudakları inceldi ve gözlerindeki sert bakış, kontrollü maskesinin ne kadar kırılğan olduğunu gösterdi. "Devam et. Babam masasında. Sen yolu biliyorsun. Birazdan size katılacağım."

Annem oturma odasından çıktı. Federico'nun babası koridorda babasının ofisine doğru ilerlemeden önce başıyla hızlıca selam verdi.

"Neler oluyor?" Annem dudaklarını büzerek sordu. Güzel bir elbise giymiş ve kahverengi saçlarını tepesinde şık bir topuz yapmıştı. "Hepimiz için ikinci çayı hazırladım."

"Emma'yla birlikte oturma odasında beklemelisin. İçimden bir ses her şeyin hoş olmayacağını ve ikinci çayı olmayacağını söylüyor."

Danilo'ya kaşlarımı çattım ama o sadece bana sıkıca gülümsedi. Annem ise onun bu sözleri karşısında oldukça solmuştu.

Annem ve ben oturma odasına geçtik ve hizmetçimizin misafirimiz ve bizim için kek ve kurabiyelerle doldurduğu sehpa oturduk.

Alt dudağımı ısırdım, sonra nasırlı avucuma baktım ve parmaklarımla izini sürdüm. Ellerimde hiç nasır olmamıştı, sadece ayak parmaklarımda pointe yapmaktan nasır oluşmuştu. Sonuncusu solmuş ve yenileri oluşmuştu. Geçirdiğim kazadan bu yana, kalbimin de kendisini olacıklardan korumak için nasıra ihtiyacı varmış gibi hissediyordum.

"Sence ne istiyor?"

Annemin gözleri avuçlarımın üzerindeydi. "Ellerinin böyle görünmediğinden emin olmamız gerekiyor. Hiç hoş değil. Belki de elektrikli tekerlekli sandalyeni kullanmalısın."

Ellerimi ters çevirdim ve kalçalarımı kavradım. "Çok büyük ve çıkardığı sesi sevmiyorum."

Yükselen sesler beni susturdu. Ne söylendiğini anlamaya çalıştım ama babam, Danilo ve Federico'nun babası aynı anda bağıırıyor gibiydi.

Korumalarımızdan biri başını sallayarak içeri girdi ve kapının yanında yerini aldı. Eski korumam **u z a k l a ş t ı r ı l d ı k t a n** sonra görevi o devralmıştı. İş başında sarhoş olduğu için kazaya neden olmuştu. Onu düşünmek hoşuma gitmiyordu. Bazen bana yaptıkları için ondan nefret ediyordum, bazen de kaza yüzünden değil de artık ölü olduğu için neredeyse suçlu hissediyordum. Kardeşim onu ceza olarak öldürmüştü.

Bağırışmalar arttı. Federico'nun babası antrede belirdi ama oturma odasına hiç girmedi. Onun yerine, kıpkırmızı bir yüzle ön kapıya doğru koştu, kaçmak için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Bir daha asla yardım için benimle iletişime geçme!" Babam kükredi, sonra korkunç bir şekilde öksürmeye başladı. Ön kapı kapandı ve birkaç kalp atışı boyunca kimse bir şey söylemedi. Sadece babamın çaresiz öksürük ve hırıltısı duyulabiliyordu. Danilo kapıda belirdi, yüzü kıpkırmızıydı, saçları dağılmıştı ve gözlerinde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı.

"Neyin var?" Annem korkuyla sordu.

"Nişanı iptal ettiler!" Kapıda Danilo'nun yanında beliren babamın yüzü de giderek kızarıyordu.

Annem koltuktan kalktı, sanki bu sözler kalbini kırmış gibi eliyle kalbini kapattı. "Yapamazlar!"

"Yapabilirler," dedi Danilo sessizce, gözleri annemizde değil bendeydi. "Bunlar olağanüstü durumlar, bu yüzden kimse onları suçlamaz, bu kesinlikle onursuzca olsa bile."

Annem yüzünü kapattı ve acı acı ağlamaya başladı. Babam içeri girdi ve onu teselli etmek için bir kolunu ona doladı, ben de tekerlekli sandalyemde kendimi **k ü ç ü l t t ü m**, keşke bazı insanların tercih ettiği gibi ortadan kaybolabilseydim.

Nişan iptal edildi.

Eski hayatımın bir parçası daha gitmişti. Şimdi ne olacaktı? Bizim dünyamızda kızlar kabul görmek istiyorlarsa evlenmek zorundaydılar. Ben olmak istiyordum.

Dünyamızın bir parçası olmak ve her kız gibi bir geleceğe sahip olmak istiyordum ama buna izin verirler miydi?

Danilo içeri girdi ve omzuma dokundu. "Bu senin hatan değil," diye mırıldandı. Neden ağzından çıkan ilk şeyin bu olduğunu merak ederek başımı eğdim.

Yüzünü buruşturdu, bitkin görünüyordu. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Yutkundum ve emin olmasam da başımı salladım. Kafam karışık, korkmuştum ve üzgündüm. Aynı anda çok fazla şey hissediyordum. "Biliyorum."

Danilo'nun sözlerinin arkasındaki anlamı anlamıştım, ama belki de benden istediği şekilde değil. Geri kalmış dünyamızdaki insanların artık bende bir sorun olduğunu düşündüklerini anlıyordum. Benim asla yerine getiremeyeceğim bazı güzellik standartlarına değer veriyorlardı.

Danilo elimi sıkarak, "Bir y o l u n u bulacağız," diye söz verdi. Babam onu teselli etmeye çalışırken annem arka planda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Ağabeyimin gücü vardı. İnsanların ona bakışlarında bunu görüyordum. İnsanların benim etrafımda belli bir şekilde davranmasını sağlayabilirdi ama düşüncelerini değiştiremezdi.

Annem bir haftadır sakinleşmemişti ve babamın öfkesi daha da uzun sürmüştü. Danilo ne hissettiğini bana gösteremeyecek kadar kontrollüydü. Peki ya ben?

Neredeyse iptalin beni kazadan sonraki ilk birkaç hafta boyunca sıkışıp kaldığım karanlık deliğe geri itmesine izin verecektim. Terapistim bile beni oradan çıkaramamıştı. Kendimi değersiz, yersiz ve kaybolmuş hissediyordum. Tekerlekli sandalyenin tüm umutlarımın sonu anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ona zincirleneceğimi düşünmüş ve onu bir yük olarak görmüştüm, oysa gerçekte o bana özgürlük veriyordu.

Tüm enerjimi yeniden fiziksel antrenmanlara odaklamıştım, tamamen tükenme noktasına kadar. Gerektiği kadar sıkı çalışabilmek için ağrı kesicilerimi artırmak zorunda kaldım. Vücudumu taleplerime uymaya zorlamak istiyordum.

Birkaç ay süren yoğun eğitimden sonra, bir yere tutunursam bacaklarım beni birkaç saniye ayakta tutabiliyordu. Sayısız rehabilitasyon saatleri bana eski özgürlüğümün küçük bir parçasını geri vermişti, ancak zamanla ne yaparsam yapayım ya da ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım, eskisi gibi desteksiz yürüyemeyeceğimi de fark ettim. Dünyamızın güzellik standartlarına bir daha asla uyamayacaktım. Kazanın etkileri yürüyüşümde her zaman görülebilecekti ve muhtemelen her zaman tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalacaktım. Rehabilitasyonun yapabileceklerinin sonuna gelmiştim. Omuriliğim mucizevi bir şekilde kendi kendine iyileşmeyecekti. Bazı hasarlar her zaman kalacaktı. Bu, annemin benden saklamak istediği acı gerçektir, artık karanlık bir öngörü olmayan acı gerçek, ancak günlük yaşamım çevremdeki herkes için kendimden daha zordur. Kabullenmek kolay olmadı. Fizik tedaviden daha acı vericiydi ama etkileri çok daha ödüllendiriciydi.

CHAPTER TWO

Samuel

Danilo'nun yüzünü gördüğüm anda bunun bir sorun olduğunu anlamıştım. İkizim Serafina'nın onunla evlenmek istememesini kabullenemiyordu. Hâlâ onu ya da eşit değerde gördüğü birini istiyordu. Yakında gerçekleşecek olan takastan hoşlanmamıştım. Evlilik bizim dünyamızda romantik bir bağ değildi. Ticari bir metaydı.

Danilo eve girerken bana kısa bir selam verdi. Yaklaşık aynı yaştaydık ama sadece başka bir şehirde yaşadığı için değil, birbirimizin yanında fazla zaman geçirmemiştik.

Babam, Kaptanımız Dante ve Danilo evimizin ofisinde toplandılar. Herkes yorgun ve sinirli görünüyordu. Son birkaç ay hepimiz için zor geçmişti. Pek çok şey planladığımız gibi gitmemişti. Kendi başarısızlıklarımı düşündüğümde göğsüm sıkışıyordu; biri kız kardeşimin kaçırılmasına yol açmış, diğeri de üç arkadaşımın hayatına mal olmuştu. Kayıplar bir Made Man'in hayatında daimi gölgelerdir, ancak geçtiğimiz yıl pazarlık ettiğimden çok daha fazlası olmuştu.

Danilo sanki tüm dünyası paramparça olmuş gibi uzun bir iç çekti. Kız kardeşimi iyi tanııyordu bile. Onun için kız kardeşim bir ödöldü. Tek umursadığım, başka bir ganimet karısı bulup sızlanmayı bırakmasıydı.

"Babam sizin ailenizden biriyle evlenmem konusunda ısrar ediyor. Ailelerimiz arasında bir bağ olması gerekli, özellikle de bu zamanda."

Babam iç çekti, yorgun ve yenilmiş görünüyordu. Omuzlarıma daha fazla yük yüklemesini isterdim ama neden yüklemediğini de biliyordum. Kendimi yeniden kanıtlamam gerekiyordu ve kanıtlayacaktım da.

"Serafina evlenmeyecek. İyileşmek için zamana ihtiyacı var," diye homurdandım. Yaşadıklarından sonra onu evlenmeye zorlayacağımızı sanıyorsa hayal görüyordu. İsrar etmekten vazgeçmezse o havalı kıcını tekmelerdim.

Dante bana uyarıcı bir bakış fırlattı, belli ki tedirginliğini sezmişti. Bu işi onun halletmesine izin vermek için öfkemi yuttum. Belki daha iyi bir önerisi vardı. Neden kızı Anna'yı Danilo'ya vermiyordu?

"Başka seçenekler de var," dedi.

Danilo patlamaya hazır görünüyordu. "Ne seçeneği? Başka bir Underboss'un kızını kabul etmeyeceğim. Benim şehrim önemli. Bana vaat edilenden daha azına razı olmayacağım!"

Dante kaşlarını çatı, mavi gözleri öfkeyle parladı. "Ses tonuna dikkat et Danilo. Bu durumun zor olduğunun farkındayım ama yine de saygı bekliyorum."

Nabzım saf bir öfkeyle atıyordu ve kendimi tutmak kolay değildi. Son birkaç ayda içimde çok fazla öfke birikmişti. "Seninle

Fina!"

"Anna'yı da alamazsın," dedi Dante.

"Bu savaşta benim desteğime ihtiyacın var. Arkanda güçlü bir aileye ihtiyacın var."

"Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir gerçek, Dante. Sen iyi bir Capo'sun ama ben ailemin hak ettiğini almakta ısrarcıyım. Daha azına razı olmayacağım."

"Yaşadıklarından sonra Fina'yı bir evliliğe zorlamayacağım," dedi babam.

Dante başıyla onayladı. "Katılıyorum."

"O zaman bir çıkmazdayız." Sonunda

Danilo bir şeyi doğru anlamıştı.

Dante babama hiç hoşuma gitmeyen bir bakış attı. Akrabaydık, sarı saçlarımızdan da belli oluyordu ama bu akrobalar arası bir iyilik değil, bir Capo'nun talebiydi.

"Benden istediğin bu mu, Dante?"

"Pietro, eğer kurallara uyarsak, Danilo Serafina'yla evlenmeyi talep edebilir.

Nişanlıydılar."

Bir süre sonra babam, "Sofia'yı sana vereceğim," dedi.

Olanlara inanamayarak ellerimi yumruk yaptım.

Belki de bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Kaç yaşında, on bir mi?" Danilo hoşnutsuzlukla sordu.

"Nisan'da on iki olacak," diye mırıldandım. Burada ne işimiz vardı? "Ben ondan on yaş büyüğüm. Bana bir eş sözü verilmişti."

"Bu savaşla ve Indianapolis'te hükümdarlığını kurmakla meşgul olacaksın. Daha geç bir evlilik senin için avantajlı olacaktır," dedi Dante.

"Danilo mu?" Danilo tepki vermeyince Dante sordu. "Bir şartım var."

Doğrudum. Danilo'nun bizden istediği şeyin çok fazla olacağını söyleyebilirdim, ama bu noktada ailesiyle açık bir çatışmaya girmekten başka pek fazla seçeneğimiz yoktu, ki babam bunu istemiyordu.

"Ne durumu?" Dante sordu.

Danilo bana baktı ve neredeyse gülecektim. Şimdi ne istiyordu? "Kız kardeşim Emma'yla evlenmesini," dedi Danilo.

Şaşkınlık üzerime çöktü, ama bunu beklemeliydim. "O bir

."

"Tekerlekli sandalyede, evet. Bu yüzden değerli kimse onu istemiyor. Kız kardeşim sadece en iyisini hak ediyor ve sen Minneapolis'in varisisin. Eğer hepiniz bu bağı istiyorsanız, Samuel kız kardeşimle evlenecek, sonra da ben Sofia ile evleneceğim."

Emma kız kardeşimin yaşlarındaydı. Onun kim olduğunu sadece tekerlekli sandalyesi ve Cincinatti ile olan onursuz hikâyesi sayesinde biliyordum. Bizim dünyamızdaki pek çok insan onu iyi bir evlilik malzemesi olarak görmüyordu. Bu iğrenç bir gerçektir ama dünyamız acımasızdı, özellikle de çoğunlukla anlaşma yapılacak bir meta olarak görülen kadınlar için. Ve şimdi Emma ve kız kardeşim en berbat anlaşmalardan birinin malları olacaktı. "Lanet olsun. Ne tür bir çarpık anlaşma bu?"

"Neden? Baban olası gelinler için nabız yokluyordu ve kız kardeşim bir Mancini. İyi bir eş."

Ailemi huzura kavuşturmak için bu gerekiyorsa, yapardım. Evlilik aşkla ilgili değildi. Bu bir görevdi. Yüzünü ya da onunla yaşadığım herhangi bir etkileşimi hatırlamaya çalıştım ama aramızdaki yaş farkı çok büyüktü. "Kız kardeşimle evleneceğim."

Danilo beni zorladığı ve müstakbel eşimi seçme konusunda söz hakkım olmadığı için bir an öfkelenmiştim. Babam rahatlamış görünüyordu. O ve annemin daha fazla soruna ihtiyacı yoktu ve Mancini'ler kesinlikle başımıza bir sürü bela açabilirdi.

Bizim dünyamızda evlilikler neredeyse her zaman görücü usulüyle gerçekleşirdi, bu yüzden aşık olmayı hiç beklemiyordum. Emma'yla aramızdaki bağ da farklı değildi ama anlaşmanın gerçekleşme şekli ağızda acı bir tat bırakmıştı. Kızlar onları birbirlerine karşı nasıl tarttığımızı öğrenirlerse muhtemelen bizden nefret edeceklerdi. Ve iyi bir sebepten dolayı.

Dokuz ay sonra

Boş zaman bulduğum her an aynı yolu izledim. Bugün, ölümünün birinci yıldönümünde, omuzlarımdaki ağırlık önceki günlerden daha ağırdı. Arkadaşlarımda aile mezarlarının hepsi aynı mezarlıktaydı ve birbirlerine sadece birkaç adım uzaklıktaydılar. Her zaman Arlo'dan başlar, sonra Enea'ya geçer ve nihayet Domenico'nun son istirahatgahına ulaşırdım: Domenico'nun ailesinin nesillerini barındıran, beyaz mermerden yapılmış ve dökme demir kapılarla kapatılmış küçük bir ev. Burada istirahat eden en genç kişi oydu ve ölümünü göz önünde bulundurduğumda huzurlu olduğundan şüpheliydim.

Kapıyı açıp mahzenin karanlık iç kısmına adım attığımda kapı gıcırdadı. Toz ve rutubet burnuma doldu. Birkaç mezar lambası ürkütücü kırmızımsı ışıklarını Domenico'nun atalarının kemiklerinin yattığı duvarlardaki yuvalara yansıtıyordu ve o da sonunda bunlardan birinde son istirahatini bulacaktı. Şimdi, ölümlü kalıntıları hâlâ mahzenin tam ortasına yerleştirilmiş devasa bir tabutun içinde yatıyor ve azize Meryem Ana ona hayırsever gözlerini dikiyordu. Asla yere serilmemişti. Herkes son vedasını mumdan bir yüz yerine parlak meşe ağacına yapmıştı.

Çiçekler tabutun neredeyse her yüzeyini kaplamıştı. Bazıları sahteydi ama diğerleri sanki daha bu sabah oraya konmuş gibi taze görünüyordu. Ailem her üç aileye de yüklü miktarda para göndermişti ve Domenico'nun annesi bu parayı çiçeklere yatırmış görünüyordu. Her gün ziyarete geldiğini biliyordum ve bir yıl önceki cenazeden beri bunu yapıyordu. Ziyaretlerim sırasında onu birkaç kez görmüştüm ama her zaman ondan uzak durmuştum. Oğlunun vahşice öldürülmesinden sorumlu olan adamı görmenin vereceği ek ıstıraba ihtiyacı yoktu.

Domenico'nun ölümünden sonraki ilk karşılaşmamızda, ona oğlumun neden öldüğünü itiraf edip özür dilediğimde, hala aklımdan çıkmıyordu. Acı dolu ağlayışları, dizlerinin bağı çözülüşü, Domenico'nun amcasının onu nasıl ayakta tuttuğu.

Tabuta kısaca dokundum. "Özür dilerim dostum."

Her seferinde aynı sözleri söylüyordum ama ilk günkü kadar boş geliyordu. Değiştirilemeyecek bir şey için üzölmek boşça zaman harcamaktı, özellikle de ölümün sürekli bir yoldaş olduğu dünyamızda. Sayısız cenazeye katılmışım ve daha da katılacaktım. Domenico'nun annesi beni onun cenazesinden küfürler ve tokatlarla uzaklaştırmıştı. Ayrılmadan önce bana birkaç kez vurmasına izin vermişim, verdiği acının onun hissettiğı acı kadar güçlü olmadığını biliyordum.

Arkamda adımlar gıcırdadı ve ben gerildim, elim belimdeki kılıfta duran silahıma gitti.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi Renato.

Elimi indirdim, en iyi arkadaşım bana yaklaşırken rahatlardım. Haç çıkardı, sonra kısa bir süre tabuta dokundu.

"Hâlâ gerçeküstü hissettiriyor," diye mırıldandı.

Acı acı gülümsedim. Gerçeküstü benim kullanacağım kelime değildi. Renato ve ben hafta sonlarını sık sık Arlo, Enea ve Domenico ile geçirirdik. Şimdi ise sadece ikimiz vardık.

"Bugün bir yıl oldu, değil mi?" Renato sordu.

Başımı salladım. Emin değildi. Üç oğlumu annelerinden kopardığım güne kadar geçen birkaç gün boyunca başka hiçbir şey düşünememiştim.

Renato iç geçirdi. "Suçlu hissetmeyi bırakmalısın."

"Suçluyum."

Renato bana sinirli bir bakış attı, koyu kahverengi kaşları birbirine kenetlendi. "Onları sen öldürmedin."

Dudağım kıvrıldı ama Enea'nın ölümünü hatırladığımda her zaman olduğu gibi midem çukurlaştı. "Enea'yı bıçakladım."

"Tanrı aşkına Samuel, bilerek yapmadın. Onlar Yaratılmış Adamlardı. Hepimiz öyleyiz. Ölüm her zaman bir olasılıktır. Çoğu genç ölür. Dante'nin her gece, onları gönderdiği görevlerde ölen askerleri için ağlayarak uyuduğunu mu sanıyorsun?"

Domenico'nun tabutun dibine yaslanmış fotoğrafına baktım. Kollarını Renato ve Arlo'ya dolamıştı. Enea Arlo'nun yanındaydı, ben de fotoğrafta Renato'nun yanındaydım ama şimdi değildim. Biri beni çıkarmıştı. Onları suçlamadım. "Arada bir fark var Renato. Ben onların Capo'su değildim. Onların arkadaşıydım ve bana bir iyilik yapıyorlardı. Planıma güvendiler ve ben onları hayal kırıklığına uğrattım."

Renato başını salladı. "Sen Las Vegas'a gitmeden önce planı biliyorlardı. Bunun iyi bir plan olduğunu düşünüyorlardı. Chicago'da olmasaydım ben de seni takip ederdim."

Üç arkadaşım ikiz kardeşimi en büyük düşmanımızın elinden kurtarmak için hiç soru sormadan beni takip etmişti.

Renato diğerleri gibi ölmemişti çünkü babasıyla birlikte Chicago'da başka bir görevde olduğu için bana katılamamıştı.

"Hadi, bir şeyler içelim. İhtiyacın var."

Bir içki yeterli olmazdı. Renato'yu mahzenden çıkarken takip ettim ve kapıları kapattım. En sevdiğimiz bara gittik ve VIP odalarından birine, aslan pençeli ayakları olan kırmızı saten koltuklara yerleştik. Tercih ettiğim zehir olan Negroni sipariş ettim ve büyük bir yudum aldım. Başımı koltuk başlığına yasladım ve kısa süreliğine gözlerimi kapattım.

Remo Falcone'nin bıçağıyla ölen Arlo'nun şok olmuş yüzü gözlerimin önünden geçti. Göz açıp kapayınca kadar gitmişti, üç ölümün en kibarıydı.

Sonra Enea'nın yüzü belirdi. Bıçağım karnına saplandığında yüzünde şaşkınlık ve acı karışımı bir ifade vardı. Benim yüzüm de muhtemelen aynı duyguları yansıtıyordu. Bıçağım Remo'yu hedef almıştı ama

Enea'yı yakasından tutup kendine kalkan olarak kullanmıştı. Enea hemen ölmemişti. Ölmeden önce birkaç acı dolu nefes alıp vermesi gerekti. Son anlarında ona sarılabilmeyi isterdim ama Vegas'tan gelen çılgın adama karşı hayatım için savaşmıştım.

Ve sonuncusu... Domenico'nun yüzü, kapalı göz kapaklarımın önünde bir korku dolabından çıkmış grotesk bir balmumu figürü gibi belirdi. Ölürken bile yüzü Falcon'ların eliyle saatlerce süren işkencenin acısıyla bükülmüştü. Kabuslarımın çoğu onun etrafında dönüyordu. Daha önce de işkenceye tanık olmuştum ve kendim de işkence görmüştüm ama bunların hiçbirisi rüyalarımda tekrarlanmıyordu. Yine de bana yardım etmek istediği için bir arkadaşımın işkenceyle öldürüldüğünü görmek?

Kahretsin, bu beni her gece ve bazen gündüz de rahatsız ediyordu. Yıllar geçse bile bunun düzeleceğinden şüpheliydim. Aptalca planım arkadaşlarımın evlenme, yaşlanma ve aile kurma şanslarını ellerinden almıştı.

Peki bu bana Serafina'yı geri getirmiş miydi? O gün onu kurtarmamıştım ve daha sonra, nihayet bize döndüğünde, onu Falcone'nin pençesinden gerçekten kurtarmanın imkânsız olduğunu anlamıştım.

"Kız kardeşin nasıl?" Renato bir süre sonra sordu.

Gözlerimi açtım. "Her zaman yorgun. İkizler onun hayatını emiyor."

Renato başını salladı. "Onları doğurduğuna hâlâ inanamıyorum."

Bu konuyu daha önce birçok kez tartışmıştık. Başımı salladım ama bir şey söylemedim. Remo Falcone'nin öldürdüğü arkadaşlarının yasını tuttuğum bir günde onun çocuklarını düşünmek istemiyordum. Bu zordu çünkü tıpkı ona benziyorlardı ve benim gibi sarı saçlı ve mavi gözlü olan Fina'ya hiç benzemiyorlardı.

"Danilo Mancini'nin kız kardeşiyle evleneceğim," dedim gelişigüzel. Bu anlaşma dokuz ay önce yapılmıştı ama şimdiye kadar bunu kendime saklamıştım.

Renato sandalyesinde dik oturdu, kaşları havaya kalktı. "Tekerlekli sandalyedeki kız mı?"

Kaşlarımı çattım. "Adı Emma Mancini ve müstakbel eşim olduğunu göz önünde bulundurarak ona gereken saygıyı göstermeni bekliyorum."

"Elbette, ama bu nasıl oldu?" Renato kollarını açtı, avuç içleri beni göstererek bir açıklama istedi.

"Danilo ve ailem arasında bir anlaşma."

"Sakın bana bunun Sofia'nın onunla sözlendiği zaman olduğunu söyleme?"

Başımı sallamadan önce içkimden bir yudum daha aldım. Renato öne doğru eğildi ve dizimi o kadar sert itti ki neredeyse Negroni'mi dökecektim.

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çok fazla şey oluyor. O zamanlar önemli görünmüyordu."

Renato alay etti. "Önemli değil miydi? Hayatının geri kalanını birlikte geçireceğin kadından bahsediyorsun."

"Onunla evlenmeme daha çok var." Omuz silktim.

Renato kızgın bir ifadeyle omuz silkişimi taklit etti. Başını salladı ve koltuk başlığına yaslandı. "Gerçekten mi?" Başını tekrar salladı. "Siktir. Bu çok zor."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Hadi ama, herhangi biriyle evlenebilirdin ve Cincinatti'nin mihrapta bıraktığı kızı aldın."

"Nişanı iptal ettiler, Renato. Arada fark var."

"Nişanı iptal ettiler çünkü kız tekerlekli sandalyede, Samuel."

"Bu onursuz ve zevksiz bir davranış," diye mırıldandım. "Tekerlekli sandalyede olmasının onlara neden nişanı iptal etme hakkı verdiğini anlayamıyorum."

"Yine de çoğu insan bunu anladı ve tek oğulları kızla sözlenmiş olsaydı muhtemelen aynı şeyi yaparlardı."

"Onu mihrapta bırakmayacağım," dedim kesin bir ifadeyle. Emma hakkında Sofia'nın onu çok sevdiği ve görünüşe göre çok nazik olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum.

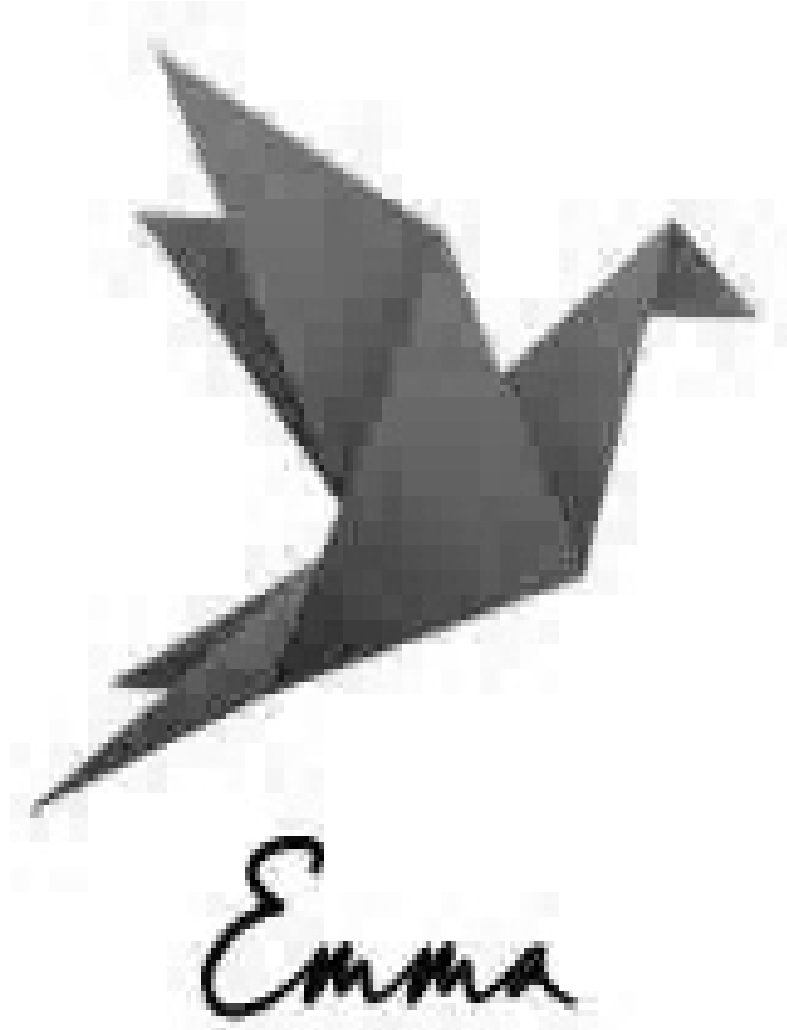
"Bazen kendi iyiliğin için fazla onurlu oluyorsun."

İçkimin kalanını boşalttım. Çeşitli nedenlerden dolayı Emma'yı seçmezdim. Tekerlekli sandalyesi de bunlardan biriydi. Ama muhtemelen Renato'nun şüphelendiği şekilde değil. Tekerlekli sandalyedeki bir eş, sahip olmak istemediğim başka bir sorumluluk seviyesiydi. Lanet olsun, üç iyi arkadaşımı öldürtmüştüm. Herhangi birinden, özellikle de Emma gibi savunmasız birinden sorumlu olmak, gerçekten hevesli olduğum bir şey değildi. Bir de bir noktada bir varis yaratmam gerektiği meselesi vardı. En büyük oğul ve müstakbel Yeraltı Patronu olarak, çocuk sahibi olmam bekleniyordu. Eğer söylentilere inanılacak olursa, Emma bana hiç çocuk veremeyecekti. Ama bu gelecek için bir endişeydi ve zaten söylentilere güvenmeyi hiçbir zaman alışkanlık haline getirmedi.

Renato beni tekrar dürttü. "Yine boktan düşüncelerin içinde kaybolma."

Hadi birkaç kadeh daha içelim, sonra da biraz stres atmak için bir kulübe gidelim." Bok suratlı olmak iyi bir plan gibi geldi.

CHAPTER THREE

14 yaşında

"Harika görünüyorsun!" Giorgia mırıldandı.

Dudağımı ısırđım, kardeşinin düğünü için seçtiğim elbisenin içinde kendimi çok güzel hissediyordum. Kazadan bu yana katıldığım birkaç sosyal toplantıdan biriydi. En son babamın cenazesine katılmıştım. Bana dik dik bakmaları ya da bakmamaya çalışmaları o zaman beni çok tedirgin etmişti. O günü hatırlamak içimde bir endişe seline neden oldu.

Geçmiş

"Danilo'nun yerinde olmak istemezdim," diye fısıldadı biri. "Müstakbel karısı tarafından terk edilmiş kederli bir anne ve engelli bir kız kardeşe bakmakla yükümlü."

Yüzüm kızardı. İnsanların sağır olduğumu düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum. Tekerlekli sandalyede olduğum için yanımda seslerini alçaltmadıkları sık sık oluyordu. Belirsiz olduğunu düşündükleri bakışlarını bana yöneltiyorlardı.

İyi bir kız olarak bana öğretildiği gibi öfkemi içime attım. Çığlık atıp öfkelenmek istiyordum, bazen de saklanıp ağlamak istiyordum. Şu anda ikincisini yapıyormuş gibi hissediyordum.

Babamın öldüğüne ve onu bu sabah gömdüğümüze hala inanamıyordum. Şimdi insanlar yemek, içmek ve dedikodu yapmak için evimizde toplanmıştı. Korkunçtu ve ortadan kaybolmayı diledim.

Bir çift bana doğru geldi ve onlar beni köşeye sıkıştırmadan kaçamadım. Ben.

"Merhaba canım, baban cennete gittiği için çok üzgünüz."

Kelimelerin kendisi iyi olabilirdi, ama kadın

sanki üç yaşındaymışım gibi. Nefret ettiğim başka bir şey daha. Bazı insanlar yürüyemediğim için zihinsel engelli olduğumu düşünüyordu. "Made Men'in cennete gideceğinden şüpheliyim," dedim meydan okurcasına ama anında kendimi suçlu hissettim. Babamın cennette bir yer bulmasını ya da en azından huzur bulmasını umuyordum. Ama bu insanlar beni çok kızdırıyordu.

Danilo yanımda belirdi ve omzuma dokundu. Çift hemen onunla konuşup beni görmezden geldi ve ben de buna sevindim.

Sonunda gözden kaybolduklarında Danilo bakışlarımla karşılaştı. "İyi misin?" "Hayır," diye fısıldadım.

Danilo başını salladı. "Güçlü ol. Birkaç saat içinde gitmiş olacaklar, o zaman sadece biz olacağız."

"Aptal eski nişanlın seni şimdi görebilseydi... Belki de ona bir fotoğraf göndermeliyiz."

Kalbim sıkıştı, babasının nişanı iptal etmek için evimize geldiği ve bana kendimi nasıl hissettirdiği o ruh ezici sahneyi hatırladım. Ne kadar küçük ve değersiz. Hayatıma devam etmem aylar sürmüştü ama eski nişanım yüzünden değil, onu kaybetmek canımı yakmamıştı. Sonuçta o bir yabancıydı. O gün, mutlu bir gelecek şansımı kaybetmiş gibi hissettim.

Sonunda evimde, dışarıda ya da başkalarının evlerinde sık sık karşılaştığım kısıtlamaları unutturan bir rutin buldum. Ailem ne zaman bir yemeğe davet edilse, annem etkinlikten haftalar önce erişilebilirlik konusunda endişelenirdi. Tabii ki ev sahiplerine her şeye erişip erişemeyeceğimi asla sormazdı. Engeli me dikkat çekmek istemezdi, sanki birisi bunu gerçekten fark edebilirmiş gibi. Bazen benden utanıp utanmadığını merak ederdim. Sormaya cesaret edemedim ve o da bunu asla açıkça söylemedi. Engeline ve tekerlekli sandalyeme daha rahat davranmasını isterdim. Başkalarına bunun rahatsız edici ve hatta utanç verici olmadığını gösterseydi, belki insanlar bana normal davranırdı. Annemin benim için ayağa kalkamaması beni hem kızdırıyor hem de üzüyordu.

Eğer Georgia meseleye el koymasaydı, kardeşinin düğününün yapıldığı otelin benim engelimden haberi bile olmayacaktı.

Annem için zor olduğunu biliyordum. Toplumumuz bunu onun için zorlaştırdı. Eski moda, güçlü erkekler tarafından yönetilen bir dünyaydı. Kadınlarda üç şeye değer veren erkekler: güzellik, çocuk doğurma nitelikleri ve masumiyet. Onların gözünde ben ilk şartı yerine getiremiyordum. Yüzümü ve vücudumu seviyordum. İkisi de göze hoş geliyordu ama mafya dünyamızda tanımlandıkları gibi kusursuz değillerdi.

O gün düğün yerine girdiğim anda dünyamızın önyargılarını hatırladım.

Bir kazanın, tekerlekli sandalyede olmamın insanların, hatta benimle daha önce tanışmış olanların bile beni algılama biçimini değiştirmesi tuhaftı.

Birdenbire, çoğu bakış sanki bana doğrudan bakmak onları rahatsız ediyormuş gibi yanımdan geçip gitti. Hâlâ bana bakmaya cesaret edebilenler ise, sanki onları uygunsuz bir şey yaparken yakalamışım gibi, göz teması kurduğum anda utanç ve neredeyse suçluluk duygusuyla gözlerini kaçırıyorlardı. Sanki ben yürüyemezken onlar yürüyebildikleri için kendilerini suçlu hissediyorlardı. Bu beni dünyamıza kızdırdı ve gerçekten oraya ait olup olamayacağımı merak ettirdi.

Bakıyor olmaları uygunsuz değildi ama düşüncelerinin onları suçlu hissettirdiğini ve bakışlarına karşılık veremediklerini hayal edebiliyordum.

Aptal değildim ve bazılarının düşündüğünün aksine sağır da değildim. Benim gibi güzel bir kızın tekerlekli sandalyede olmasının ne kadar utanç verici olduğunu yüksek sesle fısıldadıklarını duydum. Sanki tekerlekli sandalyede olmam güzelliğimi benden çalıyormuş gibi konuşuyorlardı. Daha on dört yaşındayken bile bu yargının büyüklüğü beni çok etkilemişti.

Kadınların yalnızca güzellikleri ve çocuk doğurma özellikleriyle değerlendirildiği bir dünyada, ben daha az güzel olarak görülüyordum.

Kendi ayakları üzerinde özgürce yürüyebilen bir kızdan daha az güzeldim. Bir an bile düşünmek istemediğim daha pek çok açıdan daha az.

Çoğu gün, dünyamızda karşılaşacağım pek çok engeli düşünmemeyi başarıyordum. Ama bugünkü gibi günlerde bu çok zordu.

Zaman içinde kendimi umutlarımı ve beklentilerimi yeniden düzenlemeye zorladım. Bir daha özgürce yürüyebilecek miydim? Hayır. Evlenecek miydim? Muhtemelen hayır. Bugün, evli çiftin ilk danslarını yapmalarını izlerken, hüznün ve özlem beni tüm gücüyle vurdu ve dans süresince her ikisini de hissetmeme izin verdim.

Kendi düşünümle ilgili umutları mümkün olduğunca zihnimden silmiştim.

Dans pisti herkes için açıldığı anda, Giorgia erkek kardeşiyle dans etmesi için ona doğru yönlendirildi. Küçük bir gülümsemeyle onu izledim, dans pistine doğru hareket etme ve dans etme arzusuyla savaştım. Giorgia ve ben evde tam teşekküllü dans yarışmaları yapardık ama tekerlekli sandalyemle toplum içinde hiç dans etmemiştim.

"Gitmeyi mi tercih edersin?" Danilo mırıldandı.

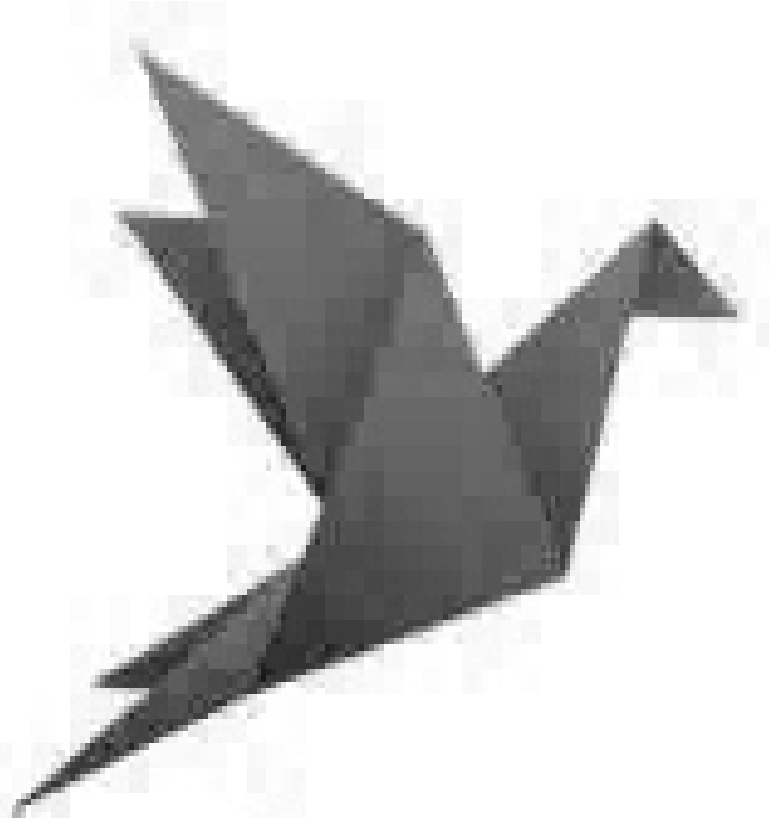
Hemen başımı salladım çünkü bizim dünyamızın bir parçası olmak istiyordum. Saklanmayacaktım.

Giorgia bakışlarımı odanın öbür ucunda karşıladı ve ona gelmemi işaret etti bir şekilde.

Gözlerim açıldı. Artık müzik hızlı pop şarkılarına dönüşmüştü. Davetine uymayınca sırtarak bana doğru koştu ve elini uzattı. "Hadi dans edelim."

Beni dans pistinin bir köşesine doğru çekmesine izin verdim, sonra beni bıraktı ve müzik eşliğinde zıplamaya ve dönmeye başladı. İnsanların onun bu umursamaz neşe gösterisi karşısında kaşlarını kaldırarak onu izlediklerini görebiliyordum. Giorgia kıvrımlıydı, bizim güzellik standartlarımıza göre fazla kıvrımlıydı ama bu onun eğlenmesine engel değildi. Onun özgüveninden cesaret alarak, herkes arka planda kaybolana kadar tekerlekli sandalyemi müzik eşliğinde hareket ettirdim.

Kendi mutluluk balonumu yarattırdım.

Emma

Danilo gergindi. Her zamankinden daha gergindi. Babamın ölümünden beri sürekli gergindi. Hâlâ daha rahat bir Danilo hatırlıyordum ama bu babamın ölümünden çok önceydi, nişanlısı kaçırılmadan ve daha sonra onu kaçırana kaçmadan önceydi.

Kardeşimin nişanından bir gün önce Minneapolis'in en iyi otelindeki erişilebilir bir yönetici süitine taşındık. Mississippi Nehri ve şehir manzarası muhteşimdi. Otelde iki büyük süit daha vardı ama onlar erişilebilir değildi, bu yüzden bunu seçtik ve bizim için yeterli alan sunuyordu. Danilo bir çekyatta uyumak zorunda kaldı çünkü süitte sadece bir yatak odası vardı. Halı çok kabarık, bu da tekerlekli sandalyemle ilerlemeyi biraz yorucu hale getirdi ve kollarıma iyi bir egzersiz yaptırdı.

Danilo'nun yüzü sertti, neredeyse önseziliydi. Nişanı için heyecanlanan birinin yüzü değildi. *İkinci* nişanıydı, bu kez Sofia'yla, eski nişanlısının küçük kız kardeşiyle. Benden sadece bir ay büyüktü. Sofia'dan gerçekten hoşlanmıştım. Nazik biriydi ve benimle hâlâ kazadan önceki gibi konuşuyordu.

"Heyecanlı mısın?" Ona sordum.

İş e-postalarını kontrol ettiğine şüphe olmayan telefonundan başını kaldırdı. "Heyecanlı mıyım?" diye sordu.

Alaycı bir gülümsemeyle gözlerimi devirdim. "Nişanınız için."

Danilo başını salladı. "Neden heyecanlanmam gerektiğini anlamıyorum. Bu benim ikinci nişanım ve bu kez tek endişem düğüne yetişebilmek."

Düşüncelerini Sofia ile paylaşmadığını umuyordum. Kardeşimle olan bağından dolayı oldukça mutlu görünen duygusal bir insan olarak dikkatimi çekmişti. "Nişanımdan bir gün önce olsaydı heyecanlanırdım."

Danilo telefonunu bıraktı, yüzünde isteksizlik vardı. "Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Yaklaştım. "Muhtemelen hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir nişana karşı duygularım mı?" Acı sözler ağzımdan çıktığı anda kendimi tokatlamak istedim. Acıya dönüştüğümde bundan hoşlanmıyordum. Cincinatti'nin ailelerimizin evleneceğimize dair verdiği sözü bozması canımı yakmıştı ve seçeneklerim azdı ama mutluluğum evliliğe bağlı değildi. En azından kendime mümkün olduğunca sık bunu söylemeye çalışıyordum, özellikle de artık diğer kızların çoğunun çoktan söz verdiği bir yaşta olduğum için. Tatlı on altı. Bu terimi kimin icat ettiğinden emin değildim ama muhtemelen on altıyı bir dönüm noktası gibi gösteren yaşlı kadın akrabaların alaycı yorumlarını daha önce hiç duymamışlardı

çürümüş ve evlenilemez hale gelmiştin. Sık sık kendimi dışlanmış hissedirdim.

Benim yaşımdaki kızlar erkeklerin kendilerine nasıl baktıklarından bahsettiklerinde hep bir sızı hissedirdim. Daha önce de bana cilveli bakışlar atan erkekler olmuştu, ama herkesin içindeki kişiye değil de tekerlekli sandalyeme baktığı dünyamızın bir parçası olmamışlardı. Bu beni sinirlendiriyordu ama insanların algısını nasıl değiştirebileceğimden emin değildim. "Hayır," dedi Danilo yavaşça. Konuşacak tatsız bir şeyimiz olduğunda sık sık yaptığı gibi ayağa kalktı ve önümde çömeldi. Gözlerimi kıstım, merak ettim ne oldu gidiyor üzerinde. "The Miones ve I geldi için bir anlayış."

"Tamam," dedim yavaşça. Sofia bir Mione'ydi ama bu Sofia'yla nişanlanmasıyla ilgiliyse garip davranışlarını anlamıyordum.

Danilo bakışlarımı karşıladı ve ellerimi tuttu. Şimdi gerçekten endişelenmişim. "Pietro, Samuel ve ben senin Samuel'le evlenmen konusunda anlaştık."

Samuel Mione.

Geleceğin patron

yardımcısı.

Buz prensi.

Onunla sadece bir kez konuşmuştum ve o anı bu z gibi bir sel gibi üzerime akmıştı.

Samuel ve babası, Outfit'in tüm Underboss'ları gibi babamın cenazesine katıldılar. Samuel mavi gözleri, sarı saçları ve uzun boyuyla kalabalığın arasından sıyrılıyordu. Birçok kız ondan hoşlanıyordu. Şimdi yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu gölgeler ve yüzünde perili bir ifade vardı. Kız kardeşi Camorra'ya katılmak için kaçtığından beri böyle görünüyordu. Onun için zor olmuş olmalıydı.

O ve babası bana dönmeden önce Danilo ile el sıkıştılar.

Samuel bakışlarımı karşılayarak, "Başınız sağ olsun," dedi. Gözlerimin içine bakan çok az kişiden biriydi. Çoğu insan ya kederimden ya da tekerlekli sandalyemden dolayı bunu yapmaktan rahatsız görünüyordu. Çoğu durumda, muhtemelen bu ikisinin bir kombinasyonuydu.

"Teşekkür ederim," dedim usulca. Ona kız kardeşi için üzgün olduğumu söylemeyi düşündüm ama bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Danilo ondan bahsettiğimde her zaman huysuzlaşırdı ve Samuel'in ikizi olduğunu düşününce daha da kötü hissettiğini hissediyordum.

Samuel başını salladı, sonra bakışlarını Danilo'ya çevirdi. Aralarındaki gerginlik hissediliyordu. Geçen yıl çok daha kötüleşmişti ama Danilo bunu tartışmayı reddediyordu.

Şimdiki zamanda kardeşime baktım. Kalbim çarpmaya başladı, kulaklarım kapandı, boğazım düğümlendi. Samuel iyi bir avdı, harika bir av. Acımasız mafya dünyamızdaki çoğu insan onun benim için fazla iyi bir av olduğunu söyleyecek kadar ileri giderdi.

Bazen kendimi bu korkunç düşünceleri taklit ederken yakalıyordum. Tekerlekli sandalyem yüzünden daha az değerli olduğuma inandığım için değil, dünyamızdaki insanlar böyle düşündüğü için.

Kadınlar, eğer mümkünse, kusursuz güzellikleriyle değerlendirilirdi. Engelli bir kadının güzel olduğunu düşünmek duyulmamış bir şeydi. İnsanların bakışları beni destekleyen cihaza indirgenmişti, onun taşıdığı bedene değil. Onların mantıklı düşüncelerini sağlamak benim işim değildi.

Çocukken bile, Cincinatti bir şeyleri kırıp döktüğünde fısıltıları duymuş ve anlamıştım. İnsanlar engelli olduğum ve yalnız kalmaya mahkum olduğum için bana acımışlardı ama kimse Cincinatti'nin Underboss'unu oğlu için en iyisini istediği için suçlamamıştı, ki görünüşe göre bu ben değildim ve onu benim yanımda çocuksuz bir gelecekte korumuştum.

Ve şimdi Miones, şimdi Samuel beni karısı olarak mı seçmişti?

"Neden-" Boğazımı temizledim. "Neden beni seçti?" Danilo

kaşlarını çattı. "Mutlu değil misin?"

Mutlu muydum? Hiç sanmıyordum. Her şeyden önce bunalmıştım ve bu anlaşmaya şüpheyle yaklaşıyordum. "Neden?"

Danilo ellerini çekti, sonra ayağa kalkıp yanımdaki kanepeye tündü. "Çünkü ikimizin de ailesi önemli ve-"

"Lütfen bunun bağımızı güçlendirmek için olduğunu söyleme."

Dudakları hayalet bir gülümsemeyle kıpırdadı ama daha kendini göstermeden kayboldu. "Bu da bir neden elbette. Her zaman bu şekilde yapıldı. Bunu biliyorsun."

"Sofia'yla nişanlanman nedeniyle ailelerimizin zaten birbirine bağlı olduğunu da biliyorum ve piyasada en çok aranan bekâr a d a y ı olmadığını da biliyorum. Sakat biriyle evlendiği için bonus puan almayı ummuyorsa Samuel'in beni seçmesi mantıklı değil."

"Emma," diye homurdandı Danilo, "o kelimeyi kullanma."

"Kendime ne istersem onu diyebilirim," dedim kararlı bir şekilde. Bu kelimedenden varlığımın her zerresiyle nefret ediyordum ama ne demek istediğimi anlatıyordu.

"Samuel iyi, şefkatli bir eş istiyor ve sen de öyle olacaksın. Tekerlekli sandalyede olman onun umurunda değil."

Buna inanmak istedim ama bunu yapmak aptallık olurdu ve aptal olmayı sevmezdim.

"Sadece mutlu ol, tamam mı? Bu senin için iyi bir şey. Önünde önemli bir koca ve kendine ait bir aile ile parlak bir gelecek var."

Hepsinden önemlisi, Danilo'nun kız kurusu olarak kalsaydım benim için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Belki de Sofia ve kendisiyle aynı çatı altında yaşamama izin vermek zorunda bile hissedecekti. Böylesi daha iyiydi - kesinlikle Danilo için de benim için de. Sinirlenerek, arkamı dönene kadar geri döndüm. "Biraz suya ihtiyacım var."

"Ben getirebilirim-"

"Ben kendim getiririm," diyerek süitin küçük mutfak bölümüne doğru ilerledim. Minibarı açtım ve küçük San Pellegrino şişelerinden birini çıkardım. Şişeyi birkaç yudumda boşaltırken Danilo'nun sorgulayan bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyordum, bir bardakla bile uğraşmadım. Kızgınlığım pek azalmamıştı ama bu konuşmaya devam etmem gerektiğini biliyordum. İç çekerek şişeyi tezgâhın üzerine koydum, sonra tepkime şaşırmış gibi bakan kardeşimin yanına döndüm.

Çok sevineceğimi mi düşünmüştü?

Belki de daha mutlu olmalıydım? Samuel'in kararından şüphe duymayacağıma dair kendime söz verdim. "Annem biliyor mu?"

"Tabii ki. Çok memnun. İkimiz de, Emma."

Tabii ki sevindi. Sonunda yalnız kalacağımdan çok endişelenmişti. Evli olmayanlar bizim dünyamızda hor görülürdü.

"Ne zaman açıklanacak?" Ben sordum. Haberler hızla yayılacak ve insanlar da aynı hızla dedikoduları yayacaktı. Kimsenin beklemediği bir bağdı bu ve bu yüzden yırtık pırtık, kirli bir şey olana kadar didik didik edilecekti.

"Yarın Sofia'yla resmi nişanımdan sonra."

Gözlerim endişeyle irileşti. "Bunu nişan partinde mi duyuracaksın? Sofia buna ne der? Ne de olsa bugün onun günü."

"Ona sormadım. En uygun zaman bu gibi görünüyor. Ne de olsa buradayız ve sadece bir duyuru için Minneapolis'e kadar gitmek mantıklı değil. Samuel de ben de meşgulüz."

"Danilo," dedim öfkeyle. Sofia'ya sormadığına inanamıyordum. "Sofia'nın duygularını incitmek istemiyorum."

Şaşkın ifadesinden bu düşüncenin aklının ucundan bile geçmediği anlaşılıyordu. "Bu sadece bir duyuru. Ve bu bizim

Düğün günü. Bunu fazla düşünme. Sadece mutlu ol. İki yıl içinde Samuel'in karısı olacaksın."

Zorla gülümsedim. "Teşekkür ederim." Danilo'nun cansız tepkimden dolayı hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum ama doğru düzgün düşünemiyordum. "Ben yatmaya gidiyorum, böylece yarınki büyük gün için iyice dinlenmiş olurum."

Danilo her zaman yaptığı gibi yanağıma bir öpücük kondurdu ve ben de yatak odama döndüm. Derin bir nefes aldıktan sonra geceliğimi giymek için banyoya geçtim. Tekerlekli sandalyemin frenlerini durdurdum, sonra kendimi yukarı ittim ve koltuğun kenarına doğru kaydım. Sağa doğru dönerek sol elimle eteğimi aşağı ittim, sonra kumaş ayaklarımın dibinde birikene kadar diğer elimle aynısını yaptım. Bir ayağımı diğerinin ardından kaldırdım, sonra eğildim, eteğimi kaldırdım ve makyaj sandalyesinin üzerine koydum. Kazağımı çıkardım, sonra geceliğimi başımın üzerine çektim. Tutamaklardan tutarak kendimi yukarı ittim, gecelik popomun üzerinden aşağı kayana kadar bacaklarımla kendimi destekledim ve tekerlekli sandalyemin koltuğuna geri düştüm. Akşam rutinimi tamamladıktan sonra yatak odasına döndüm.

Yatak evde alışık olduğumdan daha yumuşaktı, bu yüzden tekerlekli sandalyemden yatağa kaymaya çalıştığımda elim battı ve neredeyse kaymama neden oluyordu. Kendimi tuttum ve bir iç çektim. Seyahat günleri bedenim ve zihnim için her zaman zor olmuştur. Birincisi, bana endişe verirlerdi. Böyle bir günün akşamında her zaman fiziksel olarak tükenmiş hissederdim, yani bacaklarım ağırlığımı taşıyamazdı.

Karanlıkta yattığımda saatlerce uyuyamadım. Düşüncelerim Samuel'in etrafında dönüp duruyordu. Bunu inkâr edemezdim. Mevcut bekârlar arasından bir koca seçebilseydim ilk tercihim o olurdu. Sekiz yaş büyük olması umurumda değildi. Aslında bunu tercih ederdim. Belki geçirdiğim kaza yüzündendi ama yaşıtım olan erkeklerden ve hatta kızlardan bile daha olgundum.

Samuel'i çekici bulduğumdan bahsetmiyorum bile. Gerçekten, kim çekici bulmazdı ki? Dünyamızdaki pek çok kız onun görünüşünden bahsederdi. Etrafta çok fazla sarışın yoktu ve mavi gözleri her zaman sırtımdan aşağı hoş bir ürperti gönderirdi. Ayrıca uzun boylu ve fitti.

Dudağımı ısırdım.

Cenazeden sonraki etkileşimlerimiz, orada burada paylaşılan birkaç hoşluk dışında hemen hemen hiç yoktu. Onu tanı mıyordum, kocamı tanımayı beklediğimden değil. Bu bizim çevremizde pek mümkün değildi. Onun hakkında sadece Danilo'dan ya da arada sırada

Dedikodu. Samuel, ikiz kız kardeşinin kaçırılmasından ve onu kurtarma girişiminin başarısız olmasından bu yana en sevdiği konu olmuştu. Tüm ailesi dedikodu çukuruna sürüklenmişti.

Belki de Miones bu yüzden evlenmeyi kabul etmişti. Belki de bunun söylentileri daha olumlu hale getireceğini ya da nihayet dikkatleri Las Vegas'ta düşman Capo ile yaşayan kızlarından uzaklaştıracağını düşünmüşlerdi.

Bu seçenek gerçekten egolarını tatmin etmese bile, Danilo'nun Samuel'e bir şekilde şantaj yapmış olmasından daha iyiydi. Kardeşimi severdim ama acımasız olabiliyordu.

İçimi çektim ve gözlerimi kapattım. Bu düşüncelerimin uğuldamasını engellemedi ama sonunda uykuya daldım.

Getirdiğim iki elbiseden daha şenlikli olanını seçmiştim. Belimi vurgulayan ve bacaklarımı örten dut renkli, yere kadar uzanan bir kokteyl elbisesi. Yürümek için kullanan birine göre daha az kaslı olsalar da görünüşte farklı olmasalar da onlar hakkında hala utanıyordum. Bu sabah katladığım küçük bir origami dört yapraklı yonca, tekerlekli sandalyemde yanımda, eteğimin altında saklı duruyordu. Bugün bana şans getirmesini umuyordum. Günlük hayatta pek batıl inançlarım yoktu ama özel günler için ek şans getiriciler kullanmayı severdim. Danilo'nun ceketinin iç cebine de dört yapraklı bir yonca saklamıştım. Onu tanıyordum, Sofia ile evliliğinin yürümesi için tüm şansa ihtiyacı olacaktı.

Miones'lerin evi erişilebilir değildi, ancak ön kapıya ulaşabilmem için geçici bir rampa yerleştirmişlerdi. Açık kapılar,

Geniş odalar ve pürüzsüz mermer zemin, malikanede rahatça hareket etmemi sağladı. Danilo'nun yanındaki oturma odasına girdiğimde, endişelerimi hafifletecek bir şey bulma umuduyla gözlerim hemen Samuel'i aradı ama o bana bakmadı. Babasıyla sohbet ediyordu ve benim varlığımdan habersiz görünüyordu. İnanılmaz derecede gergindim; sadece Samuel'le konuşmaktan değil, herkesin bu duyuruya vereceği tepkiden de.

Her zamanki gibi, gözlerinin mavisini daha da ortaya çıkaran koyu mavi takım elbisesi içinde inanılmaz derecede iyi görünüyordu. O gözlerin bana aşkla baktığını hayal etmeye çalıştım ama görüntü tam olarak oluşmadan hep bozuldu.

Anons zamanı geldiğinde midem düğümlendi.

Danilo, o ve Bay Mione konuklara hitap etmeden önce bana kısa bir gülümseme verdi.

Bay Mione boğazını temizledikten sonra bıçağını kadehine vurdu. "Yapmamız gereken bir duyuru daha var. Danilo, yapar mısın?"

Sofia'nın yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum ve içten içe ürperdim. Danilo'nun onunla daha önce konuşmuş olmasını gerçekten isterdim ama bunu yapmak bana düşmezdi.

"Ailelerimizin, Miones ve Mancini'lerin, aramızdaki bağı daha da ileriye götüreceklerini büyük bir onurla duyurmak isterim. Samuel, benim Sofia ile evlendiğim yaz Emma ile evlenecek," dedi Danilo neşeli bir ses tonuyla.

Ani ilgi karşısında yanaklarımın ısındığını hissederek nefesimi tuttum.

Samuel yanıma yaklaştı, bana gergin ve kesinlikle neşeli olmayan hızlı bir gülümseme verdi, sonra hafifçe omzuma dokundu. Temasla birlikte bedenimden hoş bir ürperti geçti. Samuel harika kokuyordu ve parmakları sıcak ve güçlü hissettiriyordu.

Odadakilerin tepkileri açık bir şoktan tam bir inançsızlığa ve hatta bariz bir anlayışsızlığa kadar değişiyordu. Sadece annem kesinlikle memnun görünüyordu.

Çok geçmeden ilk insanlar bizi tebrik etmek için yanımıza geldi. Dante ve Valentina ve hatta Anna ve Sofia dürüst görünürken, kısa süre sonra gerçek duygularını gizlemekte zorlanan başka konuklar da karşımıza çıktı. Duyuru karşısında duydukları şaşkınlığı görebiliyordum. Bazıları sanki bu bağ onların inanç sistemlerine ters düşüyormuş gibi neredeyse hoşnutsuz görünüyordu. Yüzümü hoş kalmaya zorladım ve sanki sahte değillermiş gibi tebriklerini kabul ettim. Samuel'e bakmaya cesaret edemedim, insanların tavırlarından utanmıştım ve o da bunu fark etmiş olmalıydı.

Arada sırada fısıltıyla yapılan konuşmaları bile duyuyordum. "Çok yazık."

"O çok çekici bir adam. Ne yazık."

"Belki bir taşıyıcı anneye para verirler ya da bir metresi hamile bırakır."

Sonuncusu gözlerimin akmayan yaşlarla yanmasına neden oldu. Samuel'e bir bakış atma riskini göze aldım. Eli hâlâ omzumda hafifçe duruyordu ama hiçbir şey söylememişti. Duyuruyu onaylamadıklarını gizlemeyen bir çift gözlerini kısarak baktı ve onun sessiz azarlamasıyla yüzlerini indirmelerine neden oldu. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

Bakışlarını bana dikti. İfadesi duygusuz ve tamamen kontrollüydü. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Elbette," dedim çabucak. Böyle anlarda sık sık öyle hissetsem bile, yumuşak ve kırılabilir olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Başıyla kısa bir selam verdi, gözleri bir sonraki tebrik eden çifte kaydı.

Dikkatler tekrar Sofia ve Danilo'ya kayınca Miones'ler bize yaklaştı. Bana gülümsediler ama Ines gerçekten mutlu görünürken, Pietro daha ölçülü görünüyordu. "Tebrikler," dedi Ines ve eğilerek yanağımdan öptü ve bana hafifçe sarıldı. Parlak sarı saçları ve zarif görünümüyle hâlâ pek çok kişinin başını döndüren bir kadındı.

"Teşekkür ederim Bayan Mione," dedim usulca.

"Lütfen bana Ines de. İki yıl içinde aile olacağız."

Kızardım ve başımı salladım. Pietro elimi sıktı. Ondan gerçekten bir sarılma beklemiyordum. Onu ölçülü bir adam olarak tanırdım. "Bana Pietro de."

"Teşekkür ederim," dedim tekrar. Başka ne söyleyeceğimden emin değildim. Olanları hâlâ sindirememiştim. Ines Samuel'e sıcak bir gülümseme verdi ama gözlerinde bir endişe de sezdim. Benim yüzümden miydi?

"Engelli insanlara yardım etmek için para toplayan bir organizasyona katıldığını duydum?" Ines sordu.

Bilmesine şaşırmıştım. Bu konuda hiç konuşmamıştım, çünkü kazadan sonra insanlar hayatıma ilgi göstermemişti. Başımı salladım. "Evet. Ayrıca engelli Made Men için bir destek grubu oluşturduk."

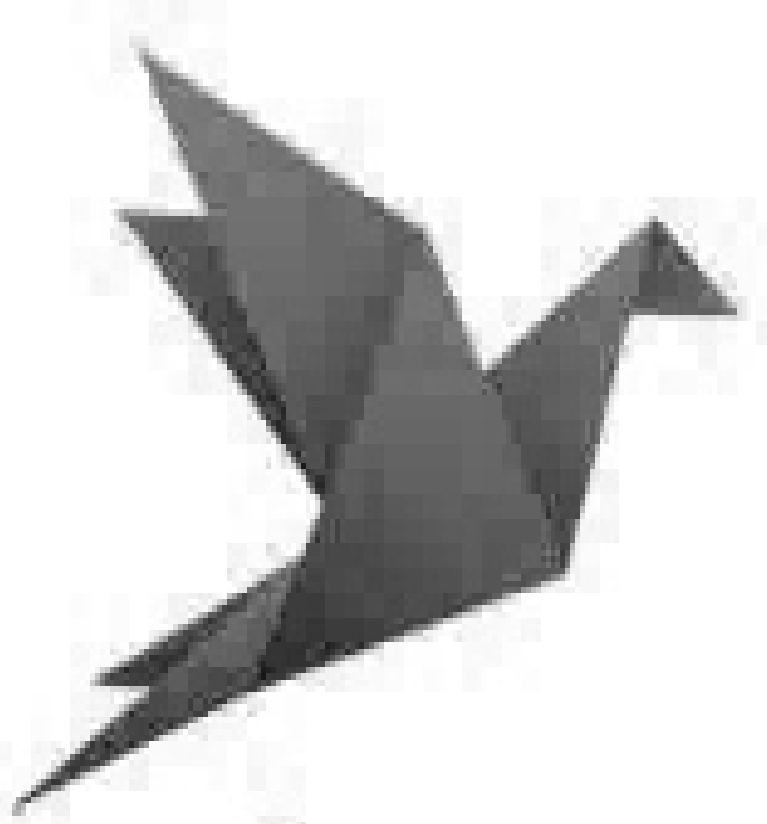
Pietro ve Samuel bunun gereksiz olduğunu düşündüklerini belli eden bir bakış attılar. Pek çok erkek herhangi bir sorun için yardım istemeyi düşünemeyecek kadar gururluydu. Ama pek çok Yapma Adam uzuvlarını, görme, yürüme ya da duyma yeteneklerini kaybetmişti. Ne de olsa tehlikeli bir hayattı ve çoğu kişi bir şekilde engelli olduklarında kendilerini daha az erkek olarak görüyordu. İntihar

böyle bir trajediden sonra erkekler arasında alışılmadık bir durum değildi. Bazıları hala değersiz bir hayat yaşamaktansa ölümü tercih ediyordu. Genç bir kadın olarak bu erkekler üzerinde bir etki yaratmak zordu ama toplantıları yöneten bir papazımız vardı.

Ines ve ben hayır işlerim hakkında biraz daha sohbet ettikten sonra o ve Pietro tekrar Dante ve karısının yanına gittiler ve beni bir kez daha Samuel ile yalnız bıraktılar.

Ona tereddütlü bir gülümseme verdim, keşke onunla da annesiyle konuştuğum kadar kolay konuşabilseydim, ama ona karşı dilim tutulmuştu. Düşüncelerim nişanın nasıl gerçekleştiği etrafında dönüp duruyordu. Belki bir gün bana anlatırdı. Yine de kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değildim.

CHAPTER FOUR

Emma

Samuel ve benim aramda birkaç dakika süren garip bir sessizlikten sonra kibar bir sesle "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. İkiz kız kardeşi her zaman

buz prensesi olarak adlandırılıyordu ama o kesinlikle bir buz prensiydi, bir buz prensi kadar muhteşem ve soğuktu.

Sorusu muhtemelen masumcaydı ama engelli olmasaydım bu şekilde ifade etmeyeceğini düşünmeden edemedim. Belki bir içki isteyip istemediğimi ya da bana bir şey getirip getiremeyeceğini sorardı ama bir şeye *ihtiyacım* olup olmadığını sorması sanki kendim alamayacakmışım gibi bir izlenim yarattı. "Hayır, ben iyiyim."

Yolumuza başka bir çift çıktı. Yüzüme çabucak bir gülümseme yerleştirdim.

İlgi ve sahte tebrikler fazla gelince tuvalete yöneldim. Neyse ki evde asansör olmadığı için zemin katta bir tane vardı. Tek umudum tekerlekli sandalyem için yeterli alan sunmasıydı. Kapıyı açtım. Geniş bir banyoydu ama yine de tekerlekli sandalyem içeriye sığmıyordu.

Kapı ile tuvalet arasındaki mesafe çok uzun değildi ve tutunabileceğim bir lavabo ve kapı tokmağı vardı, yani sorun yoktu. Kısa bir süre Danilo'dan tekerlekli sandalyeyi taşımama yardım etmesini istemeyi düşündüm ama Dante ve Bay Mione ile sohbet ediyordu ve o kadar insanın önünde yardım istemek istemedim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Samuel sordu, nefesim kesildi. Yaklaştığını duymamıştım ama lobide birkaç adım arkamda durmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

Samuel yardım isteyeceğim son kişiydi. Benim bakıcım olmak zorunda olduğunu düşünmesini istemiyordum -ki muhtemelen zaten öyleydi- çünkü durum böyle değildi. Bazen başkalarına göre biraz daha uzun sürse de işleri kendi başıma halledebilirdim. Beni tamamen bağımsız olmaktan alıkoyan tek şey erişilemez yerel koşullardı.

Başımı hızla salladım, yanaklarım kızarmıştı. Samuel'in kaşları birbirine yaklaştı ve ben kaçmaktan başka bir şey istemedim. Bir yanımda hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyordu. Bayan Mione oğlunun arkasında belirdi ve şimdi gerçekten yerin beni yutmasını diliyordum. Umarım onlara daha fazla insan katılmazdı.

"Emma'yla bir konuşayım, olur mu?" dedi Samuel'e. O da başını sallayıp oturma odasına döndü, muhtemelen benimle uğraşmak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. İnsanlar engelli bireylerin yanında genellikle garip davranırlardı. Danilo'nun başlangıçta daha iyisini bilmediği ve çaresizlik hissiyle bana nasıl davrandığını hatırladım. Ama şimdi? Tam olarak ne zaman yardıma ihtiyacım olduğunu ve işleri benim için kolaylaştırmak için ne yapması gerektiğini biliyordu.

Bayan Mione nazikçe gülümsedi. Çok az kişinin sahip olduğu doğal bir zarafete sahip, nefes kesici güzellikte bir kadındı. "Daha erişilebilir bir banyomuz olmadığı için üzgünüm."

Küçük bir gülümsemeyle omuz silktim. "Çok az insanın var. Merak etmeyin." Gelecekte ziyaret edeceğim her yerin erişilebilir olmayacağını biliyordum. Bu dikkate aldığım bir şeydi. Başka evleri ziyaret ettiğimizde, tuvaleti kullanmak zorunda kalmamak için yolculuktan önce veya yolculuk sırasında genellikle hiçbir şey içmezdim, ama bugün çok gergindim.

Bayan Mione bana yaklaştı ve düşünceli bir şekilde banyoya baktı. "Seni içeri itmemi ister misin, sonra sana yardım edebilirim..."

"Kendim girebilirim ama kapıyı kapatabilmem için tekerlekli sandalyeyi kaldırabilirseniz çok iyi olur. İşim bittiğinde ve tekrar ihtiyacım olduğunda seni ararım."

"Elbette," dedi ama sesindeki tereddüt belirtisini duyabiliyordum. İnsanlar her zaman yanlış bir şey yapmaktan endişe ederdi.

Tekerlekli sandalyeyle banyoya girdim, sonra ahşap bir masanın üzerinde mermer bir yüzey olan lavaboyu kavradım. Ağırlığımı rahatlıkla taşıyabilirdi. Ayağa kalkmak için kendimi tekerlekli sandalyeden dışarı çektiğimde Bayan Mione'nin şaşkınlığını fark ettim. Birçok kişi tekerlekli sandalye kullanmamın bacaklarımı hiç kullanamadığım anlamına geldiğini düşünüyordu. Durumumun ayrıntılarını onlara açıklama zahmetine nadiren katlanırdım. Zaten çoğu insan önyargılı balonlarının içinde kalmayı tercih ederdi.

Bayan Mione tekerlekli sandalyeyi çıkarıp kapıyı kapatmadan önce güvenli bir şekilde ayağa kalkmamı bekledi.

İşim bittikten ve ellerimi yıkadıktan sonra ona tekrar seslendim. Kapıyı dikkatlice açtı ve sanki terbiyeli olmayabileceğimden endişelenmiş gibi içeri baktı. Ona gülümsedim ve tekerlekli sandalyeme döndüm, aklımdan utanç verici sessizliği bozmak için söyleyecek bir şeyler geçmesini diledim.

Bayan Mione banyodan çıkmam için bana yer açmak üzere geri çekildi. "Yardımanız için teşekkür ederim, Bayan Mione."

Başını salladı ve nazikçe omzuma dokundu. "Bana Ines demeni söylemiştim. Bu ismi duyunca aklıma kayınvalidem geliyor. Size yardım edebildiğime sevindim."

Yardım istemeyi sevmezdim ama böyle durumlarda onu reddetmediğim için mutluydum.

Gözleri yerdeki bir şeye kaydı ve eğilerek düşürmüş olduğum küçük origami yoncayı aldı. Merakla inceledi, sonra bana baktı. "Bu senin mi?"

"Evet. Biraz daha şans getirsin diye bu sabah yaptım."

"Vay canına. Bunu sen mi yaptın? Muhteşem bir şey."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bu daha kolay bir parça. Bu hobiye babamın ölümünden kısa bir süre sonra başladım. Kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı ve çömlekçilik hizmetçimiz için çok fazla dağınıklık yaratıyordu."

"Bir gün bana göstermek zorunda kalacaksın." "Elbette Bayan Mione."

Ines kaşlarını kaldırdı.

"Ines," dedim ona yine soyadıyla hitap ettiğim için biraz utanarak. İki yıl içinde ailemin bir parçası olacağını düşünmek tuhaftı. Samuel'le evleneceğim hâlâ kafama dank etmemişti.

Samuel

Bugünkü kutlamalar, artık sosyal etkinliklere katılmaktan nadiren keyif almamın nedeniydi. Birçok insanın arkadan bıçaklayan, sahte gülümseyen, yalanlar saçan

kontrol altında tutmaya çalıştığım öfkemi ortaya çıkardı. Tabii ki bu benim ikiyüzlülüğümdü, özellikle de bazılarının nişanlandığının duyurulmasına verdikleri iğrenç tepkiden sonra, kafamda onlardan hatırı sayılır bir kısmını öldürürken onlara aynı sahte gülümsemeyi verdiğimi düşünürsek.

Emma'yı annemle birlikte misafir banyosunun önünde bıraktıktan sonra arka bahçemize çıktım. Dışarı çıktığım anda derin bir nefes aldım. İçeride, özellikle de diğer tüm Underboss'lar buradayken, hoş maskemi takmaya devam ettim. Şey, hepsi değil. Cincinatti davet edilmemişti. Danilo, Emma'ya yaptıklarından sonra uzak durmaları konusunda ısrar etmişti. Onların katılımı gerçekten umurumda değildi.

Bir el omzuma dokundu ve babam ortaya çıkmadan önce kısa bir süre gerildim. Bir sigara yaktı ve kararan gökyüzüne bakıp dumanını üflemeden önce derin bir nefes çekti.

"Annemin seni görmesine izin verme."

"Üzerimdeki kokuyu alır. Her zaman öyle yapar," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Hayat daha az stresli olduğunda bırakacağım."

"Bu ne zaman olacak ki?"

"Bir gün," dedi babam ve sonra iyi bir şaka yapmış gibi kıkırdadı. "Yalnız mı kalmak istiyordun?"

Omuz silktim. Yalnız kalmak istemiştım ama babam ne zaman sessiz kalması gerektiğini bilirdi.

Onun varlığı beni neredeyse hiç rahatsız etmezdi. "Benim için sorun değil."

Babam yan gözle beni süzdü. "Bir eş seni evinde hissettirmeli. Diğer her şey geçicidir, ama birini gördüğünde eve dönme hissi? Önemli olan budur."

"Sana söyledim, evlilik konusunda sorunum yok. Emma güzel bir kız ve onunla iyi anlaşacağımıza eminim." Dişlerimi sıktım. "Ama bana bağımlı insanlarla ilgili kötü bir sicili m var ve o diğerlerinden daha bağımlı."

"Kız kardeşini ve arkadaşlarını kimse koruyamazdı... Onlar Yaratılmış Adamlardı. Kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi."

Başımı salladım. "Geri dönmeliyim. Emma'yı yalnız bırakmak istemiyorum."

Şaşırtıcı bir düşünceydi ama kesinlikle ona karşı korumacı hissediyordum. Döndüm ve içeri girdim. Emma, Anna ve Sofia ile konuşuyordu, ben de onun yerine Renato'nun yanına gitmeye karar verdim, o da Columbus'un müstakbel Underboss'u Cosmo ile konuşuyordu. İkisine de başımı salladım.

Renato omzuma vurdu.

"Bu sürpriz oldu," dedi Cosmo. Gözlerindeki merakı görebiliyordum. Bu anlaşmanın neden gerçekleştiği konusunda ona ayrıntı vereceğimi düşündüyse, ünüme pek dikkat etmemişti.

"Kartlarımı göğsüme yakın tutmayı tercih ederim." Renato sırttı.

"Asil bir şey..." Lafı uzattıkça uzattı ama ben çoğunlukla onu duymazdan geldim. Nişanlılığımız hakkındaki karar oldukça açıktı. İnsanlar anlamıyor ve hatta açıkça onaylamıyorlardı. Ben umursamadım. Ama şimdi bile Emma'nın ne kadar rahatsız hissettiğini görebiliyordum.

"Seninle turnayı gözünden vurmuş gibi görünmüyor," diye mırıldandı Renato. Herkes Emma'nın bu bağdan, onu birçok insanın gözünde kurtaran bu bağdan dolayı mest olması gerektiğini düşünüyordu ama Renato haklıydı. Gerçek zevk kesinlikle yüzünde görünmüyordu. Ama bunun nedeni insanların tatsız fısıltıları mıydı, yoksa evlenmek istemediği için miydi, bilemiyordum.

Ben.

Ondan sekiz yaş büyüktüm. Belki de bu bir sorundu. Ona **d o ğ r u** yürüdüm. "Biraz vaktin var mı?"

"Elbette," dedi Emma, beni takip ederken yanakları kızarmıştı. Onu arka bahçemizin verandasına götürdüm. İnsanlar bizi hâlâ görebilecek ama duyamayacaklardı.

Emma belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı. Göz hizasında olabilmek için sandalyelerden birine oturdum. Tüm zaman boyunca ona bakmak istemedim.

Gülümsemesi biraz daha genişledi, ama ben karşılık vermeyince iyice ayıldı. Ne yaptığımı merak ederek geniş arka bahçemize baktım. "Danilo dün sana söyledi mi?"

Zarif parmaklarına baktı. Hâlâ bir yüzüğe ihtiyacı vardı. Bu duyuru beklediğinden erken gelmişti ve son birkaç yıldır aklım düğün ya da nişan düşüncelerinden uzaktı.

"Dün gece yaptı."

"Sürpriz olmuş olmalı."

Sanki kendini bir yüzükle hayal etmeye çalışıyormuş ama edemiyormuş gibi garip bir şekilde eline bakarak gülümsedi. "Öyle oldu. Beklemediğin bir nişana hazırlanmak için bir gün fazla bir zaman değil. Sanırım senin daha fazla zamanın vardı."

Sonra başını kaldırdı ve kahverengi gözleri sanki ifadesinin doğruluğunu test ediyormuş gibi benimkileri aradı. Danilo'nun çok fazla soru işareti yaratacağı için anlamayı ne zaman yaptığımızı açıklamadığını sanıyordum. Belli ki, o

Nişanın nasıl gerçekleştiği konusunda temkinliydi. Olmak için her türlü nedeni vardı ama tatsız gerçeği benden asla öğrenemeyecekti. Birincisi, bu sadece onu değil Sofia'yı da yıkardı. Ve bu durumda gerçeğin kime nasıl bir faydası olacağını gerçekten göremiyordum. "Doğrusu, benim için de senin için olduğu gibi birdenbire ortaya çıkmadı."

Emma başını salladı, sonra omuz silkti. "Düğünümüze kadar kafama dank etmiş olacak. İki yıl uzun bir süre."

"Öyle."

"O zamana kadar çok şey olabilir," dedi garip bir ses tonuyla. Sanki bir şey hatırlamış gibi gözleri dalgınlıştı. Cincinatti'yi düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Belki de fikrimi değiştirip nişanımızı iptal edeceğimden endişeleniyordu ama benim böyle bir niyetim yoktu. Kısa etkileşimlerimizden Emma'nın etrafta olmaktan hoşlandığını ve çok güzel olduğunu söyleyebilirdim.

"Bu doğru, ama bazı şeyler bugünden itibaren olmayacak."

Merakla başını eğdi ama sonra tekrar arka bahçeye doğru baktı.

"Nişandan pek memnun görünmüyorsun."

"Ve her şeyi göz önünde bulundurursak kesinlikle mutlu olmalıyım." Sesi neredeyse huysuz bir ton almıştı.

Kaşlarımı çattım, sözlerimin onu neden rahatsız ettiğinden emin değildim. Ellerimi ceplerime soktum. Bu kızın, sonra kadının, karım olacağını, hayatımızın geri kalanında benim sorumluluğumda olacağını düşünmek tuhaftı. İkiz kız kardeşime karşı güçlü bir koruma duygusuyla büyümüştüm ama o ölmüştü - bunun bir kısmı benim hatamdı. Emma'dan sorumlu olmak konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Kısa hayatında zaten çok acı çekmişti. Geçirdiği trajik kaza ve babasının ölümü. Benimle evli olmak pek çok insanın inandığı gibi bir lütuf ve armağan olmayacaktı.

İnsanlar beni görünüşüm ve duruşumla yargıladı. Dışarıdaki parlaklığı gördüler, yanıltıcı dış katmanın altındaki uçurumu görmediler.

"Öyle misin?"

Ona sorgulayıcı bir bakış attım.

"Mutluyum yani." Sesi acı verici bir şekilde sessizleşmişti.

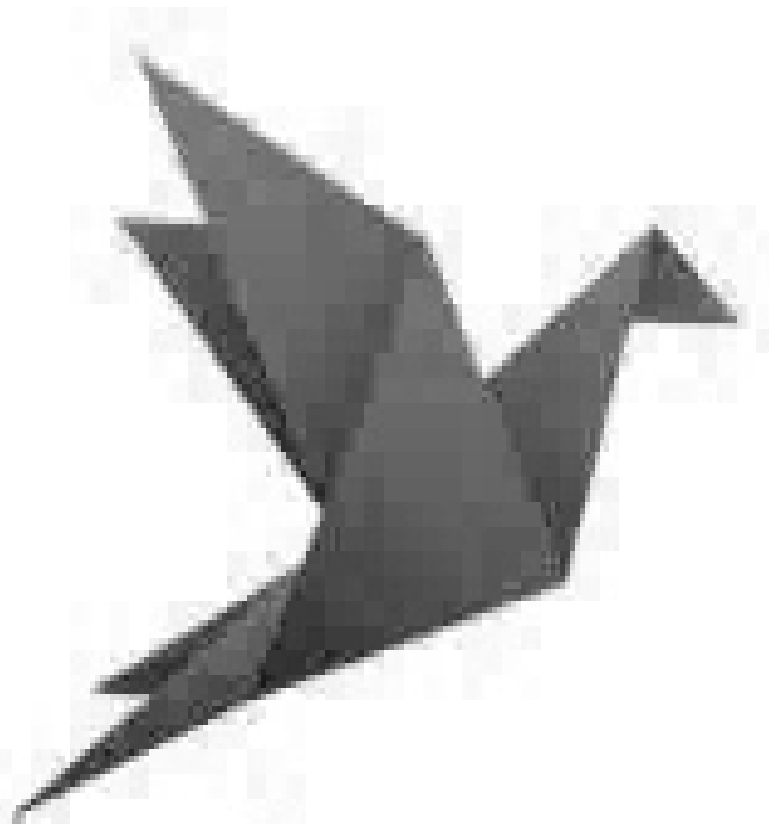
"Bizim dünyamızda evlilik söz konusu olduğunda mutluluk ne zamandan beri belirleyici bir faktör oldu?" diye sordum. Ona yalan söylemek ve bu nişan beni **m e s t** etmiş gibi davranmak istemiyordum. Emma irkildi. Şöyle demeyi düşündüm

Sözlerimi yumuşatmak için başka bir şey söyledim ama aklıma gelen her şey kulağa sahte geliyordu.

"Bu ailelerimizin iyiliği için."

Başıyla küçük bir selam verdi. "Ailelerimizin iyiliği için."

CHAPTER FIVE

Emma

Bu günün hayalini kurmaya cesaret edememiştim ama nihayet bugün gelinliğimi seebilecektim.

Öğleden sonra gelinlik mağazasına adım atmadan önce annem iki kez ağlamıştı bile. Anna ve Sofia da Giorgia gibi bize katıldı. Eski arkadaş grubumdan hâlâ görüştüğüm tek kişi oydu. Diğerlerinin çoğu kazadan sonraki aylarda birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Birçoğunu baleden tanıyordum ve artık dans etmediğim için... bunun üzerinde durmak istemiyordum.

Anna ve Sofia'ya Giorgia kadar yakın olmasam da, yine de onların varlığından mutluydum. Annemle yalnız gitmek zorunda kalsaydım, bu gün çabucak yorucu bir hal alırdı.

Annemle birlikte mağazaya girdiğimizde, satış görevlisi bana cesaret verici bir gülümseme verdi ama bu tam tersi bir etki yarattı. Benim için bir şey bulmanın zor olacağını mı düşünüyordu?

Neyse ki Sofia ve Anna çoktan oradaydı, pelüş beyaz bir kanepeye tünemiş şampanya içiyorlardı. Önce Anna kalktı, ekose bir mini etek ve diz üstü çizmeler giymişti ve bana sarılmak için yanıma geldi. "Senin için çok heyecanlıyım."

Sırıttım, sonra bardağını işaret ettim. "İçki içme yaşını senin için mi kaldırdılar?"

Anna bana utangaç bir gülümseme verdi, mavi gözleri muziplikle parıldarken şık kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Becerikliyimdir." Sofia bana sarılırken o küçük yan masaya döndü ve iki kadehi daha şampanyayla doldurdu. Neredeyse ona düğün planlamasının nasıl gittiğini soracaktım ama içimden bir ses bunun şu an için en iyi konu olmadığını söylüyordu. Danilo ile araları her nedense gergin görünüyordu.

Anna bana bir şampanya kadehi uzattı. "Al bakalım. Bir yudum al."

Annem içeri girdiğinde gözleri endişeyle açıldı, onu satış görevlisi takip etti. Kapalı kapılar ardında ne konuştuklarından emin değildim. Annem muhtemelen denemem için gelinlikleri önceden seçmişti. Eğer izin veririm, iç amaşırlarıma kadar ne giyeceğimi söyleyebilirdi.

Anna anneme doğru yürüdü ve komplocu bir gülümsemeyle kalan flütü ona uzattı. "Bugünü kutlamalıyız, sizce de öyle değil mi Bayan Mancini?"

Annem Anna'nın büyüleyici tavırlarına hemen kendini kaptırdı. Sofia gözlerini gökyüzüne çevirdi ve hepimiz kadehlerimizi tokuşturmadan önce Anna'yla bakiştı. Köpüklü sıvıdan bir yudum aldım ve vücuduma yayılan bir vızılıtı hissettim. Daha önce sadece iki kez alkol almama izin verilmişti, bu yüzden vücudum

hemen tepki gösterdi. Ama bu hoş sıcaklıktan ve sinirlerimi yatıştırmasından memnundum.

"Arkadaşın Giorgia hâlâ kayıp, değil mi?" Anna tekrar kanepeye uzanıp zarif bir bacağını diğerinin üzerine atarken sordu. Kısa bir sızı hissettim ama hemen bu düşünceyi bir kenara ittim.

"O kızın öncelikleri yanlış," diye kestirip attı annem. "Muhtemelen hâlâ kahvaltı ediyordur."

Giorgia'nın adına boğazıma bir sıcaklık yayıldı.

Tam bir şeyler söyleyecektim ki Giorgia birkaç dakika sonra kızarmış ve uzun kızıl saçları dağılmış bir halde içeri girdi. Ağabeyi tek kelime etmeden ortadan kaybolmadan önce bana kısa bir baş selamı verdi. Bana kocaman bir sırıtış attı ve sarıldı.

"Şu fazla kilolarını verse çok güzel bir kız olabilir," diye fısıldadı annem.

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Anne." İnsanların tekerlekli sandalyede olmasaydım güzel olacağımı söylemelerinden nefret ederdim ve annem de şimdi aynısını Giorgia için yapıyordu.

Giorgia kıvrımlıydı, kesinlikle bizim dünyamızda kabul edilebilir görülenden daha kıvrımlıydı. Kadınların bir model figürüne sahip olması gerekiyordu ve podyumları yavaş yavaş fetheden büyük beden modelleri kastetmiyorum. Dünyamız hala sadece sıksa kadınları güzel olarak görüyordu. Dünyamızın yargılayıcı doğası çoğu zaman ona kızmama neden oluyordu ama bildiğim dünya buydu ve onu terk etmeyi hayal bile edemezdim.

Giorgia yanımdaki koltuğa oturmada önce sergilenen elbiseleri inceledi. "Bu elbiselerin hepsinin içinde muhteşem görüneceksin. Göz kamaştırıcılar."

"Evlendiğinde buraya gelebiliriz."

Giorgia bana eğlenen bir bakış attı. "Bunun yakın zamanda olacağını sanmıyorum ve burada altı beden üzerinde elbise yok."

"Oh," dedim. "Bir şeyler buluruz."

"Bugün senin günün, Emma. Hayalindeki elbiseyi seç."

"Belki insanların dikkatini tekerlekli sandalyesinden uzaklaştıracak bir şey," dedi annem endişeli bir ifadeyle.

Giorgia gözlerini komik bir şekilde açtı. Ben sadece omuz silktim. Annem beni incitmek istememişti. Bir keresinde bana söylediği gibi "normal insanlar gibi" bir şeyler yaşamamı istiyordu. Bana olmadığım gibi davranmazsa kendimi normal hissedeceğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Neyse ki satış görevlisi bana annemin sürekli yorumlarından daha fazla ilgi gösterdi.

İlk birkaç elbiseyi denemek için soyunma odasına götürüldüğümde gergindim. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu satış görevlisi.

"Ben yardım ederim," dedi Giorgia annem d a h a yardım edemedi. Benimle birlikte soyunma odasına girdi ve perdeyi kapattı.

Ona minnettar bir gülümseme verdim.

Arkadaki hassas düğmeleri kapatmamız biraz zaman aldı ve sonunda satış görevlisi de yardım etti, ancak aynaya dönüp kendimi gördüğümde gözlerim yaşardı. Satış görevlisi eteği nasıl kısaltabileceğimizi ve her şeyi arzularıma göre nasıl özelleştirebileceğimizi anlattı ama ben sadece başımı sallayıp bakabildim. Nedense gelinliğin içinde kendimi güzel hissetmeyeceğimden endişeleniyordum. Şimdi bunun aptalca bir endişe olduğunu fark ettim. Ama bizim dünyamızdaki düğünler o kadar çok geleneğe bağlıydı ki, benim gibi bir kıza daha da az yer bırakıyor gibiydi.

Giorgia bana başparmağıyla onay verdi, yüzünün her tarafı ıslık ıslıldı. Parmaklarımın eteğin ince kumaşını okşamasına izin verdim. Şeffaftı ama ince bir parlaklığı vardı ve güzel bir yumurta kabuğu rengindeydi. Satış görevlisi, tekerlekli sandalyede otururken yukarı iteceği için geniş bir jüpon giymemi önermişti ve şimdi daha dökümlü bir etekle ona hak vermek zorundaydım. Kendimi bir koltuğa sıkıştırmaya çalışmışım gibi görünmek yerine zarif görünüyordu. "Nakışlar çok güzel. Harika görünüyorsun," dedi Giorgia usulca, gözleri gerçekten de parlıyordu. Ağlayan biri değildi, bu yüzden onun duygu gösterisi karşısında kendi gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum. İnce dantel kenarlara dokundum, bu danteller düşük kalpli yakayı vurguluyordu. Dekolteme hiç bu kadar odaklanmamıştım ama hoş bir etkisi olduğunu kabul etmeliydim.

Derin bir nefes alarak soyunma odasından çıktım. Anna şampanya kadehini yere bıraktı, ağzı O şeklinde açıldı. Sofia'nın ifadesi de aydınlandı. Tabii ki, annem annemdir, sadece başını salladı, sonra düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı ve tekerlekli sandalyeyi ortadan kaldırmanın yollarını arayarak etrafında dönmeye başladı.

"Çok güzel, öyle," dedi yavaşça. "Ama acaba daha geniş bir elbise daha mı iyi olurdu..."

"Bu mükemmel!" Anna sanki annemi duymamış gibi konuştu. Ayağa kalktı ve belimi işaret ederken takdirle başını salladı. "Korse dar belini ve dekolteni mükemmel bir şekilde vurguluyor. Eğer i s t e r s e n çok yüksek topuklu ayakkabılar giyebilirsiniz."

Omuz silktim. "Neden olmasın? Onlarla yürümek zorunda kalmayacağım ya."

Sofia ve Anna gülüp gülmemekte kararsız görünüyorlardı ama beni daha iyi tanıyan Giorgia kahkahayı patlattı. Annemin ağzı bir karış açık kaldı ama birkaç adım geri çekilerek kızlarla vakit geçirmeme izin verdi. Satış görevlisine yaklaştı. Herkes ne düşünürse düşünsün, geniş bir elbise isteyeceğini biliyordum.

Anna topuklu ayakkabıların bulunduğu raflara doğru ilerledi ve birkaç zarif, sivri topuklu ayakkabı seçti. İnciler ve kristallerle süslenmiş bir çift muhteşem Mary Jane topuklu ayakkabıyı havaya kaldırdı. Jimmy Choos olduklarını görünce, fiyatlarının olağanüstü ince topuklara uyacağını ve aşırı yüksek olacağını biliyordum. Anna önümde diz çöktü. "Alabilir miyim?"

Topukluları giydiğinde biraz şaşırarak başımı salladım. Genelde hiç topuklu giymeşdim. Hiçbir zaman mantıklı gelmemişti ama şimdi aynada bu güzel ayakkabılarla kendime bakarken, kaçırdığım tüm fırsatlara hayıflanıyordum.

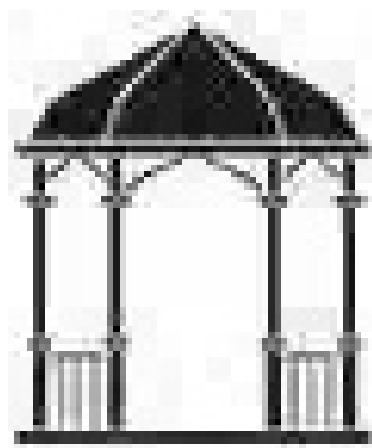
"Mükemmel!" dedi Anna.

"Evet," diye kabul ettim ve gelecekte daha sık topuklu ayakkabı giyeceğime dair kendime söz verdim.

Annem üç elbise daha denemem için ısrar etti ama ilk denediğim elbisenin, özellikle de topuklu ayakkabıların görüntüsünden kurtulamıyordum. Kendimi çok güzel hissediyordum, bu yüzden annemin beni başka bir elbiseye yönlendirme çabalarına rağmen ilk tercihim seçtim.

Tekerlekli sandalyemi örtmeye çalışmayacaktım. Tekerlekli sandalyemde güzel görünmek istiyordum ve eğer insanlar bir metal parçası yüzünden beni böyle göremiyorlarsa, bu onların sorunuydu.

Yine de Samuel'in beni güzel bulmasını istediğimi inkar edemezdim.

Düğünden iki ay önce Samuel Indianapolis'e geldi ve beni evimizde ziyaret etti. Geçici bir süre için de olsa hâlâ Danilo ile birlikte yaşıyordum. Annem babamın ölümünden sonra pek iyi başa çıkamamıştı ve benimle ilgilenmek -ki bunu kesinlikle ihtiyaç duymadığım ölçüde yapmakta ısrar ediyordu- ona çok fazla yük oluyordu. Danilo onunla yaşamama izin vermeyi sorun etmemişti, ben de bunu tercih etmiştim. Çok çalışıyordu ve annem gibi her şeyin üzerinde durmuyordu.

"Ne istiyor?" Samuel'in ziyaretini bana bir saat öncesinden haber veren Danilo'ya sordum. Çok tipikti. Düğün masalarımız için yer kartları olarak kullanmak istediğim origami çiçekleri yapmakla meşguldüm. Onları neredeyse bitirmiştim ama her masanın üzerindeki tavandan sarkan süs olarak kullanmak istediğim beyaz turnaları yapmaya başlamam gerekecekti.

Danilo'nun kaşları çatıldı. "Sanırım düğünle ilgili son dakika detaylarını konuşmak istiyor."

Neredeyse gülecektim. Bizim dünyamızdaki çoğu erkek gibi Samuel de düğün organizasyonuna dahil olmamıştı. Olmasını da beklemiyordum. Belki arada sırada iletişim halinde olacağımızı ummuştum ama o bana istediğimi yapmam için açık çek vermişti. Annem de doğal olarak onun teklifini kabul etmiş ve geçen yılı düğünü organize etmekle geçirmişti. İşleri kendi bildiği gibi yapmayı tercih ediyordu. Ben bile ona fikir vermekte zorlanıyordum. Düğünümüz için origami süslemeler yapmama izin verilene kadar yaşadığımız tartışmaların sayısı gülünçtü.

Biraz makyaj yapmak ve saçımı taramak için birinci kattaki odama geçtim. Son birkaç gün soğuk geçtiği için üzerimde rahat ama güzel bir kaşmir elbise ve yün tayt vardı. Gardırobumdan yeni aldığım karamel renkli süet ayakkabılarımı çıkardım ve giydim. Anna'nın topuklu ayakkabı g i y m e m konusundaki cesaretlendirici sözlerinden sonra, nihayet Giorgia ile yaptığım son alışveriş gezisinde bunları alma cesaretini bulmuştum. Yine de insanların kötü tepki vereceğinden aptalca endişelendiğim için henüz giymeye cesaret edememişim.

Ani bir sinir patlaması hissettim. Düğün konusunda henüz aşırı gergin değildim. Belki de çok uzak ve hiç gerçekleşmeyecekmiş gibi görüldüğü için, ama şimdi Samuel son dakika ayrıntılarını konuşmak için buradaydı.

Midem daraldı. Ya düğünü değil de düğünün iptalini konuşmak için geldiyse? Birden midem bulandı.

Samuel benimle evlenmeyi kabul ettiğinde neyle karşılaşacağını biliyordu ama belki de zaman içinde fikrini değiştirmişti. Belki de sadece iki ay kala, hayatının geri kalanını engelli bir kadınla geçireceğini fark etmişti. Bu düşüncenin aklımdan geçmesinden bile nefret ediyordum ama Samuel ve ben birbirimizi tanımıyorduk. Ailelerimiz arasındaki söz dışında bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yoktu. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum. Yine de dünyamızdaki çoğu insanın bağımız hakkında ne düşündüğünü biliyordum ve bu pek de olumlu değildi.

Bu bağa tamamen kör olarak girmiştım, o da öyle. Belki o da pek çok insan gibi tekerlekli sandalyenin beni tanımladığını ve her anımın engelliliğimin etrafında döndüğünü düşünüyordu.

Derin bir nefes aldım. Aşırı dramatik davranıyordum. Samuel bana düğünün iptal olduğunu söylemek için ziyarete gelmeyecekti. Ailemizin efendisi olarak ağabeyimle konuşurdu ve Danilo beni uyarırdı ve böyle bir durumda muhtemelen deli gibi öfkelenirdi.

Zil çaldı. Gerçekleşme ihtimali olmayan şeyler için endişelenerek çok fazla zaman harcamıştım. Kazadan beri yeni bir durumla karşılaştığımda sık sık endişeleniyordum. Başımı salladım. Her şey yoluna girecekti. Güzel göründüğümünden emin olmak için aynaya bir göz attıktan sonra odamdan çıktım.

Antreden içeri girdiğimde Samuel ve Danilo el sıkışıyorlardı. Bu ikisinin arkadaş olmadığını ve bu nedenle karşılaşmalarında coşkulu bir selamlaşma olmadığını bilmesem, gergin ifadeleri endişelerimi tazeleyecekti. Detaylarını bilmesem de geçmişte sık sık tartışmışlardı. Belki de her iki adam da diğerrinin kız kardeşiyle evlendiği için böyle olması kaçınılmazdı.

Samuel bana doğru baktı ve gülümsemesi daha az gerginleşti ama yine de neşeli ya da sıcak olmaktan uzaktı. Bej ceket, beyaz gömleği ve bej pantolonuyla mükemmel bir buz prensi gibi görünüyordu. Gülümsedim ama bu da lobideki atmosfer kadar gergin hissettirdi.

"İyi günler Emma," dedi Samuel küçük bir baş hareketiyle. Hakkını vermeliydim; tekerlekli sandalyeme bazı insanların yaptığı gibi garip bir şekilde bakmadı ama sanki onu rahatsız ediyormuş gibi tamamen görmezden de gelmedi.

Bakışları topuklarıma kaydı ve tekrar yüzüme odaklanmadan önce yüzünde bir parça şaşkınlık belirdi. "İyi günler," dedim sessizce, yanaklarım kızarmıştı. Birden topukluları giymemiş olmayı ya da daha iyisi hiç almamış olmayı diledim.

"Buraya düğün hakkında konuşmaya mı geldin?" Danilo kabalığa varan bir ses tonuyla sordu.

"Fazla zamanım yok. Sabah erkenden Minneapolis'e dönüyorum..." Samuel sözünü kesti.

"Hadi oturma odasına gidelim. Her şeyi orada konuşabiliriz," dedi Danilo.

Danilo, Samuel ve beni arkada bırakarak oturma odasına doğru ilerledi.

Zekice ya da en azından biraz eğlenceli bir şey söylemek istedim ama Samuel'in mavi gözleri yüzüme dikilmişken aklıma bir şey gelmedi. Oturma odasını işaret etti. "Önden buyurun."

"Teşekkür ederim," dedim ve ilerledim. Genelde daha tempolu yürüdüğü için arkamda kalmak için adımlarını yavaşlattığını anlayabiliyordum ama bu küçük jesti takdir ettim. Yine de, okuması zor olsa bile yüz ifadesini görmek istedim. En azından bana küçük bir şey veriyordu.

Danilo bir koltuğa yerleşti ve ben de onun yanında durdum. Samuel ceketini çıkarıp koltuğun kol dayanağının üzerine koydu, sonra da oturdu. Bakma isteğime karşı koymam gerekiyordu. Elbise gömleği uzun boylu, kaslı vücudunda gerçekten harika görünüyordu.

"Konuşmak istediğin konu nedir?" Danilo beni düşüncelerimden kopararak sordu.

"Emma'yla birlikte yaşayacağımız evi yenileme sürecindeyim ve Emma'nın kendini evinde hissetmesini sağlamak için bazı tasarım konularında fikrini almak istedim."

Gözlerim büyük bir şaşkınlıkla açıldı. Elbette birlikte yaşayacağımızı biliyordum ama şimdiye kadar bu uzak bir kavramdı. Şimdi birdenbire gerçek olmuştu. Samuel'in evi benim için erişilebilir hale getirmenin yollarını düşünmüş olmasından inanılmaz derecede etkilendiğimi itiraf etmeliydim.

"İki katlı bir evse, üst kata ulaşabilmesi için bir asansör kurmanız gerekir. Akılda tutulması gereken çok şey var. Arka bahçeye ve ön kapıdan çıkışa rampalar."

Aralarına baktım, sanki ben yokmuşum gibi konuşmaları beni giderek daha fazla sinirlendiriyordu. "Bir asansör iyi olurdu," dedim kararlılıkla ve iki adamın da bana bakmasına neden oldum. Samuel'in değişmeyen ilgisi yanaklarımı ısıttı ama bakışlarına karşılık verdim. "Zemin seviyesinde bir duş, daha geniş kapılar, daha alçak bir mutfak tezgahı ve lavabolar, tuvaletin yanında tutamaklar..." Sustum. Sonra da onun benim yaşadığım tüm zorlukları düşünmesini istemediğim için

"Ev erişilebilir hale geldiğinde, tamamen bağımsız ve normal bir hayat sürebilirim" diye ekledim.

Samuel başını salladı. "Hallolacak."

"Belki de bu konuda deneyimi olan bir mimardan yardım istemelisin?" Ben önerdim.

"Tanıdığın biri var mı?" Samuel beni şaşırtarak sordu.

"Minneapolis'te değil, hayır. Ama etrafa sorabilirim..." "Ben hallederim," dedi Samuel kararlılıkla. "Merak etme."

Danilo'nun telefonu çaldı ve ayağa kalktı. "Bir dakika izin verir misiniz?" Gözleri bana kaydı, iyi olup olmadığını sordu. *İyi olacağımı* söyledim yüz ifademle ve gitti.

O odadan çıktığında, Samuel'le konuşmanın bana bağlı olduğunun farkına vardım. Ona gergin bir gülümseme verdim. Bana bakarken yüzündeki ifadeyi okuyamadım. "Sadece iki ay daha," dedim söyleyecek başka bir şey bulamadığım için ve kızardım. Son konuşmamız gergin geçmişti ve Samuel'in o zamanki sözleri aramızdaki bağdan pek de memnun olmadığına dair şüphelerimi doğrulamıştı.

"Fazla zaman yok," dedi tarafsızca. "Özellikle de Sofia ve Danilo'nun bizden iki hafta önce evlendiğini düşünürsek. İki aile arasında çok fazla planlama var."

"Annelerimiz bunu halledebilir."

"Öyle," dedi, sonra gözleri tekrar topuklu ayakkabılarıma kaydı. "Seni daha önce hiç topuklularla görmemiştim."

Yanaklarım sıcaktan kavruldu. Bir tutamını sinirli bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Evet. Aslında bu benim ilk çiftim. Görünüşleri hoşuma gitti."

Samuel tekrar yüzüme baktı ve hafifçe gülümsedi. "Ben de beğendim."

Gözlerimi kırıştırdım, bana iltifat mı etmişti yoksa sadece topukluları beğendiğini ama üzerimde nasıl durduklarını beğenmediğini mi kastetmişti emin değildim. Tanrım, yine bu konuyu fazla düşünüyordum.

"Sevindim," diye fısıldadım. Birbirimize baktık ve Samuel'in gözleri yüzümü izliyor gibiydi. Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

"Sofia haftalardır topuklu ayakkabılarla yürüme alıştırmaları yapıyor. Hâlâ işkence aleti olduklarından yakınıyor."

Omuz silktim. "Bu konuda endişelenmeme gerek yok." Yüz ifadesi gerginleşti.

"Bir endişe eksildi, değil mi?" Yanımda yumurta kabuklarının üzerinde yürümesine gerek olmadığını göstermek için ona sııttım.

"Kesinlikle," dedi ve bir an için dudakları gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Ama sonra Danilo geri döndü ve Samuel'in ifadesi tekrar sıkı bir şekilde kontrol edilmeye başlandı.

Saatine bir göz attı. "Artık gitmeliyim. Eminim senin de yapacak çok işin vardır." Ayağa kalktı ve kolçaktan ceketini aldı ama tekrar giymedi. Onun yerine omzunun üzerinden attı.

Danilo ve ben ona ön kapıya kadar eşlik ettik. Samuel kardeşime başıyla selam verdikten sonra bana döndü. "Kardeşinle Sofia'nın düğününde görüşürüz."

Gülümsedim. "Görüşürüz o zaman."

O gitti ve ben Samuel'in nişanlandığımızı duyurduktan birkaç hafta sonra bana bir paket içinde gönderdiği nişan yüzüğüne baktım. Yüzüğü bana vermesini ve hatta takmasını diledim ama Danilo'nun da duygusal bir tuğla olabileceği gerçeğiyle kendimi teselli ettim. Samuel muhtemelen yüzüğün bu şekilde gönderilmesinin duygularımı incittiğinin farkında bile değildi.

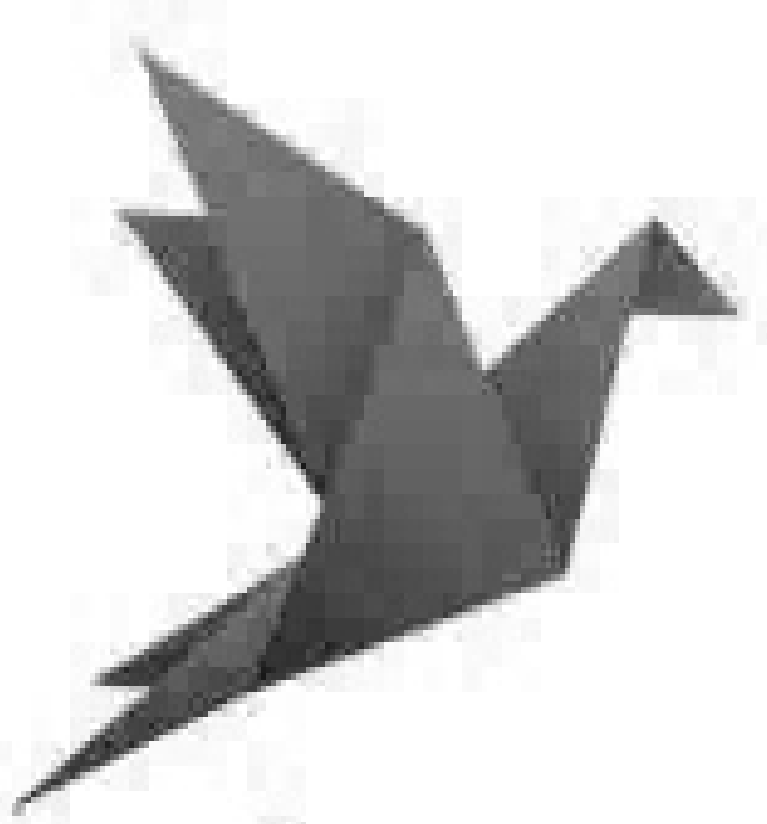
Danilo omzuma dokundu. Endişeli yüzüne baktım. "Samuel sana iyi davranacaktır."

"Endişelenmiyorum." En azından Samuel'in bana kötü davranması konusunda değil. Beni endişelendiren onun soğuk ya da duygusal olarak kopuk olmasıydı. Benimle fiziksel anlamda asla birlikte olmak istemeyecekti. Beni aldatmasıydı. Beni karısı olarak değil, bir yük olarak görmesiydi.

Bu endişelerin hiçbirini Danilo ile paylaşamadım. O sadece Samuel'le konuşmaya çalışır ve muhtemelen daha fazla zarar verirdi.

Bunu kendi başıma çözmeliydim.

CHAPTER SIX

Emma

Her zamanki gibi işine dalmış olan Danilo'ya yaklaştım. "Koridorda yürümek istiyorum."

Bu fikir ilk kez Samuel'in ziyaretinden kısa bir süre sonra aklıma gelmiş ve o zamandan beri içimi kemirip durmuştu.

Danilo kâğıtlardan başını kaldırdı, önce kafası karıştı, sonra da endişelendi.

"Emma-" diye başladı, sanki küçük bir çocuğa açıklamaya çalışıyormuş gibi bacakları çalışmıyordu.

Gözlerimi kısmıştım. "Vücudumu ve neler yapabileceğini biliyorum. Tüm yol boyunca yürümek istemiyorum, sadece ilk sıralardan Samuel'e kadar olan son birkaç adım yürümek istiyorum. Onunla göz hizasında buluşmak istiyorum." Hâlâ bir baş daha uzun olacaktı ama ben hep koridorda yürümeyi hayal etmişim ve bu mümkün olmasa da vücudumun yapabildiğini yapmak istiyordum.

Fizik tedavide sonsuz saatler geçirdim, ayaklarım koşu bandının üzerinde zar zor sürüklenirken beni dik tutan bir kayışa bağlandım. Vücudumun tamamen iyileşmemesinden dolayı hayal kırıklığı gözyaşları ve araba kazasından sonra neredeyse tamamen hareketsiz durumumdan ne kadar uzaklaştığı için şükran gözyaşları döktüm. Ancak vücudumun şu anda yapabildiğinden daha fazlasını yapamayacağını kesin olarak biliyordum. Bununla barıştım ve beni Samuel'e götürecek bir mucize beklemedim.

Demir gibi iradem bunu yapacaktı, en azından birkaç adım. Koridorun sonuna kadar yürümenin imkânsız olduğunu biliyordum ama mihrabın önünde birkaç saniye durmak istiyordum. Bu benim düğünümdü ve hayal ettiğim gibi bir gün olmasını istiyordum.

Danilo kuşkulu görünüyordu.

"Biraz araştırma yaptım." Bizim dünyamızda Samuel'le evlenmem yeni bir şeydi, çünkü şimdiye kadar engelli kadınların çoğu evlenmemişti, dış dünya daha ilericiydi ve seçenekleri görmek için engelli bir gelin ya da damadın olduğu sayısız düğün izlemiştim. Bu bana sadece kutlamalar için değil, evliliğim için de yeniden umut verdi.

"Bacağıma tel takabilirim," dedim.

"Daha önce almıştın ve nefret etmiştin."

Haklıydı. Başlangıçta annem onları giymem için ısrar etmişti. Onları tekerlekli sandalyeden daha az belirgin buluyordu ama ben hiç sevmemişim. Yardımdan çok ayak bağı oluyorlardı ve çoğu yere hızlıca ulaşmamı sağladıkları için çoğu zaman tekerlekli sandalyemde oturmaktan rahatsız olmuyordum. "Onları her gün takmak istemiyorum. Sadece birkaç adım yürüyebilmek için kilisede takmayı düşünüyorum."

Bu sadece küçük bir jestti, zaman içinde küçük bir andı ama Samuel'e göz hizasında ortak olabileceğimizi göstereceğini umuyordum. Bizim dünyamızda, pek çok

İnsanlar engelli olduğum gerçeğinden dolayı beni bağımsız bir yetişkin kadın olarak görmekte zorlandılar. Ve prenses olmayı hayal eden küçük kız bir anlığına gelinliğinin içinde durmak istedi. İçimdeki hayalperest ve gerçekçi bir kez olsun aynı şeyi istiyordu, bu da bana bunun benim için ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Uzlaşmaya alışkındım ama bu konuda taviz vermek istemiyordum.

Danilo ayağa kalktı ve bana daha yakın olmak için masanın kenarına yaslandı. "Emma, bacak destekleriyle bile zor yürüyorsun. Tutunacak bir şeye ihtiyacın var."

"Bir yürüteç ya da baston kullanabilirim."

"Yürüteç işe yarayabilir ama o birkaç adım bile ağır bir elbiseyle yorucu olabilir ve uzun zaman alır."

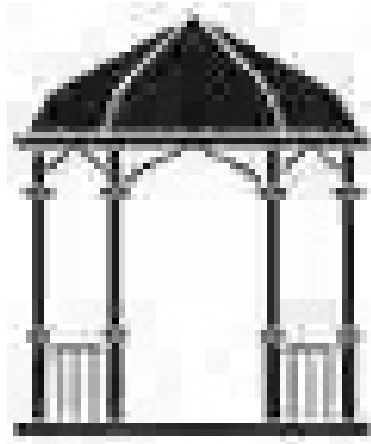
Yutkundum. Danilo beni incitmeye ya da kaba davranmaya çalışmıyordu. Sadece her zamanki gibi durumu analiz ediyordu. "Hâlâ altı haftam var. Gelinliğimi taklit etmek için bir gece elbisesiyle her gün antrenman yapabilirim."

Danilo iç çekti. "Önce annemle konuşmamız gerek. O günün her saniyesini en ince ayrıntısına kadar planladı. Senin planların zamanlamayı değiştirecek."

Gülümsememi bastırdım. Elbette Danilo mümkün olduğunca doğru konuşmak istiyordu. İfadesi sert ve endişeli kaldı.

"Ona bugün akşam yemeğine gelmesini söyleyebilir misin?"

Danilo içini çekti ama telefonunu açtı. Ona kocaman bir gülümseme verdim. "Henüz heyecanlanma. Annemi bilirsin."

Anneme planımdan bahsettiğimde Danilo haklı çıktı.

Sanki kiliseye çıplak girmeyi önermişim gibi gözleri büyüdü. "Yürüme iskeleti kıyafetini mahveder."

"Tekerlekli sandalye kıyafetimi mahvetmiyorsa, yürüteç mahvetmez herhalde," dedim alaycı bir şekilde, ama annem şaka yapacak havada değildi. Zaten hiçbir zaman tekerlekli sandalyemle ilgili şaka yapacak havada değildi. Onun için bu konu her zaman çok ciddiye.

"Yürüteci beyaz ipekle sarabilir ve çiçeklerle süsleyebiliriz," diye ekledim.

Annem dudaklarını büzdü. "Bu işe yarayabilir." Durakladı ve bir sonraki sözlerinin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. "Ama Emma. Koridorda yürümek için iki dakikan var. Bu senin girişin için seçtiğim müzik parçasının uzunluğu. Tekerlekli sandalyenle bu süreye kolayca uyabilirsin ama yürümeye çalışırsan?"

"Daha uzun sürer, evet. Ama sadece birkaç adım yürüyeceğim. Bu belki iki dakika daha uzun sürer."

Annem başını salladı. "Tekerlekli sandalyenden kalkmak, elbiseni düzeltmek, yürüme çerçevesini almak ve sonra birkaç adım yürümek... bu üç ila beş dakika sürebilir."

Ellerime baktım. "Biliyorum."

"İnsanları bekletemezsin. Sıkılırlar ve bu onlar için garip olur. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Rahatsız olmasınlar diye onları engelli bedenimin görüntüsüyle çok uzun süre rahatsız etmek istemiyoruz."

Annem yardıma gelmesini umuyormuş gibi Danilo'ya baktı ama o beni dikkatle izliyordu. Yüzüm muhtemelen gözyaşlarına ne kadar yakın olduğumu ele veriyordu. Tekerlekli sandalyeme alışmıştım. Onunla neredeyse istediğim her şeyi yapabiliyordum ama düğün günüm için? Salyangoz hızında da olsa koridorun küçük bir kısmında yürüyebilmeyi diledim.

"Emma," dedi annem usulca. "Samuel'i düşün."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Haklısın. O damat. Onun ne düşündüğü önemli. Ama gelinin de ne istediği önemli olmalı." Sonunda sesim çatallaştı.

"Samuel'le konuşacağım," dedi Danilo.

Başımı salladım. "Ben de orada olmak istiyorum. Onu ara ve hoparlörü aç." Danilo'nun Samuel'e şantaj yapmasını istemiyordum.

Danilo isteksiz görünüyordu ama Samuel'in numarasını çevirdi. "Evet?" Samuel kısık bir sesle sordu.

"İyi akşamlar Samuel. Annem ve Emma ile birlikteyim ve seninle düğün hakkında konuşmak istiyoruz."

"Pekâlâ," dedi Samuel yavaşça. Arka planda kâğıtların hışırtısını duyabiliyordum. Muhtemelen meşguldü. "Konu nedir?"

"Koridorun son kısmında bir yürüteç yardımıyla yürümek istiyorum," dedim Danilo ya da annem benim yerime konuşmadan önce hızlıca. "Ve planlarımdan haberdar olduğunuzdan emin olmak istedim."

"Bu mümkün mü?" Samuel biraz da şaşkınlıkla sordu.

"Destek olmadan yürüyemem," dedim. "Çok yavaşım ve dediğim gibi bir yürütece ihtiyacım var."

"Beş dakika bile sürebilir. İnsanlar uzun süre beklemek zorunda kalır," diye araya girdi annem. "Bunu istemezsen anlarız."

Sessizlik. İçimde öfke ve hayal kırıklığı kabardı. Annem her zaman diğer insanların ne düşündüğü konusunda çok endişelenirdi ama benim ne istediğimi düşünmek için nadiren dururdu.

"Düğün günü gelini bekleyebilirler. Ben bir sorun görmüyorum. Tebrikleri daha sonra kısa kesebiliriz. Zaten çok sıkıcı oluyorlar," dedi Samuel, sanki benim için dünyalara bedel bir şeymiş gibi.

Annemin şaşkın ifadesi karşısında gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Bu kadar mı?" Samuel bir süre sonra sanki başka bir şeyle meşgulmüş gibi sordu.

Kaba tavrı bugün beni rahatsız bile etmedi. Verdiği tepki anneme isteklerimin yerinde olduğunu gösterdiği için mutluydum.

Düğüne sadece üç gün kalmıştı. Giorgia bana zaman ayırmak için kilisenin ilk sırasına oturdu. Bana yardım etmek için zaman ayırdığı için minnettardım. Başlangıçta annem de oradaydı ama onun varlığı her şeyden çok cesaret kırıcı olmuştu. Artık Danilo Sofia ile evli olduğu için her günümü annemle geçiriyordum ve bu beni endişelendiriyordu.

"Başardın. Geçen seferkinden daha hızlı."

Başımı salladım ve tekerlekli sandalyeye otururken gururla gülümsedim. "Elbiseye alışmaya başlıyorum." Vücudumun bugün yaptığı şey için minnettardım. Antrenmanımızın başlarında bacak desteklerini bırakmış ve sadece yürüteç kullanmıştım.

"Belki Danilo sana birkaç adım öncülük edebilir, o zaman yürüteç kullanmak zorunda kalmazsın?"

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Ağırlığının çoğunu taşıması gerekir."

Giorgia sol tarafıma geçti ve kolunu uzattı. "Hadi deneyelim."

Ona tutundum ve kendimi ayakta duracak pozisyona çektim. Vücudum ağrıyordu. Bugün daha fazla pratik yapamayacaktım ama yürüteç olmadan birkaç kez daha pratik yapabilmek için kalan tüm gücümü kanalize ettim. Danilo, Giorgia'dan çok daha güçlüydü, bu yüzden beni daha da fazla destekleyebilme ihtimali yüksekti.

Giorgia geceyi bizimle geçirdi. Erkek kardeşinin yapacak işleri vardı ve annesi yılın büyük bir kısmını İtalya'da geçirdiği için Giorgia'yı erkek kardeşi ve karısıyla birlikte terk etmişti.

"Heyecanlı mısın?" Akşam yemeğinden sonra film izlemek için yatağıma yerleştiğimizde Giorgia sordu.

"Gerginim," diye itiraf ettim.

Giorgia başını eğdi. "O bir buz prensi olduğu için mi?"

Omuz silktim. "Çünkü onu çok az tanıyorum ve Danilo'nun Samuel'i bir şekilde zorlamadığına hâlâ inanmıyorum. Ailelerimiz arasında ikinci bir bağ kurmak mantıklı değil. Bu hiçbir işe yaramaz."

"Belki de bu işin peşini bırakmalısın. Kardeşin ve Samuel arasında bir anlaşma olsa bile, bu evliliğinizin gerçek olamayacağı anlamına gelmez. Yani, daha kötüsü de olabilirdi. En azından seksi biri. Annemin şu ana kadar önerdiği bekârlar benim en az iki katım yaşta, boşanmış ya da dul ve İtalya'da yaşıyorlar. Taşınmak istemiyorum ve yerleşmek de istemiyorum. Annem lüks yaşam tarzını finanse edebilecek birini istiyor ve görünüşe göre sadece yaşlı aptallar benim için bunu yapmaya istekli."

Öfkelendim. "Senin için de dışın da çok güzel. O doğru yerlere bakmıyor. Kıvrımların muhteşem."

Giorgia göğüslerini salladı. "Annem erkeklerin sadece belli yerlerdeki sallantılardan hoşlandığını söyler."

Bir kahkaha patlattım. "Göğüslerini sallaman çok etkileyici. Belki düğünümde sana bir eş bulabiliriz."

"Sen kendine odaklan. Eninde sonunda birini bulacağım."

Samuel

"Bir Camorrista yakaladık. Kulüplerimdeki bazı oyun makinelerini sabote etmeye çalışıyordu," dedi Renato babamın ve benim ofisime girerken

en büyük kumarhane gemimizin arkasında. Başlangıçta geminin hafif salınımı sinir bozucuydu ama artık günümün bir bölümünü suyun üzerinde geçirmeye alışmıştım.

Para kazanmak söz konusu olduğunda kumar ve fahişeler altın bir kombinasyondur, Renato da bu yüzden yüzüyordu.

Babam, baş muhasebecimizden aldığımız barlarımızın sahte makbuzlarının bulunduğu bir yığın kâğıttan başını kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu. "Onu sorgulayabilirsin."

İkinci kez söylememe gerek yoktu. Ne zaman bir Camorrista Minneapolis yakınlarında ya da Minneapolis'te yakalansa, onu elime geçirdiğimden emin olurum. Remo Falcone'ye işkence etmekle aynı şey değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Renato'nun klasik Jaguar'ına atlarken, "Bizim taktiğimizi taklit ediyor," diye mırıldandım.

"Çünkü iyi bir taktik."

"Çünkü bizimle alay ediyor," diye karşı çıktım, Remo Falcone'yi düşündükçe midemde tanıdık bir öfkenin yandığını hissediyordum.

Yıllar geçtikçe Camorra ile olan savaşımız daha az aktif hale gelmişti. Savaş başladığından beri çok fazla asker hayatını kaybetmişti. Dante bugünlerde Camorra'nın işlerine zarar vermeyi tercih ediyor ve artık Falcone kardeşleri öldürmeye çalışmıyordu. Elbette, onlardan birini tekrar ele geçirmeyi başarısak, bu durum değişebilirdi.

Bazen Remo Falcone ile karşılaşsam ne yapacağımı merak ederdim. Yaptıkları ve benden aldıkları için onu öldürmekten başka bir şey istemezdim. Ne yazık ki onu öldürerek Serafina'yı inciteceğimi biliyordum. Onu öldürdüm diye sihirli bir şekilde onu sevmeyi bırakmayacaktı. Daha da kötüsü, muhtemelen onun tüm varlığını eskisinden daha fazla romantikleştirecekti. Kendisini kaçırdığı için onu affetmişti ki bu benim asla yapamayacağım ve anlayamayacağım bir şeydi.

Bazen onu yine de öldüreceğimi düşünürdüm. Onu Enea, Arlo ve Domenico için öldürebilirdim. Bunu onlara borçluydum. Benim ve kız kardeşim için hayatlarını vermişlerdi. Remo onları öldürmüştü ama hâlâ intikamları alınmamıştı.

"Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile dinledin mi?"

Renato'ya bir bakış attım. Arabayı bar ve restoran malzemelerini sakladığımız, ama altında sorgulama için hücrelerin kurulduğu bir Outfit deposunun önüne park etti.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" "İyi mi?"

Renato homurdandı. "Hiçbir fikrin yok."

Omuz silktim. "Aklımda peçeteleri mumlarla eşleştirmekten daha önemli şeyler var." Arabadan indim ve Renato da kısa süre sonra bana katıldı.

Sırtı. "Peki ya gelinin? Benimle onun hakkında hiç konuşmuyorsun. Herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi? Düğün gecesi için heyecanlı mısın?"

Kaşlarımı kaldırdım. Renato ve ben ilişkilerimiz ve tek gecelik ilişkilerimiz hakkında sohbet etmeye alışkındık. Belli ki müstakbel eşim hakkında da bu tür konuşmalara devam edeceğimi düşünmüştü.

"Bu yüzle on üzerinden on alır. Tekerlekli sandalye beni bazı pozisyonlar hakkında gerçekten meraklandırıyor."

Onu öyle bir ittim ki arabasının yan tarafına çarptı, sonra da yüzüne vurdum. "Biz en iyi arkadaşız ve senin için ölürüm ama bu nişanlıma saygısızlık ettiğin için kışına tekmeyi basmayacağım anlamına gelmez. Bu yüzden onun hakkında böyle konuşmayı kes."

Renato avuçlarını kaldırdı. "Haklısın."

Bir adım geri çekildim ve nefesimi dışarı verdim. O haklıydı. Emma inanılmaz derecede güzeldi ve düğün gecemizi düşünmek için kendime izin versem çok hevesli olurdu ama aklım başka yerdeydi ve şu anda Emma henüz benim değildi. Henüz reşit bile değildi, bu yüzden dikkatimi dağıtan bu düşünceleri aklımdan geçiremezdim.

Bir panele bir kod girdikten sonra depoya girdik, sonra bir kapak kapısına ulaşana kadar geniş salonun sonuna kadar koridorlardan birini geçtik. Dik bir merdiven bodruma iniyordu. Bir gardiyanın sağımızdaki hücreyi işaret eden parmağını takip ederken titreyen halojen ışıklar gözlerimi yaktı. İçeride Camorra'dan isimsiz birini bulduk. Kansas City'den sıradan bir asker. Bizim bölgemize en yakın Camorra şehriydi.

Birkaç yıl önce oradaki Underboss'u öldürmüş ve yenisini de öldürmeye çalışmıştık. Şimdi işler daha az güçlüydü.

Bugünlerde sadece önümdeki gibi adamlar ölüyordu. Birbirimizi kızdırmakla yetiniyorduk. Belki bir gün, önemli bir Camorrista'yı daha öldürme şansını yakalayabilirdim.

Önümdeki Camorrista yere oturmuş, gururlu ve inatçı gözlerle bana bakıyordu. Kaptanını gururlandırmaya çalıştığına şüphe yoktu. İşkence hepsini kıldığı gibi onu da kıracaktı. Remo Falcone hariç hepsini. Ona nasıl işkence ettiğimi düşünmek hâlâ hayatımın en güzel anlarından biriydi, ikiz kız kardeşimin onu kurtarması ise en kötü anıydı.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp duvardaki bir kancaya astım, sonra da kollarımı sıvamaya başladım.

Adam bana ters ters baktı. "Eminim Remo'nun sikini kız kardeşinin deliklerine nasıl soktuğunu hayal ettiğin için geceleri uyuyamıyorsundur."

Ona doğru yürüdüm, boğazından yakaladım ve ayağa kaldırdım. Renato kollarından tutup arkasından çekti.

"Kaptanın bu sözleri söylediğin için dilini keser ve kıçına sokar."

Adam yutkundu ama bakışlarına karşılık vermekle yetindi.

"Merak etme, kılılı göt deliğine yaklaşmayacağım. Bu tür şeylerle ilgilenmiyorum."

Renato sırtarak, "Güzel bir kadın olmadığı sürece," dedi.

"Ve dilini kesmek daha sonraya kalacak. Önce uzun uzun sohbet etmeliyiz, ne dersin?" Bıçağımı çıkardım, bir kaşımı kaldırdım, sonra ucunu gözünün altındaki deriye batırdım ve kan akıttım. "Sana bir soru sordum ve şu andan itibaren cevap bekliyorum, yoksa vücudunun konuşmamız için ihtiyaç duymadığın tüm parçalarını kaybedeceksin."

Bıçağım derisinin derinliklerine battıkça yanağından kan damlıyordu. Dişlerini sıktı, yüzünü buruşturdu. "Siktir git," diye bağırdı.

Sırıttım. "İstedğim cevap bu değildi." Kulak memesini kestim. Hızımı ayarlamam gerekiyordu. Gözbebeklerinden başlamak çok fazla kan kaybı riski taşıyordu.

Boğuk bir çığlık attı ve Renato'nun ellerinde debelendi.

"Umarım artık daha konuşkan olursun." Hiçbir şey söylemedi. Kulak memesini yere attım ve telefonumu alıp gardiyanlardan birini aradım. "Fareleri getirin."

Camorrista'nın gözleri tiksinti ve panikle doldu. Muhafız, içinde üç sıçan olan bir taşıma kutusu bıraktı. Kutuyu açtım ve kulak memesini yere attım. Hemen üç sıçan arasında et parçası için kavga çıktı. Dünden beri beslenmemişlerdi ve birkaç gündür hiç protein almamışlardı.

Esirimize hoş bir gülümseme verdim. "Çok açlar. Sessizliğinizi korursanız eminim bir şey demezler."

Sıçanlardan biri yanımıza sokuldu ve adamın bacağına tırmandı. Adam çıldırmaya başladı, onu üzerinden atmaya çalışırken gözleri tiksintiyle irileşti.

Fare tutsağımızın omzuna ulaşip kanayan kulağına ulaşmaya çalıştığında, "Belki bu da dün beslenmemiştir," diye düşündüm.

"Pifferaio magico'muz onları iyi eğitmiş!" Renato gülerek söyledi. Fare yetiştirip eğiten gardiyanlarımızdan birini kastediyordu, bu yüzden ona Hamelin'in fareli köyün kavalcısı diyorduk. Babam başlangıçta farelerin işkence için kullanılmasını tatsız bulduğu için isteksizdi ama şimdi değerlerini anlıyordu.

Üç saat sonra fareler iyice beslenmişti ve Camorrista ölmek üzereydi. Bir merhamet eylemi olarak sefil hayatına son vermek için yanına diz çöktüğümde nefes almakta zorlanıyordu. "Kız kardeşin her gün Remo'nun aletini emiyor. Belki ondan bıktığında karını kaçırır ve ona nasıl sakso ç e k i l e c e ğ i n i öğretir."

Bıçağın etrafındaki parmaklarım sıkılaştı, nabzım damarlarımda hızla atmaya başladı. Ayağa kalktım. "Bırakın onu fareler alsın. Kan kaybından ölmesi birkaç saat sürer. Etlerini taze severler."

Hücreden dışarı çıktım. Renato beni takip etti ve kapıyı arkasından kilitledi.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Ceketimden bir şişe çıkardım ve votkadan bir yudum aldım. "Yanımda bir içki var ama birkaç tane daha alabilirim."

CHAPTER SEVEN

Samuel

Emma gelinliğinin içinde nefes kesici görünüyordu. Dar belini ve zarif kemik yapısını vurguluyordu, ki bu daha önce hiç dikkat etmediğim bir şeydi.

bir kadındı. Kahverengi saçları parlak bukleler halinde omuzlarından aşağı sarkıyor ve incilerle süsleniyordu.

Danilo'nun yanında tekerlekli sandalyesiyle koridorda ilerlerken başını dik tutuyordu. Tekerlekli sandalyesini hareket ettirirken bana doğru süzülüyor gibiydi. İlk koltuk sırasının yanında durdu ve frene bastı. Danilo'yla bakiştılar, o da başıyla onayladı ve kolunu ona uzattı. Topuklarına uzandı ve onları çıkardı. Onları ayaklıkların üzerine koydu, sonra çıplak ayaklarını yere koydu. Kendini ayakta durur pozisyona getirdi ve kilisenin üzerine bir sessizlik çöktü. Emma son telefon konuşmamızda bunu ima etmiş olsa da, Emma'nın ayağa kalktığını görmek yine de sürpriz oldu. Başını dik tutuyordu, yüzünde bir gülümseme vardı ama gözlerindeki gerginliği fark ettim. Bu onun için kolay değildi ama Danilo'nun kolunu tuttu, sonra yavaşça bir bacağını öne uzattı.

Onu ilk kez ayakta ve elbisesiyle gördüm. Etki muhteşemdi. Tutunması için kolumu uzattım ve parmakları ön koluma girdi. Onu sabitlemek ve ağırlığını mümkün olduğunca fazla tutmak için elini kendi elimle kapattım. Neyse ki minyon yapıydı, bu yüzden onu desteklemekte zorlanmadım. Bana küçük, minnettar bir gülümseme verdi. İsteddiği şey için savaşması takdire şayandı. Birlikte rahiple yüzleştik. Ayakta durmak için harcadığı çaba göğsünü kabartmıştı. Bu durum dikkatimi gelinliğinin baştan çıkarıcı yakasına çekti.

Şimdiye kadar Emma'nın vücuduna pek dikkat etmemiştim. Ama şimdi bakışlarımın onu keşfetmesine izin verdim. Yüksek elmacık kemikleri ve neredeyse peri gibi bir havası olan zarif bir kadındı.

Danilo ve Renato sandalyeleri arkamıza yerleştirdiler, ben de Emma'nın yanına oturmadan önce oturmasına yardım ettim. Emma tören boyunca gözlerini rahipten ayırmadı ama ben sürekli ona doğru bakıyordum.

Rahip sonsuza kadar konuşacak gibi görünüyordu ama sonunda sıra yeminlere gelmişti.

Ona bir kez daha kolumu uzattım ve kendini ayağa kaldırmasına yardım ettim. Yüzükleri takarken parmakları titriyordu, bu da genç karıma karşı kendimi çok korumacı hissetmeme neden oldu.

"Gelini öpebilirsin."

Bir elimi beline koyarak onu daha da sabitledim. Gücünün sonuna geldiğini anlayabiliyordum. Belirsiz bir gülümsemeyle başını yukarı kaldırdı. Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dudakları

esnekti ve baskıma boyun eğdi. Yanaklarındaki narin kızarıklık, içimde şimdiye kadar dizginlediğim ilkel bir parçayı uyandırdı.

Emma özür dileyerek, "Oturmam gerek," diye fısıldadı.

Danilo'nun ön tarafa ittiği tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım ettim. Elbisesini düzeltti, sonra tereddütlü bir gülümsemeyle bana baktı. Emma'nın annesinin kiliseden çıkışımız için seçtiği müzik başladı. Elimi uzattım ve Emma elini elime koydu, sonra başımı salladım ve o da hareket etmeye başladı. Ben de kendi hızımı onunkine uydurdum. Bazı insanların bu düğünün gerçekleşmiş olmasına hâlâ şaşırdıklarını görebiliyordum. Dışarı çıktığımızda hafif bir yağmur yağıyordu. Babamın bana uzattığı şemsiyeyi hızla açtım ve Emma'nın üzerine tuttum.

"Tebrikleri daha sonra otelde yapmak üzere erteledik!" Babam açıkladı.

Tek umursadığım, onları tamamen iptal edebilirdik. Bu genellikle her düğünün en samimiyeysiz kısmıydı, belki de gerçek aşk y e m i n l e r i hariç.

Limuzinin kapısını açık tuttum.

"Bana yardım edebilir misiniz? Bu elbiseyle arabaya binmek daha zor."

Annem ve ben Emma'nın arka koltuğa geçmesine yardım ettik, ben de ona katıldım.

Kapılar kapandığında aramızda bir sessizlik oluştu ve yola koyulduk. Sessizliğe aldırmazdım ama birçok insanın aldırıldığını biliyordum. Yanımdaki Emma'ya baktım. Nefes kesiciydi. Saçları ipek gibi parlıyordu ve teni tertemizdi. Bakışlarım elbisesinin baştan çıkarıcı yakasına ve göğüslerinin arasındaki vadiye kaydı, sonra tekrar yukarı baktım. Emma utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. "Biz evliyiz." Gergin bir kahkaha attı. O anda bana çok daha genç yaşta olduğunu hatırlattı. Sadece on sekiz yaşındaydı. Yine de önceki karşılaşmalarımızın çoğunda daha yetişkin görünmüştü, bu yüzden aramızdaki yaş farkını unutmak kolay olmuştu.

"Gerçekten." Boğazımı temizledim. Emma'nın bunaldığı belliydi ve önümüzde hâlâ uzun bir gün vardı. "Endişelenmene gerek yok. Annelerimiz bugünün her anını planladı. Sadece onların işaretlerini takip etmemiz gerekiyor. Yemek ve alkol olduğu sürece konuklar aksilikleri umursamayacaktır."

Renato'nun törenden önce bana uzattığı matarayı ceketimin altından çıkarıp açtım. "Sakıncası var mı?"

Hemen başını salladı ve birkaç yudum almamı izledi. Bu benim en sevdiğim viskiydi. Lagavulin. Boğazınızı yakacak kadar güçlü ama

Lezzetli.

Şişeyi Emma'ya uzattım. "Sıvı cesaret?"

Emma tereddüt etti, sonra şişeyi benden aldı. Bir yudum aldı ve hemen öksürmeye başladı, yüzü kıpkırmızı oldu. Şişeyi bana geri uzattı. "Nedir bu?" diye sordu.

"Viski." Bir yudum daha aldım. "Tadı metil alkol gibi."

"Güven bana, öyle değil. Sorguladığım insanlardan birinci elden bilgi aldım."

Emma'nın gözleri büyüdü, sonra başını salladı. Danilo'nun düşmanlarına yaptığı muamele de korkaklara göre değildi ama Emma'nın onun işlerinin ne kadarını bildiğinden emin değildim. "Buna neden ihtiyacın var? Gergin misin?"

Gergin miydim? Bu hayatımdaki muazzam bir adımdı. Artık bir kadına bağlıyım. Bazı erkekler davranışlarını değiştirmiyordu ama ben evliliğin kutsal bağına saygı duyuyordum. "Hayır," dedim çünkü gerçek buydu. Bundan sonra gelen şey, nefret ettiğim standart sosyal hoşluk alışverişi idi. Sonrasında ne olduğunu o zaman anlayacaktım. "Öyle misin?"

Dudağını ısırdı ve gözlerini parmağındaki yüzüğe dikti. "Seninle sözlendiğimi öğrendiğimden beri gerginim."

Kaşlarımı çattım. Aramızdaki bağa verdiği tepki başından beri cansızdı. Bazı insanlar bunun nedenini merak ediyordu ama ben Emma'nın aşırı sevinmesini hiç beklemiyordum. "Neden?"

Pencereden dışarı baktı, belli ki ne kadarını paylaşacağından emin değildi.

"Beni gücendiremezsin. Kardeşin bile bir süredir bunu başaramadı." Emma boğuk bir kahkaha attı ve bana döndü. "Birbirinizden neden bu kadar nefret ettiğinizi anlamıyorum. O kadar da farklı değilsiniz." "Sanırım sorun da bu," dedim omuz silkerek. Gerçi Danilo'yla birbirimize pek de benzediğimizi düşünmüyordum.

Biz alfaydık. Tek ortak noktamız buydu. "Ama sorumdan kaçırıyorsun.

Sözlendiğimizi öğrendiğinde neden gerildin?

Başka biriyle evlenmeyi mi yoksa hiç evlenmemeyi mi tercih ederdin?"

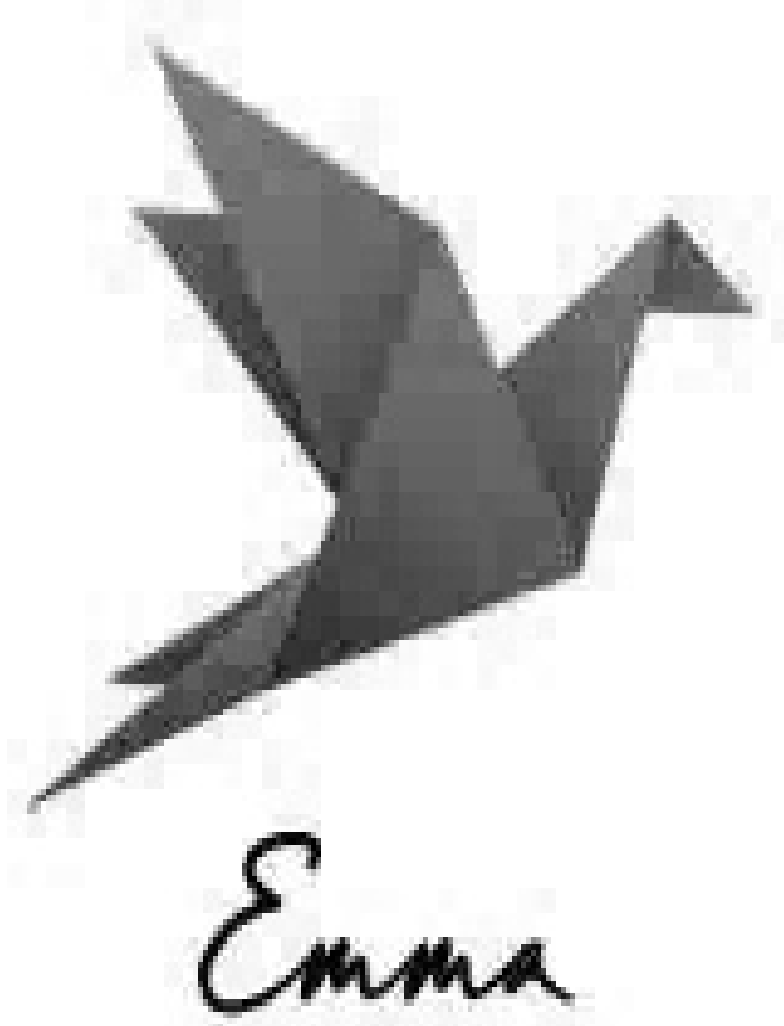
"Hayır, ikisi de değil," dedi ve kızardı. "Sen daha yaşlısın ve birçok konuda daha deneyimlisin, yani bu kesinlikle bir faktör."

Bunun gerçeğin tamamı olmadığını söyleyebilirdim. "Bu bir dezavantaj değil," dedim alçak bir sesle. Daha fazlasını da söyleyebilirdim ama henüz o noktaya gelmediğimizi hissediyordum. Onunla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Düşünceli bir ifadeyle ellerine baktı. "Çok soğuksun. Kabuğunu kırmanın zor olacağından endişeleniyorum."

Başarılı olmasını istediğimden emin değildim. Böyle derin bir bağ kurmayı arzuluyordu ve ne zaman annemle babamın bir anını paylaştıklarını görsem ben de bunu arzuluyordum ama bu düzeyde bir yakınlık riskleri de beraberinde getiriyordu. "Geldik."

Emma bir cevap bekler gibi bana baktı ama ona boş yere umut vermek istemedim.

Gözlerim düğün mekânı olarak seçtiğimiz Van Delden Malikânesi'nin sarmaşıklarla kaplı ön cephesine takıldı. Minneapolis'teki en iyi oteldi. Samuel

sadece kabul etmiş ama karar verme sürecine dahil olmamıştı. Pembe Sioux kuvarsitinden yapılmış dış cepheyi görünce kalbim sevinçle doldu. Fransız kırsalında ya da İngiltere'de bulmayı beklediğim bir yerdi ama Minneapolis'in merkezinde değil. Ines bana fotoğraflarını gönderdiği anda mekâna aşık olmuştum ve balo salonunun 175 kişilik konuk sınırı olmasına rağmen annemi kabul etmeye ikna etmiştim.

Şoför tekerlekli sandalyemi bagajdan çıkardı ve Samuel oturmama yardım etti. Başımı yukarı kaldırarak etkileyici binayı seyrettim. Yağmur durmuştu, bahçede düğün fotoğrafları çektiğimiz istediğimizi düşünürsek bu büyük bir şanstı. Samuel beni bahçeye giden patikadan aşağı itti. Fotoğrafçımız bizi bir çardağın yanında bekliyordu. Kısa bir süre sonra annem ve Ines de bize katıldı.

Fotoğrafçı, "Çardağa tekerlekli sandalyenizle erişebilirsiniz," dedi. dedi.

Annem sıkı bir gülümsemeyle öne çıktı. "Bence Emma ayakta durmalı fotoğraflar için. Tekerlekli sandalyesiz düğün fotoğrafları istiyoruz."

Biz mi? Bunu hiç konuşmamıştık.

Ines annemden bana ve Samuel'e baktı. Yüzüm kızardı, kendimi zor durumda hissettim.

Samuel yanıma geldi. "İstedğin bu mu?"

Kalbim kabardı. Annemin kısılmış yüz ifadesini görmezden geldim. Bugün benim günümdü. "İkisinin bir karışımını istiyorum. Ben tekerlekli sandalyemde, ben de senin yanında."

Fotoğrafçı, "Çardakta tekerlekli sandalyenizde birkaç fotoğraf çektikten sonra merdivenlerde ayakta birkaç fotoğraf çekmeye ne dersiniz?" diye önerdi.

Annemin onun dediğini yapmadığımız için gücendiği belliydi.

Çardağa geçtik, sonra Samuel ve ben fotoğrafçıya doğru baktık, yönlendirme umuduyla.

"Emma'nın önünde diz çöküp ellerini tutmaya ne dersiniz?" Ines önerdi.

Samuel dizlerinin üzerine çöktü. Neyse ki çardağın içi kuruydu da takım elbisesini mahvetmedi. Ellerimi tuttu. Benimkiler soğuk ve biraz sertken onunkiler sıcaktı.

"Bize biraz duygu katın," diye teşvik etti fotoğrafçı. "Sanki bir sırrı paylaşıyor olmanız gibi birbirinizin gözlerine derin derin bakın."

Samuel'in bakışlarına karşılık verdim, kendimi garip hissediyordum. Orada olmayan duyguları nasıl aktaracaktık? Samuel'den etkilenmişim, hatta belki biraz da hoşlanmışım ama onu sevmiyordum. O da kesinlikle bana karşı bir şey hissetmiyordu. Bu görücü usulü bir evlilikti, mutlu bir aşk değil. Samuel'in yüz hatları bir gülümsemeyle yumuşadı, ama yine de çok ölçülü bir ifadeydi ve kendi yüzüm çok gergin hissediyordu.

"Daha fazla duygu," dedi fotoğrafçı birkaç fotoğraf çekerken. Samuel ters ters baktı. "İşini yap. Bu hiç yardımcı olmuyor."

Dudaklarını kapattı ve fotoğraf çekmeye devam etti.

Samuel hâlâ onun ellerinde olan ellerime baktı. "Ellerin buz gibi. Seni içeri götürmek için acele etmeliyiz." Gözlerinde endişeyle başını kaldırdı.

"Çok soğuk değil. Yaz mevsimindeyiz." Mayıs ayı için serin bir gündü, ama soğuk ellerim donduğumdan değil, sınırlarımdan kaynaklanıyordu.

Fotoğrafçı "İşte bu kadar!" dedi ve daha fazla fotoğrafın çekildiği *tık tık sesleri* duyuldu. "Bu seti tamamladık."

Samuel bir kaşını kaldırdı ve ayağa kalkarak ellerimi bıraktı. Gözlerim Danilo'yu fark etti. Birkaç adım ötede durmuş bizi izliyordu. Sofia onunla birlikte değildi. Yakın zamanda evlenmişlerdi ama zor bir başlangıç yaptıkları çok açıktı. Bugün onları birlikte görünce, aralarının düzeldiği izlenimine kapıldım. Danilo bunları benimle paylaşmıyordu ve ben de Sofia'ya bunu soracak kadar yakın değildim. Danilo'nun kız kardeşi olarak bunu yapmanın garip olacağını söylememe gerek bile yok.

Danilo sert bakışlarını Samuel'e çevirmeden önce bana sıkı bir gülümseme verdi, Samuel de ona etkilenmemiş bir ifadeyle karşılık verdi.

"Sırada merdivenler var!" dedi fotoğrafçı, ilerleyerek.

Samuel beni merdivenlerin dibine doğru itti. Frene bastım ve kendimi ayakta duracak şekilde ittim. Hâlâ topuklu ayakkabılarımdan üzerinde olduğumu ve dengemi sağlayamadığımı fark ettim. Danilo beni yakalamak istercesine öne doğru bir adım attı ama Samuel ondan önce kolumu tuttu ve bir eliyle belimi kavrayarak beni sabitledi.

"Topuklu ayakkabılarımdan kurtulmam gerekiyor," diye açıkladım utanarak.

Yere çöktüm ve tekrar ayağa kalkmadan önce hızla topuklularımı çıkardım. Samuel üst merdivenlerden birine ulaşmama yardım etti ve yanıma yerleşti. Ines gelinliğini yelpazeleyerek basamaklardan aşağıya doğru sarkıttı. Tökezlemek için daha az alan bıraktığı için merdivenlerde dururken biraz gergindim. Samuel ellerimi kavradı. "Düşersen seni tutarım."

İfadesi karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. "Çok romantiksin," diye takıldım.

Samuel kıkırdadı. "Dürüst olacağım. Romantik olmak bana g ö r e değil. Hem de hiç."

"Sen buz prensisin."

Alay etti. "Bu isim beni yıllardır takip ediyor."

"Uyuyor," dedim, gözlerim sarı saçlarında, soğuk mavi gözlerinde ve soğuk ifadesinde gezinirken. İskandinav tanrısını oynaması için birini seçmem gerekseydi, onu seçerdim. "Öyle görünüyor ve öyle davranıyorsun. Hoşuna gittiğini düşünmüştüm. Duyduğuma göre kızların hoşuna gidiyormuş." Diğer kızlardan bahsetmek istememiştım ama küçük bir iğnelemeden de kendimi alamadım. Onun fetihleriyle ilgili hikâyeleri biliyordum.

"İllüzyonu seviyorlar. Soğuk kalbimi eritebileceklerini düşünmek hoşlarına gidiyor. Çünkü bu onları özel kılacak." Gözlerini devirdi.

"Soğuk kalbini eritecek birini istemiyor musun?" Düğün günümüzde neden bu konuyu seçtiğimden emin olmadığım için sadece fısıldayarak sordum. Sonu felaketle bitecekti.

Samuel fotoğraf makinesini indiren ve fiskiye doğru ilerlememizi işaret eden fotoğrafçıya bir bakış attı. "Hayır, istemiyorum."

"Oh."

"Zamanımız tükeniyor!" Annem bileğindeki altın saati işaret etti.

Samuel içini çekti ve hiç uyarmadan beni kucağına aldı. Beni merdivenlerden aşağıya ve çeşmeye doğru taşıdı. Onun vücuduna bu şekilde bastırılmış olmak sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi ve yanaklarım kızardı.

"İşte böyle!" Fotoğrafçı kamerasını kaldırdı. "Kımıldama."

Samuel'in kollarında birkaç fotoğrafımı çekti. "Sanırım bu kadar yeter," dedi Samuel, beni tekerlekli sandalyeme oturtarak. Fotoğrafçının kabul etmesini beklemedi. Bunun yerine beni, etkinlik için kiraladığımız otelin balo salonuna çıkan rampadan yukarı itti. Konuklar kendi masalarında toplanmış, sohbet etmek ve şampanya ya da şarap içmekle meşguldü. Fotoğraf çekimimiz biraz uzun sürmüştü.

Hemen herkesin gözü bize çevrildi. Bana bakılmasına alışmışım ve bugün buna aldırış bile etmedim. Yüzlerin çoğu arkadaş canlısıydı ve ben de arada sırada yüzüme vuran isteksiz ifadeleri görmezden geldim. Bugünün tadını çıkarmak istiyordum. Samuel ve ben masamıza vardığımızda, her yuvarlak masanın ortasındaki tavandan sarkan origami turnaları fark etti.

"Hiç böyle bir düğün dekoru görmemiştım."

Sinirden karnıma ağırlar girdi. Yüzündeki düşünceli ifade onları beğenip beğenmediğini belli etmiyordu.

"Emma onları almak için ısrar etti. Hatta onları kendisi katladı! Sanki süslemeler için gerekli paramız yokmuş gibi," dedi annem skandal yaratacak bir fısıltıyla.

Kızgınlığımı bastırdım. Çiçeklerden balonlara kadar süslemeler için beş haneli bir meblağ harcamıştık.

Samuel bana baktı. "Bunları sen mi yaptın?"

"Evet, altı yıldır origami yapıyorum."

Etkilenmiş görünüyordu. İçimde umut çiçekleri açtı. "Hoşuma gitti."

"Turnalar mutluluğu ve ebedi gençliği simgeler. Onlar şans getiricidir."

"Düğünümüz için daha fazla şansa ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, hafifçe eğlenerek.

Omuz silktim. "Kimin yok ki?"

Annem dudaklarını büzdü, sonra gözleri elinde bir tepsiyle kenarda duran bir servis elemanına kayd. "Neden ara veriyor?" Başka birine akıl vermeye gitti.

Danilo ve Sofia o anda bize katıldılar. Danilo annemin gidişini kaşlarını çatarak izledi, sonra kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Samuel'in origami süslememden kendisi gibi nefret etmemesinden hoşnut olmadı."

Danilo hoşnutsuz bir ifadeyle başını salladı. Sofia onun yanında duruyordu ama birbirlerine dokunmuyorlardı. Samuel'le el ele tutuştuğumuzdan falan değil.

"Hissetmiş olsaydım bile annenin önünde hoşnutsuzluğumu gizlerdim. Bir koca karısının arkasını kollamalıdır," dedi Samuel basitçe.

Gözlerimi kısmıştım. "Yani yalan mı söyledin?"

"Hayır, onlardan gerçekten hoşlanıyorum. Ama senin arkasını kollamak için başkalarına yalan söyleyebilirim." İçten içe sevinerek dudağımı ısırđım.

"Bana yalan söylemediğın sürece."

"Çok dürüst olabilirim."

Danilo sanki bundan şüphe duyuyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. Ona meraklı bir bakış attım ama o sadece sıkıca gülümsedi.

"Bence bunlar muhteşem ve göz kamaştırıcı. Bunları yapabileceğini bilseydim, düğünümüz için yapmanı isterdim." Sofia dudaklarını büzdü. "Yine de katlanması çok uzun sürüyordur, değil mi?"

"Biraz zamanımı aldı ama sen ve Danilo için yapardım."

Annem akşam yemeği için oturmamızı işaret edince tekerlekli sandalyemi masaya yaklaştırdım. Sofia yanıma oturdu, Danilo da onun yanındaydı. Benim yanıma oturması için ısrar ettim çünkü bütün akşam annemin uyarılarına katlanmak istemiyordum. Samuel diğer tarafıma oturdu ve çok geçmeden onun anne babası ve benim annem de diğer koltuklara geçtiler.

Tüm konuklar yerlerini aldığında Samuel'in babası ayağa kalktı. Müsteşar ve damadın babası olarak, Samuel yemeği açmadan önce küçük bir konuşma yapacaktı.

Ines'le aramızdaki bağdan dolayı ne kadar mutlu olduklarını anlatırken dikkatler Samuel ve benim üzerime çevrildi.

"Büyükanne ve büyükbaba olmak için sabırsızlanıyoruz ve umarım Mione mirasını devam ettirecek bir torunumuz olur."

Samuel'in dudakları gerildi ve Ines'in kocasını masanın altından drttğn ve ona uyarıcı bir bakış gönderdiğini fark ettim. Yüzündeki şaşkın ifade bana neyi yanlış yaptığından emin olmadığını söylüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bir aile reisinin oğlunun düğününde söyleyebileceği oldukça standart bir şeydi. Benzer bir cümleyi sayısız düğünde duymuştum. Ancak kısırlığımla ilgili söylentiler devam ederken, böyle bir yorum dedikodu ateşini körüklemekten başka bir işe yaramadı.

Birçok masada insanlar birbirlerine baktı, hatta fısıldaştı ama Samuel ayağa kalktı ve bıçağını gereğinden fazla bir güçle kadehine vurdu.

"Ziyafet başlasın. Eminim hepimizin bir içkiye ve iyi bir yemeğe ihtiyaı vardır." Tekrar yere çöktü ve bana sıkı bir gülümseme verdi.

Servis ekibi aperatiflerle -havyarlı bıldırcın yumurtası ve yanında daha fazla şampanya- içeri girdiğinde Sofya bana doğru eğildi. "Babamın söyledikleri için özür dilerim. Ailemdeki erkekler korkunç derecede duyarsız olabiliyor."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Benim ailemdeki erkekler de yle."

Bakışlarımı, küçük mezeye küçümseyerek bakan Danilo'ya doğru takip etti. "Umarım porsiyonlar büyür."

Annem ona kızgın bir bakış attı. "Daha altı yemeğimiz var. Seni barbar olasın diye yetiştirmedim."

Kahkahalarımı bastırdım.

Samuel o kadar kendini tutamadı. Kuru bir kıkırdama çıkardı. "Sanırım Danilo'nun barbar yönünü pek sık görmedin."

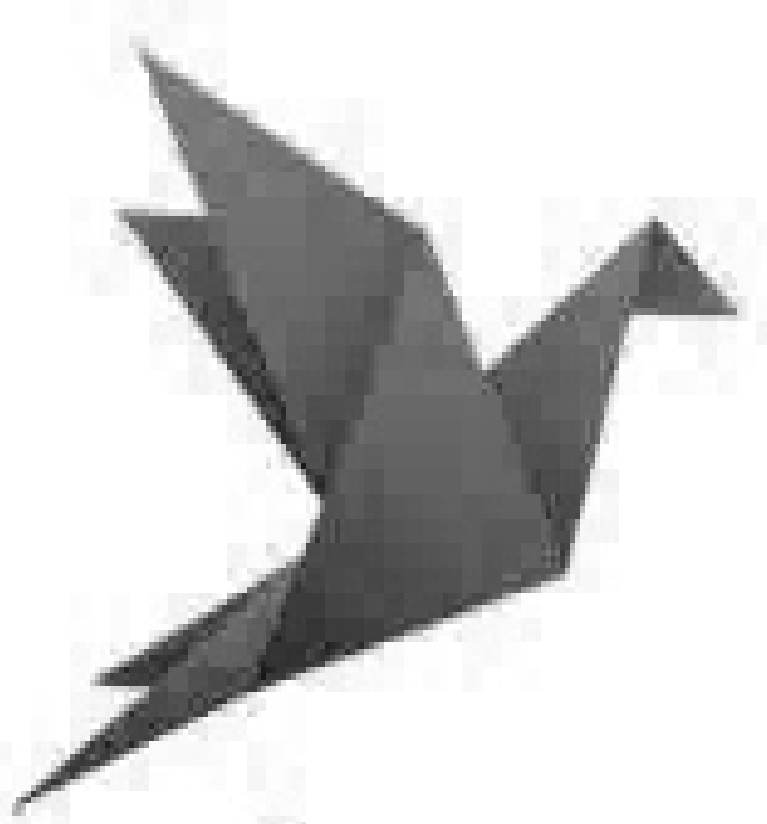
"Masada iş konuşmak yok," dedi Ines kararlılıkla. "Bu düğün konuşması değil."

Sofia ve ben birbirimize baktık, ikimiz de sırtmamak için kendimizi zor tutuyorduk. Sofia Minneapolis'te olmayacağı için üzgün olduğumu itiraf etmeliydim. Onunla zaman içinde daha da yakınlaşabilirdik.

Arkadaş edinme konusunda endişeliydim, özellikle de en iyi arkadaşım Giorgia kadar iyi ve sadık. Gözlerim kardeşinin yanında ona takılana kadar balo salonunu aradım. Bakışlarımı karşıladı ve küçük yumurtadan narin bir ısırik alırken kaşlarını komik bir şekilde kaldırdı.

Tanrım, onu özleyeceğim.

CHAPTER EIGHT

Emma

Yemekten sonra dans pisti bir sonraki Őenlik için hazırlandı. Midem sinirden kasıldı.
Bu aslında d   n n benim için

en çok gerildiğim konu - belki de en çok değil... düğün gecesi idi. Ama Samuel'le dansımızda nasıl ustalaşacağımız konusunda endişeliydim. Elbette tekerlekli sandalyemde müziğe ayak uydurabilirdim -Giorgia ile odalarımızda en sevdiğimiz şarkılarla eğlenirken bunu sık sık yapmıştım- ama tekerlekli sandalyede biriyle hiç dans etmemiştim. Samuel'le bu konuda hiç pratik yapmamıştık ve onunla dans etmeye çalışırken ayaklarını devirmekten korkuyordum. Annem sinirden patlamaya hazır görünüyordu. Muhtemelen yanlış gidebilecek tüm olası şeyler konusunda benden bile daha fazla endişeliydi.

Her şey ayarlandığında Samuel bana doğru eğildi. "Seni dans pistine doğru taşıyacağım ve eğer yapabileceğini düşünüyorsa n, şarkı boyunca sana yardım edeceğim."

Yutkundum ve başımı salladım. "Beni tutarsan bir şarkı söyleyebilirim."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Samuel ve ayağa kalktı. Herkesin gözleri üzerimizdeydi ama ben onları görmezden geldim. Bu anın Samuel'in ve benim olmasını istiyordum. Başkalarının yargılarının bunu benim için mahvetmesini istemiyordum. Topuklarımı işaret ettim. Onların üzerinde bir an bile durabileceğimden şüpheliydim. Dengem çok bozulmuştu. Samuel beni anladı ve önümde diz çöktü. Ayak bileğime dokunup topuklularımı dikkatlice çıkardığında yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Dokunuşunu hissedemiyordum ama yine de vücudumda bir karıncalanma dalgası hissettim. Samuel bir kez daha doğruldu ve sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi beni kucağına aldı. Bir kolumu omuzlarına doladım ve diğer elimi göğsüne bastırdım, kendimi sabitlemem gerektiğinden değil, onun sabit kalp atışlarını ve gücünü hissetmek iyi geldiği için.

Dans pistine vardığımızda Samuel beni dikkatlice ayağa kaldırdı ama ben dengemi bulana kadar ağırlığımın çoğunu o taşıdı. Yine de o zaman bile belimi sıkıca tuttu. "Hazır mısın?" diye sordu alçak bir sesle, mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. Misafirler arasında hafif bir mırıltı yükselmişti ama ben yine de bakmadım. Gözlerim sadece Samuel'i, kocamı görüyordu. Artık evli bir kadın olduğum gerçeğini aklıma yerleştirmek hâlâ zordu.

"Evet."

Kalp atışlarım hızlanmıştı ve ağzım giderek kurumaya başlamıştı. Samuel orkestraya bir işaret verdi ve yavaş vals ilk notalarını çaldılar. Daha önce sık sık vals yapmıştım ama hiç böyle dans etmemiştim, geçirdiğim kazadan beri bir kez bile. Samuel müzik eşliğinde hafifçe sallanmaya başladı, ben de aynısını yaptım. Bir an için bacaklarımın kayıp gideceğinden emindim ama Samuel belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı.

Uzun bir süre müzik eşliğinde sallandık, ellerim Samuel'in güçlü omuzlarında duruyordu. Samuel belimi tuttu. Dışarıdan bakıldığında muhtemelen sadece bana dokunuyormuş gibi görünüyordu ama bu kadar uzun süre dik durabilmemin nedeni onun elleriydi. Parmaklarım omuzlarını kavradı ve elleri beni destekledi. Dans ederken ağırlığımın çoğunu o taşıyordu. Vals yapamamamız umurumda değildi. Bu ileri geri sallanma umduğumdan çok daha fazlaydı ve kalbimi o kadar büyük bir neşe ve minnettarlıkla doldurdu ki bacaklarımda hissettiğim gerginliğe rağmen yüzümdeki sırtışı tutmakta zorlandım.

Yukarı baktım ve Samuel'e minnettar bir gülümseme daha verdim. Yüz ifadesi her zamanki gibi duygusuz, kontrollü ve düşünceli olmanın eşiğindeydi.

" ok mu ağırlaşıyorum?" Biraz da endişeyle sordum. Ben Samuel'den çok daha küçüktüm, o ise çok güçlü görünüyor ve hissediyordu ama bu kadar fazla ağırlıkla dans etmenin kolay olmadığını hayal ettim.

Bana küçük bir gülümseme verdi. " stesinden gelebilirim. Benim için endişelenme."

Kaşlarım kalktı ve yüz ifadem alaycı bir hal aldı. "Yani benim ağır olduğumu mu söylüyorsun?" Kendi cesaretime şaşırarak kızardım.

"Yapmadım ve yapmayacağım. Anne ve babamı izleyerek erkeklerin evliliklerinde düşebilecekleri tuzaklar hakkında bir iki ders aldım. Bazı soruların sadece yanlış cevapları vardır."

şarkı bitti ve ben bir şey söyleyemedim Danilo Samuel'den devraldı. Dokunuşu hâlâ yabancı olsa da Samuel'in kollarında olmayı özlediğimi itiraf etmeliydim. Kardeşimle dans ettikten sonra beni tekerlekli sandalyeme geri götürdü. Dans etmeye devam edebilmeyi diledim. Bu beni her zaman mutlu etmiştir. Belki bir gün yine hobi olarak dans ederdim.

Samuel masada belirdi ve kız kardeşi Sofia'yı bıraktı. O ve Danilo başka bir dans için ayrıldılar ve ben onları özlemle izledim.

Samuel boğazını temizledi ve bakışlarımı yüzüne çekti.

Elini uzattı. "Benimle bir dans daha etme şerefine nail olur musun?"

Dudağımı ısırđım, çevredeki masalarda oturan insanların bakışlarını üzerimizde hissederken endişeyle etrafıma bakındım. Bir dans bekleniyordu ama bu kesinlikle birkaç kişinin dikkatini çekmişti.

Elimi Samuel'in elinin içine koydum ve fısıldadım: "Tekerlekli sandalyemle dans etmek istiyorum."

Samuel yavaşça başını salladı ama yüz ifadesindeki soruları görebiliyordum. Ben de biriyle yavaş dans etmenin nasıl olacağında n emin değildim. Beni yönlendirdi

Dans pistine doğru. Ayakları devirmeyeyim diye kenarda durduk. Geçirdiğim kazadan beri hiç vals yapmayı denememiştim. Samuel'in soğukkanlı ve kararlı ifadesi bana güven verdi, ben de ellerimi kavrayabilmesi için kollarımı uzattım. "Yanlış yaparsam bana haber ver."

Ona gergin bir gülümseme verdim. "Bilemem. İlk kez böyle bir vals yapıyorum."

Tekrar başını salladı, daha da kararlı görünüyordu. Beni geri itti, sonra tekrar yaklaştırdı, ileri geri, ileri geri, ta ki ellerinden birini bırakıp bir dönüş yapabilecek kadar kendime güvenene kadar. Ayaklarının üzerinden yuvarlanmaktan kurtulmayı başardığımda kıkırdadım. Bir an sonra aşırı güvenimin bedelini ödemek zorunda kaldım -daha doğrusu Samuel ödemek zorunda kaldı- çünkü başka bir dönüş sırasında ayak parmaklarının üzerinden yuvarlandım.

"Özür dilerim!" Yüzünde beliren kısa süreli rahatsızlığı görünce haykırdım.

"Uçlarda yaşamaya alışkınım," dedi o kadar mizahsız bir tonda ki bir kıkırdama selinin patlamasına engel olamadım.

Samuel'in ağzı kısa bir süreliğine gülümsedi ve bugünün nasıl geçeceğine dair endişelerim buharlaştı.

Gözlerimiz buluştu. "Teşekkür ederim."

Samuel

"Ne için?" diye sordum. Emma bana sanki ona büyük bir hediye vermişim gibi baktı. Umarım onunla evlendiğim için bana teşekkür etmiyordur çünkü çok geçmeden

herkesin beni sandığı gibi bir av değildim.

"Benimle böyle dans ettiğin için," dedi küçük bir kahkaha atarak, sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi. Gözleri mutlulukla parlıyordu ve tek düşünebildiğim, başına gelen onca şeyden sonra nasıl hâlâ bu kadar pozitif bir insan olabildiği idi. Onun kaygısız kıkırdamalarını duymak bana uzun zamandır hissetmediğim bir pozitiflik patlaması yaşatmıştı.

"Sen benim karımsın. İstedığın kadar düğün dansı yapmayı hak ediyorsun."

Benimle evli olduğun sürece katlanmak zorunda kalacağın her şey için.

Şarkı sona erdi, ama Emma'yla ileri geri hareket etmeyi bırakmadım ve bir sonraki şarkı başladığında, başka bir dönüş denedi.

Bu kez ayaklarımın üzerinde yuvarlanmadığında, kendinden son derece memnun görünüyordu. "Ayak parmakların nasıl?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Benim için endişelenme. Önemli bir şey değildi. Çok fazla acıya tahammül edebilirim ve bu, bu toplantılardaki sosyal sohbetlerden çok daha az acı verici."

Kaşları kalktı ve ifadesi alaycı bir hal aldı. "Yani ayaklarının üzerinde yuvarlanmamı benimle konuşmaya tercih ediyorsun?" Kızardı. Emma'nın sadece sessiz ve utangaç tarafını görmüştüm, bu yüzden ben de şaşırmıştım, ama hoş olmayan bir şekilde değil. Eğer o kadar kırılgan olmasaydı, bu benim için işleri kolaylaştırırdı. Bugün kişiliği birkaç kez parlamıştı.

"Bilmiyorum. Seninle konuşmak şu ana kadar şaşırtıcı derecede keyifli oldu."

"Annenle babanın evliliğini izlerken bu dersi aldığın için mi böyle söylüyorsun yoksa doğru olduğu için mi?"

"Doğru, ama söz konusu derslerin de kesinlikle bir rolü var."

Kıkırdadı, sonra dudağını ısırdı ve başka tarafa baktı. Bir süre sonra bakışlarını tekrar yukarı çevirdi ve uzun kirpiklerinin arasından beni izledi. "Hangi dersleri öğrendiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Dilimin ucuna edepsiz bir şaka geldi ama son anda yuttum. Nedense konu yatak odasına geldiğinde Emma'yı nasıl idare edeceğimden emin değildim. Birçok nedenden dolayı seks konusuna hiç girmemiştik. Yaşı nedeniyle uzun süre uygunsuz gelmişti. Kendisinden sekiz yaş küçüktü, lanet olsun. Ayrıca, nadiren yalnız konuşurduk. Ve nedense sanki ondan faydalanıyormuşum gibi hissediyordum. Engelli olması onu o kadar savunmasız gösteriyordu ki ona yaklaşmak sanki onu kullanıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu, güzel yüzünü endişe kaplamıştı.

"Bir şey yok," diye kestirip attım.

"Elbette." Gerginleşti ve kendimi tekmelemek istedim. Bu geceye kadar bu işi çözmek gerekiyordu. Belki de en iyisi onunla konuşmamdı, bu onu utandırsa bile. Onu en iyi tanıyan kişi olmasına rağmen Danilo'yla bu konuda zorlukla konuşabilirdim. Düğün gecesi hakkında konuşursam yüzünün alacağı öfkeli ifadeyi düşünmek beni oldukça neşelendirdi.

"Bir dans daha edelim," diye önerdim ve eli bir kez daha benim elimde gevşedi. Bu danstan sonra Danilo yine kontrolü ele aldı ve bana sert bir bakış daha attı. Artık buna bağışıklığım olduğunu biliyor olmalıydı.

Bir kadeh şarap içmek için masaya dönme isteğime rağmen, dans sırası annemdeydi.

Emma'nın yerini aldığında gözleri cam gibiydi. Toplum içinde her zaman bu kadar duygusal olmamıştı ve hâlâ çoğunlukla kontrollü bir kadındı ama ikiz kardeşimi kaybettiğinden beri Sofia ve benimle kutlama yaptığı her anın tadını daha çok çıkarıyor gibiydi.

Bana yarı mahcup bir gülümseme verdi. "İkiniz birlikte gerçekten çok tatlı görünüyorsunuz. Umarım fotoğrafçı bol bol fotoğrafınızı çekmiştir."

"Eminim çekmiştir. Yaltaklanacağın bir sürü fotoğrafın olacak."

Annem bana sitemkâr bir bakış attı. Ben de ona her zaman onu yatıştıran gülümsememi verdim. Omzumu sıktı. "Mutlu musun?"

"Bu evlilik hiçbir zaman beni mutlu etmek için yapılmadı. Bu bir iş anlaşmasıydı," dedim.

Annem kısa bir süre Sofia'nın Anna ve Luisa ile konuşurken durduğu yere baktı. Sofia, Danilo'yla olan evliliğinden kesinlikle mutlu görünmüyordu, bu da son birkaç gündür moralimi bozan bir başka şeydi. "Biliyorum ama mutlu olmanı istiyorum. En azından mutlu olmaya çalışmanı ve geçmişte yaptığın bir hata yüzünden kendini bundan men etmemeni istiyorum."

"Bir hata üç arkadaşını öldürmez. Ama mutlu olmaya çalışacağım anne."

Annemin gözleri hâlâ Danilo'yla birlikte müzik eşliğinde sallanan Emma'ya kaydı. "O da mutluluğu hak ediyor."

"Suçluluk kartını mı oynuyorsun?" Biraz da eğlenerek sordum. Annem bunu çok sık kullanmazdı ama kullandığında da çok başarılıydı.

"Eğer sonunda geçmişte yaşamayı bırakıp benim yetiştirdiğim çocuk olmanı sağlayacaksa." "Ben hâlâ oyum, sadece daha yaşlı ve bıkkınım. O çocuk hayatta kalamazdı

bir Underboss kadar uzun."

Omzuma vurdu. Yanağından öptüm. "Eş değıştirme zamanı."

Onu Dante'ye teslim ettim ve Valentina ile dans etmeye başladım. Topuklu ayakkabılarıyla neredeyse benim boyumdaydı ve bu etkileyici bir başarıydı.

"Benimle dans ettiğin için rahatlamış görünüyorsun."

Sırıttım. "Bazen anneler biraz zorba olabiliyor."

"Ben de onlardan biriyim, yani evet. Ona kızma. Bir anne için çocuğunun acı çektiğini görmek olabilecek en kötü şeydir."

"Acı çekiyor gibi mi görünüyorum?" Alaycı bir tavırla sordum. İhtiyacım olan son şey toplum içinde zayıf görünmekti.

"Hayır, duyguların söz konusu olduğunda Dante kadar kontrollüsün."

Bu konuda yorum yapmadım. Dante benim Capo'mdu, aynı zamanda amcam olması tamamen alakasızdı, bu yüzden onun duygusal durumunu kesinlikle yargılamazdım. Karısı olarak Valentina ne isterse söyleyebilirdi.

Neyse ki Valentina bundan sonra duygular hakkında konuşmaya çalışmadı. Sonunda dans pistinden kaçabildim. Emma, Sofia, Anna ve masamızdaki tanımadığım kızıl saçlı bir kızla sohbet ediyordu, ben de bir içki almak için bara gittim. Danilo da kısa süre sonra bana katıldı ve kendisi için bir içki sipariş etti. "Emma'ya hak ettiği dansı verdiği için minnettarım."

Söyleyeceği tek şeyin bu olmadığını hissederek başımı salladım. "Bu gece hakkında-"

Beni kızdırmadan önce sözünü kestim. Düşün gecemizden bahsetmesi, daha önce aklımdan geçirmiş olsam bile, kesinlikle hoş göreceğim bir şey değildi. "Dinle, eğer bu gece kapalı kapılar ardında ne olacağıyla ilgiliyse, o zaman bunu kendine sakla. Emma benim karım ve o ve ben senin müdahalen olmadan da işleri çözebiliriz. Yoksa Sofia'nın neden acı bir hap yutmuş gibi görüldüğünü mü tartışmak istiyorsun?"

Danilo gözlerini kıstı ama sonra başını salladı. Belli ki o da birinin evliliğine burnunu sokmasından pek hoşlanmıyordu. Annem bana Sofia'nın Danilo'nun kendisine iyi davrandığı konusunda güvence verdiğini söylemişti. Muhtemelen o da çoğu kadın gibi sevgi dolu bir evlilik diliyordu. *Emma gibi*. Renato bize katıldı, elinde cömertçe kırmızı şarapla doldurulmuş iki kadeh vardı. Bardaklardan birini bana uzatırken, "Negroamaro," dedi.

Danilo bir kaşını kaldırdı. "Bardaklarınızı yeniden doldurabilirsiniz. Ağzına kadar doldurmana gerek yok."

Renato şarabından büyük bir yudum aldı ve yarısına kadar boşalttı. "Bahşış için teşekkürler."

Ben de şarabımdan birkaç yudum aldım. Mataramdaki içkinin etkisi çoktan geçmişti ve henüz onu tekrar çıkarmaya vakit bulamamıştım. Renato, gözleri Emma, Anna ve Sofia ile konuşan kıvrımlı kızda, "Şu koca memeli kızıl saçlı bana meme işi hayal ettiriyor," diye mırıldandı.

Ona *çeneni kapamasını* söyleyen bir bakış gönderdim.

Danilo kaşlarını çatı. "Bu Emma'nın en iyi arkadaşı

Giorgia." "Söz mü verdi?" Renato sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Danilo.

Bardağımı boşalttım. "Ona meme sikmek istediğini söylemenin onu kendinden geçireceğini sanmıyorum."

"Eğer onunla evlenirsen, Emma Minneapolis'teki en iyi arkadaşına sahip olur. Bu iyi bir şey olur," dedi Danilo.

Başımı salladım. "Her zaman çöpçatan."

Danilo bana uyarıcı bir bakış gönderdi. "Bu burada konuşmamız gereken bir şey değil." Emma'nın anlaşmamızı öğrenmesinden endişe ediyordu. Ben de bu bilginin yayılmasını pek istemiyordum.

"Ne değil?" Emma aniden sordu. Bizden birkaç kol boyu uzaktaydı ve Giorgia da yanındaydı.

Emma merakla Danilo ve bana baktı.

"İş," dedi Danilo sıkı bir gülümsemeyle. Emma'nın yanına gitti ve omzunu sıktıktan sonra, yaklaşımı konusunda pek de hevesli görünmeyen kız kardeşim Sofia'ya doğru ilerledi.

"Sizi en iyi arkadaşım Giorgia Farina ile tanıştırmak istiyorum."

Selamlamak için başımı eğdim, düşük yakasına bakmamaya çalışıyordum. Renato meme sikişi hakkında saçmalamasaydı, bu bir sorun olmayacaktı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Minneapolis'i her zaman ziyaret edebilirsiniz. Ailem ve ben güvende olduğunuzdan emin olacağız."

Giorgia parlak bir şekilde gülümsedi, ama Renato'nun pek de uygun olmayan bakışlarını fark ettiğinde gülümsemesi donuklaştı. Neredeyse göğsüne yapışmıştı. Yanını dürttüm. "Lütfen arkadaşım Renato ile tanışın." Giorgia'ya en çekici gülümsemesini takınmadan önce bakışlarını Emma'ya çevirip başını salladı. Umarım bu kıza kur yaparak düğünümü mahvedebileceğini düşünmemiştir.

"Memnun oldum," dedi o aptal kışını tekmelemek istememe neden olan bir şekilde. Giorgia sanki kötü bir şeyin kokusunu almış gibi bir yüz ifadesi takındı.

Emma gözlerini kırptırdı, sonra bana kararsız bir bakış attı. "Tanıştığımıza memnun oldum Renato." Giorgia'nın bakışlarıyla karşılaştı ve aralarında benim bilmediğim bir şey geçti.

"Anna ve Sofia'nın yanına dönmeliyiz," dedi Emma ve bana sorgulayan bir bakış attı.

"İyi bir ilk izlenim bırakmak buraya kadarmış," diye mırıldandım. "Giorgia gördüklerini beğendi."

"Emma'dan bahsediyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Karım senden nefret etmese ne güzel olurdu."

Renato alay etti. "O senin karın. Kiminle arkadaş olursan ol, kabul etmek zorunda Samuel. Kuralları sen koyuyorsun."

"Bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Ben de bundan bahsediyorum. Gel hadi. Ceketimde bir şişe burbon var."

Birkaç kadeh burbon içtikten sonra kendimi çok daha rahatlamış hissettim. Düşünümde sarhoş olamayacağımı biliyordum ama gerçek sarhoşluk belirtileri göstermem için çok fazla alkol almam gerekti.

Renato ve ben şişeyi neredeyse boşalttıktan sonra Dante, Valentina ve ailem bana katıldığında içkimi tutabilme yeteneğime sevinmiştim. Renato kesinlikle çok fazla içtiğine dair belirtiler gösterdiğinden hemen özür diledi.

"Sevgili karın nerede?" Valentina gülümseyerek sordu. Dante bir elini Valentina'nın beline koymuş, bariz bir takdirle ona bakıyordu. Babamın bir kolu annemin beline dolanmıştı. Görücü usulü evlenmelerine rağmen her iki çiftin de birbirini sevdiği belliydi ama bunun çoğu çiftte olduğuna inanacak kadar aptal değildim. Onlar şanslıydı. Kaderin geçmişte bana attığı kazıkları düşününce, Emma'yla olan evliliğimde de şansın benden yana olacağından şüpheliydim. Emma'yı barın yanında Giorgia ile sohbet ederken bulana kadar odayı aradım. Bir bardak beyaz şarap içiyordu. "Arkadaşıyla meşgul."

"Belki de şimdi onun yanına gitmelisin," diye önerdi annem.

"Ines," dedi babam alçak bir sesle. "Eminim Emma ve Samuel evliliklerini idare edebilirler."

Dante benimle hafifçe eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu. Duygusal olarak benim kadar içine kapanık olduğunu düşününce, Valentina'yla nasıl sağlam bir evlilik kurduğunu sormak geldi içimden.

"O artık kendi başına," dedi annem.

Bakışlarım kapıya doğru ilerleyen ve refakatsiz olarak odadan çıkan Emma'ya kilitlendi. Onu takip etmeyi düşündüm ama izlendiğini hissetmesini istemedim. Başının çaresine bakabilirdi. Emma'nın bir şeylerin

Onun yetenekli olmadığını düşündüm. "Muhtemelen tuvalete gidiyordur. Orada bana eşlik etmek isteyeceğinden şüpheliyim."

Annem bana sitemkâr bir bakış gönderdi ama artık buna bağışıklık kazanmıştım.

Emma on beş dakika geçmesine rağmen dönmeyince içimde kötü bir his belirdi. Sürekli kapılara bakıyordum.

"Neden karının yanına gitmiyorsun? Dante ve ben ailenle biraz daha sohbet ederiz," dedi Valentina bilmiş bir gülümsemeyle.

Dante başıyla onayladı. "Bu gece sadece sen ve karınla ilgili."

Onlara sıkı bir gülümseme verdim ve kapıya yöneldim. Bunu açıklayamıyordum ama kendimi Emma'ya karşı özellikle korumacı hissediyordum. Belki de tekerlekli sandalyesinde daha savunmasız görüldüğü içindi. Her türlü zayıflık her zaman dünyamızın en kötü karakterlerini kendine çekerdi ve bugün bu toplantıda pek çok korkunç insan vardı.

İçgüdülerimi takip ettim ve bitişik koridordaki tuvaletlere doğru ilerledim. Köşeyi döner dönmez Emma'yı gördüm ve yalnız değildi.

Konuklardan biri, adını aklımda tutmaya hiç zahmet etmediğim uzak bir akraba, onun önünde duruyordu. Geniş duruşu ve elini Emma'nın başının hemen üzerindeki duvara dayayarak eğilmesi beni hemen sinirlendirdi. Nabzım çarpmaya başladı.

"Belki yardıma ihtiyacın vardır..." dedi ve tereddüt ettim, mantıksız aşırı korumacılığımın beni yenmesine izin verip vermediğimi merak ettim, ama Emma başını sallamasına rağmen onu kaldırmak üzereymiş gibi daha aşağı eğildi.

Ne oluyor lan? Kesinlikle yardımcı olmuyordu. Pislik herif ona, karıma hamle yapıyordu. Emma'nın yüzünü bir an için görebildim. Yüzü kızarmıştı ve rahatsız görünüyordu.

Onlara doğru yürüdüm, artık tamamen öfkeliydim. Ben ona ulaşmadan bir saniye önce doğruldu ama dönmesine fırsat vermedim. Boğazını yakaladım, parmaklarım içeri girip sıkmaya başladı. Boştaki elimle böbreğine yumruk attım. Tek dizinin üzerine çöktü ve yaşaran gözlerle bana baktı. Boğazındaki tutuşumu gevşetmedim. "Karıma bir özür borçlusun."

Emma'nın iri gözleri benden ona kaydı. Bakışlarını ondan ayırmadı.

Konuşabilmesi için onu serbest bıraktım. "Özür dilerim," dedi, sesi pek dürüst çıkmıyordu ama Emma başını salladı ve bana cesaretlendirici bir bakış attı.

Ben de onun bakışlarına karşılık verdim. "Sanırım artık eve gitme vaktin geldi. Parti senin için sona erdi."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Olanlara inanamıyormuş gibi başını sallayarak aceleyle uzaklaştı. Yeni bir öfke dalgasına karşı dişlerimi sıktım ve peşine düşüp onu öldürmemek için kendimi zor tuttum. Eğer Emma orada olmasaydı ve bu bizim düğünümüz olmasaydı, kesinlikle bu kadar ölçülü tepki vermezdim. Belki bir noktada onun varlığını talep eder ve sahte bir kaza yapardım.

Emma'ya bir adım daha yaklaştım. Güzel elbisesini düzeltiyordu, yanakları hâlâ kızarmıştı. Sanki ortadan kaybolmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"İnsanlar sana sık sık saygısızlık eder mi?" Orta derecede sakın bir sesle sordum.

Emma omuz silkti ve uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. İri gözleriyle muhteşem görünüyordu. "Ara sıra oluyor. Tekerlekli sandalye yüzünden bazı erkekler beni kolay av sanıyor." Utancının bir kısmı yerini şiddetli bir hayal kırıklığına bıraktı. Parmağındaki yüzüğe bakarken kaşları birbirine yaklaştı.

"Bir daha olmayacak," diye mırıldandım.

Emma merakla kaşlarını kaldırdı. "Her zaman yanımda olmayacaksın. Kapana kısılmış bir fare gibi oturmak yerine aklımdan geçenleri söylemeyi öğrenmeliyim."

"İnsanlar bu tür davranışlara müsamaha göstermeyeceğini a n l a d ı k l a r ı n d a duracaklardır." Yaklaştım ve erişilebilir tuvaletin kapısını işaret ettim.

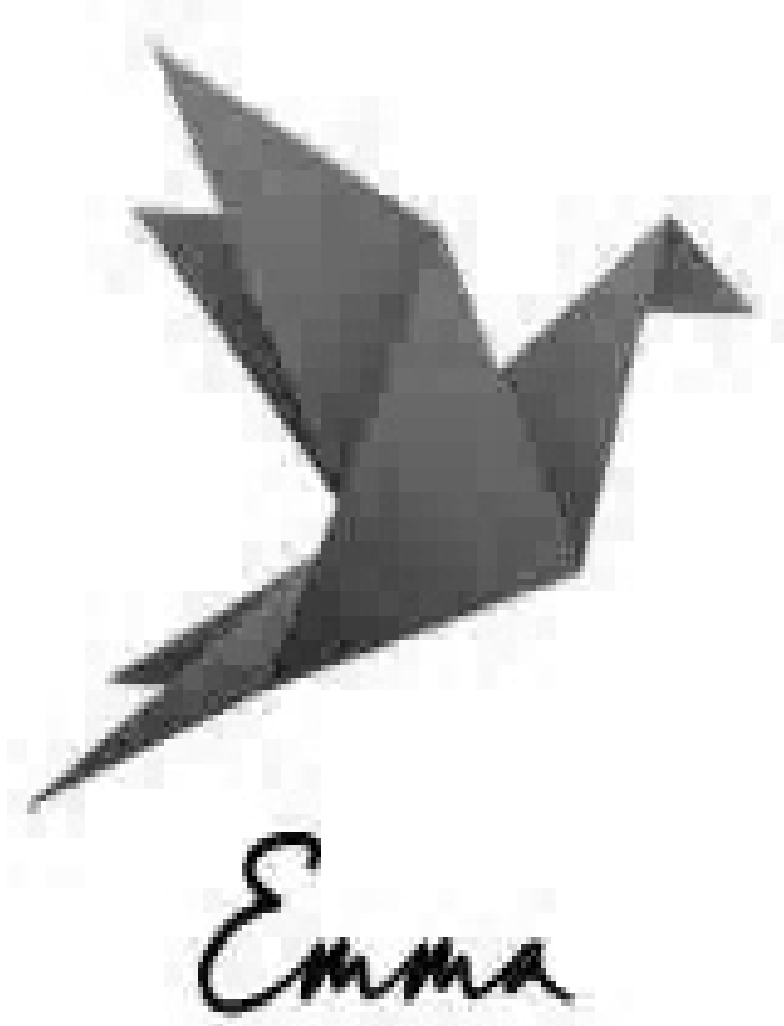
Hızla başını salladı. "O geldiğinde ben de partiye dönüyordum."

Omzuna dokundum. "İyi olduğuna emin misin?"

Kıkırdadı ve başını salladı. "Kesinlikle eminim. Merak etme. İşler gerçekten kötüye gitmeden önce geldin."

Birlikte partiye doğru ilerledik ve bundan sonra onun yanında kaldım. Başka bir aptalın Emma'nın bu gününü mahvetmesini istemiyordum.

CHAPTER NINE

Geç olmuştu ve sinirlerim ortaya çıkmaya başlamıştı, bu yüzden Giorgia ile birkaç dakika daha geçirdim. Dikkatimi dağıtmakta her zaman iyiydi.

Giorgia ve ben sohbet etmek için bir köşeye geçtik, arkasına personel bölümüne açılan bir kapı saklandığı için bir paravanla gizlenmiştik. "Gergin görünüyorsun."

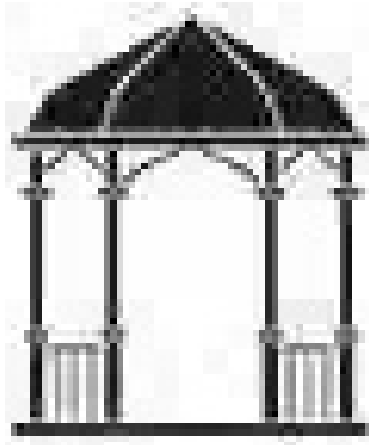
"Öyleyim. Geceyi Samuel'le geçireceğimi bilmek çok garip. Sadece uyumak da değil."

Giorgia alt dudağının kenarını ısırdı. "İyi olacağına eminim. O ne yaptığını biliyor."

"Evet," diye fısıldadım. "Ama benimle evlenmeyi o seçmedi ki."

"Çok seksi görünüyorsun. Eşcinsel değilse senden hoşlanacaktır."

Kıkırdadım. "Öyle olmadığına eminim."

Gece yarısından birkaç dakika sonra Samuel ve ben ayrıldık ve Samuel'in siyah Mercedes limuzinine doğru yola çıktık. Ailelerimiz ve birkaç kişi daha bizi uğurlamak için peşimizden geldi.

Samuel yolcu kapısını benim için açtı, sonra kaşları birbirine çatıldı. Genelde kendimi araba koltuğuna oturtmakta zorlanmazdım ama uzun elbisem bunu biraz daha zorlaştırmıştı.

"Onu arabaya ben taşıyabilirim." Danilo bir adım öne çıktı.

Samuel hemen, "Hayır, ben hallederim," dedi. Eğildi ve bir kolunu sırtımın arkasına, diğerini de bacaklarımın altına kaydırды. Kolumu hızla boynuna doladım ve elim göğsüne dayandı. Ani yakınlığı yanaklarımı ısıttı. Beni tekerlekli sandalyeden kaldırdı ve bizi izleyen kalabalığın farkında olarak ona sarıldım.

"Beni her zaman arabaya taşımak zorunda kalmayacaksın."

Samuel beni deri koltuğa oturttu. "Bugün bizim düğün günümüz. Gelini eşikten geçirmek bir gelenektir, ben de seni arabaya taşıyabilirim."

Sırıttım, onun rahat sözleriyle rahatlamıştım. Omuzlarımdan bir yükü kaldırdılar.

Kemerimi bağlarken "Teşekkür ederim," dedim.

Danilo her zamanki dikkatli ve endişeli bakışlarıyla beni izliyordu. Samuel kapıyı kapatmadan önce ona gözlerimi devirdim ve gizlilik camı dış dünyanın yüzümü görmesini engelledi.

Samuel direksiyonun arkasına geçti ve arabayı çalıştırdı. Otelden uzaklaştığımızda içimde bir hüzün hissettim. Hayatımın bir bölümü bitmiş ve yeni bir bölüm başlamıştı. Bunu korku ve heyecanla dört gözle bekliyordum. Samuel ile bir evlilikten ne bekleyeceğimden emin değildim.

Gölün hemen kıyısında yer alan güzel bir konağın önünde durduk. Adalar Gölü'nde yeni inşa edilmiş, iki katlı bir köşktü. Yokuştan ön kapıya çıkan iki merdivenin yanına rampalar yapılmıştı. Birinci ve ikinci katların ön cephesinde göl manzarasını görebilmek için tavandan tabana pencereler bulunuyordu. Samuel beni rampadan yukarı itti, sonra da kapıyı açtı.

"Gezmek ister misiniz?" Yüksek tavanlı giriş holüne bakarken Samuel sordu. Sergiyi ve Samuel'in çektiği birkaç fotoğrafı görmüştüm ama bizzat görmek bambaşka bir deneyimdi.

Arka bahçedeki açık havuzu ve güvertedeki şömineyi görmek için sabırsızlanıyordum. Bütün gün bu gece için gergindim, bu yüzden başka hiçbir şeye odaklanamayacağımı biliyordum. "Belki yarın sabah, ama şimdi yatmayı tercih ederim." Yanaklarım ateşler içinde kaldı ama Samuel sadece başını salladı. Sakin görünüyordu ve hiç de gergin değildi. Keşke ben de onun sakinliğinden birazcık alabilseydim.

Merdivenin yanına modern bir cam asansör yerleştirilmişti. Samuel düğmeye bastı ve kapılar açıldı. Önce benim girmemi işaret etti ve beni takip etti. Asansör aramızda fazla boşluk bırakmadığı için bana çok yakın durdu. Umursadığımdan değil. Yine de, birazdan olacakları düşününce, kasık bölgesiyle neredeyse göz hizasında olmak garipti. Yanaklarım daha da ısındı ve domates gibi kızarmadan önce zihnimi o çukurdan çıkarmaya çalıştım.

Asansör üst katta durdu ve kapı açıldı. Samuel dışarı çıktı, böylece tekerlekli sandalyem için yerim oldu. Etrafa göz gezdirdim. Galeri, girişin ve gölün üzerinde güzel bir manzaraya izin veriyordu. Karanlıkta bile manzaranın muhteşem olduğunu söyleyebilirdim. Burası gerçek bir ev olabilirdi.

Pencereden dışarı bakmak için sabırla yanımda bekleyen Samuel'e baktım. İkimizin burayı bir yuva haline getirebileceğimizi umuyordum.

Bana küçük bir gülümseme verdi ama gözlerini okumak çok zordu. Çok kontrollü, neredeyse ilgisiz görünüyordu. Düğün gecemiz onu hiç heyecanlandırmamış mıydı?

Ben de ona gülümsedim ve devam edebileceğimizi belirtmek için yanından geçip gittim.

"Ana yatak odası şurada," dedi ve beni soldaki ilk kapıya doğru yönlendirdi. Kapıyı benim için açtı ve içeri girdim. Duvarlar koyu maviye boyanmıştı ve zemini güzel bir açık gri balıksırtı parke kaplıyordu. Gümüş nevresimli geniş kral yatağın üzerinde bir avize asılıydı. Avizeden gelen yumuşak ışık beni hemen rahatlatmıştı.

İlk hızlı değerlendirmemi bitirdikten sonra ortada durdum, ne yapacağımdan ve nereye gideceğimden emin değildim. Banyoya mı? Ama elbise, benim bile açamayacağım onlarca minik düğmeyle kapatılmıştı. Samuel benimle yüzleşmeden önce kapıyı kapattı.

Koyu mavi smokininin içinde muhteşem görünüyordu. Sarı saçları, çarpıcı mavi gözleri, geniş omuzları ve güçlü kolları vardı. Bakışlarımı ondan ayırdım ve çantamı karıştıran ellerime indirdim.

Sessizlik ağır bir örtü gibi üzerimizi örttü, boğazım sıkılıp utanç göğsümü doldurana kadar kalbimin üzerine boğucu bir ağırlık gibi yerleşti. Onu rahat bırakmalı ve yorgun olduğumu söylemeliydim.

Beni arzulamadığı halde kendini mecbur hissettiği için benimle yatmasını istemiyordum. "Yüzümü yıkamak ve tazelenmek için banyoya gitmemin bir sakıncası var mı?"

"Elbette," dedi Samuel ve sesindeki gergin ton başımı kaldırmama neden oldu. Bana bakarken kaşları birbirine yaklaşmıştı, belki de bana yardım etmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Bu gergin bakışla daha da az yaklaşılabilir görünüyordu, sanki yüksek rütbeli bir Yapma Adam olarak inşa ettiği duvarları yıkmamın hiçbir yolu yokmuş gibi. Tuvalete gitmeme yardım etmek zorunda kalacağı için endişelenebileceği düşüncesi yanaklarımı utançla doldurdu.

Tekerlekli sandalyemi yuvarlayarak banyoya girdim ama kapıyı kapatmadım ve lavabonun önüne gelene kadar devam ettim. Banyo inanılmaz derecede

Genişti, bu yüzden hareket etmek için fazlasıyla yerim vardı. Duş, kolay erişime izin veren geniş bir kapı ve kendimi yukarı çekebilmem için tutamaklarla erişilebilirdi ve tezgahlardan biri daha alçaktı, böylece tekerlekli sandalyemde otururken bile yansımamı kolayca görebiliyordum.

Samuel beni takip etti ve kapının pervazına yaslandı. Dikkatle incelemesi beni tedirgin ediyordu ama aynı zamanda ona endişelendiği kadar çaresiz olmadığımı da göstermek istiyordum. Tekerlekli sandalyemin frenlerini durdurdum, sonra bacaklarımı yere doğru kaydurdum ve kendimi dikkatlice ayağa kaldırdım. Samuel düşeceğimi düşünmüş gibi öne doğru sallandı ama kendimi sabitlemek için tezgâhın kenarına tutundum ve doğruldum. Gözleri vücudumda gezindi ve beni gelinliğimin içinde süzdüğünü fark ettim. İfadesini okuyamadım ama umarım gördüklerini beğenmiştir. Gelinliği sevmiştim, içinde nasıl göründüğümü sevmiştim. Samuel kapıda dururken ben akşam rutin işlerimi yapıyor, yüzümü temizliyor ve dişlerimi fırçalıyordum.

En azından bir şey söylemesini diledim. İşim bittiğinde durdum ve aynadan kocama baktım. Bakışlarımız kilitlendi ve onun bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesti. Yutkundum, ne yapacağımdan emin değildim. O anda, bizi sadece sekiz yılın ayırması imkânsız gibi görünüyordu. *Sekiz yıl ve bir ömür boyu yaşanmışlıklar.*

Sırada soyunmak vardı ama elbise konusunda onun yardımına ihtiyacım olacaktı ve bunun düğün gecemiz olduğunu düşünürsek, beni kıyafetlerimden çıkarıp yatağa sokmak için sabırsızlanıyor olmalıydı. Samuel kısa bir süreliğine gözlerini kaçırdı ve tekrar bakışlarımla buluştuğunda ifadesi taş gibiydi.

Hayal kırıklığımı ve gururumu yuttum. "Düğmeler için yardıma ihtiyacım var."

"Elbette." Samuel bana doğru yürüdü ve parmaklarım tezgâhın üzerinde sıkıştı. Bacaklarım ayakta durmaktan yorulmuştu. Kaslarım böyle bir günün ardından ağırlığımı bu kadar uzun süre taşıyacak kadar güçlü değildi.

"Oturmak ister misin?" Samuel üzerimde yükselirken sordu. Benden çok daha geniş ve uzundu ve içim onun gücü karşısında sızdıyordu.

"Evet," dedim sessizce. "Ama o zaman düğmelere ulaşamazsın."

Samuel birkaç saniye beni düşündü. "Yatağa yüzüstü uzanırsan elbisenin düğmelerini açabilirim."

Karnım guruldadı. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Samuel'in yüzünde küçük, gergin bir gülümseme belirdi ve beni kaldırıp yatağa taşıdığı anda beni şaşırttı. Elbisemi nereye koyacağımdan emin değildim.

Birdenbire durumdan bunalmış olan ellerimi karnıma yasladım. Yatağa ulaştığımızda durakladı ve ben de başımı kaldırdım. Yüzündeki ifade karnımı burktu. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama yine de nabzım hızlandı. Bakışlarını benden ayırdı ve beni yere bıraktı. Ben elbisemle onun önünde uzanırken ve o üzerimde dururken, sinirlerim vücudumda telaşlandı. Sırtımı ona vererek yuvarlandım ve o da yatağın kenarına tünedi. Elbisemin üst düğmelerine uzandığında parmakları kürek kemiklerimin arasındaki deriye değdi ve başımı kollarıma yaslayarak yumuşak bir iç geçirdim.

Samuel sessizce düğmelerimle uğraştı ve arada bir düğmeleri gevşetirken parmakları tenime değiyordu. Tesadüfi dokunuşlarını karnımın en derin çukurunda hissedebiliyordum, daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi uyandırıyor. Son üçte birlik kısma ulaştığında hareketsiz kaldım. Düğmeler tam kıçımın üzerinde duruyordu ve Samuel'in yakında beni hiç kimsenin görmediği gibi, sadece minik dantel külotlarla yarı çıplak göreceğini fark ettiğimde kalbim hızlandı. Elbisemi açmaya devam etti, ama parmakları artık sık sık tenimde yumuşak bir şekilde oyalanıyordu.

"Bitti," dedi sesinde ne olduğunu anlayamadığım biraz daha sert bir tonla.

Başımı birkaç santim kaldırdım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Teşekkür ederim."

Samuel gözlerini, yarısı elbisemin kumaşında, yarısı tenime değen ellerinin hâlâ arkamda durduğu yerden kaldırdı. Gergin bir şekilde başını salladı. Bir an için ikimiz de bir şey söylemedik ve şaşkınlığım arttı çünkü yüz ifadesi ne onun ne de başka bir erkeğin yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi.

"Neden sırt üstü dönmüyorsun? O zaman elbiseni çıkarmana yardım edebilirim."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Bu noktada elbiseyi kendim de indirebilirdim ama başımı salladım ve sırt üstü döndüm. Samuel'in gözleri vücudumda gezinirken ayağa kalktı ve elbisemin askılarını tutarak üzerime eğildi. Sinirden nefes alış verişim hızlandı. Samuel gözlerimin içine baktı, tabii ki fark etti ve askıları kollarımdan aşağı kaydırırken gözlerini kaçırmadı. Parmaklarını yakamın altından geçirmeden önce kısa bir süre durdu ve elbiseyi yavaşça aşağı doğru itti.

Sütyen giymediğimi görünce gözlerinde şaşkınlık ve ardından daha karanlık bir şey parladı. Elbise buna izin vermiyordu.

Meme uçlarım büzüldü ve tüylerim diken diken oldu. Kendimi örtme dürtüsüne direndim ve Samuel'in sabit bakışları altında kıpırdamadan yattım. Vücudumun bu kısmı hakkında bilinçli değildim ve devam eden ilgisi içimi garip bir sıcaklıkla doldurdu. Elbiseyi bacaklarım boyunca daha da aşağı itti, ta ki önünde külotumdan başka bir şey olmadan yatana kadar. Gözleri bacaklarımda gezindi. Diğer insanların bacaklarından farklı görünmüyorlardı, biraz daha az kontrollü ve daha az kaslıydılar, ama böyle yattığımda hiçbir şey belli olmuyordu. Yine de içimi güvensizlikle dolduruyorlardı.

Gözlerini bedenimden çekti ve içimi hayal kırıklığı kapladı. Hayal kırıklığına uğramamak için beklentilerimi düşük tutmaya çalışmıştım ama yine de içten içe gerçek bir düğün gecesi yaşamayı umuyordum.

"Konuşmalıyız," diye mırıldandı Samuel.

Başımı salladım, zorlukla yutkunarak gözlerinin içine bakabildim. Ne olacağını biliyordum. Şimdi bana benimle birlikte olamayacağını çünkü beni çekici bulmadığını açıklayacaktı. Böyle bir şey bekliyordum. Bizimki ilk sahte evlilik olmayacaktı.

Geceliğime uzandım. "Yapabilirim-" Ona bu konuşmayı yapmadan önce geceliğimi giyebileceğimi söylemek üzereydim, çünkü çıplaklığım beni daha da savunmasız hissettirmekten başka bir amaca hizmet etmiyordu. Samuel nazik bir dokunuşla elimi durdurdu.

Ona kaşlarımı çatarak baktım, kafam karışmıştı ve giyinik halinin ve çıplak bedenime ne kadar yakın olduğunun farkındaydım. "Kendini haklı çıkarmak zorunda değilsin," diye fısıldadım. "Bana uzun uzun açıklamalar yapma."

Samuel düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. "Ne söylediğinden emin değilim."

Yutkundum, utançtan ve incinmişlikten neredeyse midem bulanacaktı. Gerçekten de onun için hecelemek zorunda mıydım? "Beni çekici bulmuyorsan evliliğimizi tamamlamanı beklemiyorum. Erkeklerin birinden etkileniyormuş gibi yapamayacağının farkındayım." Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum, keşke yürüyüp hızlıca kaçabilseydim.

Samuel hafifçe arkasına yaslandı, kaşları alnına tırmandı. Sanki aklımı kaçırmışım gibi bakarak başını salladı. "Bu konuşmanın seninle seks yapmak istememle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırptım. Yarı alaycı, yarı öfkeli ses tonu beni tamamen şaşırttı.

"İnan bana, durum böyle değil ve senden hoşlanıyormuş gibi yapmak zorunda kalmayacağım. sana."

"Tamam," dedim tereddütle. "O zaman ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Bir elini saçlarında gezdirdi, gözleri külotumda, açıkta duran karnımda ve hâlâ göğüslerimi kavrayan ellerimde gezindi. "Senden faydalanmadığımdan emin olmak istedim."

Şimdi ne demek istediğini anlayana kadar tamamen şaşırma sırası bendeydi. "Tekerlekli sandalyede olduğum için benimle yatmak istemenin benden faydalanmak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki." Durakladı, kaşları çatıldı. "Ve seni incitmek istemiyorum. Diğer kadınlara göre daha savunmasızsın, bu yüzden yaraların yüzünden daha dikkatli olmam gerekebileceği aklımdan geçti."

Dudağımı ısırdım. Belki de sırtımdaki, kalçalarımdaki ve bacaklarımdaki çoğunlukla solmuş yara izleri endişelenmesine neden olmuştu ve iyi olacağımdan emin olmaya çalışmasını inanılmaz derecede dokunaklı buldum. "Bana farklı davranmak zorunda değilsin. Ben kırılabılır biri değilim ve yaralarım uygun şekilde tedavi edildi, bu yüzden artık bana fazla sorun çıkarmıyorlar. Diğer kadınlardan hiçbir farkım yok. Tekerlekli sandalye farklı hissettiğim ya da arzu duymadığım anlamına gelmiyor. Ben senin karınım, bir kadını, bir insanım. Tekerlekli sandalye benim kim olduğumu tanımlamaz."

"Pekâlâ," dedi Samuel alçak bir sesle, biraz daha yaklaşıarak. "O zaman sadede geleceğim. Bu gece karımla seks yapmak istiyorum. Peki ya sen?"

Bum. Ona bakakaldım. Beni kastettiğini biliyordum ama bunu anlamam birkaç kalp atışı sürdü. Boğazım açıklanamaz bir şekilde kurudu. Bunun hayalini kurmuştum ama gerçekten olacağını düşünmemiştim. Şimdi bunun gerçekten olacağını anladığım için sinirlerim tepeme çöktü. "BEN..."

"Hayır dersin sorun değil."

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. "Yani, evet." Başımı salladım, biraz sersemlemiş hissediyordum.

Samuel boynuma hafifçe dokundu, beni aynı anda hem sakinleştiren hem de heyecanlandıran bir hareketti bu.

"Ben istiyorum."

"Düşünme. Bırak ben halledeyim," diye mırıldandı Samuel, sesi güven verici bir şekilde kendinden emin geliyordu.

İçimdeki aşırı düşünen kişi itiraz etti ama bir kez olsun dinlemedim. Sadece başımı salladım. Samuel'den kontrol ve sakinlik sızıyordu.

Samuel büyük bir soğukkanlılıkla ceketini çıkardı, sonra silah kılıfını çözdü ve komodinin üzerine koydu. Yatağa tırmandı ve aniden üzerime eğildi, yüzü görüş alanımı kapladı ve ağzı benimkine indi, beni öptü. Ciddiymiş gibi öpüyordu, tereddüt etmeden.

ve ölçülü, ama sert ve talepkârdı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan, dili benimkini buldu ve beni tattı, beni kızdırdı, içimi daha önce bilmediğim bir ateşle doldurdu. Üstüme tırmandı, ağırlığı beni yatağa bastırdı, sıcaklığı, kokusu ve gücüyle beni çevreledi.

İhtiyaç alevleri karnımı yalıyor, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde ağrımama neden oluyordu. Sonunda geri çekildiğinde, nefesi sert, gözleri karanlık ve arzu doluydu, içime hayat üflemiş gibi hissettim. Bana sanki bu gezegendeki en arzulanen kadınmışım gibi bakıyordu.

Elleri omzumu okşadıktan sonra göğüs kafesime ve hâlâ göğüslerime bastırıldığı ellerime doğru ilerledi. Önce bir elini, sonra diğerini çekip beni çıplak bırakırken gözlerimin içine baktı.

Yutkundum, nefesim titriyordu.

"İstediğin zaman hayır diyebilirsin," diye homurdandı. Hiçbir şey söylemedim. Sıkışan boğazımdan tek bir kelime bile çıkarabileceğimi sanmıyordum. Daha önce hiç olmadığım kadar gergin ve heyecanlıydım.

Bakışları aşağıya, büzülmüş meme uçlarıma kaydı, sonra başparmağı göğsümün alt tarafını okşadı. Parmakları göğüslerimin kıvrımlarında neredeyse saygıyla gezinirken dokunuşu hafif ve nazikti. Başını kaldırdı ve mavi gözleri benimkileri aradı. Onu durduracağımı mı düşünüyordu?

Gergin olsam da, istediği şeye hazır olup olmadığımdan emin olmasam da, yüzündeki açlık ifadesi beni tatmin etmeden bırakamayacak kadar uçurmuştu.

Ona baktım, dilim gerçek kelimeleri söyleyemeyecek kadar ağırdı - bunu istediğimi, onu istediğimi söylemek için - ama muhtemelen yıllarca sayısız kadınla yaşadığı deneyimden dolayı bunu yüzümde görmüş olmalıydı. Avuçları göğsümü kapladı ve ağzı bir kez daha göğsümü kavradı.

Parmakları meme ucumu okşuyor, aralarında sürtüyor, içime lezzetli bir karıncalanma gönderiyor, Samuel'in dilinin ağzımdaki her kıvrımıyla daha da yoğunlaşıyordu. Hareketsiz yatıyordum, bedenim beni zorladığı için değil, Samuel beni öyle kıldığı için.

Ağzımdan çekilip meme ucuma yapıştığında bana şüphe ya da korku için zaman bırakmadı.

Sıcak, ıslak dilinin meme ucuma bastırıldığını, etrafında döndüğünü, dişlerinin hassas cildimi sıyırdığını hissedince şaşkın bir nefes verdim. Parmaklarım başının arkasını buldu, nefes alıp verirken ve titrerken neredeyse çaresizce ona tutundum, tamamen bunalmışım. Gıcır gıcır takım elbisesinin verdiği his

Çıplak kollarıma ve karnıma dokunması garip bir şekilde erotikti. Bir göğsümden diğerine geçtikten sonra vücudumda aşağıya doğru ilerledi, kemirdi ve öptü ama kalça kemiğime ulaştığında bacaklarıma, başkalarınınkine kadar hassas olmayan bacaklarıma dokunacağından endişelenerek gerildim.

Samuel baldırlarımdan kalçalarıma doğru okşarken bana baktı. Dokunuşunu bazı yerlerde, çoğunlukla uyluklarımda, hafif bir baskı gibi uzaktan hissettim, ama güçlü değildi ve diğer yerlerde hiçbir şey hissetmedim.

Duyguları taklit etmeyi düşündüm ama Samuel yine benden önce davrandı. Üst kalçalarımı yoğururken dokunuşu daha da sertleşti ve sonunda, sanki kafam sonunda yetişmiş gibi, her yerde, özellikle de merkezimin derinliklerinde hissettim. Başını eğdi ve gözleri yüzüme bakıp tepkimi ölçerken bacağıma bir öpücük kondurdu. Öpücüğü hissetmekten çok gördüm ama Samuel'in güzel yüzünü uyluğumda görünce bedenim bir arzu seliyle tepki verdi. Tenimi hafifçe ısırdı ve bunu içimde bir uyarılma dalgası gibi hissettim. Gözlerim açıldı, sersemlemiş ve onun ellerinde çaresiz kalmıştım.

Parmakları külotuma takıldı ve külotumu aşağı çekti. Gözlerini merkezimden yüzüme doğru kaldırdığında gözlerindeki yoğun bakıştan yanaklarıma sıcaklık doldu. Bakışlarını benden hiç ayırmadan üst baldırımı kavradı ve beni ayırdı. Başka tarafa bakmalıydım ama kendimi buna zorlayamadım. Bana bakarken Samuel'in gözlerindeki açlığı izlemek istiyordum. Başparmağını kıvrımlarım boyunca sürükledi ve ben ürkek bir nefes aldım, vücudum o kadar kolay tepki vermediği için utanamayacak kadar bu hisse kapılmıştım.

Kıvrımlarımı çok hafifçe ovdu, sonra aralarına girdi. Sadece biraz ıslak olduğumu hissedebiliyordum ve tepkisizliğimden dolayı hayal kırıklığına uğrayacağından endişeleniyordum, ancak Samuel başparmağının pedini içime daldırdı ve tekrar nefes almama neden oldu. Uyarılmamı çekmeye ve onu kıvrımlarıma ve klitorisime yaymaya başladı, daldırdı ve döndürdü, daldırdı ve döndürdü, nefes nefese kalana ve kayganlaştırıcı olmadan bile hazır olana kadar tekrar tekrar. Başparmağını bir kez daha içime soktu ama bu sefer geri çekmedi. Bunun yerine, iki parmağı klitorisimi okşarken daireler çizmeye başladı. Onun güçlü eline, bana zevk veren parmaklarına baktım. Sanki bir kukla ustası gibi sinir uçlarımı çekiştiriyormuş gibi her hareketi hissedebiliyordum.

Tarif edilemezdi ve battaniyeye yapıştım, nefes nefese kaldım, vücudumun ve ağzımdan çıkan seslerin kontrolünü kaybettim.

"İyi," diye alçak sesle teşvik etti. "Çok iyi gidiyorsun, Emma."

Övgüsü içime yeni bir uyarılma seli gönderdi. Başparmağını çıkardı ve iki parmağını açıklığının üzerinde gezdirdi. Rahatsızlık duymayı bekleyerek gerildim, ama Samuel başparmağıyla klitorisimi ovmaya başlarken bakışlarımı tuttu ve parmaklarını i ç i m e sokmaya başlamadan önce bir kez daha nefes almamı sağladı. Kaşlarım gerilme hissiyle birbirine çarptı. Acı verici değildi ama kesinlikle rahatsız ediciydi.

"Unutma, istediğin zaman dur diyebilirsin," diye tekrar hatırlattı.

"Biliyorum," diye bastırdım, biraz sinirlenmişim çünkü bana porselen bir bebekmişim gibi davranmasını istemiyordum.

"Daha on sekiz yaşındasın Emma. Çok deneyimsizsin, bu yüzden sana iyi bir kocanın genç bakire gelinine nasıl davranması gerekiyorsa öyle davranıyorum, ama inan bana, hiçbir parçam durmak istemiyor."

Sözleri beni kızarttı, ama sonra parmaklarını içime daha derin itti ve klitorisime daha sert bastırdı ve aklı başında herhangi bir düşünce aklımı terk etti. Benim pantolonum, inlemelerim ve Samuel'in derin nefesleri dışında üzerimize sessizlik çöktü. Zevkim arttıkça kontrolümün daha fazla kaydığını hissedebiliyordum.

Dudağımı ısırdım ve zevk dalgaları merkezimden tüm vücuduma yayılırken gerginlik karnıma doğru fırladı. Samuel başını kaldırdı, yoğun bakışları yüzüme odaklanmıştı. Orgazmımın sancıları içinde başka tarafa bakamıyor, vücudumun şovu yönetmesine ve zevk dalgalarını sürmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyordum. Samuel tüm zaman boyunca beni izledi, sadece parmaklarını üzerimde, *içimde* izlemek için kısa bir süre bakışlarını kaçırdı. Hala onları hareket ettiriyordu ama daha yavaş, başparmağı sadece hassas klitorisimin etrafında hafifçe dönüyordu. Duygularımın içinde kaybolmuştum, vücuduma ve onun bana bunu yapma yeteneğine hayret ediyordum.

Parmakları alay etmeye devam etti ve salıverilmemin zevkli sonuçlarının tadını çıkarmamı sağladı. Sonra beni iterek etkileyici boyuna ulaştı ve soyunmaya başladı. Gözlerim dehşet ve heyecanla onun ilerleyişini takip ederken, tamamen çıplak bir şekilde karşımda durana kadar giysilerini birbiri ardına çıkardı. Ereksiyonunu gördüğümde nefes verdim, bunu ona yaptığım için heyecanlandım ama aynı zamanda içimde olmasından korktum. İki parmağımdan çok daha büyüktü ve bu zaten rahatsız ediciydi.

Biriyle, onunla yatmak her zaman çok soyut bir kavram olmuştu. Uzun bir süre bunun benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Kendimi hiç bu kadar kadın hissetmemiştim, vücudumun verdiği tepkiyle garip bir şekilde güçlenmiştim.

Samuel yatağa geri tırmandı. "İstediğin bu mu?"

İstediğim şey mi? Bedenim Samuel'in her parçasını istiyordu ve daha önce hiç bu kadar güçlü bir arzu hissetmemiştim. Kafam sevgi ve şefkat istiyordu, ilk seferin nasıl olması gerektiğinin fantezi versiyonunu istiyordu. Ben bir hayalperest değildim.

"Evet," diye nefes aldım, yarı yarıya ona da aynı soruyu sormak istiyordum. Bacaklarımı ayırıp aralarına yerleşmeden önce başıyla onayladı. Hareketleri çok etkili, düşünceli ve nazikti ama şefkatli değildi. Bu düşüncelerin yardımcı olmayacağını çok iyi bildiğim için kafamı susturdum. Kendini dirseklerine kadar indirdi. Nefeslerim hızlandı ve hafif bir baskı hissettiğimde kalbim göğsümde gümbürdedi. İşte buydu.

Samuel bakışlarımı tuttu ve içeri itmeye başlamadan önce şaşırtıcı bir nezaketle dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Sırtına yapıştım ve bu sefer acıdan nefessiz kaldım. Kendimi rahatlamaya zorladım. Acıyla savaştım onu daha da kötüleştirecekti. Acı hakkında her şeyi biliyordum ve bu hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. İçime yavaşça girerken yüz ifadesi gerginleşti, sonra içime girdiğinde durakladı. Titredim, yoğun gerilme hissine alışmaya çalışıyordum.

Samuel yüzüme baktı, sonra ilk hafif itişini yaptı. İrkildim, nefesim kesildi. Çok yavaş hareket etmeye devam etti, gözleri benim üzerimdeydi.

Belki de sürekli bakışlarından utanmalıyım ama o kadar sakın ve kendinden emindi ki bu benim sinirlerime iyi geldi.

İticiliği kısa sürede sertleşti, hızlandı ve sancı zonklayan bir acıya dönüştü ama onu öptüm ve inlemelerimi tuttum çünkü bu anı beklemiştim. Belki de hâlâ normal bir hayat süremeyeceğimi düşünen herkese yanıldıklarını kanıtlamaya çalışıyordum.

Bir inilti ve titremeye boşaldı ve içime **b o ş a l d ı ğ ı n ı**, seğirdiğini ve kaslarının yumuşadığını hissettim. Bir an için içimde, üzerimde kaldı ama sonra göğsü kabararak yuvarlandı.

Başımı ona doğru çevirdim, nefesim az önce olanların gerçekliği karşısında kısa ve şaşkın bir şekilde **k e s i l i y o r d u**. Beni sahiplenmişti ve görünüşe bakılırsa bundan zevk almıştı. Kalçalarımın arasındaki zonklamaya rağmen sevinçten gülebilir ve ağlayabilirdim. Bu evliliğin asla gerçekleşmeyeceğini düşünen insanlara bağışlamak istedim.

Samuel iç çekerek gözlerini kapattı ve ben de gözlerimi onun vücudunda gezdirdim - geniş göğsü, yırtık karnı, dar beli ve

Yarı kalkık sikinin etrafındaki kesilmiş koyu sarı saçları. Uylukları ve ereksiyonu kanıma bulaşmış, kızarmama neden olmuştu.

Tamamen yabancıysı olduğum çaresiz bir özlemle ona dokunmak istedim ama henüz dokunmak için benimmiş gibi hissetmiyordu. Kanunen, geleneklere göre ve o beni sahiplendiği için ben onundum ama o benimmiş gibi hissetmiyordu. Acaba hiç hissedecek miydi?

CHAPTER TEN

Samuel

Zevk bedenimde usulca uğuldadı. Nefesimi tuttuğumda ayağa kalktım. Temizlenmem gerekiyordu. Emma'nın masumiyetinin kanıtı bacaklarımı boyamıştı.

çarşafı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bakışlarına karşılık verdiğimde kızardı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "İyi misin?" diye sordum, sesim hâlâ şehvetle pürüzlüydü.

Emma acı çektiğini pek belli etmemişti ama sikime ve kalçalarına bakınca acı çekmediğini hayal bile edemiyordum. Belki daha dikkatli olmalıydım ama ilkel bir yanım kontrolü ele geçirmiş, ona ilk sahip çıkan kişi olduğumu bilerek harekete geçmişti.

Başıyla küçük bir selam verdi.

Güzel bir kızdı, güzel bir *kadındı*, artık benim karımdı. Kaderin onu bana zincirlememiş olmasını dilerdim. Geçmişinde çok fazla karanlık yatıyordu ve ben de onun geleceğini lekelemeyecek kadar çok karanlık taşıyordum.

Yanımda yatarken bana far ışığındaki bir geyiği hatırlattı, hala görkemli bir şekilde çıplaktı, teni yaptıklarımızdan dolayı kızarmıştı. Muhteşemdi ve yarı çıplak bedenini gördüğüm anda arzum şovu yönetmişti. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yüzünü buruşturarak doğruldu, gözleri bulaşmış kalçalarını inceliyordu. "Elimi yüzümü yıkamam lazım."

"Ben duş alacağım. Seni de yanımda götürebilirim."

Yüzünden şaşkınlık ifadesi geçti. Başıyla küçük bir selam verdi ve minnetle gülümsedi. Sonra ifadesi değişti. "Kendi başıma duş alabilirim."

"Biliyorum. Ama birlikte de yapabiliriz."

Ayağa kalktım ve onu kucağıma aldım. Şaşırtıcı bir şekilde vücudum daha fazlasını istiyordu. Ama çağrısını duymazdan geldim ve Emma'yı banyoya taşıdım, sonra onunla birlikte duşa girdim. Suyu açmaya çalıştım ama onu tutmak için ellerime ihtiyacım vardı.

"Bana bırak," dedi ve duşu açtı. Suyun ilk püskürmesi buz gibi soğuktu, çünkü ısınması her zaman birkaç saniye sürerdi. Birlikte yaşamaya başlamadan önce olası iyileştirmelere bakmak için evde sadece birkaç gece geçirmiştım ama bunu çabuk öğrenmiştim. Emma keskin bir nefes çekti, geniş gözleri benimkilerle buluşurken parmakları pazuma kenetlendi. Yaşadığı şok karşısında kıkırdadım. Su nihayet ılıklaştığında rahatladı ve dudaklarını büzdü.

"Beni uyarabilirdin," dedi küçük, nazlı bir gülümsemeyle.

"Biraz soğuk suyun benimle seks yapmaktan daha yüksek sesle çığlık atmana neden olacağını kim düşünebilirdi ki?"

Dudakları aralandı. Düğünümüzden bu kadar kısa bir süre sonra Emma'ya gerçek kişiliğimi göstermek niyetinde değildim ama özel hayatımda bunu belli etmemek zor bir işti ve o günkü tüm sahte şakalaşmalardan yorulmuştım.

Gözlerindeki şok ve endişeden yorumumu yanlış anladığını anlayabiliyordum. Sırıttım ve daha da yaklaştım. "Acıdan bahsetmedim, Emma. Ben öyle şeylerden hoşlanmam. Hiçbir şey zevk çılgılığından daha iyi olamaz."

"Oh." Yanakları kırmızının daha da koyu bir tonuna dönüştü. Suyun kalçalarına ulaşması ve oradaki kanı temizleyebilmesi için vücutlarımıza açtım verdim.

"Beni yere bırakabilirsin. Böylece ben de temizlenebilirim."

Onu yavaşça yere bıraktım ama elimi belinde sabit tuttum. Sabahları uyanmama yardımcı olan otsu kokulu duş jelimle kendini köpürtmeye başlarken kolumu tuttu. Bacaklarının arasını yıkarken tısladı.

"Bu ne?" diye sordu meraklı bir bakışla bana. Yüzümü buruşturdum. "Bu sana taze bir tekme verir."

Kalan köpüğü çabucak yıkadı ve parmaklarının amını temizleyişini izlerken sikime doğru bir kan seli aktı. Bakışlarımı fark etti ve kıpkırmızı oldu. Başka tarafa baktım ve yüzümü yıkadım, düşüncelerimi Emma'nın çıplak vücudundan uzaklaştırdım.

Yarın ailelerimiz birlikte öğle yemeği yiyecekti ve sonrasında Falcone imparatorluğunu yok etmenin yeni yollarını tartışmak için umarım biraz zamanımız olacaktı. Bizim ve Danilo'nun kız kardeşimle olan düğün planları için zaten çok fazla zaman harcanmıştı. Artık işimize odaklanmanın zamanı gelmişti.

"Bitirdin mi?" Ona yan gözle bakarak sordum, yolumdan sapmamaya ve onun güzelliğinde kendimi tekrar kaybetmemeye çalışıyordum.

"Evet," dedi, öncekinden daha sessiz. Ani ruh hali değişimine neyin sebep olduğundan emin değildim.

Duştan çıktım ve Emma için bir havlu kapıp omuzlarına sarmadan önce belime bir havlu doladım ve onu içeri çektim. Bana baktı, etkileyici kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. Bu kadının verecek çok fazla sevgisi vardı. Ona bir bakışım bana bunu ve daha fazlasını söylüyordu. Aramızdaki ilişkinin sevgi dolu bir evliliğe dönüşmesini umuyordu.

Emma sevilebilir biriydi. Eğer izin verirsem, bir gün kendimi ona aşık olurken görebilirdim. Ama bunun olması için ona izin vermeliydim. Geçmişin karanlığını, hâlâ içimde taşıdığım karanlığı görmesine izin vermeliydim. Taşıdığım ağır suçluluğu taşıyabilir miydi? Çoğu gün, benim omuzlarım için bile çok ağırdı. Omuzlarını serbest bıraktım, yüz ifadem kapandı. "Artık uyumalıyız."

Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Hazırlanmam gerek. Bana bir dakika ver."

Banyodan çıktım. Pijamalarımı giydim, sonra Emma'nın çıkmasını bekledim. Yardıma ihtiyacı olup olmadığından ya da bunu isteyip istemediğinden emin değildim. Emma işleri tek başına halletmeye alışkındı. Kapı açıldı ve Emma görüldü, kendini sabitlemek için kapının çerçevesini tutuyordu. Altın rengi ipek bir gecelik giymişti ve uzun saçlarını omzunun üzerinden düşecek şekilde örmüştü. "Bana tekerlekli sandalyemi getirebilir misin?"

Sandalyeyi ona doğru ittim. "Seni tekrar taşıyabilirim." "Nezaketinizi zorlamak istemem."

Emma kesinlikle eskisinden daha soğuktu. Belki de karşılıklı saygı üzerine kurulu bir bağın aşk ummaktan daha iyi olduğunu fark etmişti. "Ben senin kocanım. Sana karşı nazik olmak benim işim."

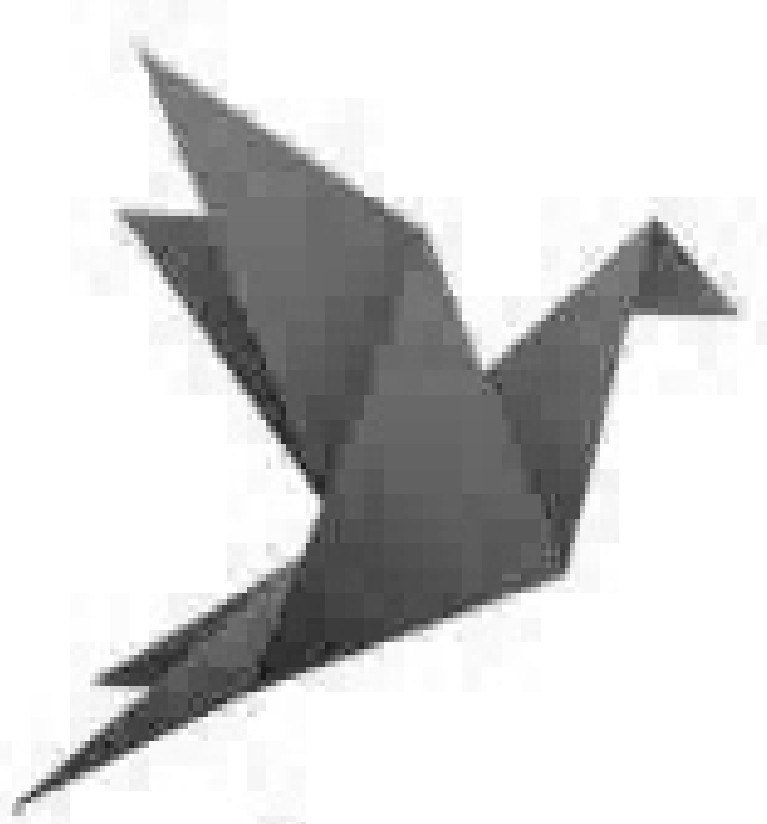
Yüzü daha da kapalı bir hal aldı. Seçtiğim kelimelerin pek de akıllıca olmadığını fark ettim. Tekerlekli sandalyeyi ona doğru sürdüm. Kendini tekerlekli sandalyesine indirdi ve yatağa doğru hareket ettirdi, sonra freni devreye soktu ve ayağa kalktı. Yatağa tırmandı. Ben de ona katıldım. Gözlerinde inatçı bir parıltıyla bana döndü. "Ben bir iş değilim. Bağımsızlığımı kimseye borçlu olmamak için çok çalıştım."

Kaşlarımı çattım. "Sana asla bir yükümlülük demedim ve kelime seçimimin uygunsuz olduğunun farkındayım. Ben evlilik yeminimize atıfta bulunuyordum. Kocan olarak sana iyi davranmak ve seninle ilgilenmek benim görevim."

"Benim görevim de öyle. Bu tek yönlü bir yol değil."

"Biliyorum. Ama içimden bir ses senin nazik olma ve insanlarla ilgilenme konusunda benden daha iyi olduğunu söylüyor. Ben hayatları mahvetmekte daha iyiyim."

Dudaklarını büzdü, gözleri sorularla doldu. Neyse ki bunları dile getirmedi. "İkimiz de elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz. Bu evliliğimizin sadece başlangıcı. Bunu birlikte çözmek için çok zamanımız olacak."

Emma

Hafif bir nefes alış veriş sesiyle uyandım. Dün gecenin anıları uykulu beynimden süzöldü ve bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. Gözlerimi açtığımday,

Perdeler çekili olduğu için oda hâlâ çoğunlukla karanlıktı. Gözlerimi kırıştırdım ve başımı nefes alma sesine doğru çevirdim. Samuel kaslı sırtını bana dönmüş yatıyordu. Battaniye kalçasının etrafında toplanmış, onu içime çekmeme izin veriyordu. Sırtında üç isim dövmesi vardı. Kalbinin olduğu yerdeydi. Bir an için bunların yıllar içinde çıktığı kadınların isimleri olabileceğinden endişelendim, gerçi önceki sevgililerinin bir listesini tutmak tuhaf görünüyordu. Dedikodulardan Samuel'in üçten fazla kadınla birlikte olduğunu bildiğimden bahsetmiyorum bile. Yine de hiçbirisiyle, isimlerinin teninde kalıcı bir yer edinmesini gerektirecek kadar uzun süre birlikte olmamıştı.

İsimleri taradığımda içime bir rahatlama geldi. Enea, Domenico ve Arlo yıllar içinde ölmüş arkadaşlar olmalıydı. Bir Yaratılmış Adam olarak ölüm her zaman yakın bir yoldaştı. Sırtını kaplayan birkaç yara izi bana onun da daha önce ölüme yaklaştığını hatırlattı. İkizini kurtarmaya çalışırken Camorra tarafından yakalandığını biliyordum.

Aniden kıpırdandı ve yuvarlandı. Ben de uyanmışım ve ona bakmıyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Sarı saçları uykudan dağılmıştı. Sevimli görünüyordu ve her zamanki gibi mesafeli değildi. Çok istememe rağmen ona dokunma isteğime direndim.

"Günaydın," dedim tereddütlü bir gülümsemeyle. Ne hakkında konuşmam gerekiyordu? Samuel sabah insanı mıydı? Yoksa huysuz olduğu için mi sessizliği tercih ediyordu?

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Samuel sordu, sesi uyku yüzünden hâlâ pürüzlüydü. Yatağın yanındaki tekerlekli sandalyemi işaret etti.

Ona gergin bir gülümseme verdim. "Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim." Sürekli desteğe ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Bu yanlış düşüncesi için onu suçlamak istemedim. Engelli biriyle hiç yaşamamış pek çok insan sürekli yardıma ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu. Bazıları gerçekten de öyleydi ama ben günlük rutin işlerimi minimum destekle halledebiliyordum. Genellikle yardıma ihtiyaç duyduğum tek şey üst raflardaki eşyalar olurdu.

Doğrulup oturdu.

"Sırtındaki isimler, ölmüş arkadaşlarının isimleri mi?"

Samuel'in yüzü sertleşti, gözlerinde geçmişin bir gölgesi uçuşuyordu. "Benim yüzümden ölen arkadaşlarımdır."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bunun Samuel'in konuşmak istemediği bir konu olduğunu söyleyebilirdim. Başımı salladım ve daha fazla soru sormaktan kendimi alıkoydum. Belki Danilo'ya sorabilirdim. Samuel'in geçmişiyle ilgili ayrıntıları, özellikle de kurtarma görevini kesinlikle biliyordu. Ama Danilo da Samuel'in

Nişanlısını Remo Falcone'ye kaptırdığı yıl olduğu için bu konudan bahsediyordu.

Belki bir gün Samuel tüm hikâyeyi benimle paylaşacak kadar rahat hissederdi.

"Temizlenip giyineceğim. Birlikte kahvaltı edecek miyiz?" "Elbette.

Bugün izin aldım."

Tekerlekli sandalyeme bindim, Samuel'in her hareketimi izlediğinin farkındaydım. Vücudunun üst kısmındaki gerginlik ve yüz ifadesindeki keskin dikkat, yardımına ihtiyacım olursa yataktan fırlayıp bana yardım etmeye hazır olduğunu açıkça gösteriyordu. Bu biraz tatlı ama aynı zamanda sinir bozucuydu. Onun bakmak zorunda olduğu biri olmak istemiyordum, en azından bir kocanın karısı için yaptığının ötesinde. Geceliğimi düzelttim ve banyoya doğru ilerlemeden önce tekerlekleri kararlılıkla kavradım. Kapı k a p a l ı y d ı ve açmak için tekerlekli sandalyemi yana yatırmam gerekti. Samuel ayağa kalktı, belli ki kapıyı benim için açması gerektiğini düşünüyordu.

Banyoya girmeden önce ona bir gülümseme daha gönderdim. Lavabonun önünde durduğum anda Samuel kapıda belirdi. Kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım ama içimden çılgılık atmak da geldi. Boğazımı temizleyerek cesaretimi topladım ve "Üstüme gelmene gerek yok, biliyorsun değil mi? Ben bir yetişkinim. Tekerlekli sandalye, işleri kendi başıma halledemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bana diğer kadınlara davrandığın gibi davranabilirsin."

Son sözlerim karşısında irkildim.

Samuel kaşlarını çattı. "Sen benim karımsın ve seninle ilgilenmek istiyorum."

"Bu gerçekten çok hoş ve bunu takdir ediyorum, ama yardım istemediğim sürece

kendi başıma."

Samuel başını salladı. Yine de bunun onu gerçekten etkileyip etkilemediğinden emin değildim. Belki de yapabileceğime inanması için benim işleri nasıl hallettiğimi görmesi gerekiyordu. Gangsterler inatçı ve aşırı korumacı olabiliyorlardı. Samuel'in verdiği sözü yerine getirmek isteyecek kadar evliliğimizi ciddiye almasından bir yanımin memnun olduğunu itiraf etmeliydim ama bana çocukmuşum gibi davranırsa çok çabuk hayal kırıklığına uğrayacağımı da biliyordum. Eşit şartlarda bir ortak olmak istiyordum ki bu da geleneksel dünyamızda yeterince zordu.

"Yalnız kalmak ister misin, yoksa dişlerimi fırçalayabilir miyim?" "Kalabilirsin."

İçeri girdi ve diğer lavabonun önünde durdu. Bana göz kulak olmak için diş fırçalama bahanesini kullanıp kullanmadığından hâlâ emin değildim. Belki de bana şans vermese hayran kalsam sinirlenir olurdum.

nefes kesici bir vücut. Dün durumdan çok etkilendiğim için fazla dikkat edememiştim ama şimdi Samuel'in her santimetresinin tadını çıkarabiliyordum. Üzerinde sadece sarkan ipek bir pijama altı vardı ve ben sürekli onun karın kaslarına ve seksi V'sine bakıyordum.

Dünden beri hâlâ biraz ağrım vardı ama Samuel'i görünce tekrar bir performansla hayır demezdim. Gözlerimiz buluştu ve onu süzerken yakalandığım için yanaklarım kızardı. Bir tekrar olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Belki Samuel dün gece sadece görevini yapmıştı ve benimle bir daha yatmaya çalışmayacaktı. Belki de bedensel ihtiyaçlarını karşılamak için bir metres seçerdi. Belki de zaten bir tane vardı. Saf değildim. Bizim dünyamızda erkeklerin bir metresi olması alışılmadık bir şey değildi, özellikle de Samuel kadar yakışıklı ve güçlülerse. Dün gece kendimi seksi hissetmişim. Samuel dokunuşlarıyla bana böyle hissettirmişti ama bu onun sadık olacağı anlamına mı geliyordu?

Elinde bolca fırsat olduğu için beni aldatan erkeklerden biri olması beni kahrederdi.

Bu düşünce tarzından nefret ediyordum ve bunu düşünmek bile istemiyordum. Banyodan çıktım ve gün için sevimli bir allık güneş elbisesi ve sivri uçlu düz topuklu ayakkabılar aldım. Samuel dışarı çıktığında ben çoktan giyinmişim.

Samuel merdivenlerden inerken ben asansöre binip zemin kata indim. Kahvaltı masası çoktan ikimiz için hazırlanmıştı ve ortasına hamur işleri, meyve ve yoğurt parfeleri konmuştu.

Samuel ve ben masanın bir ucunda karşılıklı yerlerimizi aldığımız anda aşçı olduğunu tahmin ettiğim bir kadın içeri girdi. Uzun boylu ve kıvrımlıydı, otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başındaydı, nazik gözleri ve at kuyruğu yapılmış kıvrırcık kahverengi saçları vardı.

"Günaydın. Kahvaltı için ne istersiniz?" Ağır bir İtalyan aksanıyla konuşuyordu, yani muhtemelen Amerika'da çok uzun süre kalmamıştı.

Hamur işlerine ve parfeye göz attım. "İyi bir seçkimiz var," dedim İtalyanca çünkü konuşmayı özlemiştim.

Samuel de onun ne demek istediğinden emin değil gibiydi ve o da İtalyancaya geçti. "Bu Azzurra. Ailemin aşçısı tarafından şiddetle tavsiye edilir. Kahvaltıda ne var?"

Samuel'in İtalyanca konuşmasını duymak hoşuma gidiyordu. Şimdiye kadar çoğunlukla İngilizce konuşmuştuk ama sesini İtalyanca'da daha seksi bulduğuma karar verdim.

"Ne istersen hazırlayabilirim. Amerikan tarzını tercih edersen yumurtalı yemekler, waffle, krep yapabilirim."

Bir maritozzo aldım, içi krema dolu geleneksel bir İtalyan tatlı çöreği. "Ben şahsen kahvaltıda cornetto, brioche ya da maritozzo ve tabii ki cappuccino tercih ederim."

Azzurra başıyla onayladı. Tereddüt ettim. Burnumu sokmak istemiyordum ama merak da ediyordum. "Nerelisiniz? Aksanınıza aşına değilim."

"Maremma bölgesinde çok küçük bir köyde doğdum." "Neden buraya geldin?"

"Oğlum Outfit'e katılmak için buraya taşınmak istedi. Ben dulum ve sadece o var, bu yüzden ben de geldim. İki yıl oldu."

Samuel başıyla onayladı. "Çalışkan ve cesur biri."

Azzurra gururla gülümsedi. "Şimdi sizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalın."

Döndü ve bizi yalnız bırakarak dışarı çıktı. İyi niyetli olduğunu biliyordum. Ne de olsa düğün gecemizin ertesi sabahıydı ama onunla konuşmak Samuel'le konuşmaktan çok daha kolaydı.

Samuel bir cornetto aldı, ısırды ve sonra merakla bana baktı. "Bazı insanlar kendileri için çalışan insanları umursamazlar."

Dudaklarım büzüldü. "Evimize kimin yardım ettiğini bilmek istiyorum. Bunlar hikayeleri olan insanlar ve ben onları tanımak istiyorum."

"Katılıyorum," dedi ve kapuçinosundan bir yudum aldı. Telefonu yanında duruyordu. Sürekli mesajlar ve e-postalar geliyordu ama tıpkı yanında duran gazete gibi onları da görmezden geliyordu.

"Yapman gereken önemli bir iş varsa, benim için sorun değil, anlıyor musun?" Telefonunu işaret ettim. "Danilo e-postalarını hep yemek masasında kontrol ederdi." Sonunda ben de yemek sırasında Giorgia ya da diğer arkadaşlarımla sohbet etmiştim.

Samuel başını sertçe salladı. "Bu çok kaba. Evdeyken masada bizimle birlikte oturan insanlara odaklanmaya çalışırdık. Ben bütün gün çalışıyorum. Yemek sırasında boşum."

"Oh, bu çok hoş." Samuel'le birbirimize yabancı olduğumuz için başlangıçta garip gelse de yemek sırasında yüzde yüz hazır bulunma, göz temasına ve sohbete odaklanma fikri hoşuma gitmişti. "Ama acil bir şeyi nasıl kaçırmıyorsun?"

Samuel sırtıttı. "Danilo sürekli telefonda olmasını böyle mi açıklıyor?"

Kaşlarımı çatmıştım. "Evet." Derin bir nefes aldım çünkü bundan sonra söyleyeceklerim Samuel'i kızdırabilirdi ve belki de yeni evli bir eş olarak bunu yapmamalıydım, ama bunu hissettiğimde yutkunmak zorunda kalmak istemiyordum.

rahatsız edici. "Kardeşimden hoşlanmadığını biliyorum, o da senden hoşlanmıyor ama en azından onu sũrekli eleştirmemeye çalışabilir misin? Benim için değilse bile en azından Sofia için. Biz artık bir aileyiz."

Samuel içini çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Haklısın. O senin kardeşin ve farklılıklar bir yana, sana her zaman iyi baktı. Bu evliliği kabul etmen dışında."

Gözlerimi kırdım. "Pardon? Neden böyle söylediniz?"

"ünkü ben iyi bir anlaşma yapmadım ve bunu bir gün anlayacaksın." "Bana şimdi söyleyebilirsin."

Hiç neşelenmeden kıkırdadı. "Yapabilirim ama yapmayacağım. Çünkü bu evliliği daha başlamadan mahvetmek istemiyorum."

"Bu evliliğin yũrũmesini isterim. Sen istemiyor musun?"

"İsterim," dedi sessizce ama sesindeki řũpheyi duyabiliyordum.

CHAPTER ELEVEN

Samuel

Emma'ya neden kötü bir anlaşma yaptığımı söylediğimden emin değildim. Bu doğruydı ama bunu ona söylemenin bir faydası yoktu. Cappuccino'sunu sessizce yudumladı, belli ki

Sinirli. Bunda çok haklıydı. Bu konuyu daha fazla tartışacak havada değildim, bu yüzden dikkatini dağıtmaya karar verdim. "Şimdi evi ve bahçeyi gezmeye ne dersin?"

Başını kaldırdı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Çok isterim."

Ayağa kalktım ve masadan kalkmasını bekledim. "Seni itmemi ister misin?" Şimdiye kadarki kısa etkileşimlerimizde Emma'nın bağımsızlığını sevdiğini çabucak fark etmiştim. Onu şımartmaya hiç niyetim yoktu. Düşündüğümde çok daha dayanıklı görünmesi beni rahatlatmıştı. Belki de benimle evli olmanın getirdiği tüm saçmalıklarla başa çıkabilirdi.

"Seni takip edeceğim. Bana evi anlattığında yüzünü görmek istiyorum."

"Dün gece burada geçirdiğim sadece üçüncü geceydi, bu yüzden gizli köşeleri hakkında senden daha fazla şey bilmiyorum."

Başını öne eğdi. "Evi bir süre önce satın aldınız. Neden daha önce taşınmadın?"

Yalan söyleyebilir ve babamın iş nedeniyle benim yakınlarda olmamı tercih ettiğini söyleyebilirdim ama gerçek basitti. "Tuhaf görünebilir ama ben arkadaşlığı tercih ederim. Bir evde yalnız yaşamak bana pek cazip gelmedi. Ailemin evinde istediğim tüm özgürlüğe sahiptim, bu yüzden kaldım."

Emma başını salladı. "Bu mantıklı. Zor bir işin var, bu yüzden sonrasında evde bir ailenin olması önemli."

Ben de başımı salladım. Zor günlerden sonra babamla sık sık ofiste bir şeyler içerdik.

"Bana güvenebilirsin Samuel. Güvenini asla boşa çıkarmayacağım." Kızardı. Emma her zamanki gibi hoş, tatlı ve seksi görünüyordu.

Ön pencereyi işaret ettim. "Verandanın manzarasıyla başlayalım." Çift kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Göl manzarası muhteşemdi. Emma dışarı çıktı ve tüm yüzü aydınlandı. İki rahat şezlongun önündeki geniş ama dar şömineyi işaret etti.

"Gazlı ama sıcak." Uzaktan kumandayla açtım ve alevler bir anda parladı.

Parlak gün ışığında karanlıkta olduğu kadar güzel değildi. "Hâlâ yüzmekten hoşlanıyor musun?" diye sordum. İki yıl önce Cavallaro malikânesine yaptığımız geziden hatırladığım kadarıyla oradaki gölde yüzmekten çok hoşlanmıştı. O zamanlar oraya sadece kız kardeşim Sofia'yı korumak için gitmiştim ve Emma ile neredeyse hiç konuşmamıştım. Belki de çaba göstermeliydim.

"Evet, Indianapolis'te yaşarken haftada bir kez kapalı yüzme havuzuna gidiyordum. Umarım burada yüzmek için iyi bir yer bulabilirim."

"Küçük bir sürprizim var." Emma'yı yemek alanından geçirdim, ardından ahşap şömineli geniş oturma alanından geçerek malikânenin arka tarafındaki geniş arka bahçeye bakan geniş çift kapıya götürdüm.

Kapıları açtım ve Emma'nın gözleri terasın birkaç basamak altındaki büyük yüzme havuzunu görünce büyük bir şaşkınlıkla açıldı. Emma'nın o seviyeye kolayca inebilmesi için bir rampa yerleştirilmişti.

"Bu küçük bir sürpriz değil. Çok büyük!" dedi. Elime uzandı ve sıktı, gözleri duygulanmıştı. "Bu kadar kötü bir anlaşma olmasına rağmen çok düşünceli şeyler yapıyorsun. Bu yanıltıcı."

Boğazımı temizledim. "Önemli bir şey değil."

Başını salladı ve beni serbest bıraktı, ardından havuza daha yakından bakmak için rampadan aşağı indi. "Keşke hemen bir dalış yapabilsen."

"Ailelerimizin gelmesine daha iki saat var. Bol bol vaktimiz var."

"Duş almam, ardından saçımı şekillendirmem ve yeni makyaj yapmam gerekiyorsa hayır."

Anlamsız bir yüz ifadesi takındım. Emma kıkırdadı ve gözlerinin bahçenin geri kalanını incelemesine izin verdi: tertemiz bir çim, birkaç mükemmel yuvarlak çalı, taş döşeli bir yol ve beyaz çiçeklerle dolu birkaç çiçek tarhı.

"İçinde yaşanan, oynanan bir bahçeye sahip olmak için sabırsızlanıyorum. Burası bir sergi bahçesine benziyor."

Bir an için Emma'nın yüzüne özlem yansıdı ama sonra gülümseyerek bana döndü. "Bana geri kalanını gösterebilir misin? Mutfak bile?"

Başımı salladım ve onu tekrar içeri götürdüm. Turumuzu Azzurra'nın öğle yemeği için bir ziyafet hazırlamakla meşgul olduğu mutfakta sonlandırdık. Nefis kokuları içime çekerek derin bir nefes aldım. Emma da aynısını yaptı ve bir iç çekti. "Çok lezzetli kokuyor. Nedir bu?"

Azzurra tencereleri işaret etti. "*Primi* olarak tortelli al ragú servis edilecek." Emma ocağa doğru yaklaştı.

"İç malzemesi ne?"

Tezgâhın üzerinde taze yapılmış tortelliniler sıralanmıştı. "Ricotta ve ıspanak."

"Et sosunu deneyebilir miyim?"

"Tabii ki!" Azzurra bir kaşığı sosa batırıp Emma'ya uzattı, o da kaşığı ağzına götürüp yalayarak temizledi.

kafamın içinde çok farklı bir doğa. İnledi ve görüntüler daha da belirginleşti.

"Bu çok lezzetli!"

Azzurra gülümsedi ve fırını açtı. "İkincisi cinghiale alla cacciatore olacak."

"Babam yaban domuzu yahnisine bayılır,"

dedim. "Ben de severim," dedi Emma

sevinçle. "Peki ya siz Bay Mione?"

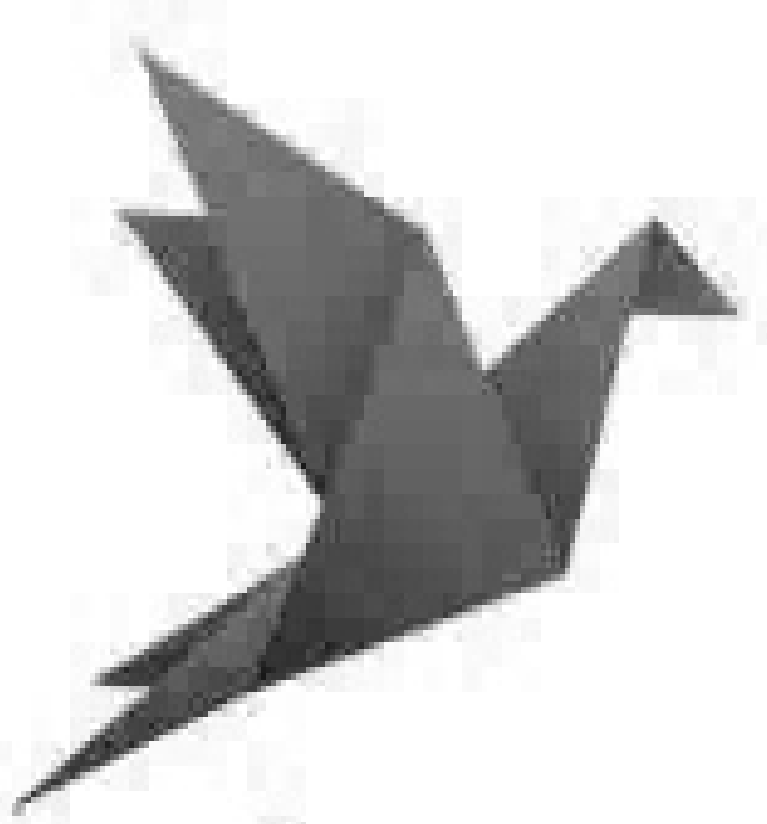
"Samuel," diye düzelttim, daha önce birkaç kez yaptığım gibi. "Ben de çok seviyorum ama babam kadar çocukça bir hevesle değil."

Emma, Azzurra'nın yanından geçerek çikolatalı **p a s t a y a** yöneldi. "Torta al cioccolato!"

Heyecanlı ifadesi beni güldürdü. "Sanırım çikolatayı seviyorsun?"

"Çikolataya bayılırım. Her şekilde ve biçimde."

Emma'nın alacağı hediyeler listesine çikolatalı trüfleri de eklemeyi aklıma not ettim -sadece özel günler için değil, her şeyi berbat ettiğimde de.

Emma

Ailelerimizle yediğimiz öğle yemeği rahattı. Danilo ve Samuel bile tüm yemek boyunca medeni bir şekilde sohbet etmeyi başardılar. Tabii ki Danilo

Bana araştıran bakışlar atıyordu. Yalnız kaldığımız anda Samuel'in bana iyi davranıp davranmadığını mutlaka soracaktı.

İlk iki yemekten yiyebileceğim kadar yememiştim çünkü tatlıya yer bırakmak istiyordum.

Azzurra pastayı servis ettiğinde kendimi zor tuttum. Neyse ki benden daha terbiyeliydi ve konuklarımıza önce o servis yaptı. Samuel bana bilmiş bir bakış gönderdi ve ben de kızardım.

Pasta beklediğim kadar lezzetliydi. Azzurra üzerine çam fıstığı serpmişti, hatta yanılmıyorsam hamura biraz da öğütölmüş çam fıstığı eklemişti. Çikolatanın zenginliğinin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda Samuel, yüzümün kızarmasına neden olan yoğun bir bakışla beni izliyordu.

Yemekten sonra Ines, Sofia ve ben verandaya çıktık. Gazlı şömineyi açtım. Göle baktık ve birkaç dakikalığına sessizliğin etrafımıza yerleşmesine izin verdik. Adamlar iş konuşmak ve muhtemelen bir şeyler içmek için Samuel'in çalışma masası, rahat deri koltukları ve şöminesi olan büyük odasına çekilmişlerdi.

Azzurra dışarı çıktı. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Kocamdan bana bir hanky-panky yapmasını isteyebilir misiniz? Eminim Samuel'in ofisinde gereken her şey vardır."

Kaşlarım havaya kalktı. Hanky-panky denince aklıma çok farklı bir görüntü geliyordu.

Azzurra başını salladı, sonra bize baktı.

"Benim için Amaretto ekşisi. Samuel yapabilir," dedi Sofia, Ines'in meraklı bakışlarına rağmen hiç vakit kaybetmeden.

Öğle yemeğinde iki kadeh şarap içmiştim, bu yüzden kesinlikle başka bir şey içemezdim. Ancak hiçbir şey sipariş etmeyen tek kişi olmak da istemiyordum. "Uhh... ne tavsiye edersiniz?"

Azzurra far ışığına tutulmuş bir geyik gibi görünüyordu. "Espresso martini?"

Daha önce hiç içmemiş olsam ve uykusuz geceler için bir kombinasyon gibi gelse de başımı salladım.

Azzurra ortadan kayboldu.

Ines iç çekti. "İkiniz de yirmi bir yaşından küçüksünüz. İçki içmenizi engellemem gerektiğine eminim."

Sofia ofladı pufladı. "Eğlence ve iş için adam öldüren, bizden on yaş büyük adamlarla evlendirilebiliriz ve onların bebeklerini doğurabiliriz. Bence sorun yok anne." Kaba bir şekilde söylememişti ama ses tonundaki acı notayı kaçırmamıştım.

Danilo ne yapıyordu? Sofia çok tatlı ve nazik bir kızdı. Dün ve bugün daha iyi anlaşıyor gibiydiler.

Ines tekrar iç çekti. "Umarım en azından evliliğinizden memnunsunuzdur. Uzak mı?"

Kızardım. Ne diyebilirdim ki? "Samuel şu ana kadar çok nazik davrandı." Sofia bana kuşkulu bir bakış attı ama Ines bunu duyunca rahatlamış görünüyor. Çok geçmeden Azzurra elinde bir tablet ve üç bardakla döndü.

"Artık eve gidebilirsin. Bugün çok çalıştın," dedim.

Espresso martiniyi alırken minnettar bir gülümseme.

Azzurra başıyla küçük bir selam verdi ve uzaklaştı.

Ines, Sofia ve ben kadehlerimizi tokuşturduktan sonra birer yudum aldık. Kokteyl çok lezzetliydi ama benim için fazla sertti. Yan masaya bıraktım. Evli bir çift olarak ikinci gecemizde sarhoş olma riskini almak istemedim. Yine de biraz sıvı cesaret çok da kötü olmazdı. Hâlâ biraz ağrım olsa da Samuel'le tekrar yakınlaşmayı gerçekten çok isterdim ama onun bir şey başlatıp başlatmayacağından emin değildim.

Danilo kapı aralığında belirdi. Sofia kısılmış bir ifadeyle ona baktı. "Hemen gidiyor muyuz?"

"Hayır," dedi soğukkanlılıkla, bir tuğla parçası kadar sıcaktı. Gözleri benimkileri buldu. "Seninle konuşmak istiyorum, Emma."

Küçük bir gülümsemeyi bastırdım. Durum böyle olmasaydı şaşırırdım ama Sofia konusunda ona hak vermem gerekiyordu. Eğer benim evliliğime karışabileceğini düşünüyorsa, aynı şeyi kendi evliliğine de yapmamamı bekleyemezdi.

Danilo'yu oturma odasına kadar takip ettim. Bana döndü, ifadesi daha yumuşaktı ama aynı zamanda derin bir kardeş endişesiyle doluydu. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Eğlenerek kaşlarımı kaldırdım. "Eminim dünyada daha fazla ilgi göstermen gereken pek çok şey vardır."

Danilo yaklaştı ve önümde kamburunun üzerine çöktü. "Dün gece, bu evliliğin olmasını engellemeli miydim diye düşünmeden edemedim."

"En başta bunu kabul eden sendin Danilo." Yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. "Sana iyi davrandı mı?"

Boğazımda ve yanaklarımda bir kızarıklık oluştu. Danilo'nun bakışlarını tutamadım. "Bana bir kadına kocasının davranması gerektiği gibi davrandı."

"Bu bizim dünyamızda pek bir şey ifade etmiyor," diye söylendi. "Eğer zarar verirse _"

Danilo, Samuel daha konuşmadan ayağa fırladı. Danilo, Samuel'in kapı aralığından. Kardeşimin aksine, onun yaklaştığını duymamıştım.

Samuel uzun ve kendinden emin adımlarla oturma odasına girerken gözleri ağabeyime kilitlendi. "Senden özel işlerime burnunu sokmamamı rica ediyorum." Samuel kardeşimin önünde durdu. İkisi de aynı boydaydı. Birbirlerine dik dik bakmaya çalıştıklarında hava onların hâkimiyetiyle kabarıyordu. Bu bakışmaların uzun bir geçmişi olduğu açıktı. Samuel beni sinirlendiren bir şekilde gülümsedi. "Ama seni temin ederim ki kız kardeşini ilk gecesinde mümkün olduğunca az incitmek için gerekli tüm önlemleri aldım."

Bum. Ağzım açık kaldı ve kan yüzüme o kadar hızlı fişkırdı ki yanacağımdan emindim. Bunu gerçekten de kardeşimin önünde mi söylemişti? Danilo sanki Samuel'e saldıracakmış gibi öne doğru sallandı, Samuel de kendini tuttu. Sonra iki adam da bana baktı ve ağabeyim doğruldu, kravatını düzeltti ve bana döndü.

Alnımdan öptü ve bana bakmadan dışarı çıktı.

Başka bir kelime.

Samuel bana soğukkanlılıkla baktı. Ellerini pantolonunun içine soktu. "Bunun senin için oldukça utanç verici olduğunu biliyorum. Ama ağabeyin geçmişte her iki kız kardeşim hakkında da benzer yorumlar yapmıştı, bu yüzden kendi ilacını tatmasının zamanı gelmişti."

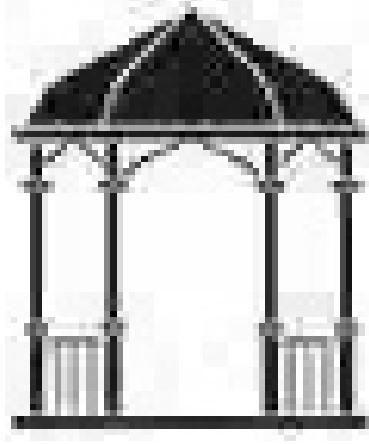
Ona kuşkulu bir bakış attım. "Böyle ayrıntıları hep başka erkeklerle mi paylaşırsın?" Kapalı kapılar ardında olanları başka erkeklerin bilebileceğini düşünmek beni çok rahatsız ediyordu.

Samuel bana doğru yaklaştı ve omzuma dokundu. "Hayır. Hayatımızla ilgili hiçbir bilgiyi, özellikle de yatak odamızda olanları başkalarıyla paylaşmaya niyetim yok."

"Tamam." Yüzümün serinlediğini hissedebiliyordum. "Sofia ve annenin yanına dönmek istiyorum."

Samuel başını salladı. "Danilo'nun babama tatsız bir ortama neden olacak bir şey söylemediğinden emin olmalıyım."

Alay ettim. "İyi şanslar."

Ailelerimiz ayrıldıktan sonra Samuel verandada şöminenin önünde bana katıldı. Diğer evlerden gelen ışıklar gölün yüzeyinde başka bir küreye açılan kapılar gibi yansıyor.

Samuel'in elinde içinde bol miktarda koyu kehribar rengi ispiroto bulunan bir bardak vardı. **Ş a r a b ı n** ve espresso martiniden aldığım bir yudumun hafif sarhoşluğunu hâlâ hissedebiliyordum ama Samuel belli ki çok daha fazla alkole tahammül edebiliyordu. Akşam yemeğinde dört kadeh şarap içmişti, ayrıca Danilo, Pietro ve kendisi ofiste ne kadar içmişlerse, ki muhtemelen az değildi, ve şimdi d e bardak. İtiraf etmeliyim ki vücudunun bu kadar alkolü ne kadar tolere edebileceğinden endişeliydim. Bu, çok fazla pratik yaptığını gösteriyordu.

"Danilo, Sofia ile birlikte yarın Indianapolis'e döneceklerini söyledi."

Başımı salladım. "Danilo bana söyledi." Geçiş kolaylaştırmak için burada benimle birkaç gün daha geçirmesini umuyordum. Giorgia sabah erkenden Indianapolis'e dönmüştü bile çünkü kardeşinin geri dönmesi gerekiyordu. Şimdi de eski hayatımla son bağlantım olan kardeşim yarın beni takip edecekti.

Samuel bardağının üzerinden düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "İyi olacak mısın?"

"Evet," dedim kararlılıkla. İyi olacaktım. "Sadece yeni hayatıma alışmam gerekiyor." "Neye ihtiyacınız olursa bana söyleyin. Evde bir korumam olacak. ne zaman orada olmasam. Yarın sabah işe gitmeden önce sizi tanıştıracam."

Bu kadar çabuk mu? Düşüncelerimi dile getirmedi. Belki de şaşırmamalıydım. Bu, kahramanlarının ayrılma fikrine katlanamadığı dramatik bir aşk hikâyesi değildi.

"Umarım etrafta dolanmaz. İzlenmekten hoşlanmam," dedim.

"Yaptığı işte çok iyidir. Yardımına ihtiyaç duymadığınız sürece zamanının çoğunu mutfağın yanındaki personel odasında geçirecektir."

Samuel zarif, lacivert bir Patek Philippe Aquanaut olan saatine baktı. "Muhtemelen yatmaya gitmeliyim. Saat sekizde kumar makineleri sevkiyatı nedeniyle erken bir toplantım var."

Bir esnemeyi bastırdım. Saat çoktan on bir olmuştu ve ben genellikle erken kalkan biriydim, bu da en geç on civarında yatağa girdiğim anlamına geliyordu. "Ben de seninle geliyorum."

Samuel içkisini yudumladı ve ayağa kalktı. Önce benim gitmemi işaret etti, ben de kapıya doğru ilerledim, o da kapıyı benim için açtı. "Teşekkür ederim."

Samuel çok düşünceli ve kibar davranıyordu ve bu bir bakıma hoştu ama aynı zamanda hâlâ yabancı olduğumuzu da vurguluyordu. Bu, birlikte yatağa giren evli bir çift gibi hissettirmiyordu. Normal bir evliliğin gerektirdiği şen şakraklığın, şakalaşmanın ve samimiyetin hiçbiri yoktu.

Yatak odasına vardığımızda gözlerim istemsizce yatağa ve dün gece olanlara kaydı. Kendimi güçlenmiş ve kadın gibi hissetmişim. Umduğumdan çok daha iyi bir ilk sefer olmuştu ve şimdi daha fazlasını diliyordum. Samuel boğazını temizledi, bakışları bana odaklanmıştı. "Devam et. Önce hazırlan."

Banyoya geçtim ve dantel süslemeli kırık beyaz ipek bir gecelik daha giydim, sonra yatak odasına döndüm. Samuel odanın ortasında kaşları çatık bir şekilde telefonunu kontrol ediyordu. Gömleğinin düğmeleri açıktı, kaslı üst bedeni ve pantolonunun içinde kaybolan koyu sarı saç çizgisi ortaya çıkmıştı. Kemerini belinde gevşekçe sallanıyordu ve pantolonunun üst düğmesi açıktı. Keşke yanına gidip pantolonunun fermuarını açacak kadar cesur olsaydım. Samuel'e ne istediğimi gösterecek kadar cesur olmayı.

Samuel içeri girdiğimi hemen fark etmedi. Telefonuna dalmıştı ama sonunda başını kaldırdı ve telefonunu pantolonunun içine soktu. Bana dalgın bir gülümseme verdi ve yanımdan geçerek banyoya girdi.

Yatağa doğru döndüm ve komodinin üzerinde telefonunu gördüğümde kaşlarımı çattım. İki telefonu mu vardı?

İçimi endişe ve şüphe kapladı. Masum bir açıklama getirmek istedim. Birçok insanın bir iş telefonu ve bir de özel hayatı için telefonu vardı ama Samuel bir Made Man ve geleceğin Underboss'uydu, bu yüzden iş hayatı özel hayatıyla iç içeydi. İkisini birbirinden ayıran net bir çizgi yoktu.

Hayal gücümün coşmasına izin vermemeye çalıştım ama içimden bir ses Samuel'in metresi için ikinci bir telefon kullandığını söylüyordu. Bu alışılmadık bir şey değildi.

Bizim dünyamızda erkeklerin metresi olur. Birçoğu evlenmeden önce de vardı.

Samuel'in bir ilişkisi olduğunu söylesem annemin ne diyeceğini hayal edebiliyordum. Bunu görmezden gelmem ve bu iyi av için mutlu olmam için bana yalvarırdı. Derin bir nefes aldım ve kendimi yatağa attım. Aklımın bir köşesinde Giorgia'yı aramak vardı ama onu asılsız şüphelerle uyandırmak istemiyordum ve Samuel her an dönebilirdi.

Samuel'e sorabilirdim.

Samuel o anda banyodan çıktı ama hemen yatağa gelmek yerine gömme dolaba doğru yürüdü ve yarın giyeceği ceketin cebine bir şey koydu.

Karnım sıkıştı.

Samuel nihayet yatağa girdiğinde, onunla yüzleşmeye cesaret edemedim.

Bunun yerine ona titrek bir gülümseme verdim.

Bir şey söylemek ister gibi tereddüt etti ama sonra gülümsememe karşılık verdi. "İyi uykular." Yine tereddüt etti.

Işığı kapattı ve benden uzaklaşmak için yüzüstü döndü.

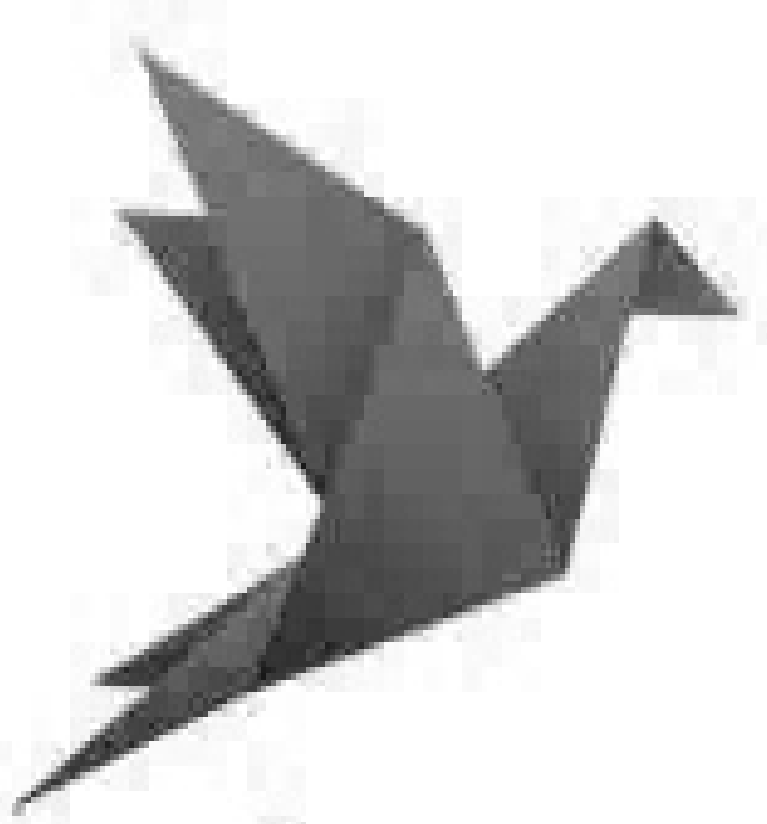
Sertçe yutkundum, tedirgindim. Midem sanki çok fazla yemek yemiş ve üstüne soda içmişim gibi çalkalanıyordu.

Beklendiği gibi, fiziksel bir temas olmadan yatağın kendi taraflarımızda uyuyakalmıştık.

Gerçekten ne zaman uykuya daldığımdan emin değildim. Aklım Samuel'in ikinci telefonuna takılıp kalmıştı. Ne hakkında olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Elimde ipucu olmasaydı Samuel'le yüzleşemezdim.

Ve o zaman bile...

CHAPTER TWELVE

Emma

Samuel'in alarmı beni uyandırdı. Ben daha gözlerimi açmayı bile başaramadan o kalkmıştı. Şarap içtikten sonra erkenci olmak kesinlikle daha zordu.

Doğruldum ve hızla tekerlekli sandalyeme kaydım. Samuel banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Kapalı kapıya temkinli bir bakış atarak aceleyle gömme dolaba doğru ilerledim.

Samuel'in boz kahverengi ceketini bir portmantoya asılmıştı. Uzandım ve el yordamıyla cebini aradım. Sert bir şey hissettiğimde içeri uzanmaya çalıştım. Kendimi yukarı ittim ve sonunda telefonu tutmayı başardım. Dikkatle dinledim. Banyodaki su hâlâ akıyordu. Ekranı baktım. Ekranı dokunduğumda, F. adında birinden gelen bir Whatsapp mesajının başlangıcını görebiliyordum: Birbirimizi tekrar ne zaman görebiliriz?

Düşüncelerim birbiri üzerine yuvarlanırken nabzım hızlandı. Samuel diğer telefonunun kilidini açmak için hangi kaydırma hareketini kullanmıştı? Belki bunun için de aynısını yapmıştır.

Ters bir L denedim ama işe yaramadı. Sonra doksan yerine 45 derece açılı bir L denedim ama yine olmadı.

Kapı kolunun çevrilme sesi başımı kaldırmama neden oldu. Duş artık çalışmıyordu. Ayağa kalktım ve telefonu ceketimin cebine geri soktum, sonra da yere çöktüm. Samuel banyodan çıkmadan önce gömme dolaptan çıkmaya zamanım olmadı. Gözleri boş yataktan bana kaydı. Kaşları çatıldı. "Bir şey mi arıyorsun?"

"Kıyafetlerimin hâlâ valizimden çıkarılmadığını unutmuşum."

Yatağın benim tarafımda duran üç bavulu işaret ettim.

Samuel yavaşça başını salladı. Bana doğru geldi, üzerinde sadece boxer vardı. Dolabın dar alanı nedeniyle, askılardan beyaz gömleğini ve takım elbisesini alırken bana çok yakın durdu. F.'den gelen mesajı okuduktan sonra, onun bu kadar yakınımda olması zordu. Giyinebilmesi için dışarı çıktım. Bavulluğun üzerinde duran bavulu karıştırırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Acele var. Birlikte kahvaltı edecek vaktimiz olacağını sanmıyorum."

"Sorun değil," dedim başımı valizimden kaldırmadan, sanki zor bir matematik denklemini çözmem gerekiyormuş da sadece o gün için bir kıyafet seçmem gerekmiyormuş gibi.

"Pekâlâ," dedi yavaşça. Bir anlık sessizlikten sonra nihayet yürüdü dışarı.

Derin bir nefes aldım ve derin umutsuzluk hissine karşı gözlerimi kapattım. Ellerimi yumruk yaptım ve kendimi toparlayana kadar beşe kadar saydım. İyileşme sürecimin umutsuz anlarında kendimi sakinleştirmek için sık sık beşe, ona, hatta bazen çok daha yükseğe kadar saymıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda kendimi daha kontrollü hissediyordum.

Çiçek desenli ve spagetti askılı en sevdiğim yazlık elbisemi seçtim. Çünkü ayakkabılarımı giymek istemediğim için yalın ayak kalmıştım ve diğerleri de hâlâ aşağıda paketler içindeydi.

Samuel masada yokken, kahvaltı sırasında Giorgia ile sohbet ettim ve ona tanık olduklarımı anlattım. O da bana hemen mesaj attı.

Bu şüpheli. Ama hâlâ başka bir açıklaması olabilir.

Azzurra geldi. Tabağımdaki cornettoya henüz dokunmamıştım ve kapuçinomdan sadece bir yudum almıştım. Sabahki olaylar iştahımı kaçırmıştı.

"Bayan Mione sizi görmeye geldi."

Ines özür dileyen bir gülümsemeyle Azzurra'nın arkasından başını uzattı. "İçeri girebilir miyim? Umarım rahatsız etmiyorumdur?"

"Ines, günaydın," dedim şaşkınlıkla ve telefonumu kapattım. Ines'in oğlunun sadakatsizliğinden şüphelendiğimi öğrenmesini istemiyordum. "Lütfen içeri gel. Kahvaltıda bana katılmak ister misiniz?"

Ines yanıma geldi ve Samuel'in yerine oturmadan önce beni selamlamak için yanaklarımdan öptü. "Sadece meyve salatası yedim..." Hamur işi çeşitlerine göz gezdirdi. "Oh iyi." Bir cornetto aldı ve bir ısırık alırken gülümsedi.

"Samuel yalnız kalamayacağımdan endişelendiği için mi bana göz kulak olmanı istedi?" Tekerlekli sandalyeyi işaret ettim.

Ines gülümsedi, yüzünde bir parça mahcubiyet vardı. "Bu sabah beni aradı ve kıyafetlerini dolaba yerleştirmene yardım etmek için gelip gelemeyeceğimi sordu."

"Hepsi bu kadar mı?"

Bir kahkaha attı. "Burası senin için yeni bir ev olduğu ve henüz kimseyi tanımadığın için endişeleniyor."

"Bir evde tek başıma çok zaman geçirmeye alışkınım. Bununla başa çıkabilirim, özellikle de Samuel evin erişilebilir olduğundan emin olduğu için."

"Ona kızma. Eminim yakında senin bu durumun üstesinden gelebileceğini görecektir."

Samuel'e yardım etmeye çalıştığı için kesinlikle kızgın değildim. İkinci telefonu yüzünden kızgındım. Başımı salladım. "Merak etme, kızmadım. Birbirimizi henüz çok iyi tanımıyoruz. Yakında kendimi ve daha fazlasını idare edebilecek kapasitede olduğumu anlayacaktır."

"Bundan hiç şüphem yok!" Ines kıkırdadı. "İşte bu yüzden cemaatimizdeki rahibe yardım edip edemeyeceğinizi sordum. Rahibimizin liderlik ettiği, Made Men ve engelli aileleri için bir tür kendi kendine yardım grubumuz var."

"Teşekkür ederim. Bana iletişim bilgilerini verirseniz, mümkün olan en kısa sürede faydalı olmaya çalışacağım."

Kahvaltıdan sonra Ines ve ben yatak odasına geçtik. Korumamı hâlâ görmediğimi fark ettim. Samuel sabah aniden gittiği için beni onunla tanıştırmamıştı.

Birlikte yatak odasına girdiğimizde, "Ayakkabılarım ve çantalarımın çoğu hâlâ lobide kutuların içinde," dedim.

"İstersen Leo'ya, korumana sorabilirim. Onunla henüz tanışmadın mı?"

"Hayır," dedim Ines'e sabahımın ayrıntılarını anlatmaktan kaçınarak.

"Onu bir arayayım." Telefonunu açtı ve ona kutuları nerede bulacağına dair talimatlar verdi. Görüşmeyi sonlandırdı. "Sofia kardeşinle evlenmeden önce onun korumalığını yapıyordu. Samuel onun senin kişisel koruman olmasının iyi bir fikir olduğunu düşündü ve ben de ona katılıyorum. Çok sağduyulu, profesyonel ve tetikte. Sana numarasını vereyim. Samuel'in

kafası her zaman iş başındadır. Burada gerçekten başarılı olmanız için gereken ayrıntıları size vermeyi hatırlaması biraz zaman alabilir."

Onun da kafasında belli bir F harfi vardı. Bu düşünceyi bir kenara itmeye çalıştım çünkü günümü mahvediyordu. Artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ines elini omzuma koydu. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Sadece biraz yorgunum. Pek iyi uyuyamadım."

Kapının çalınması konuşmamızı böldü.

Ines ve ben aynı anda "İçeri gel," dedik. Bana özür dileyen bir gülümseme verdi ve arka plana geçti. "Burası sizin eviniz. Özür dilerim."

Sorun olmadığını göstermek için ona bir gülümseme gönderdim.

Uzun boylu, iri yarı, boğa gibi boynu olan bir adam iki kutu taşıyarak içeri girdi. "Bunları nereye koyayım?"

"Gömme dolabın önüne lütfen," dedim ve o yönü işaret ettim. Onları işaret ettiğim yere bıraktı, sonra bana döndü. Şüphelendiğim kadar genç değildi. Belki kırklı yaşlarının sonundaydı ama birçok insanı korkutup kaçıracağı kesindi. Saçları küt kesilmişti ve tişörtü kaslarını zorluyordu. Sağ kolunu bir kadın ve beş çocuk dövmesi süslüyordu. İtiraf etmeliyim ki bir insanın neden sevdiklerinin detaylı bir portresini derisine dövme olarak yaptırdığını hiç anlamamıştım. Gerçek kişiye nadiren benziyorlardı. Madame Tussauds'nun balmumu heykelleri gibi beni ürkütüyorlardı.

Bana geniş bir gülümseme verdi. "Memnun oldum, Bayan Mione." Ines'e baktı. "Sizi tekrar görmek de öyle, Bayan Mione."

Güldüm. "Bana Emma demeye ne dersin? Daha az kafa karıştırıcı olur."

"Ben de sana daha önce Ines olduğumu söylemiştim."

Omuz silkti.

"Çocuklarınız nasıl?" Ines sordu.

"Oğlan bana kalp krizi geçirtecek. Dört kızım la mutlu olmalıydım ve beşinci için uğraşmamalıydım."

Bir kahkaha patlattım. Oğlunu çok sevdiği ve ciddi olmadığı belliydi. "Kaç yaşında?"

"Yedi." Yüzünde acı çeken bir ifade vardı. "Karım bir tane daha istiyor ama ona sadece beni öldürmek isterse yapabileceğini söyledim. Ben çok yaşlıyım."

"Yaşlı değilsin! Benim yaşımdasın," dedi Ines.

"Buna itiraz edemem."

Sırıttım, böyle iyi bir korumam olduğu için rahatlamıştım. Huysuz ya da aksi birinin bütün gün sizi koruması garip o l a b i l i r d i .

"Eşyaları yerleştirirken yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu başıyla kutuları göstererek.

"Hayır, teşekkür ederim." Giysilerimi bir erkek olmadan gardıroba yerleştirmeyi tercih ederdim.

Görünmez bir şapka taktı ve dışarı çıktı. "Nerede bulacağını biliyorsun. Bana."

O gittikten sonra Ines'e döndüm. "Gerçekten çok hoş biri."

"Sofia'nın favorisiydi. Onunla aynı evi paylaşan başka bir koruması daha vardı. Leo'yla çalışıyorum ama kibarca söylemek gerekirse o biraz daha düşünceli." Ines kutuları işaret etti. "Başlayalım mı?"

Başımı salladım. Gerçekten de tüm kıyafetlerimin ulaşabileceğim bir yerde olmasını istiyordum.

Ayakkabılarla başladık, sonra hızla bavullarıma geçtik. Bir yıldan uzun süredir giymemiş olsam bile nostaljik nedenlerle paketlediğim birkaç elbiseyi çıkardığımda, birkaç fotoğraf düştü. Kazadan önceki fotoğraflarım. Sahnede dans ettiğim fotoğraflar, en sevdiğim bale atlayışı olan grand jete yaptığım fotoğraflar. Sertçe yutkundum. Onları kıyafetlerimin altına sakladığımı unutmuştum. Geçmişte onları sık sık çıkarıp bakmış, özlem duymuştum ve bir parçam hâlâ öyle hissediyordu. Muhtemelen hiç değişmeyecekti ama başka bir yanıma tekrar dans etmeyi arzuluyordu. Dans etme düşüncesini her zaman bastırmıştım ama düşünümünden bu yana yeni bir dans etme arzusu oluşmuştu ve sonunda buna boyun eğmeye kararlıyım.

Ines boğazını temizledi, yüzünde bir belirsizlik ifadesi vardı. "Sen iyi misin?"

Gülümsedim. "Evet, iyiyim." Fotoğrafları kaldırdım. "Bunları unutmuşum."

Ines fotoğrafları taradı ve koluma dokundu. "Bale yaptığınızı duruşunuzdan, parmaklarınızı ve kollarınızı hareket ettirışinizden anlayabiliyorum. Zarafet saçıyorsunuz."

"Vay canına, teşekkür ederim. Sen de bale yaptın mı?"

"Babam mayo giymemem gerektiğine karar vermeden önce küçük bir kızken bir süre."

Başımı salladım. Fotoğrafları çekmecelerden birine koydum.

"Seni ve Samuel'i dans ederken görmek hoşuma gitti. Belki ders alabilirsin? Eğer dans etmeyi özlüyorsan."

"Özlüyorum. Sanırım bunu düşünmem gerekecek." Dans etmek bana açıklayamadığım bir şekilde kişisel geldiği için konuyu değiştirmeye karar verdim. "İnsanlar hâlâ evlilik hakkında mı konuşuyor? Benim hakkımda?"

İnsanlar bir metresim olduğunu öğrenirse dedikoduların ne kadar kötü bir hal alacağını hayal bile etmek istemiyordum. Acınmaktan nefret ederdim. Bu durumu beni kalp kırıklığından ve acınası bakışlardan kurtaracak bir şekilde ele almanın bir yolunu bulmalıyım.

"Bazıları öyle," dedi Ines tereddütle, sonra bana güven verici bir gülümseme verdi. "Onlara aldırma. Sen artık Samuel'in karısısın ve önemli olan tek şey de bu. Bu konuda çok mutluyum."

Başımı eğdim ve Ines'in bunu gerçekten isteyip istemediğini anlamaya çalıştım. Nazik bir kadındı ama aynı zamanda mafya içinde büyümüştü ve toplumumuzun standartlarına göre mükemmel olmayan insanlara tahammül etmek bizim dünyamıza göre değildi. "Bunu söylemen çok hoş."

Ines, kışlık gardırobum için daha yüksek bir rafa koymak üzere olduğu bir atkıyı yere bıraktı. "Ciddiyim, Emma. Çok açık olacağım. Başlangıçta endişeliydim. Samuel, kız kardeşinin kaçırılması, bazı arkadaşlarının ölmesi ve Camorra ile olan genel çatışmalar yüzünden zor yıllar geçirdi. Onun yanında güçlü ama şefkatli bir kadın olmasını istedim."

İnsanlar tekerlekli sandalyemin beni herhangi bir şekilde zayıf yaptığını düşünmeyi bırakmalıydı. Aksine, mücadelelerim beni daha da güçlendirdi. Neredeyse her şeyin üstesinden gelebileceğimden oldukça emindim.

Ona tekerlekli sandalyemin güçlü ve şefkatli olmadığım anlamına gelmediğini söylemek için ağzımı açtım ama beni durdurmak için avucunu kaldırdı ve devam etti, "Seni çok iyi tanımıyorum ama şu ana kadar gördüklerim Samuel için o kadın olabileceğine beni ikna etti."

"*Eğer izin verirse iyi bir eş olmak için elimden geleni yapacağım.*"

Ines acı acı gülümsedi. "İnatçı ve içine kapalı olabiliyor. Babası gibi o da sorunlarını içinden patlayana kadar yutmayı tercih ediyor. Umarım iyi bir koca olur. İçinde olduğunu biliyorum ama bazen kendi kendinin en büyük düşmanı oluyor."

Ines'in açık sözlülüğü beni şaşırtmıştı ama aynı zamanda Samuel'i bir tür aziz olarak görmediği için de rahatlamıştım.

Ines son bavulu açtı ve içinden bir yığın iç çamaşırı çıktı. Çoğu yeniydi. Onları Samuel'i düşünerek almıştım ama kendi iyiliğim için de seksi iç çamaşırları giymekten gerçekten hoşlanıyordum.

"Utanmana gerek yok." Ines iç çamaşırlarımı aldı, sonra da benim seçtiğim çekmeceye koydu.

Öğleden sonra bavulları boşaltmayı bitirdik ve birlikte kahve içtik.

"Havuzunuza girmemin bir sakıncası var mı? Havuzumuz yok ve yüzmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Tabii ki sakıncası yok. Bikinilerimden birini alabilirsin." Ines'in benimle biraz daha fazla zaman geçirmek istemesine sevinmişim. Belki de bugün bir arkadaşına ihtiyaç duyduğumu hissedebiliyordu. Ondan gerçekten hoşlanmışım, bu da içimi rahatlatmıştı.

Ines havuzda birkaç tur yüzerken ben de bir an önce başlamak istediğim hayır işi dışında Minneapolis'te yapılacak şeyleri araştırdım. Engelli ya da onların deyimiyle farklı yeteneklere sahip insanlar için çeşitli dans kursları veren kapsayıcı bir dans stüdyosuna rastladım. Bu terime bayıldım. Breakdanstan jazz dansa, standart danslardan baleye kadar her şey vardı. İçimde derin bir sızı hissettim, ille de bale için değil ama dans etmek için, bedenimi müzikle ritim içinde hareket ettirmek için.

Halka açık bir stüdyoydu, bu yüzden oraya gidersem Samuel'in ne kadar mutlu olacağından emin değildim. Ona bundan bahsetmek isteyip istemediğimden bile emin değildim. Belki de Leo'dan beni oraya götürmesini isteyebilir ve kocamış gibi davranabilirdim. Yine de Samuel muhtemelen böyle bir hareketten etkilenmezdi.

Ona F'yi sorduktan sonra bu akşamki planlarımı onunla konuşacaktım. Bu yüzleşmeyi düşünmek bile karnımı geriyordu.

Ines duş aldıktan sonra yine mükemmel bir etek ve kısa kollu bir bluz giymiş olarak verandaya döndüğünde y a n ı m a uzandı.

"Geç oluyor. Ben gideyim de sen Samuel'le güzel bir akşam geçir."

Hoş kısmından pek emin değildim ama kesinlikle Samuel ile yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Telefonum Samuel'den geç kalacağını ve onsuz yemek yemem gerektiğini bildiren bir mesajla biplede.

"Samuel geç saate kadar çalışacak."

Yüzü onaylamaz bir ifadeyle buruştu. "Kalmamı ister misin?"

"Emin misin? Kocan ne olacak?"

"Ona bir mesaj gönderirim. Zaten bir iş yemeği vardı. Eminim sorun etmeyecektir."

Ines'le yemek yemek güzeldi ama aklım sürekli Samuel'e ve onun ne yaptığına gidiyordu. Ines kocasının geç saatlere kadar çalıştığından bahsetmemişti ama işler bu kadar yoğunsa çalışmaz mıydı?

Kıskanç gelin olmak istemiyordum ama Samuel'in o F ile başka bir kadınla birlikte olup olmadığını merak ediyordum.

Diğer insanların fısıltıları sonunda beni etkiledi, Samuel gibi bir adamın benim gibi biriyle evliyken bir metresi olacağını varsayıyorlardı. Sanki ben onun ihtiyaçlarını karşılamaktan acızmışım gibi. Durum böyle olsa bile, bu sadakat yeminlerinin geçersiz olduğu anlamına gelmiyordu.

Bilmem gerekiyordu. Dürüst bir cevap alma şansım muhtemelen çok yüksek değildi ama belki tepkisi onu ele verebilirdi.

Samuel nihayet gece geç saatlerde eve döndüğünde, hâlâ ayakta olduğumu ve yatak odasında onu beklediğimi görünce şaşırmış görünüyordu. Okuduğum kitabı bıraktım ve ona baktım. Onun gözlerini görünce cesaretim azaldı. Çatışmalardan nefret ederdim ve evliliğimizin bu erken döneminde kalıcı hasarlar verebilirdim ama fikrimi söylemem gerekiyordu, yoksa delirecektim.

"İyi misin?" Samuel kelepçelerini açarken sordu. Nedense bu hareket bana onun dokunuşunu, düğün gecemizde yaşadıklarımızı özletti.

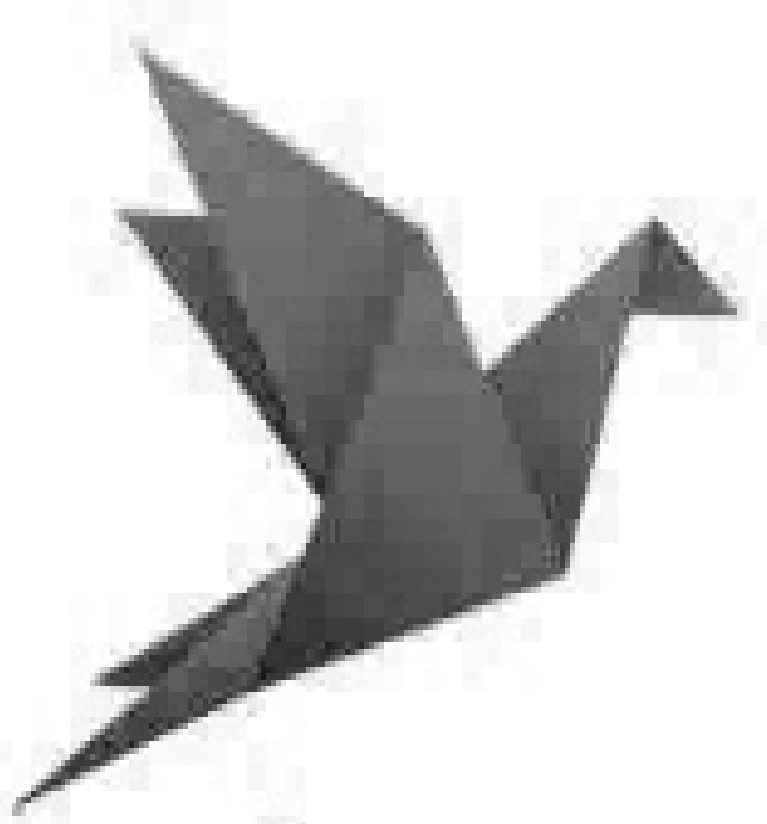
Kollarındaki kaslar esnedi ve gözlerimi zorlukla başka tarafa çevirebildim. Onu izlemeye devam etmek ve dilimde karıncalanan sorulardan kaçmak daha kolay olurdu.

Boğazımı temizledim. "Benimle evlenmeyi kabul ettin."

Samuel'in kaşları birbirine çatıldı. Belli ki bu konuda nereye varmak istediğimden emin değildi. Ben de fikrimi nasıl söyleyeceğimden emin değildim.

"Belki bizim dünyamızdaki bazı insanların gözünde iyi bir eş değilim, hatta belki bazıları iyi bir eş olamayacağıma inanıyor ama ben de diğer kadınlar kadar yetenekliyim. Ayrıca bana saygılı davranılmasını beklerim ve benim için bu sadakati ya da en azından dürüstlüğü içerir. Eğer başka biriyle birlikteysen, bilmek istiyorum."

CHAPTER THIRTEEN

Emma

Belki de bu, evliliğimizin daha başlamadan sonunu getirecekti. Son sözler ağzımdan çıktığında ağzım kurudu.

Samuel ellerini gömleğinin düğmelerini açma görevinden çekti. "Başka bir kadınla birlikte olacağımı sana düşündüren nedir?" diye sordu sessizce, bakışları o kadar niyetliydi ki gözlerimi kaçırmakta zorlandım.

Muhtemel sadakatsizliğini tekerlekli sandalyeme bağladığım için kendimi açıklanamayacak kadar aptal hissediyordum, özellikle de ona bunun pek çok insanın düşündüğü kadar büyük bir mesele olmadığını söyleyen ben olduğum için.

Belki de bunu gördü çünkü kaşları daha da çatıldı ve neredeyse önsezili bir hal aldı. Tabii ki bu onu daha da çekici kılıyordu. Samuel her zaman iyi görünen bir adamdı ve bazen tamamen nefes kesici görünüyordu. "Annemle babam otuz yıldır evliler. Babam bana sadakat ve bağlılığın bir evliliğin anahtarı olduğunu öğretti. Seni aldatarak şerefini lekelemem, Emma. Başka bir kadın yok ve olmayacak da."

Yutkundum. Ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Aslında, onu suçlamaya cüret ettiğim için neredeyse kızgın görünüyordu. Peki ya F.? Gerçekten o kadar iyi bir yalancı mıydı? Eğer öyleyse evliliğimiz mahvolurdu. Sonraki sözlerimde kızardım ve yaptıklarımın utandım. "İki telefonun var ve bu sabah bir F. seni özlediğini söyledi."

Samuel'in yüzü taş kesildi, soğuk ve acımasızdı ama gözlerindeki hayal kırıklığı ve öfke daha da kötüydü. "Beni mi gözetledin?"

Sertçe yutkundum. "İkinci telefonunu benden sakladın ve F.'den gelen mesaj senin ekranında belirdi."

Bana ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi uzaklara baktı. "Bana güvenmiyorsun."

İçimde bir öfke kabardı. "Nasıl güvenebilirim ki? Sana güvenmek isterdim ama dünyamızdaki bazı erkeklerin nasıl olduğunu ve birçok insanın beni nasıl algıladığını biliyorum. Kendime yalan söylemeyeceğim ve senin de bana yalan söylemeni istemiyorum."

Samuel bir adım daha yaklaştı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Başkalarının ne dediğine kulak asmamalısın. Benim seni nasıl algıladığımı önemsemelisin. Ve ben sana bana güvenmemen için bir sebep vermedim. İki telefonum var çünkü sadece Outfit üyeleriyle iletişim halinde değilim. Diğer örgütlerden gelen ve ayrı tutmak istediğim pek çok pislikle de uğraşmak zorundayım."

Doğruyu mu söylüyordu? O zaman mesaj neden iş arkadaşlarının birbirlerine yazdıkları gibi değil de çok samimi gelmişti? Hayal mi görüyordum? "Benimle tekrar seks yapmaya çalışmadın."

Ağzımdan daha fazla kelime kusmadan önce dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

"İdeal olarak, seninle çok yakında tekrar seks yapmak isterdim," dedi vücudumda kıvılcımlar çaktıran bir sırıtışla. "Ama evlilikte seks tek yönlü bir yol değildir."

"Ama düğün gecemizden sonra neden hiçbir şey denemedin?"

Samuel hâlâ kolları kıvrılmış, yarı açık gömleğiyle karşımda duruyordu ve ağzından çıkan her kelimeyle onu daha çok istiyordum. "Seni hazır olmadığın bir şeye zorlamak istemedim. Yaralanabilirsin."

Hâlâ biraz ağrım vardı. "Bana sorabilirdin ya da bir şey başlatmaya çalışabilirdin ve eğer istemiyorsam sana hayır derdim."

Bir parçam Samuel'le birlikte olmak istemediğinden değil. Samuel'in parmaklarını üzerimde düşündüğümde hâlâ ürperiyordum. Bedenim ve zihnim evet diye bağııyordu. Samuel sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi, "Bir şeyleri başlatabilirdin," diye önerdi ve ona göre muhtemelen öyleydi. Aramızdaki yaş farkını pek düşünmezdim ama benden sekiz buçuk yaş büyük olması uzun zamandır seks yaptığı anlamına geliyordu. Bizim dünyamızdaki çoğu erkek on dört ya da on beş yaşında başlamıştı, yani on iki yıldır cinsel olarak aktifti. Yeni bir sinir dalgası beni doldurdu.

Yanaklarım şiddetle yandı. Örtüleri karıştırdım. "Daha tecrübeli olsaydım, belki de..." Bu bir yalandı. Onun tarafından reddedilme korkum çok büyük olurdu. Aramızdaki bağ, böyle bir hamle yapacak kadar kendime güvenmem için hâlâ çok tazeydi. "Ama senin benden en az on iki yıllık deneyimin var! Muhtemelen benim gardırobumdaki ayakkabı sayısından daha fazla kadınla yatmışsındır!"

Samuel bir kaşını kaldırdı. Bir kadının rüyası gibi görüldüğü için ona lanet olsun. Bakışları gömme dolabın açık raflarına dizilmiş ayakkabılara kayd ve cevap olarak sırıtması içimde öfke ve arzunun s a v a ş m a s ı n a neden oldu. Sergide kaç ayakkabı olduğunu hatırlamaya çalıştım. Anna bana topuklu ayakkabının yakıştığını söylediğinden beri birkaç sağlıklı alışveriş çılgınlığı yapmıştım.

"Daha fazla ayakkabı almalısın," dedi kıkırdarak.

Ona öfkeyle baktım ama aynı zamanda bu şaka karnıma garip şeyler yaptı. "Beni kışkırtma."

"Peki elimizdeki konu ne? Neden bana yaklaşmadın? Dediğin gibi, aramızdaki bağda masum olan taraf sensin ve bazıları benim masum olduğumu söyleyebilir.

Senden bir şey talep etmeyerek düşünceli davranıyorum."

"Talep etmekle başlatmak arasında fark vardır," dedim kararlı bir şekilde.

"Seni çok iyi tanımıyorum. "Seni çok iyi tanımıyorum.

Hayır diyecek kadar omurgalı." Nedense konuşmamız boyunca sesi daha da kısılmıştı.

"Oh," dedim. Olayı henüz onun açısından görmemiştim. "Bu mantıklı... ama şimdilik inisiyatifi senin almanı tercih ederim."

Samuel yatağa bir adım daha yaklaştı. Gömleğinin üst düğmeleri açtı ve bana göğsünün çok rahatsız edici bir görüntüsünü veriyordu. "Benimle seks yapmak istediğin sürece bu konuda bir sorunum yok."

"İstiyorum," diye fısıldadım boğazıma tırmanan sıcaklığa rağmen.

Samuel kravatını gevşetti, gözlerini benden hiç ayırmadı. "Güzel," diye mırıldandı. Üzerime eğildi, yüzümü kavradı ve beni öptü. Öpücüğü viski ya da konyak tadındaydı, anlayamadım, ilk başta nazikti ama kısa sürede daha talepkâr oldu. Bedenim hemen karşılık verdi. Göbeğim sıkılaştı ve bacaklarımın arasında ısrarlı bir karıncalanma başladı. Samuel yorganı geriye itti ve kalçalarımın arasına tırmandı. Üstüme uzandığında ereksiyonu göbeğime baskı yapıyordu. Öpücüğü, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, bedenimi alev alev yaktı. Peki ya ağırlığını bacaklarımın arasında hissetmek? B u n a doyamıyordum, özellikle de tam ihtiyacım olan yerde uzunluğunun yaptığı baskıya.

Samuel beni öperken hafifçe salladı ve sürtünme neredeyse boşalmam için yeterliydi. Konuşmamızın beni ne kadar tahrik ettiğini fark etmemiştim bile. Tereddütle bir elimi saçlarının arasına soktum ve diğerini sırtına koydum. Samuel geri çekildi. "Ben seninim. Bana istediğin gibi dokunabilirsin."

Boğuk bir nefes aldım. *Benim*. Hâlâ imkânsız görünüyordu.

Samuel boğazımı öptü, ellerinden biri geceliğimin altından kayarak göğsümü kavrayana kadar yanımdan yukarı çıktı. Meme ucum avucunun içinde büzüldüğünde, ereksiyonunu tekrar göbeğime doğru salladı ve ağzına karşı inledim. Daha fazlasını istiyordum, çok daha fazlasını. Basit bir dokunuşun beni bu kadar arzuyla ateşleyebileceğini hiç düşünmemiştim.

Samuel

Emma'nın yumuşak iniltisini duyduğumda, sikim pantolonumun içinde sarsıldı ve üzerimde hala çok fazla kıyafet olduğunu fark ettim, ama bu Emma ile ilgiliydi,

Eğer bana izin verirse ona ne kadar iyi hissettirebileceğimi göstermek istiyordum.

Meme uçlarını okşarken yatağın üzerinde kıvranıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Vücudu açık bir mesaj göndermişti. Bir elimi vücudunun kışkırtıcı kıvrımlarından aşağı kaydırđım, sonra parmaklarım klitorisini bulana kadar külotunun içine girdim. O kadar ıslaktı ki, parmak ucum düğmesinin üzerinden kayarak dudaklarından bir inilti daha kopardı. Sanki kendini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi gözlerini sıkarak kapattı. Dudaklarımı kulağına bastırdım. "Kendini tutma. Yatak odamızda utanmaya ya da kısıtlamaya gerek yok. Hepinizi istiyorum."

Bakışlarımla karşılaştı, gözlerinde şaşkınlık ve merak vardı. Teni kızarmıştı ve ben küçük daireler çizerek memesini okşamaya başladığımda dudakları aralandı. Onu öptüm, dolgun dudaklarının tadına bakmak istiyordum.

"Çok yakınsın," dedim öpücüklerimin arasında, nefes alış veriş i daha da zorlaşırken. Tepki vermedi, sadece omzuma sarıldı ve göğsüme odaklandı.

"Hoşuna gidip gitmediğini sorardım ama bu-" Bir parmağı mı, uyarılmaktan kayganlaşmış olan açıklığının üzerinde kaydırđım. Kızardı ve dudaklarından küçük, garip bir ses çıktı.

Dudağını ısırdı, gözlerindeki arzu parıldıyordu. "Ne istiyorsun?" Tısladım.

Bakışları bir kez daha parmağıma kaydı. "İçine mi?"

Her an aklımı kaybedecektim. Sikim pantolonumdan fırlamaya hazırđı. Başını salladı, sanki beni tahrik ederken parmağımın içinde olmasını istemek kötü bir şeymiş gibi yüzünü belirsizlik ve utanç kaplamıştı.

Dudaklarımı boğazının üzerinde gezdirdim ve meme ucunu kavrayana kadar aşağı doğru hareket ettirdim. Parmaklarım bir kez daha girişini buldu ve bir parmağı mı yavaşça içeri soktum. Hâlâ sıkıydı ve kısa bir süre gerildi, ben de durdum ve yüzüne baktım.

"Hâlâ ağrıyor mu?" Guruldadım.

Neden acı çektiğini bilmek beni daha da aç bırakıyordu.

Belki de gerçekten içgüdüleriyle hareket eden canavarlardan başka bir şey değildik.

"Biraz, ama durmanı istemiyorum," diye itiraf etti küçük bir gülümsemeyle.

"Oh, durmaya hiç niyetim yok, sen benim her yerime boşalana kadar değil. parmaklarını ve sikini."

Gözleri hafifçe büyüdü, sonra dalgalanarak kapandı. Parmağı mı amının derinliklerine ittiğimde inledi ve başparmağım klitorisini okşarken parmağı mı hafifçe kıvrımaya başladı. Parmağım klitorisini okşarken ona dikkatle baktım.

İçeri ve dışarı pompalıyor, başka bir parmağa ve sikime ne zaman hazır olacağını ölçmeye çalışıyordum.

Parmağımın hassas açıklığı boyunca okşamasının daha derin, daha yavaş hissinin onu gerçekten heyecanlandırıldığını söyleyebilirim. Uyarılmışlığının kokusu burnuma ulaştı, sonunda onu tekrar talep etmek için ilkel bir parçayı çağırdı, ama işleri aceleye getirmek istemedim. Emma hala çok deneyimsizdi ve belli ki ağrıyordu. Öylece sokamazdım. Onu parmaklarken dünya kadar zamanım vardı. Sonunda, ikinci bir parmağımı açıklığının üzerine sürdüm ve içeri kaydardım. Hiç direnç göstermedi. Şimdiye kadar, bakımlarımdan tamamen ıslanmıştı. Tekrar inledi, kasları parmaklarımın etrafında kenetlendi. Onları daha hızlı hareket ettirdim, başparmağım klitorisini daha yoğun bir şekilde çevreledi. Koluma yapıştı ve duvarları daha da sıkışmadan önce gözleri bir an kapandı ve yüksek sesle inledi. Başını yastığa doğru itti, güzel, zarif boğazını ortaya çıkardı ve kendimi öpmekten alıkoyamadım, sonra hafifçe ısırdım, titremesine ve daha da sert sıkmasına neden oldu.

Emma rahatlayana kadar hareketlerimi yavaşlattım, ama vücudunun hala daha fazlasını arzuladığını söyleyebilirdim.

Yavaşça geri çekildim ve dudakları dokunuşumun kaybını neredeyse protesto edercesine açıldı. Bir sırtışı bastırarak ayağa kalktım ve tamamen soyundum.

Yatağa yaklaştım ama Emma gözleriyle vücudumu keşfetmekle meşgul olduğu için hemen tırmanmadım. Utangaç değildim. Vücudumun kadınlar üzerindeki etkisini biliyordum. Bu saklamak istediğim bir yanımdı değildi. Emma'nın bakışları karın kaslarımdan sikime doğru inerken duyduğu arzu ve hayranlığı görünce gururlandım. Onun muhteşem vücuduna baktığımda da aynı şeyi hissettim.

"Eşit şartlarda olmaya ne dersin?" Alçak bir sesle söyledim ve geceliğine uzandım. Emma ayağa kalktı ve başının üzerinden çekmeme yardım etti. Onu yere attım, sonra sırlıklam külotunu Emma'nın bacaklarından aşağı kaydardım. Emma'ya vücudunun yaptığımız şey için ne kadar istekli olduğunu göstermek için onları tuttum. Derinden kızardı ama başka tarafa bakmadı. Gözlerinde vücudundan ne kadar memnun olduğunu görebiliyordum. Belki de sekse ne kadar iyi tepki vereceği konusunda endişelenmişti. Boşuna endişelenmişti. Küçük şeyi de yere bıraktım. Tekrar yatağa tırmandım ve önünde diz çöktüm. Tepkisini görmek için tırnaklarımı normalde uyguladığımdan daha fazla basınç uygulayarak bacaklarının üzerinde aşağı yukarı gezdirdim. Amına yaklaştığımda dudakları bir iniltiyle ayrıldı, ben de bakımlarımı oraya odakladım. Uyluklarının iç kısmına masaj yaptım.

ama sikim patlamaya hazırdı. Ayak bileklerini kavradım ve bacaklarını omuzlarıma doğru kaldırdım, sonra ona baktım. "Tamam mı?"

Hızlıca başını salladı, belli ki durumdan biraz bunalmıştı.

Dizlerim kalçalarının arkasına değene ve ucum amının dudaklarına değene kadar daha da yaklaştım. Kısa süre sonra uyarılmışlığıyla parlıyordu. Kıvrımlarının arasına dalmadan önce ucumu yavaşça klitorisinin üzerine sürttüm. Ucum açıklığının üzerine fırçaladı, ancak girmek yerine, şimdi parlayan ucum klitorisine bastırana kadar geri hareket ettim. Emma'nın patlamaya yakın olduğunu söyleyebilirim. Ona doğru eğildim ve sikimi onun açıklığına doğru yönlendirdim.

Gözlerim onun üzerindeyken yavaşça içeri ittim. Duvarları sikimi o kadar sıkı kavradı ki, döllerimi dökmek için duyduğum yoğun ihtiyaca karşı dişlerimi sıktım. Önce Emma'yı anlamsızca becerecek ve horozum yükünü atmadan önce ondan başka bir orgazm alacaktım.

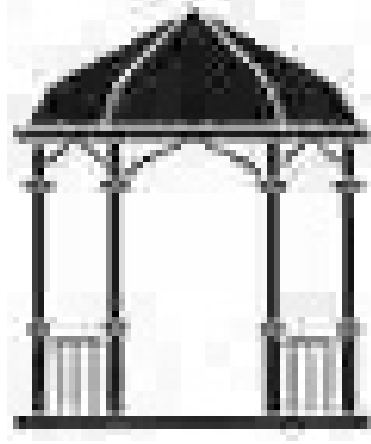
Neredeyse tamamen içeri girdiğimde, Emma'nın nefesini yakalamasına ve vücudunun horozuma uyum sağlamasına izin vermek için durakladım. Bu yeni pozisyon, ikinci kez onun için çok fazla olabilecek daha derin bir penetrasyona izin verdi, bu yüzden o n a uyum sağlaması için zaman vermek istedim.

Ayak bileklerini bir kez daha tuttum ve birini sonra diğerini öptüm, Emma'nın bana şaşkın bir gülümseme vermesine neden oldum.

"Hazır mısın?" diye sordum, sesim o kadar alçak ve cızırtılıydı ki Emma'nın beni anlayabileceğinden bile emin değildim.

Küçük bir baş hareketiyle yüzünü beklentiyle doldurdu. Bedenime alışması için ona daha fazla zaman tanıyarak yavaşça içine kadar girdim. Yüzünü buruşturdu, hâlâ sıkıydı. Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve beni öldürse bile hareket etmem için rahat olmasını bekledim. Ona çarpmaktan, bedenimin kontrolü ele geçirip zihnimi geçersiz kılmasına izin vermekten başka bir şey istemiyordum.

Emma gözlerini açtı ve başıyla küçük bir işaret yaptı. Daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu. Sonuna kadar çektim ve tekrar içeri girdim. Kısa süre sonra, Emma'nın nefes nefese kaldığı, parmaklarının göğsüme **b a s t ı r d ı ğ ı** yavaş bir ritim oluşturdum. Vücutlarımız birbirine yapışmıştı ve bu çok kolaydı. Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı.

Daha sonra Emma ve ben yatakta yan yana uzandık. Başı uzattığım koluma yaslanmıştı ve bana doğru eğilmişti. Bakışları mesafeli ve düşünceliydi.

İkinci telefonum için yaptığım saçma açıklamayla onu ikna edemediğimi biliyordum. Ve seksle dikkatini dağıtmam uzun süre işe yaramayacaktı. Lanet olsun. Daha dikkatli olmalıydım ama kendimi gerçekten evimde hissetmeme izin vermiş ve o kadar dikkatli olmamıştım. Gardınızı düşürmenin sorunu buydu, özellikle de benim gibi sırlarınız varsa.

Emma'nın bakışları bana odaklandı ama bir şey söylemedi.

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Evliliğimiz için boktan bir başlangıçtı ama ona Fina ile olan bağlantımdan bahsedemezdim. Remo Falcone'yle evliliği sayesinde Camorra'nın bir parçası olduğu gerçeği ortadaydı ve onunla konuşmayı aklımdan bile geçirmemeliydim. Onu seçmişti, bu yüzden Outfit işleri hakkında bilgi toplamak için beni manipüle edebileceğinden endişelenmek çok uzak değildi. En azından benim sorumlum böyle söylerdi. Fina ve ben işle uzaktan yakından ilgili hiçbir şey konuşmamıştık. Ona özel hayatımla ilgili önemli bir şey bile anlatmazdım, bu yüzden yıllar geçtikçe iletişimimiz daha seyrek hale gelmişti. O seçimini yapmıştı ve hem Remo'ya hem de bana sahip olamazdı. İkizimi kaybetmeyi kabullenmiştim. Artık onu neredeyse hiç özlemiyordum. Yakınlaşmamızın üzerinden çok zaman geçmişti. Çoğu zaman onu kurtarmaya çalıştığım için bile pişmanlık duyuyordum. Kahretsin, onu kaçıran kişiyle yakınlıştığını bilseydim, o lanet intihar görevine gidip Arlo, Enea ve Domenico'nun ölümüne neden olmazdım. Acı ve suçluluk duygusu göğsümü kalın bir duman gibi doldurdu. Kendimi Emma'dan kurtardım ve doğruldum.

"Sorun nedir?" Emma kafası karışmış bir halde sordu. Uykulamaya başlamıştı ama ani hareketimle onu uyandırmıştım.

Lanet olsun. Yüzümü nötr bir maske haline getirdim. "Önemli bir e-postaya cevap vermeyi unuttum. Ayrıntılar masamda duruyor. Oraya gidip bu işi halledeceğim. Sen uyumaya çalışmalısın."

Emma yavaşça başını salladı ama bana inanmakta tereddüt ettiği belliydi.

Battaniyeyi üzerine örttüm ve ona küçük bir gülümseme verdim, sonra ayağa kalktım ve pijamalarımı giydim. Tekerlekli sandalyesinin ulaşabileceği bir yerde olup olmadığını kontrol ettikten sonra odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Koridora çıktığım anda, geçmişte verdiğim kararlara duyduğum öfke ve pişmanlık yeniden su yüzüne çıktı. Kafamın içindeki bir ses beni bu sesleri içkiyle susturmaya çağırdı. Hiçbir zaman uzun süre işe yaramadı ama şu anda kısa bir erteleme bile merhamet gibi görünüyordu. Aceleyle merdivenlerden inip ofisime girdim ve raftan yeni bir şişe cin alıp soğuk şöminenin önündeki kanepeye uzandım. Şişenin vidasını açtım, sonra uzun bir yudum aldım, arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. On yıl öncesine ait anılar, bu tür bir ruh halindeyken ya da uyurken her zaman olduğu gibi gözlerimin önünde şekillendi.

Las Vegas'taki kurtarma görevimize çıkmadan kısa bir süre önce arkadaşlarımla yüzlerini hatırladım. Kahkahalarını, bana duydukları güveni, birlikte kız kardeşimi kurtarabileceğimize olan inançlarını.

Ağzımdan acı bir kıkırdama çıktı ve daha da uzun bir yudum aldım, yanmanın ve alkolün bazı duygularımı uyuşturmasının tadını çıkardım.

Domenico'nun annesinin onun ölümünden kısa bir süre sonra söylediği sözler aklımdan geçti.

"Oğlumu hain fahişe kız kardeşin için feda ettin. Hâlâ hayatta olabilirdi! Peki ya onu öldüren adam? Kendisi ve kız kardeşinle eğleniyor. Varlığıyla bizimle alay ediyor ve sen hiçbir şey yapmıyorsun."

O haklıydı. Kız kardeşim Remo'yla kaçtıktan sonra arkadaşlarımla intikamını almak için hiçbir şey yapmamıştım. Domenico'nun annesi, Serafina'nın Remo'yla olan düğününe gizlice gittiğimi bile bilmiyordu. Sadece babam ve Dante biliyordu. Bilmedikleri şey ise Fina ile hala görüşüyor olmamdı. Bazen babamın bundan şüphelenip şüphelenmediğini merak ederdim. Yine de bundan bahsetmedi. O gün Remo'yu öldürmeliydim ve onlar beni idam etmeden önce mümkün olduğunca çok kardeşini öldürmeye çalışmalıyım ama bunu denemedim bile. Ölmekten korktuğum için değil. Hayır, Fina'nın o psikopatı ne kadar çok sevdiğini görmüştüm ve ona zarar verememiştım.

Bir yudum daha aldım.

O günden bu yana çok uzun yıllar geçmişti ve o güne bakışım zaman içinde büyük ölçüde değişmişti. Remo'yu öldürmeliydim. Bu muhtemelen Fina'yı onun elinden kurtarmazdı ama omuzlarımdaki suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletir ve bu dünyayı daha güvenli bir yer haline getirirdi.

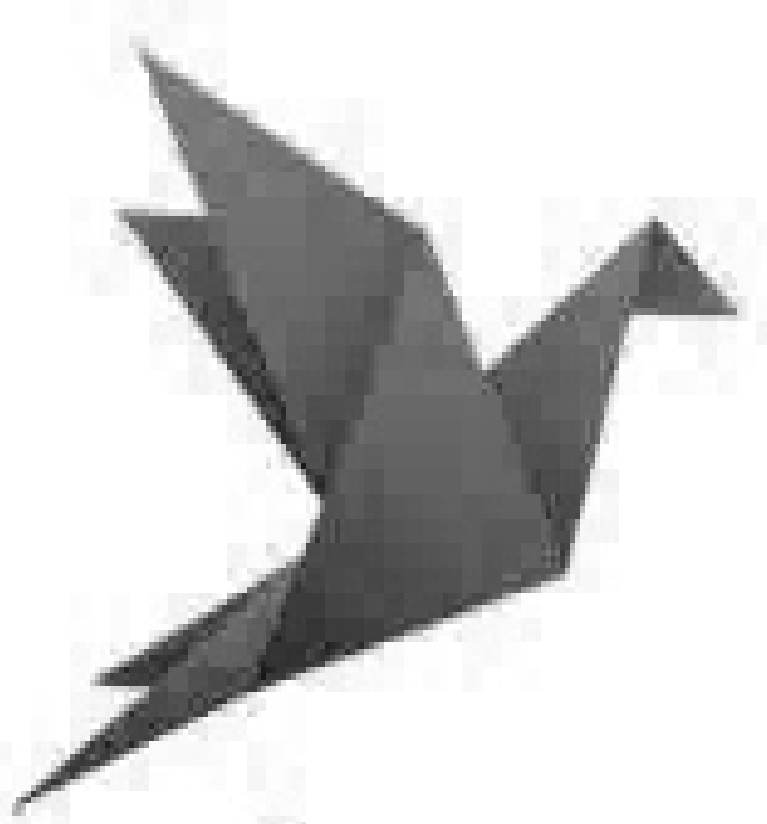
Belki bir gün bu şansı tekrar yakalayabilirdim ama bundan şüpheliydim. Dante o zamandan beri beni Camorra bölgesine bir göreve göndermemiştir, yakınına bile yaklaşmamıştır ve yakın zamanda göndereceğinden de şüpheliydim. Belki de Remo'yu öldürmeden önce tereddüt edebileceğimi biliyordu.

Bir yudum daha aldım. Şimdi Fina'yla devam eden temasım Emma'yla olan evliliğimi tehdit ediyordu ve bu zaten hayatım için bir risk oluşturunuyordu.

Lanet olsun. Belki de tüm bağları koparmam ve kendim için yapamayacak kadar zayıf olduğum hamleyi yapmam gerekiyordu. Emma'nın iyiliği için bu evliliğin yürümesini istiyordum. Geçmişteki hatalarımı değiştiremezdim ama gelecekteki hatalarımla daha fazla hayatı mahvetmemeye çalışabilirdim.

Daha büyük bir yudum aldım, sonra vücudum uyuşana kadar bir tane daha aldım. hissediyorum.

CHAPTER FOURTEEN

Emma

Gece yarısı uyandığımda Samuel yatakta yanımda değildi. Doğrulдум ve ışığı açtım. Ani parlaklığa karşı gözlerimi kırpıştırarak

Yanımda duran geceliğimi kenara ittim ve tekerlekli sandalyeme kaydım.

Ya yalan söylediyse? Ya şu anda F. ile birlikteyse?

Başımı salladım ve koridordaki asansöre doğru ilerledim, sonra da beni alt kata indirmesine izin verdim. Girişten ayrılan koridorun sonunda Samuel'in ofisinden gelen bir parça ışık dışında her yer karanlıktı. Işığı takip ettim. Kapı aralıktı ama arkasında sessizlik vardı. Yutkunarak elimle kapıyı ittim ve kapı içeri doğru sallandı. İçeri girdim, sonra Samuel'i kanepede görünce durdum, başı yana eğikti, yüz ifadesi uykuda her zamankinden daha yumuşaktı. Bu şekilde uyumak onun için rahat olamazdı. Yaklaştım ve kanepede Samuel'in yanında duran neredeyse boş cin şişesini fark ettim. Ne kadar içmişti? Daha da yaklaştım ve yoğun alkol kokusu beni çarptı. Samuel'in bir Made Man olmasına ve tetikte olmak için eğitilmesine rağmen ne kadar derin uyuduğunu düşününce, bu gece içkinin çoğunu içmiş olmasından korktum.

Neden içmişti? Onu aldatmakla suçladığım için mi? Haklı olduğum için mi? Samuel bana bunun onu d i z e getirmesine izin verecek biri gibi gelmedi. Ama kocamı gerçekten ne kadar iyi tanıyordum?

Telefonu yere düşmüş olmalıydı. Parke zeminde çıplak ayağının yanında duruyordu. Bu onun ikinci telefonuydu. Güya kötü karakterler için kullandığı telefon. Gözlerimi Samuel'den ayırmadan, ses çıkarmamaya çalışarak öne doğru eğildim ve telefona uzandım.

Dünkü tepkisinden sonra onu gerçekten tekrar gözetlemeli miydim?

Parmak uçlarım telefona değerken tereddüt ettim. Samuel ona güvenmemi istiyordu ama davranışları bunu zorlaştırıyordu. Neden buraya sarhoş olmaya gelmişti?

İçimde bir savaş başladı. Böyle olmaktan, bu kadar güvensiz olmaktan nefret ediyordum. Samuel'e inanmak istiyordum. Ama onun gizliliği ve toplumumuzun kafama s o k t u ğ u tüm kelimeler beni rahatsız ediyordu. Bundan nefret ediyordum. Samuel kıpırdandığında parmaklarım telefonun etrafında kıvrıldı. Sarsılarak ayağa kalktım ve telefonu düşürdüm. Samuel ayağa fırladı, silahını çekti, gözleri bana yerleşene kadar sertti. Şok içinde donup kalmıştım.

Yavaşça geri çekildi ve silahını indirdi.

"Lanet olsun Emma, sana zarar verebilirdim. Neden bana gizlice yaklaştın?" Silahı tekrar kanepenin üzerinde, yanında durduğu yere bıraktı.

"Sinsi olmama gerek yoktu. Sen tamamen kendinde değildin." Gözlerim kanepenin üzerindeki cin şişesine kaydı.

Samuel'in ifadesi sertleşti. "Bazen uyumakta güçlük çekiyorum, bu yüzden uyku hapları alıyorum."

Kaşları havaya kalktı. Belki o da uyku hapi almıştı ama sadece alkol bile onu bayıltabilirdi. "Neden yatağı geri gelmedin? Endişelendim."

"Birinin her adımımı kontrol etmesine alışık değılim."

Yutkundum ve başımı salladım. Zoraki bir gülümsemeyle tekerleklerimi kavradım ve geri döndüm. "Haklısın. Sana dayatmada bulunmaya hakkım yok."

Öfke ve hayal kırıklığı içimde savaşıyordu. Danilo'yu da zaman zaman masasında uyurken bulmuştum -asla sarhoş olmamıştı- ve yatağında huzurlu bir uyku çekebilmesi için onu uyandırdığımda her zaman minnettar olmuştu.

Samuel parmaklarını saçlarında gezdirerek derin bir nefes verdi. "İstedimden daha sert oldu."

Ayağı kalktı, sonra gözleri yerdeki telefonuna takılana kadar etrafına bakındı. Telefonu eline aldı, sonra gözlerini şüpheyile bana dikti.

Bakışlarını tuttum, hiçbir şeyi ele vermedim.

"Şimdi yatağı geliyorum."

"Eğer istediğın buysa," dedim, hâlâ aynı gergin gülümsemeyle ve odadan çıktım. Asansör kapısının açılmasını beklerken Samuel yanımda belirdi. Birlikte içeri girerken parmakları omzumu hafifçe kavradı. Başımı yukarı kaldırdım. Yorgun görünüyordu ve hâlâ yüzde yüz kendinde değıldi. Yine de ayaklarının üzerinde şaşırtıcı derecede sağlam duruyordu. Belki de düşündüğüm kadar çok içmemişti. Gözleri benimkilerle buluştu. "Sana söyledim, ben herkesin beni sandığı gibi bir av değılim."

Dudaklarımı büzdüm. "Bu kolayca düzeltilebilir. Sadece senin için endişelendiğimde sinirlenme." *Ve bana F hakkındaki gerçeğı söyle.*

"Endişelenmen için bir neden yok Emma. Ben uzun yıllardır bir Made Man'im. Yaptığım ve gördüğüm şeyler beni sertleştirdi."

Başımı salladım ama ikna olmamıştım. Yapma Adamlar duygulara karşı bağışlılıkları olduğunu düşünürlerdi ama maskelerinin ne kadar iyi olduğunu biliyordum.

Ben yatağıımızda uzanırken Samuel banyoya gitti. Suyun aktığını ve ardından elektrikli diş fırçasının sesini duyabiliyordum. Samuel çıktığında saçlarının ön tarafı ıslaktı ve uyanık görünüyordu. Yorganın altına girdi. Alkol kokusu neredeyse tamamen gitmiş, yerini diş macununun okaliptüs kokusu almıştı.

Başını yastığı koydu ve gözlerini tavana dikti. Hiç yorgun görünmüyordu. Saat sabahın dördüydü ve uyuduğundan şüpheliydim.

ama tekrar uyuyacağını sanmıyordum. "Uyanık görünüyorsun."

Kıkırdadı. "Öyleyim." Gözleri yüzümü aradı. "Uyumaya çalışmalısın. İstersen sen uyuyana kadar burada kalabilirim."

Gözlerimi kapattım ama şu anda uyuyamayacak kadar tedirgin olduğumu söyleyebilirim. İçimi çektim ve gözlerimi tekrar açtığımda Samuel'in bakışlarını üzerimde buldum.

"Uyuyamıyor musun?"

Başımı salladım. "Ben erken kalkarım. Bu kadar erken değil ama yazın saat beş, yani vücudumun tekrar uykuya dalması için çok geç."

"Ama biz geç yattık," diye hatırlattı Samuel ve dünkü karşılaşmamızı düşünerek yüzüm ısındı.

Samuel'in bakışları ısınan yanaklarımda gezinirken dudakları seğirdi.

"İkimiz de kalkabiliriz. Havuzda birkaç boy yüzmek isterim."

Samuel başını sallayarak doğruldu ve kollarını başının üzerinde yavaşça gererek kaldırdı. Gözlerim güçlü kollarında ve kaslı göğsünde gezinirken içimin derinliklerine tanıdık bir sıcaklığın yerleştiğini hissettim. Gözlerimi kaçırdım ve boğazımı temizledim. "Sanırım ben de sana katılacağım," dedi Samuel. "Son yorgunluğumu da atmış olurum."

Samuel mayosunu giydikten sonra önden gitti. Önce bikinimi bulmam gerekti ama sonra onu aşağıya kadar takip ettim. Güneş henüz doğmadığı için dışarıdaki hava hâlâ serindi. Samuel havuzun ışıklarını açmış, suyun floresan turkuaz renginde görünmesini sağlamıştı.

Samuel yanıma gelirken, "Havuz ısıtılıyor," diye beni temin etti. "Bu iyi," dedim gülerek ve kollarımı ovuşturdum.

"Havuza girmene yardım etmemi ister misin?" Samuel sordu.

İlk dürtüm hayır demek oldu. Suyu tek başıma girebilirdim ama sonra bakışlarının göğsümde olduğunu, üçgen bikinimin içinde beni incelediğini fark ettim ve fikrimi değiştirdim. "Evet, çok memnun olurum."

Samuel ellerini bacaklarımdan altından ve sırtımın arkasından geçirdi ve beni kolayca kaldırdı. Ona küçük bir gülümseme verdim. Havuzun merdivenlerle suya inilen kısmına doğru yürüdü. Beni ılık su tarafından yutulana kadar taşıdı. Vücut sıcaklığına yakın değildi ama çok soğuk da değildi. Bacaklarımı bıraktı ve ben de ellerim omuzlarında, onun önünde durana kadar kendimi düzelttim. Bir an için onu öpmeyi düşündüm ama bunun beni nereye götüreceğini biliyordum. Bir gün suda seks yapmayı denemeye hevesli olsam da, tekrar yakınlaşmaya başvurmak istemiyordum, komşuların bizi görüp göremeyeceğinden emin olmadığımın bahsetmiyorum bile.

Samuel'in ifadesi daha fazlasını isteyeceğini açıkça ortaya koyuyordu. Onu serbest bıraktım ve bedenimin sırtüstü yüzmesine izin verdim, sonra geriye doğru sürünmeye başladım. Samuel kendi turlarını kelebek stilinde yüzmeye başlamadan önce birkaç dakika beni izledi. Dışlerim takırdamaya başlayana kadar bir süre yüzdük. Dışarıdaki sıcaklık artmıştı ama su hâlâ vücut sıcaklığımı rahatsız edici bir seviyeye düşürmeyi başarıyordu.

Durdum ve kenara doğru yüzdüm. Samuel de hemen aynısını yaptı. Kendimi sudan çıkardım ve kenara tünedim. Samuel bana doğru geldi ve tam boyuna doğru doğrulurken dizlerime dokundu. Su artık sadece göğüs kaslarına ulaşıyordu. Dokunuşunu hissetmiyordum ama güçlü ellerinin tenimdeki görüntüsü hâlâ içimde bir ihtiyaç seline yol açıyordu.

"Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?"

Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. "Randevu mu?"

"Bir randevu." Ellerini yukarı kaldırdı ve dalgınca kalçalarımı ovdu. "Evlendik, bu yüzden seni dışarı çıkarmanın ve şehrimdeki en sevdiğim yeri göstermenin zamanı geldi."

"Senin şehrin," dedim gülümseyerek. Babası hâlâ formda görünüyordu, bu yüzden Samuel'in görevi ne zaman devralacağını merak ettim.

"Babam resmi olarak Underboss olsa bile babam ve ben birlikte yönetiyoruz." "Bu gece nereye gidiyoruz?"

Düğünümüzden bu kadar kısa bir süre sonra insan içine çıkma konusunda biraz gergin olduğumu itiraf etmeliyim. Minneapolis'te basın ne kadar eğitilmiş olduğundan emin değildim ama insanlar kesinlikle bize bakacaktı. Evliliğimiz dış dünyada bile yankı uyandırmıştı.

"Küçük bir İtalyan restoranı. Renato'nun büyükannesi ve büyükbabası işletiyor. Kendimi bildim bileli ailem ve ben orada sık sık yemek yeriz ve küçükken Renato ile mutfakta oynardık. Arkadaşlığımız bu şekilde gelişti."

"Tam bir karakter."

Samuel kıkırdadı. "Sadık ve güvenilir biri." "Ben de öyleyim, biliyor musun?"

Samuel iç çekti. Ellerini bacaklarımdan indirdi ve geri çekildi. "Benim güven sorunlarım var."

Kız kardeşi yüzünden mi? Remo Falcone'u Outfit'ten nasıl kurtardığına dair sadece söylentileri duymuştum ama tüm gerçeği sadece Danilo, Samuel, babası ve Dante biliyordu.

"Sorun yok." Bu gece telefonunu tekrar kontrol etmek istediğimi hatırlayınca içimi bir parça suçluluk duygusu kapladı.

"Seni dışarı taşımamı ister misin?" Samuel sordu.

Başımı salladım. "Bana bir havlu verebilir misin?" Samuel havuzdan çıktı ve şezlonglardan birinin üzerinde duran kabarık havlulardan birini aldı. Omuzlarıma örttü. Sonra beni kucağına aldı ve şezlonga oturttu. Ona baktım ve ateşli bir öpücükle beni şaşırttı. Bir süre sonra sıkı bir gülümsemeyle geri çekildi. "Bitiremeyeceğim bir şeye başlamamalıyım." Saatine baktı, sonra iç çekti.

Aklımı başıma toplamaya çalışarak biraz nefes aldım. Çevredeki evlere göz attım. Havuz çoğunlukla çitlerle gizlenmişti ama yine de insanların bizi görmesinden endişe ediyordum.

Samuel önümde konumlandı. "Artık kimse bir şey göremez."

Bikininin üstünü açıp çekiştirdikten sonra yanımdaki şezlonga bıraktım. Hafif rüzgârda göğüs uçlarım daha da sertleşirken Samuel'in gözleri adeta beni yutuyordu. Arkama yaslandım ve kendimi gerçekten kurulaşabilmek için altımı aşağı çektim.

"Kahretsin, Emma. Keşke daha fazla zamanım olsaydı." Sesi sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Mayosunu aşağı iterek ereksiyonunu ortaya çıkardı. Onunla göz hizamdaydım ve öne doğru eğilip onu ağızma alabilirdim. Yüzüm kızardı. Bu düşünce de nereden çıkmıştı?

Samuel havluyu kaptı ve beline sardı. Boğazımı temizledim ve kendi havlumu vücuduma daha sıkı sardım. Evliliğimizde fiziksel boyutun bir sorun olacağını düşünmüş olmam komikti. Belli ki durum böyle olmayacaktı. Güven ve duygusal bir temel oluşturmak çok daha zor olacaktı.

Samuel

Renato ve ben Outfit'in en yeni genelevine adım attık. Manken olarak adlandırılan fahişelerle en sofistike olanımızdı ve

Paris Moda Haftası'nda değil, en azından kataloglarda ya da reklamlarda gerçekten bir tane olabilirlermiş gibi görünüyordu.

Renato etrafı işaret etti. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Yarım ay şeklindeki koyu yeşil deri kabinler, tamamen kapatılabilen saten perdeler sayesinde mahremiyet sunuyordu. Kabinlerin üzerindeki oyuklarda yer alan sahte Roma heykelleri seçkin görünüme katkıda bulunuyordu. Barın önü ve duvarların alt kısmı koyu ahşap panellerle kaplıydı, üst kısımda ise altın rengi duvar kâğıtları vardı.

Barın arkasındaki kapı açıldı ve mor bir tulum giymiş kızıl saçlı, uzun boylu bir kadın dışarı çıktı. Kırklı yaşlarının başındaydı ve Renato'nun genelevleri için kız seçmekten sorumluydu. Renato'nun toplam beş genelevi vardı ve babası felç geçirdikten sonra genelevleri yönetmekten çekildiğinden beri benim yönetimim altında Kaptan olarak onları yönetiyordu.

Bize doğru bilerek adımlarını attı ve Renato'nun ağzı bir bakışa dönüştü. İçimi çektim.

"Samuel," dedi Autumn Renato'ya dönmeden önce büyüleyici bir gülümsemeyle ve gülümsemesinin daha boğucu olmasına izin verdi. Öne doğru eğildi ve Renato'nun yanağına uzun bir öpücük kondurarak teninde ruj lekesi bıraktı. Bu ikisi, Autumn on üç yıl önce Renato'yu erkek yaptığından beri seks arkadaşlarıydılar. Her ne kadar sürekli başka kadınlarla düzüşse de onunla arasında garip bir bağ vardı.

"Samuel bu projeyi onaylamak için bir tur istiyor," dedi Renato, sesinde gurur cınlıyordu. Autumn onun omzuna dokundu. "Her şey hazır. Üç model daha seçtim. Onaylayacağından eminim."

"Yolu göster," dedim ona.

Kalçalarını sallayarak ilerledi. Renato sırtıttı, sonra onu takip ederek "mankenlerin" müşterilerine istedikleri her şeyi sunabilecekleri sahne arkası alanına girdik. Uzun koridorun en sonunda kadınların kıyafetlerini değiştirip makyaj yapabildikleri dinlenme odası vardı. İçeri adım attığımızda yirmi beş kadın başlarını bize doğru çevirdi. Çoğu yirmili yaşlarının başındaydı ve sadece birkaçı otuzlu yaşlarındaydı. Her iştah için bir şeyler vardı.

Sadece onları değerlendirebilmek için iç çamaşırı giydiklerini düşündüm. Gerçi bu gerçekten Renato'nun işiydi. Onun için çalışmaya başlamadan önce her fahişeyi test ederdi.

Autumn sanki buranın sahibiymiş gibi kadınların yanından geçti ve son üç kadını işaret etti. "Bunlar en yeni üyelerimiz. Siz de

Şimdi onları test etmek ister misin, Renato?"

Renato büyük memeli esmer kadını, ardından minyon Asyalı kadını ve uzun boylu sarışın kadını taradı. "Peki ya sen Samuel? Bu bayanlardan herhangi birini test etmek ister misin? Yetenekleri olağanüstü."

Kaşlarımı çatarak onu susturdum. "Eminim müşterilerimiz bunu takdir edecektir."

Renato omuz silkti.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve çıktım.

Renato beni takip etti ve elini omzuma atarak beni durdurdu. "Demek sadakat konusunda kararlısın?"

Ona ters ters baktım. "Öyleyim. Otuzuncu yaş gününden önce evlenmezsen babanın Kaptanlık unvanını kardeşine devredeceğini düşünürsek, sen de sadakat konusunu düşünmelisin."

Renato'nun ifadesi kısa bir süre karardı. "Bunu düşündüm."

Bir kaşımı kaldırdım. Renato yıllardır o kadar çok fahişeyle ve başka kadınla yatmıştı ki, bizim çevremizde bile kötü bir şöhreti vardı. Kesinlikle bir keşiş gibi yaşamamıştım ama Renato'nun sahip olduğu erkek fahişeliği seviyesine asla ulaşmamıştım. Bu yüzden eş bulmakta zorlanıyordu.

"Babam kılını kıpırdatmıyor. Muhafazakâr bir aileden biriyle evlenmemde ısrar ediyor."

"Hiçbirinin sana kızlarını vermek istemediğini sanıyordum."

Renato omuz silkti. "Ne Minneapolis'ten ne de Chicago'dan, ama birini bulmuş olabilirim."

"Kimi?"

"Görünüşe göre Giorgia'nın ailesi çok dindar ve katı Katolik, olabildiğince muhafazakâr."

"Hayır, Renato. Şimdi ne yapıyorsun?"

"Diyelim ki Giorgia Farina ile bir anlaşma yaptım ve o benim karım olmaya razı. Şimdi senden tek istediğim, kardeşine ve annesine benim için iyi şeyler söylemen."

Gözlerimi kapattım. "O Emma'nın en iyi arkadaşı." "Bu Emma için iyi, değil mi?"

"Bilmiyorum. Eğer Giorgia her gün senin erkek düşkünü tavırlarına ağlıyorsa değil."

"Bu bir mantık evliliği. Giorgia anlaşmanın ne gerektirdiğini biliyor."

"Pekâlâ. Ama kıza yalan söylediğini ve onunla birlikteymişsin gibi davrandığını öğrenirsem aşk, senin aptal kıcını tekmeleyeceğim."

"Anlaştık." Renato omzuma vurdu. Bir kez daha iç çektim.

Autumn kapı aralığında belirdi. "Şimdi onları test edecek misin?"

"Tabii ki. Beni bilirsin. İşimi çok ciddiye alırım." Bana bir sırıtış gönderdi. "İyi bir sakso istemediğine emin misin?"

Kesinlikle sikimin emilmesini istiyordum ama bu kadınlardan biri tarafından değil. Emma bugün ereksiyonumla göz hizasında olduğu için, onun güzel dudaklarının sikimin etrafında olmasından başka bir şey düşünemiyordum.

"Emma'yı bu akşam La Cantina'ya yemeğe götüreceğim."

Renato gözlerimi aradı. "Aferin sana. Benim için gnocchi al. Bir haftadır oraya gitmedim. Öğle yemeğini yine orada yemeliyiz."

Başımı salladım, sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve barmenin farklı kokteylleri test ettiği bara yöneldim.

"Negroni," dedim.

Kaşlarını çattı ama yüzümü tanıdığı anda ifadesi yumuşadı. Hızlıca başını salladı ve içkiyi karıştırmaya başladı, sonra da bana doğru itti. Bir yudum aldım, sonra takdirle başımı salladım. Çok güzeldi. İçkiyi boşalttım ve cebimden arabamın anahtarlarını çıkarıp ayağa kalkmadan önce bir yudum daha aldım.

"Sana bir taksi çağırabilirim."

Adama öyle bir bakış attım ki beti benzi attı. "Size tavsiyem burnunuzu müşterinizin işine, ama özellikle de benimkine sokmamanız. Bu şehirde kuralları ben koyarım."

Sinirli bir şekilde uzaklaştım.

CHAPTER FIFTEEN

Samuel

M a l i k â n e m i z e girdiğimde ruh halim biraz düzelmişti. Asansörden çıkan Emma'yı gördüğüm anda öfkem buharlaştı.

İnce spagetti askılı, bakır rengi ipek bir elbise giymişti. Yüksek yırtmacı ince bacaklarını ve siyah topuklu ayakkabılarını ortaya çıkarıyordu. Kapıyı kapattım ve bir nefes verdim. "Vay canına."

Emma kızardı ve bana mutlu bir gülümseme verdi. "Buranın nasıl bir yer olduğundan emin değildim. Cantina kulağa daha rustik geliyordu ve bir web siteleri yoktu, ama şehrin İtalyan restoranı haline geldiğine dair birkaç yorum okudum, bu yüzden güvende olmak istedim. Fazla giyinmek az giyinmekten iyidir. Değil mi?"

Yüzünde gergin bir ifade vardı.

Başımı salladım ve ona doğru yürüdüm. "Çok güzel görünüyorsun." "Fikrini değiştirdin diye endişelendim."

Saatime baktım. On beş dakika gecikmişim. "Aramalıyım. Birinin beni beklemesine alışık değilim." Yıllar geçtikçe daha da sinirlenmeye başladığımda annem durmuştu.

"Buradasın ve ben heyecanlıyım." Durakladı. "Ve gerginim."

Elini tuttum. "Neden?"

"İnsanların konuşacağını biliyorum."

"Her zaman konuşurlar. Ama halkın karşısına çıkmamıza alışsalar iyi olur çünkü seni daha sık göstermek niyetindeyim."

Emma'nın gülümsemesi genişledi. "Gel bakalım."

La Cantina'ya giderken Renato beni iki kez aramaya çalıştı. Arabayı park ettiğimde üçüncü kez denediğinde sesi kapattım ve telefonumu ceketimin iç cebine soktum.

"Neden onu görmezden geliyorsun? Önemli olabileceğini düşünmüyor musun?"

Emma'ya baktım. "Muhtemelen sadece Giorgia'nın kardeşine onun için iyi şeyler söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyordur."

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Onunla evlenmek mi istiyor? Giorgia ondan hoşlanmıyordu bile."

Kıkırdadım. "Olabilir, ama görünüşe göre bir anlaşma yapmışlar."

Emma başını salladı. "Neden?"

"Giorgia'nın Renato'yla neden evlenmek istediğini bilmiyorum ama otuz yaşına gelene kadar muhafazakâr bir aileden bir gelene ihtiyacı var, yoksa Kaptanlık pozisyonunu kaybedecek."

"Bu korkunç bir şey."

"Görücü usulü evlilikler iş anlaşmaları gibidir."

Benim Emma'yla nişanlanmam da öyleydi. Emma'nın öğrendiğinde pek hoşlanmayacağı bir karşılık.

Emma dudağını ısırđı ve yavaşça başını salladı. "Onun için iyi şeyler söyleyecek misin?"

"Söyleyeceğim."

"Ona iyi davranacak mı?"

Ön camdan dışarı baktım. "Renato benim arkadaşım. Kadınlara karşı şiddet yanlısı değildir. Ama sadık olmayacaktır." Fahişeleri test etme yöntemlerinin ayrıntılarını o na anlatmadım.

Emma kucağına baktı. "Giorgia'yı uyarmam gerekecek."

Başımı salladım. "Uyarmalısın ama görünüşe göre ikisinin de bu evliliğe ihtiyacı var." Restoranı işaret ettim. "İçeri girmeliyiz."

Tam Emma için kapıyı açmışım ki, patinaj yapan lastikleriyle bir araba yanaştı. Silahımı çektim ama Renato'nun arabasını tanıyınca rahatladım. Arabadan indi.

Renato'nun büyükbabası onu sıcak bir şekilde karşılarķen Emma çoktan içeri girmiş, omzunun üzerinden şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Renato'ya sorgulayıcı bir bakış gönderdim.

"Neden lanet telefonuna cevap vermiyorsun?" diye bağırdı bana doğru koşarken.

Bir kaşımı kaldırdım.

"Seni uyarmak istedim-"

"Bırakın gideyim. Onunla aynı yerde olmak istemiyorum!" Sertleştım.

"Siktir," diye mırıldandı Renato, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Yüzümü sert bir maske haline getirirken midem daraldı, suçluluk duygusu alev alev yandı.

Domenico'nun annesi Emma'ya, "Umarım mutluluğu başka bir yerde bulursun çünkü Tanrı varsa o adam asla mutlu olamayacak," dedi. "Oğlum ölmüşken böyle ortalıkta dolaştığın için utanmalısın."

İçeri girdim. Bayan Accetta ile Emma'nın arasına girdim. Onun öfkesine katlanabilirdim ama Emma'nın bu öfkeye maruz kalmasını istemiyordum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Domenico'nun kendisi de bir Made Man olan küçük kardeşi annesinin kolunu tuttu. "Anne, yeter artık. Burası yeri değil."

"Yıllar oldu," diye mırıldandı Renato.

"Oğlumu kaybettim! Onun yüzünden, fahişe kız kardeşi yüzünden işkenceyle öldürüldü ve burada karısıyla birlikte duruyor. Benim Domenico'm asla evlenmeyecek. Çocuğu olmayacak."

Perili gözleri benimkilerle buluştu ve daha o bir şey söylemeden ne olacağını biliyordum. "Bu yüzden onunla evlendin, çünkü senin de çocuk sahibi olmana izin vermeyecek."

"Git," diye emrettim, sesim buz gibi soğuktu.

Renato ve Domenico'nun kardeşi Bayan Accetta'yı restorandan dışarı çıkardılar. Domenico'nun kardeşi önümde durdu. Domenico'nun açık kahverengi gözlerine sahipti. Kabuslarımın çoğunda acı içinde büküldüğünü gördüğüm gözler. "Annem adına özür dilerim, Samuel."

Başımı salladım ve o da gitti. Emma'nın yüzü bana bakarken kül rengi olmuştu. Restorandaki tüm konukların gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Çoğu bizim dünyamızdan geliyordu ve neler olduğunu biliyor ya da bildiklerini sanıyorlardı. Onlar için bu eski bir haberdı. Yapımcılar her zaman öldü ama nasıl tepki vereceğimi, Emma'nın nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Onlara yapabileceğim en soğuk bakışı gönderdim ve çoğu gözlerini kaçırdı. Sonra bakışlarım Emma'nın üzerine yerleşti. Sertçe yutkundum. Omzuna dokundum. "Gel. Masamız şurada."

Gözleri şaşkınlıkla doldu ama başını salladı ve şehrin göllerinden birini gören masaya doğru ilerledi. Restorandaki en iyi masaydı ve güller ve mumlarla dolu bir vazoyla dekore edilmişti.

Emma'nın tekerlekli sandalyesini masaya yaklaştırdım, sonra da karşısına oturdum. Restoranın üzerine bir sessizlik çökmüştü ama insanların olanlar hakkında fısıldaştıklarını ve bize ihtiyatlı bakışlar fırlattıklarını biliyordum.

Renato'nun büyükbabası bize menüleri uzatırken "Çok üzgünüm," dedi. "Renato aracılığıyla sizi uyarmaya çalıştım."

"Merak etmeyin. Ben halledebilirim," dedim kararlılıkla. Bu karşılaşmanın beni ne kadar sarstığını belli etmeyecektim. Lanet olsun. Domenico'nun annesini ve onun kalp kırıklığını görmenin beni içten içe öldürmeyeceğinden şüpheliydim. Ama bugün Emma'ya da saldırmıştı ve buna izin veremezdim. Başını salladı, Emma'ya sıcak bir gülümseme daha verdi ve gitti.

Ezbere bildiğim halde menüye baktım. Emma'nın gözlerini üzerimde hissettiğimde bakışlarımı kaldırdım.

"İstersen gidebiliriz, biliyorsun değil mi?"

Yüzümü nötr tuttum. "Hayır, bu zayıflık gibi görünür. Ama çabucak gitmek istersen sadece iki tabak yiyebiliriz."

Emma yavaşça başını salladı. "Sorun değil. Bununla başa çıkabilirim. İnsanların ilgisine ve yargılamalarına alışkınım. Bu kadar agresif değil ama yine de."

"Sana saldırmamalıydı. Oğlunun ölmesi benim suçum. Sen masumsun. Benimle evlenmeyi seçme şansın bile yoktu."

Emma elini masanın üzerinde gezdirdi, sonra dondu kaldı, gözleri belirsizlikle doldu. Benim ya da ailemden herhangi birinin sevgisini açıkça göstermesi pek bilinen bir şey değildi ama elimi onunkinin üzerine koydum ve orada bıraktım. İnsanlar onun benim olduğunu ve bunu göstermekten çekinmediğimi bilebilirdi. Emma'nın gözleri yumuşadı. "Eğer konuşmak istersen..."

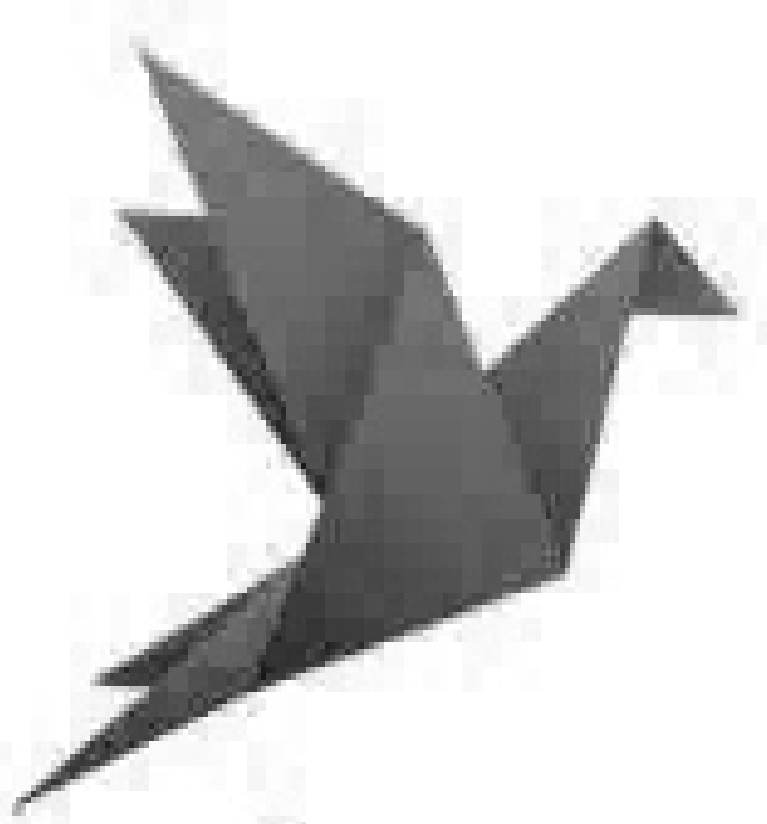
Boğazımı temizledim ve tekrar menüye baktım. "Gnocchi al tartufo ve spaghetti al nero de seppie özellikle iyi ama her şey lezzetli."

"O zaman ben spaghetti alayım, ardından da scaloppine. Tatlı da çok iyi olur."

"Ne istersen al."

Başlangıç için iki bardak prosecco ve *primi* ile birlikte bir şişe beyaz şarap sipariş ettim. Emma ve ben kadehlerimizi tokuşturduk. Ben bardağın yarısını boşaltırken Emma iki küçük yudum aldı. "Çok fazla içmeye alışık değilim, bu yüzden şarabın ne kadarını içeceğimi bilmiyorum."

"Merak etme. İçkimi tutabilirim."

Emma

Yüzleşmeden dolayı hâlâ biraz sarsılmışım ama prosecco'mu içtikten sonra kendimi daha rahatlamış hissettim. Tabii ki hâlâ meraklı bakışları fark ediyordum.

bize doğru atılıyor. Bunlara hazırlıklıydım ama Samuel'in geçmişinden gelen bir olayın buna sebep olmasını beklemiyordum. Samuel kız kardeşini kurtarmaya çalıştığında ben çocuktum. Domenico da onunla birlikte olmalıydı ve acımasızca hayatını kaybetmişti. Eğer Falconeların işkencesi yüzünden öldüyse, bu korkunç bir şey olmalıydı. Samuel onun ölümüne tanık olmuş muydu? O da işkence görmüş müydü?

Samuel'in kapalı yüzünden, yemek ve Minneapolis'in manzaraları hakkındaki kibar akşam yemeği sohbetinden hiçbir şey paylaşmak istemediğini anlayabiliyordum. Kesinlikle burada, bu kadar çok insanın dikkatli gözleri altında değil.

Yemekten sonra Samuel'in arabasına döndüğümüzde, Samuel'in bizi eve bırakması fikri beni tedirgin etti. Çok içmişti. Ama ben kendim süremezdim. "Leo'dan bizi almasını isteyebiliriz," dedim dikkatlice.

Samuel başını salladı. "O kadar çok içmedim. Kendimi sarhoş hissetmiyorum."

Yolcu kapısını benim için açtı. Onun için konu belli ki kapanmıştı. Made Men'in içki içip araba kullandığını biliyordum ama geçirdiğim kazadan beri biri bunu yaptığında kesinlikle farkına varıyordum. Kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum, yoksa belki de tepkim daha da güçlü olurdu. Yine de arabaya binip Samuel'in tekerlekli sandalyemi bagaja koymasını beklerken kalp atışlarım hızlandı.

Eve dönüş yolunda nabzım hiç durmadı ama evliliğimizin bu erken aşamasında Samuel'le kavga etmek istemediğim için sessiz kaldım. Onunla daha ısrarlı bir şekilde yüzleşirsem bu konunun onu kızdıracağını söyleyebilirdim. Hiçbir şey olmadı ama malikânemize vardığımızda yine de rahatlamıştım.

"Sana sarhoş olmadığımı söylemişim," dedi Samuel arabadan inmeden önce biraz da kızgınlıkla. Yolculuk boyunca gerginliğimi hissetmiş olmalıydı.

Benim için kapıyı açtığında, Samuel beni kaldırmadan önce tekerlekli sandalyemin kolunu hızla kavradım ve kendimi içine çektim. Çok tedirgindim. Rampayı yan yana çıktık ve ben kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışıyordum ki bu çok zor oldu. "Ne kadar içtiğin düşünüldüğünde sarhoş olmamanın iyi bir şey olduğundan emin değilim." Bir kadeh prosecco, bir şişe beyaz şarap, bir kadeh kırmızı şarap ve bir digestif.

Yürüyüşü sertleşti ve bana ön kapıyı açarken yüzü kapandı. "Sen benim karımsın, annem değil." Sert gözleri benimkilerle buluştu.

"Evliliğimizde benim sözüm kanundur ve bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Kararlarımdan şüphe etmeyeceksin, özellikle de başkalarının önünde, anladın mı?"

Sanki bana tokat atmış gibi irkildim. Elbette evliliğimizde dizginlerin geleneklere göre onun elinde olduğunu biliyordum ama bunu *bu* şekilde dile getirmesi beni şaşırtmıştı. "Anlaşıldı."

Restorana gitmeden önce eve dönüp Samuel'le yakınlaşmak için sabırsızlanıyordum. Şimdi mi? O kadar da değil. O akşam yaşananlar pek çok açıdan tedirgin ediciydi ve şimdi söylediği sözler benim için bir kırılma noktasıydı. Yine de sesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Giorgia'yı aramamın bir sakıncası var mı? Renato'yla olan evliliği hakkındaki görüşlerini duymak istiyorum."

Samuel ceketini çıkarıp vestiyere astı, sonra formda beyaz gömleği ve silah kılıfıyla bana döndü. "Sen git. Nasıl olsa Renato'yu aramak zorunda kalacağım."

Samuel ofisine doğru gözden kaybolurken ben sıkı bir gülümsemeyle oturma odasına doğru ilerledim.

Kısa bir süre gözlerimi kapattım. Belki de Samuel'in sert sözlerini c i d d i y e almamalıydım. İtiraf etmeyi reddetse de restorandaki olay onu kesinlikle sarsmıştı. Dırdır etmek istemiyordum ama Samuel benimle konuşmuyordu, bu yüzden tam olarak neler olup bittiğinden emin değildim. Domenico'nun annesi ona saldırdığında gözlerinde kısa süreli bir acı parıltısı görmüştüm. Bunca yıldan sonra hâlâ arkadaşı için bu kadar suçluluk duyuyorsa, çok şey yaşamış olmalıydı.

Tekerlekli sandalyemi panoramik pencerenin önüne yerleştirdim ve Giorgia'ya seslenirken göle baktım. Saat onu çoktan geçmişti ama benim aksime o bir gece kuşuydu ve her gece en az bir saatini yatağında kitap okuyarak geçirirdi.

"Emma! Bugün seni aramaya çalıştım ama açmadın."

"Samuel ve ben bir İtalyan restoranında yemek yedik, bu yüzden telefonumu sessize aldım."

"Randevu gecesi mi? Yani işler iyi gidiyor mu?"

Dudaklarımı büzdüm. İyi mi gidiyordu? "Beklediğimden daha iyi gidiyor, en azından fiziksel olarak." Seks hayatımızdan bahsedince kızardım.

Giorgia kıkırdadı. "Muhtemelen detayları paylaşmayacaksın?"

"Paylaşmayacağım ve bu yüzden aramadım. Renato'yla evlenmeyi gerçekten kabul ettin mi? Düğünüm sırasında göğüslerini bir Neandertal gibi süzen adamla mı?"

Giorgia iç çekti. "Kabul ettim." "Neden?"

"Çünkü annem İtalya'da benim için benden yirmi iki yaş büyük ve bir kurbağayı manken gibi gösteren bir adam buldu."

"Oh hayır, gerçekten mi?"

"Bir an önce evlenmemi istiyor. Ailemin yüksek mevkide olmadığını ve para içinde yüzmediğimizi düşünürsek, en iyi av ben değilim."

"Ama o?"

"Benden sadece dokuz yaş büyük, tahammül edilemez karakterini görmezden gelerseniz yakışıklı ve bir an önce evlenmesi gerekiyor."

"Samuel'e göre o aynı zamanda bir erkek avcısı ve sadık olmayacak."

"Umurumda değil. İtalya'daki o yaşlı aptalla evlenmekten kurtulmam lazım. Ve yine sana yakın bir yerde yaşıyor olacağım."

"Bu doğru. Yani Samuel'in kardeşini ikna etmesini mi istiyorsun?"

"Sorun ağabeyim değil. Sorun annem."

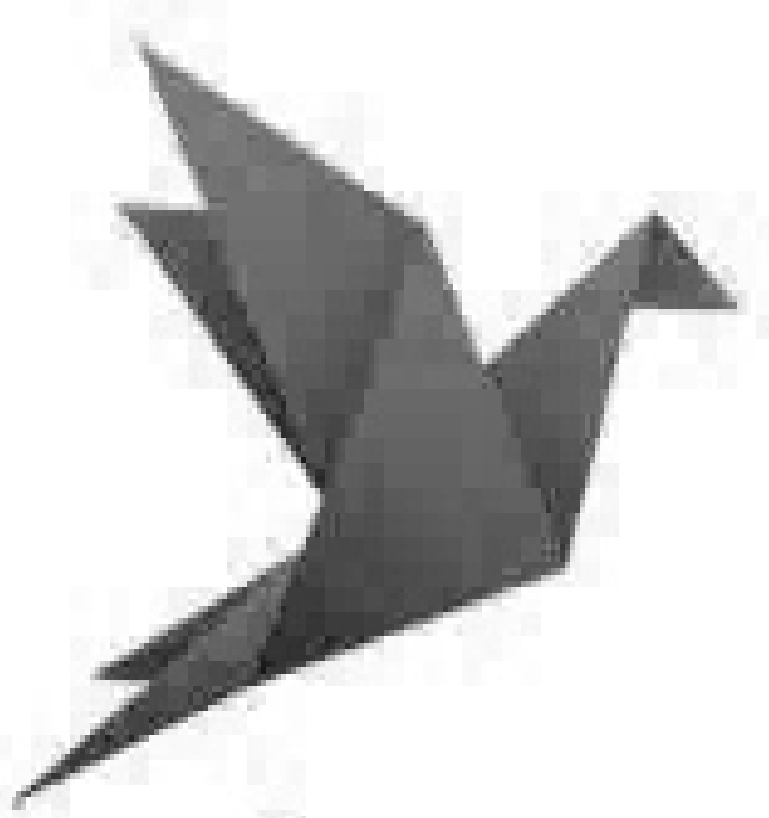
"Samuel ikna edici olabilir." "O

zaman bırak cazibesini kullansın."

Telefonu kapatmadan önce bir saat daha konuştuk. Yukarı çıktım. Beklediğim gibi Samuel orada değildi. Geceliğimi giydim, sonra yatağa girdim ve Giorgia'nın önerdiği bir aşk kitabını okudum. Sıcaklık seviyesi kısa sürede beni oldukça sıcak hissettirdi ve kitabı bıraktım. Aşağı inip Samuel'i kontrol etmeli miydim?

Emrinin kanun olduğuna dair sözlerini hatırlayarak olduğum yerde kalmaya karar verdim. Şu anda çok fazla zorlarsam kendini daha da kapatacağını hissediyordum - tabii bu mümkünse.

CHAPTER SIXTEEN

Emma

Ertesi gün boş bir yatağa uyandım. Saat yediydi, her zamanki uyanma saatimden daha geç ve Samuel'in neden hala yatakta olmadığının açıklaması, ama bir bakışta

burada uyuduğundan şüphe etmeme neden oldu. Belki de yine ofisinde uyuyakalmıştı.

İç çekerek güne hazırlandım. Ines'ten Made Men'in kendi kendine yardım grubu hakkında henüz bir haber almamıştım, bu yüzden günü alışveriş yaparak geçirmeye karar verdim. Samuel'in ayakkabılarımla ilgili yorumu hâlâ aklımdaydı ve belki biraz da inadına, koleksiyonum için birkaç topuklu ayakkabı daha almaya niyetliydim. Düğünden beri Anna'yla sohbet etmemiştim, bu yüzden belki de alışveriş çılgınlığımı ona planladığım alışverişlerin birkaç resmini göndermek ve profesyonel tavsiyesini almak için kullanabilirdim. Ne de olsa Outfit'in modacısıydı.

O gün için giyindikten sonra aşağıya indim ve kahvaltı ettikten sonra Leo'dan beni alışverişe götürmesini istedim. Arabaya ulaştığım anda Leo yanımda belirdi ve kapıyı açık tuttu. Yüzünde belirsizlik ifadesi vardı. "Sana yardım edeyim mi?" Bana arka koltuğu işaret etti.

Gülümsedim. "Hayır, teşekkür ederim." Tekerlekli sandalyemi arabanın yan tarafına değene kadar arabaya daha da yaklaştırdım. Danilo'nun arabasında bu yüzden epeyce çizik vardı. Frenleri devreye soktum, kapının ve koltuğun kol dayanağını kavradım, sonra bacaklarımı kullanarak tekerlekli sandalyemden dışarı ittim ve arka k o l t u ğ a kaydım.

Frenleri bıraktım ve Leo'ya tekerlekli sandalyemi nasıl katlayacağına dair talimatlar verdikten sonra kapıyı kapattım ve onun da arabaya binmesini bekledim. Leo'nun bana nasıl ve ne şekilde yardım etmesi gerektiğinden hâlâ emin olmadığını söyleyebilirdim ama bunun bir rutin bulana kadar geçici bir durum olduğunu biliyordum.

Neyse ki Leo, Sofia ve Ines'in korumalığını yaptığı yıllardan beri en iyi yerleri biliyordu. Günü bir ödül eşi gibi alışveriş yaparak geçirmek tuhafıma gitmişti. Kendimi hiç öyle görmemişim ama bugün kesinlikle öyle davranıyordum. Leo gün boyunca gölgem olarak kaldı ve benimle birlikte bir Outfit üyesine ait olan küçük bir restoranda öğle yemeği yedi, bu yüzden burayı güvenli olarak görüyordu.

Malikâneye dönerken sonunda dans stüdyosunu aramaya ve bir deneme seansı istemeye karar verdim. Telefonu kapattığımda başım dönüyordu ve gergindim. Dans dersi almayı uzun zaman olmuştu.

Leo dikiz aynasından bana endişeli bir bakış attı. "Bu kıyafet sana mı ait?"

Kaşlarımı çattım. Outfit'in dans stüdyosu olduğundan şüpheliydim. "Sanırım Outfit'in sahip olduğu tek dans stüdyosu *egzotik* danslar içindir."

Bir kakhaha patlattı ama hemen ayıldı. "Doğal olarak, ama burası Outfit'e ait değilse, kocanızın iznine ihtiyacınız var."

Dudağımı ısırđım. İzin istemem yeni bir şey değildi. Danilo beni çok yakından izliyordu ama Samuel sıcak ve soğuk arasında o kadar çabuk gidip geliyordu ki günlük hayatımın ne kadarına gerçekten dahil olmak istediğinden emin değildim.

"Haklısın," dedim sessizce.

Leo personel odasına döndü ve ben de özellikle sıcak bir yaz günü olduğu için h a v u z a girmeye karar verdim. Bikinimi ve bornozumu giydikten sonra dışarı çıktım. Adım sesleri duyuldu ve Leo terasta belirdi. Kaşlarımı kaldırdım.

"Samuel dışarı çıktığın anda yanında olmam gerektiğini açıkça belirtti."

Etrafıma bir göz attım. Elbette bahçede olmak bile birinin sizi vurma riski taşıyordu ama Leo'nun bir kurşunun bana isabet etmesini nasıl engelleyebileceğini göremiyordum. Hayatımı korku içinde yaşamaya hiç niyetim yoktu. *Yaşamak* için hayatta kalmıştım.

Havuzda doğru ilerlerken gülümseyerek, "O zaman belki gölgede bir yer iyi olur, takım elbiseni düşünürsek," dedim. Leo gölgeye geçmedi ya da oturmadı. Beni takip etti ama çok yakınımnda durmadı.

Frene bastım ve bornozumu belime dolanacak şekilde silkerek çıkardım.

Leo'nun gözleri üçgen bikini üstümü ve açıkta kalan göbeğimi gördü ve hemen bana sırtını döndü. Kahkahamı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Özür dilerim."

İçimi çektim. "Özür dileyecek bir şey yok. Mayo giyiyorum."

"İç çamaşırı gibi. Kocanızın onayı olmadan görmem gereken bir şey değil."

Başka bir şey söylemedim. Sözlerim Leo'yu ikna etmeyecekti. Samuel'in de dediğı gibi, onun sözü kanundu, sadece bizim evliliğimizde değil. Ayaklarımı beyaz taşın üzerine koydum ve tekerlekli sandalyeden dışarı ittim ama kendimi arkadaki tutamağa sabitledim. Leo döndü ve yanıma gelmek ister gibi bir hareket yaptı. Boştaki elimi kaldırdım, dondu kaldı ve tekrar başka tarafa baktı.

Merdivenlerden havuza inen korkulukları tuttum ve kendimi yavaşça suya bıraktım. Tamamen daldıktan sonra kendimi yüzmeye bıraktım. Bu hissi seviyordum.

Leo yan tarafa geçti ve bir şezlonga yerleşti. Etrafımızı kontrol etti, beni görmezden gelmeye çok niyetliydi.

Bir saatten fazla yüzdükten sonra acıktığımı hissettim. Güneşin gökyüzünde alçakta asılı kaldığı düşünülürse, akşam yemeği vakti yaklaşmış olmalıydı. Merdivene doğru yüzdüm ve yavaşça yükselmeye başladım, ellerim korkulukları tutmaktan beyaza dönmüştü. Son basamaktaydım, ayağımı taş döşemeye koymak üzereydim ama ne kadar kaygan olacağını hafife almıştım ve kendimi yakalamak için gerekli kas tonusuna sahip değildim. Tekrar suya düşmeden önce, kollar belimi sardı ve beni güvenli bir şekilde yere kaldırdı. "Teşekkür ederim," dedim telaşla. Leo'nun uyanık gözleri benimkilerle buluştu, sonra yanmış gibi belimi bıraktı. Onun yerine kolumu tuttu ama ayaklarımın üzerinde titriyordum, bu yüzden bir kolunu omuzlarıma dolamaktan başka çaresi yoktu.

"Dokunduğum için özür dilerim," dedi.

Adım sesleri duyuldu ve Samuel takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle terasta belirdi. Gözlerini Leo'ya dikti. "Ellerini yerleştirme şeklini yeniden değerlendirmeni tavsiye ederim."

Leo acı çekmiş görünüyordu. "Onu sabit tutmalıyım."

Samuel yanımıza geldi ve korumamın yerini aldı. Beni hemen kollarına aldı, bu kıyafetlerinin tamamen sıırsıklam olduğu anlamına geliyordu ama aldırıyor gibiydi. Leo'ya dikkatle baktı.

"Düştü," dedi Leo.

"Sen onu korudun. Sadece böyle anları benim açımdan hiç de hoş olmayan tepkilere yol açacak kazara uygunsuz dokunuşlar için kullanmadığından emin olmak istiyorum."

"Yapmayacağım."

Bir şey söylememek için kendimi zor tuttum ama Samuel'in gücünü askerinin önünde zayıflatırsam çok kızardı. "Şimdi ben devralıyorum."

Leo başıyla küçük bir selam verdikten sonra uzaklaştı.

Samuel'in bakışları sonunda üzerimde toplandı. "İyi misin?"

"Tökezledim ama düşmedim. Leo çarpmadan önce beni yakaladı. Ben iyiyim. O işini yaptı."

"Sizi rahatsız edecek şekilde davranmadı mı?"

"Hayır. Bana mümkün olduğunca az dokundu ama beni sabitlemek zorundaydı. Sadece bikinili olduğumu görünce yanıma bakmaktan kaçındı. Senin öfkeni riske atmamak için çok dikkatliydi."

Samuel'in ağzı seğirdi, belli ki adamları üzerindeki kontrolünden memnundu. Sonra bakışları hâlâ elinde tuttuğu bedenime kaydı. "Bu

Bakmamak onun için zor olmuş olmalı. Bu küçük şeyin içinde çok güzel görünüyorsun."

"Tüm önemli yerleri kapatıyor," diye itiraz ettim. Anna'nın ara sıra giydiği gibi bir tanga bikini bile değildi.

"Sadece benim görmeye hakkım olan yerleri kapatıyor."

Gözlerimi devirdim. Sonra gömleğinin transparan halini fark ettim. "Kıyafetlerini mahvettin."

"Seni kurulamalıyız." Beni havlu dolabına götürdü, bir koluyla sırtımdan sıkıca sararak yere bıraktı ve bir havlu aldı. Vücuduma sarmama yardım etti, sonra beni tekerlekli sandalyeme doğru götürdü ve yere bıraktı. Dün geceye göre daha iyi bir ruh hali içinde görünüyordu, buna sevindim. Karnım guruldadı. Utanç dolu bir kahkaha attım. "Yüzmek beni hep acıktırır."

"Seni mayoyla görmek beni de acıktırıyor."

Bu ima karşısında yutkundum. Samuel'in cinsel açıdan bu kadar açık olmasına hâlâ alışamamıştım. İlk seferimize kadar çok kısıtlı ve mesafeliydi.

"Önce yemeğimizi yiyelim. Açlıktan ölmeni istemem."

Beni yemek odasına götürdü, sonra kıyafetlerini değiştirmek için üst katta kayboldu. Kendisi için çok rahat bir tarzda geri döndü. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz keten bir gömlek ve kemersiz bej bir chino pantolon. Karşıma geçip oturdu. Her zaman masanın en ucuna otururduk, böylece birbirimizin yüzüne bakabilecek kadar yakın olurduk. Bu, uzun masanın üzerinden bağırarak zorunda kalmadan gerçek bir akşam yemeği sohbeti yapmamızı sağladı.

Aşçımız biz yerimizi alır almaz yemek servisine başlardı. Bu gece, yabani ot salatası ve kavrulmuş havuçla birlikte kuzu eti vardı. Sıcak bir gün için mükemmel bir yemek. Bizim için masaya bir şişe kırmızı şarap bıraktı. Samuel şişeyi aldı ve kaldırdı. "Bir bardak ister misin?"

Hemen başımı salladım. Her gün içemezdim. Samuel kendine cömert bir bardak doldurdu. Bir süre sessizce yedik, çünkü çok açtım ve ilk açlığımı gidermem gerekiyordu, kuzu etinin dilinizde erimesinden bahsetmiyorum bile. Sonunda Samuel sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana bakarken şarabından bir yudum aldı. "Leo bir dans stüdyosundan randevu aldığından bahsetti."

İçimde bir öfke patladı. Yani sadece telefonlarımı dinlemekle kalmıyor, aynı zamanda ben ona söyleyemeden Samuel'e rapor mu veriyordu?

"Onun görevi bana karşı, Emma. Ona kızmak için bir neden yok."

Çatal bıçağımı yere bıraktım. "Yani beni gözetlediğin için sana kızmamı öneriyorsun."

Telefonunu nasıl kontrol ettiğimi hatırlayınca yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı ama geri adım atmayacak kadar inatçı bir şekilde başımı dik tuttum. Samuel'in soğuk mavi gözleri, içlerinde en ufak bir pişmanlık titreşimi olmadan benimkileri tuttu. Bakışları amansız ve baskındı. Onu tutmak bir mücadeleydi. Sonunda, içmek için bardağımı elime alma bahanesiyle bakışlarımı kaçırdım. Samuel'i kandırdığımdan şüpheliydim.

Kafamı kaldırdığımda yüz ifadesi memnun olmuştu. "Neden o dans stüdyosuna gitmek istiyorsun?"

"Dans etmek için. Yeniden dans etmek istiyorum. Bu kadar basit."

Samuel başını eğdi, belli ki merak etmişti.

"Bütünleştirici dans konusunda uzmanlaşmış bir stüdyo."

"Outfit'e ait değil, koruma için de bize ödeme yapmıyorlar."

Öfkelendim. "Burası bir dans stüdyosu. Sizin korumanız altında çok fazla kişi olduğundan şüpheliyim."

"Direk dansını saymazsanız, hiç yok."

Öfkeyle başımı salladım. "Leo her yerde olduğu gibi orada da bana eşlik edebilir."

"Erkek partnerlerle dans edecek misin?"

"Duruma göre değişir. Belki. Ama tabii ki tekerlekli sandalyesi olmayan biriyle aynı hareketleri yapamam, yani her şey mümkün değil."

Samuel başını iki yana salladı. "Etrafının bizim dünyamızın bir parçası olmayan insanlarla çevrili olması fikri hoşuma gitmiyor. Ne bizim değerlerimizi paylaşıyorlar ne de onları çiğnemenin sonuçlarını biliyorlar."

"Leo orada olacak ve Dışarıdakilerin çoğu bile senin kim olduğunun farkında olacak."

"Ben net değeri milyonları bulan bir iş adamıyım." "Evet."

Buna kimse inanmaz."

Samuel omuz silkti. "Spor yapmanı ya da bizim dünyamızın dışında herhangi bir şey yapmanı istemiyorum."

"Ama-"

"Emma, ben kararımı verdim ve sen de itaat edeceksin."

Gözlerime öfke dolu yaşlar doldu. Bunu dört gözle bekliyordum ve o bunu benden alıyordu çünkü kontrolü tamamen elinde tutmak istiyordu. Masadan geriye doğru itildim. "Artık aç değilim. İzninizle." O bir şey söyleyemeden oradan ayrıldım. Böyle davranmamam gerekip gerekmediği umurumda değildi.

Evliliğimizin bu kadar kısa sürmesinde. Beni tamamen öfkелendirdi. Dünyamızda engelli bir kadın olarak hayatımda yeterince kısıtlama vardı. Neden bana daha fazlasını yüklemek zorundaydı?

Henüz çok geç olmamasına rağmen yatmak için hazırlandım, ama gün boyunca yeterince yorulmuştum. Samuel içeri girdiğinde kenarda tünedim. Bakışları üzerime yerleşti. Kızgın görünüyordu. Bana doğru yürüdü ve üzerimde yükseldi. Çenemi dışarı çıkardım ve ona baktım. Eğildi ve başımı kavradı, vücuduyla beni yatağa bastırırken dudakları dudaklarıma çarptı. Hareketleri karşısında tamamen afallamıştım ama dili ağzıma dalınca onu tekrar öptüm. Hafifçe geri çekildi, sarı kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "Öfkeden hoşlandığımı sanmıyorum."

Karşılığında bir şey söylememe fırsat vermeden beni tekrar öptü. Öpücüğü düşünme yeteneğimi elimden almıştı ama hâlâ incinmiş ve öfkeliydim. Her şeye katlanacağımı düşünmesini istemiyordum. Eli belimden aşağıya, geceliğimin altına kaydı. Avuçlarımı omuzlarına dayadım ve olabildiğince sert bir şekilde bastırdım ve dudaklarımı onunkilerden ayırdım. "Hayır, dur. Bunu istemiyorum."

Parmakları artık külotuma ulaşmıştı. Aç bakışları bana çarptı. "Vücudun farklı bir dil konuşuyor."

Ters ters baktım. "Sanırım o zaman benim hayır dememin onurlandırılmaya değer olup olmadığına ya da evliliğimizde her konuda senin iradenin egemen olup olmadığına sen karar vereceksin."

Samuel bana ters ters baktı. Elini külotumdan çekti ve ayağa kalktı. Ereksiyonu pantolonunu yırtmıştı. Bedenim hâlâ onun dokunuşunu arzuluyordu ama kendimi de mahrum bıraksam bile bir mesaj göndermek istiyordum. "Senin hayırın her zaman her şeyden üstündür." Topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasından çıktı, kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak kapattı.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Külotum tahrik edici bir şekilde üzerime yapışmıştı. Onları attıktan sonra tekrar yatağa döndüm. Yine de uyumak için çok az umudum vardı.

Samuel ne o gece ne de sonraki üç gece yatağa gelmedi. Akşam yemeğindeki konuşmalarımız kibar ama mesafeliydi. Onunla yeniden yakınlaşmak için yanıp tutuşuyordum. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı, belli ki ofisinde fazla uyumuyordu ve olması gerekenden daha fazla içtiğinden de korkuyordum. Başka bir büyük kavga olmadan içki alışkanlıklarını nasıl ele alacağımdan emin değildim.

Beşinci gece üst üste yatakta onu bekledim ve sonunda ilk hamleyi benim yapmam gerektiğine karar verdim. Samuel belli ki çok inatçıydı ve

Gururluydu ve belki de yalnız yaşamaktan memnundu, ama ben yapamadım.

Kendisine annelik yapılmasından hoşlanmıyordu ama belli ki kendi başının çaresine de bakmıyordu. Birkaç dakika daha düşündükten sonra aşağıya indim. Samuel'in ofisinden koridora ışık sızıyordu. Kapı ardına kadar açıktı. Belki bu bir işaretti? Belki de Samuel onu aramamı istiyordu?

Kapı aralığından içeri girdim ve Samuel'i şöminenin önündeki kanepede, elinde bir kadeh koyu alkolle gördüm. Şöminenin üzerinde iki fotoğraf bir hatıra gibi duruyordu: Biri onun, diğeri ikizinin. Ergenlik çağındaydılar ve birbirlerine oldukça benziyorlardı, gerçi ikizinin boyu ondan bir baş daha uzundu. Diğeri ise onu dört genç adamla birlikte gösteriyordu. Sadece Renato'yu tanıyabildim ama diğeri üçünün kim olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde.

Alevler yüzünde oynaşıyor ve belli ki onu ele geçirmiş olan karanlığı vurguluyordu. Onu şöminenin önünde kara kara düşünürken, geçmişin ve kendini suçladığı hataların daha da derinliklerine gömülürken görmekten nefret ediyordum. Ona yardım etmeme izin verir miydi? Onu teselli etmek istedim. Bugün bana açılacağına dair pek umudum yoktu. Bu zaman alacaktı ama belki kendisini daha iyi hissetmesini sağlamama izin verirdi. Geçmişten gelen gölgelerin sizi ne kadar sıkı tutabileceğini biliyordum ama kendimi onlardan -çoğunlukla- kurtarmıştım. Geçmiş hâlâ Samuel'i amansız pençesinde tutuyordu. Ona geleceğinin ben olduğumu göstermeliydim ve bu geleceği geçmişin karanlığını bastırarak şekilde şekillendirebilirdik.

CHAPTER SEVENTEEN

Samuel

Emma gölgelerle örtülü kapı aralığında belirmeden önce tekerlekli sandalyenin tekerleklerinin yumuşak gıcırtısını duydum. Zaten geceliğini giymişti. İnce

Baldırları ve zarif çıplak ayakları evdeki soğuğa rağmen dışarı çıkmıştı.

Bir dakika boyunca sessizce beni izlerken alt dudağını sıktı.

Bana doğru döndü. Beni ördüğüm duvarların arkasından çekip çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmesini diledim ama denemek istediğini görebiliyordum. Kendi endişelerinin üzerine bir de benim endişelerime ihtiyacı yoktu.

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Yatağa gitmelisin. Geç oldu."

Son birkaç gündür ondan kaçıyordum. Bunun bir kısmı ona direnmemi kolaylaştırmak içindi. Vücudum onun yakınlığını istiyordu. Diğer ise inatçı yapımdı. Emma'nın dans dersi almasını yasaklama kararından pişmanlık duyuyordum ama bunu itiraf etmek kolay değildi.

"Bana katılmaz mısın?" diye sordu o berrak, yumuşak sesiyle. "Son birkaç gecedir seni özledim."

Onun bu savunmasız itirafı beni şaşırttı. Beni kendinden uzaklaştırdıktan sonra, onun da biraz mesafeyi tercih edeceğini düşünmüştüm. Dokunuşum için can attığını biliyordum, o gün de öyleydi ama babam bizim gücümüze sahip erkeklerin bile geçmemesi gereken bazı çizgiler k o n u s u n d a çok netti.

"Uyuyamıyorum. İçkimi bitirir bitirmez işe döneceğim." Daha doğrusu içkilerimi. Böyle gecelerde viski asla yeterli olmazdı. Dante, Outfit'i Chicago'da daha fazla siyasi müdahaleye yönlendirirken, şehrimdeki genel hava her zamankinden daha fazla geleneklerimize bağlı kalmaktı. Gelenekçiler yeniden güçleniyor, Bratva'yı ve diğer düşmanlarımızı yerle bir edecek kanlı açıklamalar yapmak istiyorlardı. Babam ve benim Minneapolis'te bunu yapıp yapmayacağımıza ve muhtemelen sınırlı bir süre için daha fazla askerin ölümünü riske atıp atmayacağımıza karar vermemiz gerekiyordu. Danilo ve Cincinatti üzerindeki baskının, bölgelerinin Famiglia topraklarına sınır olduğu düşünülürken daha da yüksek olduğunu biliyordum. Bunun gibi geceler standart hale gelmişti. Daha sert bir çizgi daha fazla genci ölüme mi mahkûm edecekti? Bakışlarım Domenico, Arlo ve Enea'nın fotoğrafını buldu.

Emma bakışlarımı takip etti. "Sana yardım etmek istiyorum

Samuel." Tepki vermedim.

"Ben iyi bir dinleyiciyimdir."

"Konuşmak istemiyorum," diye kestirip attım.

Emma hemen yanımda durdu. "Lütfen sana yardım etmeme izin ver Samuel."

Bardağın etrafındaki parmaklarım sıkılaştı. "Bana yardım edemezsin, o yüzden denemeyi bırak." Sözlerim amaçladığımdan daha sertti.

Emma ses tonumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sadece başını salladı ama yine de gitmedi. "O zaman bırak seninle ben ilgileneyim."

Tekerlekli sandalyesinin frenlerini durdurup çıplak ayaklarını yere koyana kadar ne demek istediğinden emin değildim. Destek için dizlerimi kavrayarak öne doğru itti, sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü. Aniden doğruldum ve ellerinin fermuarıma uzanmasını engellemek için zayıf bileklerinden birini kavradım. "Ne yapıyorsun sen?" Homurdandım. Bunun hayalini kurmuştum ama ilk hamleyi Emma'nın yapmasını beklemiyordum.

"Seninle ilgileneceğim." Fermuarımı kavrarken parmakları hafifçe titriyordu. "Yoksa benim yapmamı istemiyor musun?" Son kısmı, aletime daha fazla kan gönderen alaycı bir gülümsemeyle söylendi.

"İstemiyorum," dedim ama bu doğru değildi. Emma'nın bana sakso çekmesi fikri defalarca aklımdan geçmişti.

Kaşlarını kaldırdı ve yalanı anladı. Emma beni diğerlerinden daha iyi okuyabiliyordu. Belki bu evlilikte iyi bir şeydi ama taşıdığım tüm yükü saklamamı da zorlaştırıyordu.

Alaycı bir gülümsemeyle başımı salladım, sonra içimi çektim. "Bunu istediğinden emin değildim. Emin misin?"

Gözlerini kıstı ve sözlerimin onu ne kadar kızdırdığını anlayabiliyordum ki bu beni şaşırttı. Düşündüğüm için minnettar olabileceğini düşünmüştüm. Bazı kadınların kafa vermekten hoşlanmadığını biliyordum ve Emma hâlâ çok deneyimsizdi.

"Neden olmayayım ki?"

"Ben sadece karıma iyi davranmak istiyorum."

"Eğer sana oral seks yapmak istersem ve bunu teklif edersem, bundan emin olabilirsin."

Koltuğa yaslandım.

Çevik parmakları fermuarımı hızla çekip indirdi ve sonra önümde diz çöktüğünü gördüğüm için zaten yarı dik olan sikimi serbest bıraktı. Parmaklarını tabanın etrafında kıvırdı, sertçe sıktı, böylece sikim seğirdi ve daha da fazla kanla doldu. Öne doğru eğildi, dudaklarını ayırdı ve sonra ucumu ağzına aldı. Beni saran sıcaklığını hissedince inledim. Gözleri kapalı bir şekilde ucumu emmek ve yalamak için zaman harcadı. Test ediyordu ve iyi iş çıkarıyordu. Sıcak ağzı ve alaycı dili gergin kaslarımı gevşetti ve düşüncelerimi örten karanlığın bir kısmını kovdu.

Kalçalarımı hafifçe sallamaya başladım, o da ipucumu aldı ve beni daha çok ağzına aldı. Bir eliyle taşaklarıma masaj yaparken bir yandan da beni ağzının derinliklerine doğru emmeye başladı. İnledim ve geriye yaslandım

arkalığa karşı. Beni gözlerimi kapatmaya çağıran yorgunluğa rağmen Emma'yı izlemeye devam ettim. Bazen gözlerini açıp dilinin şaftım boyunca iz sürmesini takip ediyordu. Bundan zevk aldığını söyleyebilirdim ve lanet olsun, bu ek bir tahrikti.

"Daha sert em," diye homurdandım, kendimi serbest bırakmaya yaklaştığımı hissettiğimde ve Emma tereddüt etmedi. Kısa süre sonra ellerim kolçağı sıkıca kavradı ve kalçalarım onun emmesiyle aynı ritimde yukarı doğru itildi.

"Geliyorum," diye uyardım taşaklarım sıkılaşımadan saniyeler önce. Emma'nın şaftımın etrafındaki tutuşu sıkılaştı ve beni ağzına derinlemesine aldı ve sonra orgazmım içime çarptı. Başım geriye düştü ve yukarı doğru pompalarken gözlerim kapandı, Emma'nın ağzına salınırken toplarım seğirdi.

Duyguların, Emma'nın ipeksi dilinin ve dudaklarının hissinin tadını çıkardım, onun sıcaklığı ve kalbimin şiddetli çarpması bana hala çok canlı olduğumu hatırlattı. Sikimin seğirmesi durdu ama Emma beni emmeye devam etti. Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Yavaşça beni bıraktı.

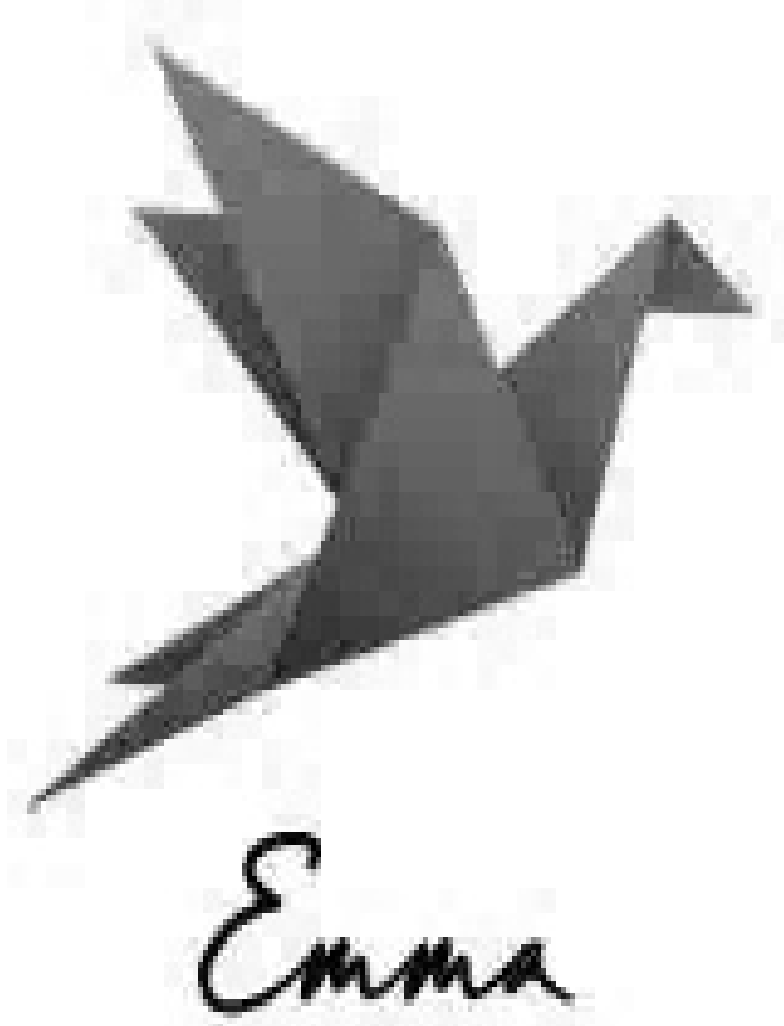
Gözlerimi açtığımda Emma hala yumuşamakta olan sikimi kavramıştı ve dudaklarını yaladı, sonra gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Kahverengi gözlerinde şehvet ve utanç birbirine karışmıştı, kanımı ateşe veren güçlü bir karışım. Dölümün bir kısmı çenesinden aşağı akmış ve güzel göğüslerinin vadisinin arasına kaymıştı.

Geri vermek istedim. Onun tadına bakmak istedim. Genelde oral yapan biri değildim. Ne fahişelere ne de tek gecelik ilişkilerime. Uzun zaman önce ilişkilerimde ara sıra vermiştim, ama şimdi Emma'yla, onu yemek, amını tatmak, horozum ve parmaklarımın yaptığı gibi dilimle ve ağzımla ona sahip olmak için çaresizdim.

Emma gözlerimi aradı. "Bu senin için iyi miydi?"

Boğuk bir kahkaha attım ve öne doğru eğildim, çenesini kavradım ve şişmiş dudaklarına bir öpücük kondurdum. "İyiden de öteydi, Emma. Tam da ihtiyacım olan şeydi, ama şimdi sana ihtiyacın olanı verme sırası bende."

Kızardı, gözlerinde arzu parladı. Evet, benim onun ağzına boşalmam kadar o da benim ağzımı amının üzerinde istiyordu. Pantolonumun aşağı kaymasına izin vererek ayağa kalktım. Emma yarı kalkık sikime baktı ve dudağını ısırды, sonra bakışlarını bana çevirdi. Bacaklarının arasına gömülmek için sabırsızlanıyordum.

Samuel beni kaldırdı ve koltuğuna oturttu. Hareketleri beni tamamen şaşırtmıştı. Bakışlarını benimkilerden ayırmadan ellerini

Geceliğimi ve külotumun kemerini kavradı. Yavaşça aşağı doğru çekti. Kumaş ısınmış etime yapıştığı yerden kurtulduğunda bir nefesi bastırdım.

Samuel sırlıslık olmuştuk külotumu geri aldığımda yanaklarım kızardı. Gözleri onların halini aldı ve bacaklarımın arasındaki vuruşu artıran vahşi bir şehvetle doldu. "Beni emmekten zevk almana sevindim."

Söylemişim ama bunu duymak hâlâ yanaklarımı ısıtıyordu. Seksten, özellikle de oral seksten zevk almak bizim dünyamızın kadın programlamasının bir parçası değildi. "Yaptım," diye itiraf ettim, dürüst olmak istiyordum. "Ve bunu tekrar yapmak istiyorum."

Yüzünde hayalet gibi bir sırıtma belirdi. "Yapacaksın, Emma."

Alçak hırıltısı, dokunuşuna işkence edercesine acımama neden oldu.

Sanki artan ihtiyacımı hissetmiş gibi bacaklarımı ayırdı ve kolçakların üzerinden sarkıttı. Geceliğimin eteğini kavradı ve damlayan merkezimi ortaya çıkardı. Yeni bir utanç dalgası üzerime çöktü ama bakışlarımı indirmedim. Gözlerini kaçırarak insanlardan nefret etmeye başlamışım ve bunu kocamla yapmak istemiyordum.

Samuel utanmam için bana fazla zaman vermedi. Başka bir şey söylemeden öne doğru eğildi, başını sıcak etimin üzerine eğdi ve dilini açıklığımdan klitorisime doğru sürükledi.

Kalçalarım seğirdi ve ellerim kolçağı kavramak için dışarı fırladı. Samuel dış uyluklarımı sertçe kavradı ve ağzını amıma bastırıp dilini içime daldırmadan önce kıkırmı kenara yaklaştırdı. "Samuel," diye haykırdım. Uyarılmışlık durumum nedeniyle hâlâ biraz tereddütlüydim ve Samuel için nasıl bir tadı olduğunu merak ediyordum. Kısa bir süreliğine bıraktı, gözleri benimkileri yakaladı.

"Güven bana Emma, bununla ilgili her şeyi seviyorum. Lezzetli tadın." Dilini yavaşça açıklığımdan üzerinde gezdirdi. "Ağzından çıkan sesler. Sikişimi emerken ne kadar zevk aldığının kanıtını görmek ve seni yememden ne kadar hoşlandığını tatmak. Ve şimdi rahatla ve bırak o amcığını hak ettiği gibi yalayayım. Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Sözleri karşısında şaşkına dönmüştüm. Samuel şimdiye kadar kontrollü ve sessiz, düşünceli bir tipti, yatakta bile. Onun bu yeni yönü çok hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Samuel başını eğdi ve dili tekrar kıvrımlarımın arasına daldı, ileri geri kayarak hassas tenimde gezindi. Ona karşı rahatladım.

arkalığa yaslandım ve Samuel'in benim ona baktığım gibi bana bakmasını izledim. Ağzını amıma bastırmasını, dilinin düğmemi dürtmesini ve memnun sırtışını izlerken, uyarılmamın hızla arttığını hissettim. Bir anlık tereddüitten sonra parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Dilinin ucu klitorisimin etrafında dolanırken gözleri kısa bir süreliğine yukarı kaydı ve benimkilerle buluştu. Benimle alay ederken mırıldandı ve sırttı. Bu manzara çok fazlaydı ve bu zevkin bu kadar çabuk bitmesini istemediğim için karşı koysam bile vücudum kasılmaya başladı. Samuel'in sırtışı genişledi. Diliyle ve üst dudağıyla klitorisimi avuçladı ve beni uçurumun kenarına gönderdi. Popom koltuktan kalktı, amımı Samuel'in ağzına doğru daha sert itti, Samuel de daveti kabul edip daha sert emdi.

Haykırdım, saçlarına dikkatli dokunuşum Samuel'in klitorisimi bir kez daha emerek ödüllendirdiği umutsuz bir çekişe dönüştü. Başımı koltuk başlığına yasladım. Samuel kaşlarını kaldırdı. "Neden hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun?"

Yarı mahcup bir şekilde güldüm. "Senin yüzünden değil. Bu harikaydı." Yüzüm daha da kızardı. "Sadece bu kadar çabuk bitmesini istemedim."

Samuel iki parmağını yarığım boyunca gezdirerek sularımı topladı. "Bunun bittiğini kim söyledi?" Yavaşça içime doğru itti, duvarlarım parmaklarının etrafında kenetlenirken dudaklarımın açılmasına neden oldu. Onları içimde derinlere doğru kıvırdı, vücudum yeniden canlanırken beni biraz yukarı kaldırdı. "Değil mi?" Sesim titreyerek alaycı bir gülümsemeyle sordum.

"Hayır," dedi Samuel o kadar derin ve karanlık bir sesle ki, en şehvetli fantezilerimden fırlamış gibiydi. Parmaklarını yavaşça pompaladı. Şehvetimle parlıyorlardı. Gözleri üzerimde, öne doğru eğildi ve dilini kıvrımlarım boyunca sürükleyerek parmaklarının büyümlü işine katıldı. Parmaklarının derin darbeleri ve dilinin nazik okşayışları içimde şehvet parıltıları yaratıyordu. Klitorisimden uzak duruyordu. Dokunduğu anda parçalanacağımı biliyordum. Belki o da biliyordu çünkü gözleri beni yoğunluğuyla sabitlerken parmakları ve diliyle açıklığımı memnun etmeye devam etti. Dili nihayet zonklayan klitorisime değdiğinde bir kez daha patladım. Serbest bırakılmam kış yanaklarımdan aşağı damladı ve Samuel onu diliyle kovaladı, bu da beni daha da titretti.

"Yatak?" diye sordu. Sadece başımı salladım. Yaptığımız şeyi yapmaya devam ettiğimiz sürece Samuel'in beni nereye götürdüğü umurumda değildi. Beni kucağına aldı ve lobiye taşıdı. Kollarında benle asansöre doğru ilerlerken dudakları tekrar dudaklarıma değdi. Yukarı düğmesine basmak için beni kısa süreliğine yere bıraktı ama dudaklarıma saldırmaktan asla vazgeçmedi.

Birden Samuel beni kaldırdı, bacaklarımı kalçalarına doladı ve beni daha da sert öptü. "Kahretsin, sabırsızlanıyorum." Sırtımı asansörün duvarına dayadığımda Samuel beni sikine dayadı. İstilanın şokundan, içime bu kadar derine gömülmesinin verdiği dolgunluktan nefesim kesildi. Ağırlığım onu daha da derinlerime itiyor, kendimi tamamen dolu hissetmemi sağlıyordu. Kalçaları bir başka sert hamle için yukarı doğru fırlarken dili benimkine hükmediyordu. Omuzlarına yapıştım, başımın arkası sert yüzeye çarpıyordu. Asansör üst kata çıktı ama dışarı adım atmadık.

Her sert itiş beni canlı hissettirdi ve vücudumu başımı döndüren bir zevk dalgasıyla doldurdu.

Samuel başımın arkasını kavradı, öpüşmemizi daha da derinleştirdi ve aynı zamanda, pek umursamasam bile, beni tekrar duvara çarpmaktan korudu.

Kısa bir süreliğine uzaklaştı. "Çok mu sert?"

Tırnaklarımı omuzlarının daha da derinlerine gömdüm. Yapabilseydim, onu yerinde tutmak için topuklarımı sert kık yanaklarına bastırırdım. "Hayır, durma."

"Seni sikmekten vazgeçmeyeceğim Emma, ama çok mu zor?" Son kelimeyi, pelvisinin klitorisime lezzetli bir şekilde tokat atmasını sağlayan başka, daha sert bir itme ile vurguladı.

"Hayır. Boşalmam
gerek." "Boşalacaksın."

Samuel şiddetli bir tutkuyla içime girerken bedenlerimiz birbirine dolanmış, tek vücut olmuş gibiydik. Yüzümü boğazına bastırdım, hâlâ ikinci orgazmımın etkisindeydim ama bir başkası için sabırsızlanıyordum.

Samuel'in hamlesi o kadar sertleşti ki amım bu vahşi istiladan dolayı zonkluyordu ama çok yaklaşmıştım.

Samuel sikini **d a h a** da içime sokarken dudaklarını kulağıma bastırdı ve yıldızları görmemi sağladı. "Ağzımda hâlâ senin tatlı amının tadı var. Artık seni her gün yalamak istiyorum, Emma."

Samuel'in seksi ses tonunu duymak salıverilmemi sağladı. Amımın duvarları Samuel'in sikine kenetlendi ve birkaç sert itişten sonra içime boşaldı. Ben hala ona doğru bastırırken doğruldu ve asansörden dışarı çıktı.

Birlikte duş aldıktan sonra Samuel ve ben kendimizi yatakta bulduk. Ona sarılmıştım, yüzümü göğsüne bastırılmıştım. Bu şekilde yakın olmak

çok doğaldı, ama bedenlerimiz arasında bir bağlantıdan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

CHAPTER EIGHTEEN

Samuel

Nefesimi tutmaya çalışırken kalbim göğsüme çarpıyordu. Emma ile yaptığımız seks her seferinde daha da güzelleşiyordu. Şimdiden söyleyebilirim. O

öğrenmeye hevesliydi ve ben de ona öğretmeye hazırdım. Küçük sürpriz baştan çıkarmasıyla beni karanlık bir andan çekip çıkarmıştı. Eğer Emma ortaya çıkıp beni emmeseydi muhtemelen şimdiye kadar sarhoş olmuş olurum.

Emma göğsümü okşayarak yatağın içinde rahatlamamı sağladı. Gözlerini yukarı kaldırdı ve konuşmak istediğini anladım.

"O fotoğraflara bakmak istemene neden olacak bir şey mi oldu? Yoksa hâlâ annenin restorandaki patlaması yüzünden mi?"

"Daha önce de birçok kez oldu. Onunla karşılaşmamaya çalışıyorum ama bazen bu çok zor oluyor. Babam ve ben daha fazla genç adamın ölümü anlamına gelebilecek bazı kararlar vermek zorundayız. Eğer daha sert bir tutum sergilemeye karar verirsek onlar da arkadaşım Domenico gibi zalimce ölebilirler."

Domenico'dan, ailesinden ya da ölen arkadaşlarımdan bahsettiğimde her zaman olduğu gibi suçluluk duygusu midemi sıkıştırdı.

Emma düşünceli bir ifadeyle başını eğdi. "Arkadaşlarının ölümünden dolayı neden kendini suçlu hissediyorsun?"

Hikâyenin ne kadarını bildiğinden emin değildim. Olanlar hakkında pek fazla insanla konuşmamıştım. Renato'ya ihtiyacım olduğu için, Dante'ye mecbur olduğum için, babama da istediğim için anlatmıştım. Ama o günün tüm büyüklüğü, özellikle de Domenico'nun ölümü kalbimin en derin köşelerinde kilitliydi.

"Çok açık değil mi?"

"Belki, ama bunu senden duymak istiyorum."

"En iyi arkadaşlarım benim yüzümden öldü. Onları ölüme ben sürükledim. Planım baktandı. Falcone malikânesine saldırıp canlı çıkamayacağımı bilmeliydim. Sadece bir avuç insanla olmaz. Bir orduya ihtiyacım olacaktı ve o zaman bile birçok insan ölecekti ama benim tek bir düşüncem vardı: kız kardeşimi kurtarmak. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Arkadaşlarımın hayatını riske atmayı kabul ettim."

"İkizinizi kurtarmak istediniz, bu anlaşılabilir bir şey ve arkadaşlarınızdan yardım istediniz, bu da anlaşılabilir bir şey. Onlardan istememiş olsaydın bile sana katılmak için ısrar edeceklerini düşünmüyor musun? Ne de olsa onlar senin en iyi arkadaşlarındı."

"Muhtemelen," diye itiraf ettim. "Ama onlara sordum ve başka seçenek bırakmadım."

"Hayır diyebilirlerdi Samuel. Kaptanlarına karşı gelmek istemediklerini söyleyebilirlerdi. Böylece senin isteğini reddederek itibarlarını da kaybetmemiş olurlardı."

"Hiçbiri hayır demezdi."

"İçlerinden biri sizden kız kardeşini düşman topraklarından kurtarmanızı isteseydi hayır der miydiniz?"

"Tabii ki hayır," dedim. Eğer Renato benden değer verdiği birini kurtarmamı isteseydi, tereddüt etmezdim. Ve o zaman da tereddüt etmezdim.

"Neye bulaştıklarını biliyorlardı. Onlar yetişkindi ve adam olmuşlardı. Falcone malikânesine saldırmanın ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Falcone'lara saldırmanın ne anlama geldiğini ben bile biliyorum. Ama onlar sizin için riske girmeyi seçtiler."

Kalbim ağırlaşmıştı. Hâlâ o suçluluk duygusunu içimde taşıyordum. "Ve öldüler."

Elini sıktım. "Evet. Bu da göz önünde bulundurdukları bir sonuçtu."

Başımı salladım. Emma'nın saçlarını okşayarak sırtından uzaklaştırdım ve sırtındaki birkaç yara izini takip ettim. "Kendimi affetmem için önce onların beni affetmesi gerekiyor ama bunu yapamıyorum. Ulaştığım her dönüm noktasında, onların asla yaşayamayacakları dönüm noktalarının farkına varıyorum."

"Seni eninde sonunda affedeceklerdi."

"Peki ya sen? Kazadan sorumlu olan adamı affeder miydin?"

Emma'nın kaşları çatıldı ama sonunda başını salladı. "Onu affettim."

Nasıl bu kadar bağışlayıcı olabildiğini anlayamıyordum. Belki de Yaratılmış Adam olmanın getirdiği bir şeydi bu ama Emma'nın hikâyesini dinlediğimde affetmek aklımın ucundan bile geçmemişti.

"En büyük bedeli ödediği için mi?"

"Ailem onu öldürmemiş olsaydı bile, sonunda onu affederdim. Yaptığı şey yanlıştı ama beni incitmek istememişti. Olanların hiçbirisi onun niyeti değildi. Olan oldu. Ölmesini istemedim ama kimse bana sormadı. Komadan uyandığımda çoktan ölmüştü. Ben onu affedemeden Danilo onu öldürdü."

Danilo'nun tek yaptığıının onu öldürmek olduğundan şüpheliydim. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen daha önce de ona acı çektirmişti. Biri Sofia'yı ya da Fina'yı böyle incitmiş olsaydı ben de aynısını yapardım. Kahretsin, Remo'nun canını böyle yakıp sonra da onu öldürmekten başka bir şey istemiyordum.

"İçki içip araba kullandığı için çok şey kaybettin," dedim sadece. Bugün nasıl içip araba kullandığımı ve hatta aynı şeyi Emma benimle arabadayken nasıl yaptığımı hatırlayınca, Emma'nın nasıl hissettiğini merak ettim. Kendimi sarhoş hissetmemiş olsam da, kaza yapma olasılığımın daha yüksek olduğunu biliyordum.

"Bir şey kaybettim, evet, ama hayatım bu yüzden daha az değil. Farklı bir şey. Cezalandırılmasını isterdim ama af dileseydi onu affederdim." Durakladı. "Ama bu yine de sizin durumunuzdan farklı. Başka seçeneğim yoktu. Sarhoş olduğunu bile bilmiyordum. Ama arkadaşların riskleri bilerek göreve gittiler."

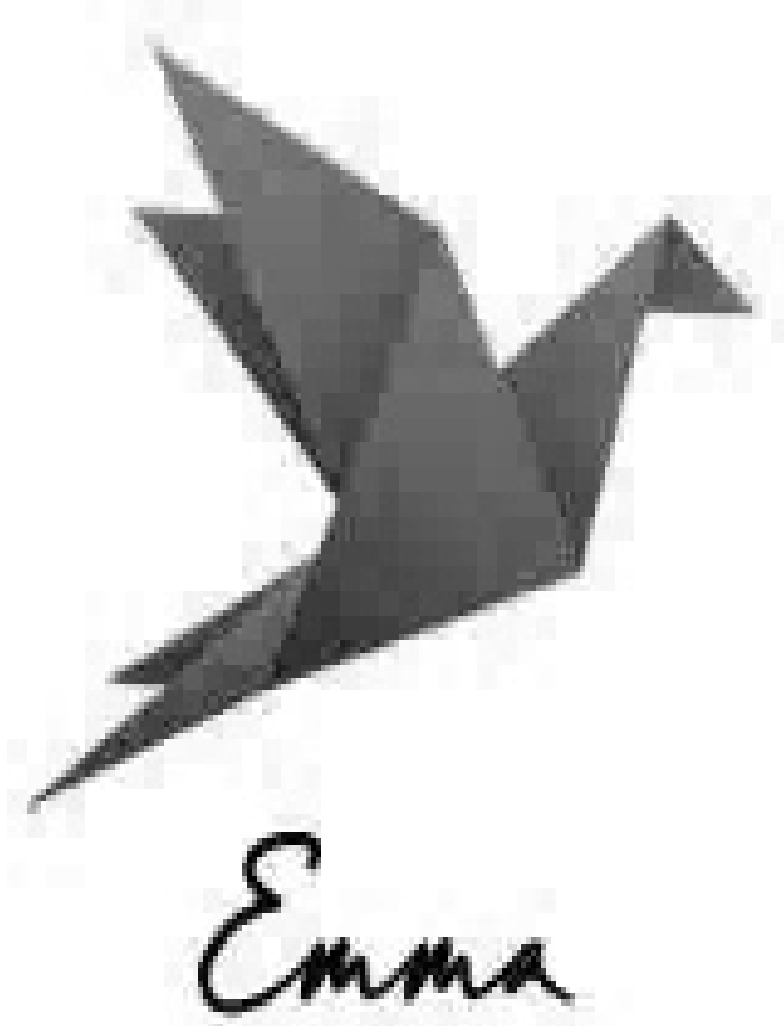
Emma'nın haklı olduğunu biliyordum. Bazen kendimle barışmaya çok yaklaşıyordum. Emma kendini yukarı itti ve beni hafifçe öptü. "Kendini affetmelisin."

"Bunu düşüneceğim," dedim alaycı bir tavırla.

"Belki mezarlarına birlikte gidebiliriz? Suçluluğunun ve kederinin yükünü paylaşırsan belki bırakman daha kolay olur."

İlk içgüdüm hayır demekti. Mezarlarının başında yalnız olmayı tercih ederdim. Ara sıra orada bulunmasına tahammül edebildiğim tek kişi Renato'ydu. Ama bir gün Emma'nın sakinleştirici varlığının yanımda olması fikri hoşuma gitmişti. Belki henüz değil. Henüz o noktaya gelmemiştik ama buna izin verebileceğini hayal edebileceğim bir insandı. "Bunu düşüneceğim."

Emma bana daha da sokuldu ve ben onun memnuniyetini hissedebiliyordum. İblislerimi yenmeme yardım etmek istiyordu ve sonunda denemesine izin verdiğim için mutluydu.

Samuel'in kollarında uykuya daldım ve sabaha kadar uyanmadım. Uyandığımda Samuel hala yatakta benimle birlikteydi. Gülümsedim ve ona doğru yuvarlandım. Ben

İnisiyatif almasaydım Samuel'in geceyi ofisinde sarhoş olarak geçireceğinden oldukça emindim. Tüm cesaretimi toplamıştım ama sonuçtan memnundum. Sadece seks harika değildi, Samuel de sonunda bana açılmıştı.

On beş dakika sonra Samuel düşün altındaydı ve ben de mesajlarımı kontrol ettim. Ines dün gece geç saatlerde yazmış ve rahibin beni bugünkü toplantıların yapıldığı toplum merkezine davet ettiğini bildirmişti. Engelleriyle mücadele eden Made Men'e nihayet yardım edebilme ihtimali beni heyecanlandırıyordu. Bu tür adamların yardımı kabul etmeleri nadir görülen bir durumdu.

Yataktan kalktım ve bir anlık tereddüitten sonra banyoya girdim. Samuel kapıyı aralık bırakmıştı, bu yüzden o duş alırken benim banyoda olmamı sorun etmediğini düşündüm. Gözlerim Samuel'in vücudundaki duş jelini duruladığı duşa takıldı. Yarı kalkık sikini ve karın kaslarını yıkarken gözleri benimkilerle buluştu. Yutkunarak lavaboya gittim ve dişlerimi fırçaladım. Saat onda halk merkezinde olmam gerekiyordu. Samuel'le seks yaparak dikkatimi dağıtırsam bu gerçekleşmeyecekti.

Samuel dışarı çıktı ve beline bir havlu sardı.

"Engelli Made Men'e nasıl yardım edebileceğimi konuşmak için bugün rahibimizle buluşacağım."

Samuel başıyla onayladı ama göğsünden aşağı süzülen su damlacıkları dikkatimi dağıttı. "Leo seni oraya götürecek. Bir Mercedes Vito aldım ve tekerlekli sandalyenizle arkadan girebilmeniz için modifiye ettirdim. Bu şekilde, arabaya binmen için ona güvenmek zorunda kalmayacaksınız."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Sen mi yaptın?"

Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi başını salladı. "Bağımsızlığını seviyorsun ve bu senin için arabayla seyahat etmeyi çok daha rahat hale getirecek."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, ona doğru döndüm ve tezgahın üzerindeki eline dokundum.

Bana küçük bir gülümseme verdi.

"Leo'ya gelince... Toplantılardaki varlığının her zaman yardımcı olacağından emin değilim. Bazı Yapma Adamlar o etraftayken mücadelelerini paylaşmak konusunda kendilerini rahat hissetmeyeceklerdir. Sert bir tavır takınacaklardır."

Samuel başını salladı, yüz ifadesi kararlıydı. "Onu her zaman yanında istiyorum Emma. Korunduğunu bilmem gerek."

İsteksizce başımı salladım. Samuel saatine baktı. "Gitmem gerekiyor. Kaptanlarımızla bir toplantımız var."

Çıkmadan önce dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Giyindim, sonra Leo'nun beni şehirdeki Outfit'in ana Katolik kilisesinin yanındaki küçük, düz çatılı bir bina olan toplum merkezine götürmesine izin verdim.

Rahip Agnellus binanın önünde bekliyordu, cüppesinden kolayca tanınabiliyordu. Keldi ama şüphelendiğim kadar yaşlı değildi, belki otuzlu yaşlarının sonundaydı. Made Men'in itiraflarıyla nasıl yaşadığını merak ettim. Leo bagajı benim için açtı, böylece geri kayabildim.

Rahip Agnellus beni yarı yolda karşıladı ve elimi sıktı. "Bayan Mione, Geno ve ben projemize gösterdiğiniz ilgiden dolayı çok onur duyduk."

"Bir engelden etkilenen Made Men ve ailelerine zihinsel destek sunmanın çok önemli olduğunu düşünüyorum."

Rahip beni rampadan toplum merkezine götürürken Leo bizi takip etti. Merkezde büyük yuvarlak bir masa ve etrafında bir düzine sandalye vardı. Bir duvara bir televizyon ekranı monte edilmişti ve önünde iki geniş kanepe vardı. Ekranda at yarışları ve bahis oranlarıyla birlikte bir boks maçı gösteriliyordu ama ses kapalıydı. Bilardo masası ve dart da ek eğlence unsurlarıydı.

"Bahisler Geno'nun ve benim günahım," dedi Rahip Agnellus mahcup bir kahkahayla.

"Geno'nun tek günahı bahisler değil," dedi Leo sert bir kahkahayla atarak. Ona bir bakış attım ama ayrıntıya girmedim.

"Ben yaratılmış bir adamım Leo. Günahlarım çok çeşitli," dedi derin bir erkek sesi, döndüğümde arkasında gördüğüm mikrodalga fırın ve kahve makinesine bakarak mutfak olduğunu tahmin ettiğim bir yerin kapısından. Uzun boylu ve iri yarı bir adamdı, muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Kısa sakalı ve dağınık kahverengi saçlarıyla biraz kaba görünüyordu.

Bir elinde termos, diğer elinde kulplarından sarkan dört fincanla bize doğru geldi. Yürüyüşü sanki bir bacağı diğerinden daha kısaymış gibi biraz dengesizdi. Selamlamak için başını eğmeden önce her şeyi masaya bıraktı. "Bayan Mione. Hakkınızda çok şey duyduk."

Leo ona sert bir bakış attıktan sonra masada bir sandalye çekip oturdu. Belli ki bizi yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Bu konuyu diğer iki adamın önünde tartışmak istemedim. Daha sonra, ondan biraz mesafe koymasını isteyecek zamanım olacaktı.

"Ben Emma," dedim Geno'ya küçük bir gülümsemeyle. "Aynı şey sizin için de geçerli, Rahip Agnellus. Ve duyduğunuz her şeyin olumlu olduğunu varsayıyorum." Durumun böyle olmadığını bildiğimi açıkça gösteren bir yüz ifadesi takındım.

Geno masaya yaklaşabilmem için sandalyelerden birini kaldırdı ve ben de yaklaştım. "Dünyamızın bizi nasıl gördüğünü sana anlatmama gerek yok."

Geno soluma doğru eğildi ama aramızda bir sandalye vardı. Rahip Agnellus karşıımızdaki koltuğa oturdu.

Geno'nun engelinin tam olarak ne olduğunu merak ettim, çünkü hemen belli olmuyordu.

Geno kot pantolonunun bacağına yukarı çekti ve uyluğuna kadar uzanan protezi ortaya çıktı. Diz protezi başımızın üzerindeki halojen ışıklarda parlıyordu ama geri kalanı siyahtı. "Beş yıl önce Camorra gece kulüplerimizden birini havaya uçurduktan sonra enkaz altında kaldım. Bir bacağıma ve sol kulağımı kaybettim."

"Ve sen de diğer engellilere yardım etmeye mi karar verdin?"

diye sordum. Geno soru soran bir ifadeyle bir fincan kaldırdı.

"Evet, lütfen."

Dumanı tüten sıcak sade kahveyi bardağıma doldurdu, sonra bana uzattı. "Neredeyse iki yıldır. İlk üç yıl boyunca Rahip Agnellus bana yardım etti."

"O hâlâ bir Yapma Adam. Bir yıldır işine geri döndü."

Geno gözlerini Leo'ya dikti. "On sekiz aydır. Ama ondan önce de Yaratılmış Adam'dım. Yardım ettiğimiz tüm adamlar, aktif olmasalar bile hâlâ Made Man'dir. Outfit'ten ayrılmanın tek yolu ölüm ya da ihanettir."

Leo omuz silkti. "Elbette."

İkisinin arasına baktım, belli bir hoşnutsuzluk sezdim.

"Outfit için ne yapıyorsun?"

Geno bana dikkatle baktı. "Kocanızın ve kayınpederinizin infazcılarından biriyim."

"Ah," dedim, engelli diğer Yapma Adamlara yardım ederek nezaket göstermesine ama aynı zamanda insanlara işkence etmesine şaşırarak.

"Günahlarının kefareti ödüyorsun," dedi rahip.

Geno'nun yüzü şüpheyle doldu ama bunu dile getirmedi.

"Genelde nasıl yardım ediyorsunuz? Ve ben ne yapabilirim?"

"Haftada iki kez açık toplantı yapıyoruz. Kendini dışarı çıkacak kadar iyi hissetmeyenler için ev ziyaretleri de yapıyoruz," dedi Rahip Agnellus.

"Toplantılara kaç kişi geliyor?"

Geno kahvesinden bir yudum aldı ve omuz silkti. "Sonuç değişir. Bazen sadece bir avuç oluyoruz. Bazen neredeyse iki düzine."

"Eğer diğerleri için bir sakıncası yoksa bir gün ben de bir toplantıya katılmak isterim."

"Aslında," Rahip Agnellus Geno ile bakışırken yakalanmış gibi görünüyordu.

"On beş dakika içinde bir toplantımız var. Sizin varlığınızla birçok kişinin ilgisini çekmeyi umuyoruz."

Leo ters ters baktı. "Beni önceden haberdar etmeliydiniz. Daha fazla insan, daha fazla korumaya ihtiyacımız olduğu anlamına gelir."

Geno giydiği deri ceketini geri çekerek iki glock'u ortaya çıkardı. "Ben de onu koruyabilirim ama sizi temin ederim ki bugün buraya gelen adamların yeterince sorunu var. Samuel'in elinde vahşice ölme ihtimaline ihtiyaçları yok."

"Belki de sefaletlerini sona erdirmek için kafalarına bir kurşun yemeyi umuyorlardır. İntihar hâlâ günahdır," diye homurdandı Leo.

Elimi masaya vurarak kendimi ve yanımdaki adamları şaşırttım. Patlamamın şokuyla gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ama Leo'ya diktim gözlerimi. "Endişenizi takdir ediyorum ama bu söylediğiniz çok acımasızca bir şeydi. Sizi temin ederim ki benim hayatım sefil değil, onlarınki de öyle."

"Üzgünüm ama sizin durumunuz çok farklı. Birçok Made Men aktif olmadıklarında kendilerini erkek olarak görmezler," dedi Leo özür dilemek için başını eğerek.

Geno karanlık bir bakışla sandalyesinde arkasına yaslandı. "O haklı. Ağır engelli Made Men'ler için intihar oranı yüksek. Hiçbir şey yarım bir adam ya da bir yük olarak görülmekten daha kötü olamaz."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, tartışmaya çalışıyordum ama onun sadece gerçekleri söylediğini biliyordum. "Umarım bazı erkeklerin kendilerini nasıl gördüklerini değiştirebilirim."

"Ben de öyle," dedi Geno dürüstçe. Ön kapıya doğru başını salladı. "İşte onlardan biri geliyor."

Leo ayağa kalktı ve Geno'nun alaycı bir homurtu çıkarmasına neden oldu.

Uzun boylu, genç bir oğlan kırk yaşlarında kaslı bir adamla birlikte merkeze girdi. Baba-oğul gibi görünüyorlardı. İlk içgüdüm yaşlı a d a m a bakmaktı ama tavırları sanki bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyormuş gibi kendinden çok emindi. Bakışlarım uzun boylu, koyu sarışın oğlana takıldı.

Babası çocuğun omzunu sertçe dürttü, böylece çocuk ona baktı, sonra çok yavaş ve net bir şekilde konuştu. "Seni almak için zamanım olmayacak. Bir taksi tut." Çocuk başıyla kısa bir selam verdikten sonra gözleri bize kaydı.

"Fiorentino, on beş yaşında. Doğuştan sağır. Babası Yüzbaşı."

Çocuğun işitme güçlüğü ç e k t i ğ i n i anlamıştım ama babasının neden onunla birlikte işaretleşmediğini merak ettim. Babası bir işaret verdikten sonra ikisi de bana doğru yürüdü.

Leo'ya doğru başını salladı.

"Bayan Mione," dedi babası başıyla küçük bir selam vererek. "Sizinle tanışmak bir zevk." Oğluna doğru başını salladı. "Bu benim oğlum, Fiorentino. Duyamıyor."

İkisine de gülümsedim, sonra çocuğa işaret etmeye başladım. Gözleri hevesle ellerimi takip etti. İşaret dilini nasıl okuyacağını kesinlikle biliyordu. Ama cevap vermedi, sadece babasına baktı. "İşaret etmesinden hoşlanmıyorum. Onu bir embesil gibi gösteriyor."

"Bu oğluna taktığın çok kaba bir isim. Bu sadece bir iletişim şekli."

Bana katılmadığını belli eden sıkı bir gülümseme verdi.

"İmza atamıyor musun?" Bir anlık gergin bir sessizlikten sonra sordum.

"Hayır," diye kestirip attı. Saatine baktı. "Gitmem gerekiyor." Bakışlarını oğlunun üzerine dikti. "Yaratılmış bir adammışsın gibi davran. Beni utandırma."

Çocuk tekrar başını salladı. Babası dışarı çıkana kadar rahatlamadı.

"Sen henüz Yaratılmış Adam olmadın mı?" Geno'nun ve rahibin yararlanması için imzalayıp söyledim.

Çocuk Geno'ya baktı, o da başını salladı.

"Babam adam olmamı istemiyor çünkü davaya bir faydam dokunmuyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu korkunç bir şey."

"Fiorentino'nun beş küçük kız kardeşi var ve annesi altıncısına hamile," dedi Geno.

"Kaptan olabilecek bir varis üretmek için mi?"

Fiorentino başını salladı, ifadesi kapalıydı. Ona yardım edebileceğim umuduyla bana baktı. Ama ne yapabilirdim ki? Şimdiye kadar, hepsi de Fiorentino'dan daha yaşlı, bazıları büyükbabam olacak kadar yaşlı adamlar içeri doluşmaya başlamıştı. Hepsile selamlaştım ve sonunda masanın etrafındaki sandalyelere yerleştiler ya da televizyonun önüne oturdular. Beş adam tekerlekli sandalye kullanıyordu. Diğerleri görme yetilerini, kollarını ya da ellerini, ayaklarını ya da bacaklarını kaybetmişlerdi ve bir tanesi de kafatası boyunca uzanan yara izine bakılırsa başından ciddi bir şekilde yaralanmıştı.

Konuşmaya açık görünen birkaç kişiyle konuştum ve sonunda Geno ile konuşan Fiorentino'nun yanında durdum. İmza atmıyorlardı ve çocuğun işitme cihazı taktığını fark ettim. Yanlarında durduğumda sessizleştiler. "İmzalayalım mı, yoksa böyle devam etmek ister misiniz?"

Geno mahcup bir gülümsemeyle, "İmza atmakta pek iyi değilim," dedi.

"Pekâlâ. İmzalayıp konuşayım mı?" Fiorentino'ya sordum.

Başını salladı. "Sadece konuş. Çok sessiz konuşmazsan seni duyabilirim."

"Neden daha önce işitme cihazı takmadın? Taksaydın babanın dudaklarını okumak zorunda kalmazdın."

"Babam bunu bir zayıflık işareti olarak görüyor. Toplum içinde takmamı istemiyor. Sessiz ve görünmez olmamı tercih ediyor."

Babasıyla ilgili kaba bir yorumu bastırmak zorunda kaldım. "Konuşman biraz bozuk olduğu için mi?"

Fiorentino gergin bir şekilde başını salladı.

"Seninle gurur duymalı," dedim sonunda. "Fiorentino bir

Made Man olmak istiyor," dedi Geno. "Kocamla ya da

kayınpederimle konuştun mu?"

Fiorentino başını salladı. "Babam bunu bir ihanet olarak görür. Hiçbir şey yapamadığım için Yaratılmış Adam olmamı istemiyor."

Çocuğu taradım. Uzun boyluydu ve formda görünüyordu.

"Ona nasıl dövüşeceğini ben öğrettim. Hâlâ da öğretiyorum. Kendini koruyabilmesi için babasının da buna bir itirazı yok."

"Kocamla konuşabilirim. Özellikle iyi olduğunuz bir şey var mı?

ne yaparsın?"

"Bilgisayarlarla aram iyidir. Hackleme, kodlama, güvenlik sistemleri."

"Kulağa umut verici geliyor," dedim, sonra sert bir bakışla onu düzelttim. "Peki Yapma Adam olmak istediğine emin misin? Şu anda özgürsün." Fiorentino'nun

ifadesi sertleşti. "Outfit'in bir parçası olmak istiyorum,

Başka bir şey değil."

"Senin için iyi şeyler söyleyeceğim."

CHAPTER NINETEEN

Samuel

O gece akşam yemeği için eve geldiğimde Emma yeni bir amaçla dolu görünüyordu. Leo bana günü nasıl geçirdiğini anlatmıştı, bu yüzden üç gününü

Toplum merkezinde saatler.

Masada beni beklediği yere gittim ve karşısındaki koltuğuma oturmadan önce onu kısaca öptüm. İnce omuzlarını, boğazını ve göğüslerinin baştan çıkarıcı kabarıklığını ortaya çıkaran dayanıksız bir üst giymişti. Gün içinde de aynı şeyi giyip giymediğini merak ettim.

Ben daha bir şey söylemeden, "Fiorentino'yu tanıyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım, bu ismi hatırlamak için beynimi zorladım. Kesinlikle bizim adamlarımızdan biri değildi. "Yüzbaşınızın oğullarından biri. Kulakları ağır işitir."

"O Greco'nun varisi."

"Babasına sorarsan değil."

Aşçımız bize en sevdiğim karışım olan involtini ve risotto servis ederken arkama yaslandım. Her akşam birkaç çeşit yemek yiyecek vaktim yoktu.

"Çocuk Outfit'in bir parçası değil."

"Ama olmak istiyor."

Emma'nın ne kadar tedirgin olduğunu anlayabiliyordum. Durum çok vahim olmadıkça aile işlerinden uzak durmak bizim dünyamızdaki en önemli kurallardan biriydi.

Emma, "Sen Made Men'in aile işleri hakkında ne düşündüğünü biliyorum," diye mırıldandı ve ben sırtımdan kendimi alamadım.

"Bu ciddi bir mesele. Outfit için çok değerli olabilir. Uzun boylu ve güçlü. Dövüşebilir, Geno beni temin etti."

"Geno mu?" Sessizce sordum. Leo çok konuştuklarından bahsetmişti. Emma'nın beni aldatacak biri olduğundan şüpheliydim ama güven sorunlarımın üstesinden gelmek zordu. En çok güvendiğim kişi, kendi ikizim, onu kaçıran ve arkadaşlarımı öldüren adamı kurtarmak için bana ihanet etmişti. Bu öylece unutulacak bir şey değildi.

"Biriniz-"

"İnfaz memurları, onun kim olduğunu biliyorum." Yaralandıktan sonra eski görevine dönmek için takdire şayan bir azim göstermişti.

Emma dudaklarını büzdü, sonra devam etti. "Bilgisayarlarla arası iyi. Hackleme ve diğer konularda Outfit'e yardımcı olabilir."

"Fiorentino, Geno değil, sanırım."

"Evet," dedi kızgın bir sesle. Oldukça eğlenceliydi. "Onu neden üye yapmıyorsunuz?"

"Babası onu aramıza almamamızı istedi."

Şimdi o konuşmayı hatırlıyorum. Babam ve ben onunla oğlu olmadan konuşmuştuk ve o da bize sağırlığının çok fazla

bizim ve onun için bir risk.

"Bu sizi genellikle durdurmaz, değil mi? Yapma Adam'dan doğan bir çocuk Outfit'e aittir. Yoksa senden müstakbel oğlumuzu aramıza almamanı isteyebilir miyim?"

Emma'ya merakla baktım. Henüz çocuk konusunu açmamıştık ve ne benim şimdi bu konuyu tartışmaya niyetim vardı ne de Emma'nın konuyu açtığı için pişmanlık duyan bakışlarından anlaşılıyordu. "Elbette, oğlumuz Outfit'in bir parçası olacak."

"O zaman Fiorentino'ya da bir Made Man olma şansı ver."

Onun talepkâr sesine kaşlarımı kaldırdım ama bu hakaretten çok sevecen bir ifadeydi.

"Lütfen Samuel. İşitme cihazlarıyla duyabiliyor."

"Normal işiten biri kadar iyi değil sanırım."

"Sakın bana eski Made Men'lerin onlarca yıl silah sesleri ve patlamalardan sonra hâlâ harika duyduklarını söyleme."

Kıkırdadım. Emma haklıydı. "Öyle değil. Peki ya konuşma? Askerlerimizi işaret dili öğrenmeye ikna edemem."

"Sorunsuz bir şekilde konuşabilir."

Tekrar başımı salladım. Çocukla hiç tanışmamıştım. Belki sosyal toplantılarda yanından geçmişim ama ona hiç dikkat etmemiştim. Sadece babasının onun bir Yapma Adam olamayacağına dair sözüne inanmıştım. Babam da bundan hiç şüphe etmemişti.

"Eğer bu babasının bizi haklarımızdan mahrum bırakma yöntemiye, onu cezalandırmam gerekebilir."

Emma şok olmuş bir halde başını salladı. "İnan bana, oğlunun yeteneksiz olduğunu düşünüyor. Onu bir yük olarak görüyor. Bu yüzden başka bir varis üretmeye çalışıyor."

"Babamla konuşacağım ve Fiorentino'yu bizimle konuşması için davet edeceğiz. O gün onu değerlendirmeye alacağım. Kendini kanıtlayabilirse, Outfit'in bir parçası olma şansını elde edecek."

"Çok teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmenin bir yolunu biliyorum," diye mırıldandım bir kadeh beyaz şarabımın üzerine.

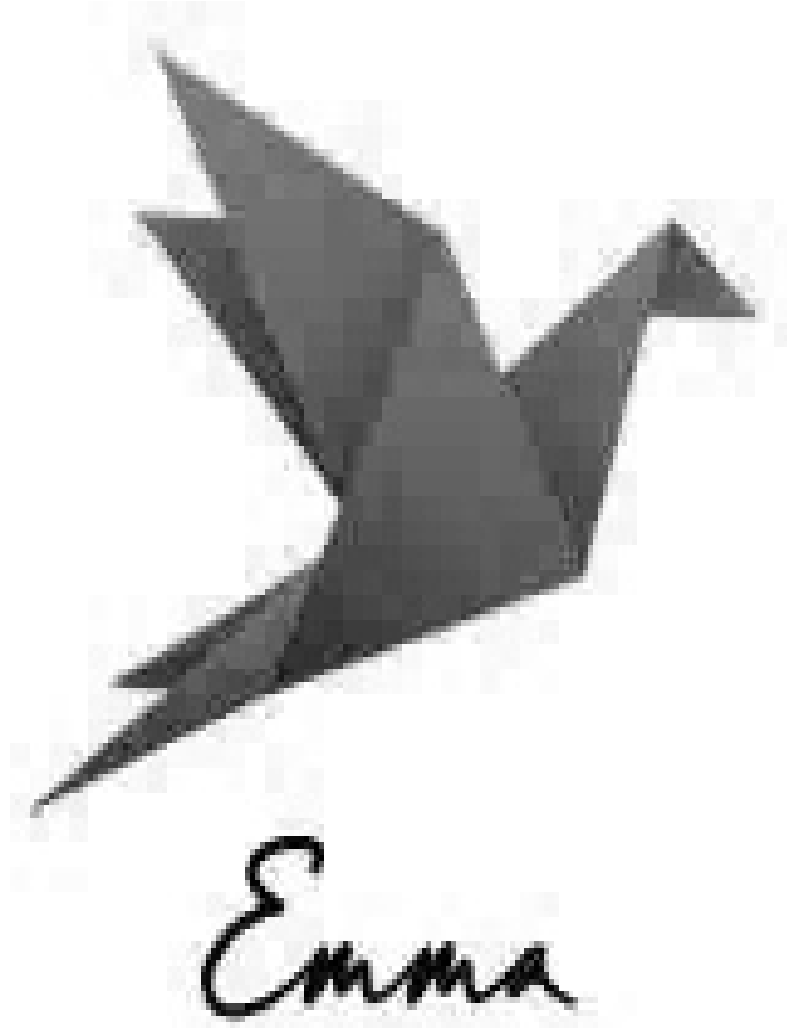
Emma canlandı, sonra ne demek istediğimi anlayınca yüzü kızardı.

Cebimdeki telefon, *ikinci* telefonum, titredi. Serafina'dan tamamen kopmak için gerekli iradeye hâlâ sahip değildim. Yıllar geçtikçe iletişimimiz seyrekleşmişti ama düşünümünden önceki haftalarda

O zamandan beri Serafina aramızdaki bağı yeniden canlandırmaya çalışıyordu.
Düğünde olmayı çok isterdi.

Ama o seçimini yapmıştı.

Emma'nın gözlerini üzerimde hissederek telefonu duymazdan geldim ve yemeğimizi bitirdim.

Samuel yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Yemek sırasında sadece bir kadeh şarap içmişti ama daha sonra ofisindeyken daha fazla içtiğinden emindim. I

bana katıldığında çoktan uykuya dalmıştım. Bir kâbus beni uyandırmıştı ve telefonunda beliren ve odayı aydınlatan bir mesaj hemen tekrar uykuya dalmamı engellemişti. Oda başka bir mesajla aydınlandı. Saat gece yarısını geçmişti. Samuel'i uyandırma endişesiyle dikkatlice doğruldum. İki telefonu da komodinin üzerinde duruyordu ama sürekli yanan ikinci telefonuydu, F.'nin olduğu.

Mesajları kimin gönderdiğini anlayamıyordum. Başka bir mesaj belirdiğinde boynumu bükttüm, bu sefer ekranda görünmeyen bir fotoğraf vardı. Merakım ve kuşkularım neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı. Samuel'e güvenmeliydim ama bizim dünyamız güveni nadiren ödüllendirirdi. Dudağımı ısırdım. Samuel'in yanına gitmek için tekerlekli sandalyemi kullanırsam, hafif sarhoş olsa bile bunu kesinlikle duyardı. Ona biraz daha yaklaştım. Belki ona doğru uzanabilirdim? Ama beni yakalarsa çok öfkelenirdi.

Tekrar uzandım ve uykuya dalmaya çalıştım ama iki mesaj daha odayı aydınlattı. Tekrar doğruldum ve telefonuna ulaşmak için Samuel'in üzerine eğilmeye çalıştım. Ekran dokunabilirsem, mesajların yine F.'den gelip gelmediğini görebilecektim. Bir mesaj daha odayı aydınlattı.

Samuel kıpırdandı, kaşları birbirine çarptı, yüzü acıyla buruştu. "Hayır."

Başını salladı, vücudu iki büklüm oldu. Bir kâbus görüyordu. Bakışlarını telefonla Samuel arasında gidip geldi ve omzuna hafifçe dokundum. Ben onu daha sert sarsana kadar tepki vermedi, sonra telefon tekrar kararmadan ve görüşümü karartmadan bir an önce gözleri açıldı.

Tabii ki kısa bir süre sonra başka bir mesaj odamızı aydınlattı, böylece Samuel'in kafası karışmış ifadesi ortaya çıktı. Doğrulunca ben de arkama yaslanmak zorunda kaldım. Telefonuna uzandı ve ters çevirdi.

Yutkundum. "Kabus görmüşsün."

"Çok kâbus görüyorum," diye mırıldandı Samuel. Işığı açarak gözlerimi sıkıca kapatmama neden oldu. Yatağın kenarına tünemişti, sırtı bana dönüktü. Cildini yara izleri kaplamıştı. Bende de birkaç tane vardı ama Samuel k a d a r çok değillerdi ve onlara neden olan olayı hatırlayamıyordum, bu yüzden kâbuslarım hep hastanede uyandığım, konuşamadığım an etrafında dönüyordu.

"Onlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye kestirip attı. Yan tarafındaki bir yara izine dokundu.

İncinmiş bir halde yatak başlığına yaslandım. Bakışları, gelen mesajları artık görememem için ters çevirdiği telefona kaydı.

"Hadi, F.'den gelen mesajları oku. Eminim paylaşacak önemli bir şeyleri vardır."

Samuel omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı. "Onları okudun mu?"

Demek gerçekten bir kadındı. Umut verici seks hayatımızın Samuel'in başka kadınları da aramayacağı anlamına geldiğini düşündüğüm için kendime kızıyordum.

Neden

Sadakat hakkındaki konuşmalarına inanmış mıydım?

"İnanmadım," diye bastırdım, gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Samuel bana dikkatle baktı, sonra başını salladı. "Sana sadık olduğumu söyledim, Emma. Bu düşündüğün şey değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Değil mi? Bir kadınla sohbet ediyorsun ve bunu benden saklıyorsun. Sana fotoğraflar bile gönderiyor ve eminim ki bunlar G-rated değil."

Samuel telefonuna uzandı ve gözlerini dikti. Vücudu ekranı benim görüş alanımdan koruyordu. "Al," diye mırıldandı Samuel ve telefonu bana uzattı. Titreyen parmaklarımla telefonu aldım ve korkuyla ekrana ve bir dizi fotoğrafa baktım. Kaşlarımı çattım, ne gördüğümü anlamamıştım. Kocaman bir doğum günü pastasının önünde duran iki siyah saçlı çocuğu gösteriyordu. Sadece sırtlarını görebiliyordum. Kız tütü giymişti, oğlan ise boks şortuna benzeyen bir şey. Ve aniden, bir şey fark ettim. Başımı kaldırıp kocama baktım.

Samuel'in omuzları çöktü ve teslim olmuş bir ifadeyle başını salladı. "Sana şimdi söyleyeceğim şey ihanettir. Sana değil, Outfit'e. Eğer bu duyulursa, çok sert bir şekilde cezalandırılırım."

Gözlerim büyüdü. "Benim sadakatim sana, Outfit'e değil."

Samuel başını bana doğru çevirdi ve acı acı gülümsedi. Sonra içini çekti ve başını salladı. "F, Fina'nın kısaltması. Serafina, benim ikizim."

"Oh," diye nefes aldım, şüphelerim doğrulanmıştı. Fotoğraftaki çocuklar ikizler olmalıydı. Remo Falcone'nin ikizleri. Şimdi bunun neden ihanet olduğunu düşündüğünü biliyordum. Neden F'nin onun kız kardeşi olduğunu hiç düşünmemiştim? Ona Fina dediğini bilmiyordum ama dedikodular yüzünden bu kadar güvensiz olmasaydım bu bağlantıyı kurabilirdim. Bana ihanet etmesi Outfit'e ihanet etmesinden daha mantıklı gelmişti. Rahatlamıştım ama aynı zamanda onun için endişeleniyordum. Bizim Capo Dante onun amcasıydı ama ihanete tahammül etmek zordu.

"Remo Falcone'ye döndüğünde tüm ilişkinizi kestiğinizi sanıyordum." Fina'nın tütülü kıza sarılırken gülümseyen yüzünü gösteren başka bir fotoğrafa baktım.

"Öyle yapmalıydım," diye mırıldandı, sesinde acı ve pişmanlık vardı. "Ama o benim ikizim."

Birine anne karnından bağlı olmanın ne demek olduğunu anlamaya bile başlayamazdım, bu yüzden onu yargılamadım.

"İkizler birkaç hafta önce altıncı yaş günlerini kutladılar. Sonra düğünümüz oldu. Kız kardeşim muhtemelen nostaljik duygularla yeniden yakın temas kurmaya çalıştı."

"Onu özölüyor sun," dedim usulca, sırtına dokunarak.

"Remo onu başka birine dönüştürmeden önce sahip olduğum kız kardeşimi özölüyor um. O artık o kişi değil ve ben de o kaçırlmadan önce olduğum kişi değilim."

Yine yan tarafındaki yara izine dokundu.

"Acıyor mu?"

Elini bıraktı. "Hayır. Serafina kaçırlıldığında oldu. Sonrasında yaşananların anıları daha çok acıtıyor."

Bu Samuel'in benimle paylaştığı en kişisel şeydi ve onu aldatmakla suçladığım için kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. "Seni aldatmakla suçladığım için özür dilerim. Sadece düşündüm ki..."

Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

"Sadece düşündün mü?" diye sordu, bakışları gözlerimi delip geçerek.

"Sen bir erkeksin, evlenmeden önce pek çok sevgilisi olmuş bir erkeksin."

Samuel bana dönerek, "Evet," diye itiraf etti. "Ve daha fazla fethe ihtiyacım yok. Söylediklerin annenin kafana s o k t u ğ u şeyler gibi geliyor."

"Muhtemelen öyledir," diye mırıldandım. İçimi çektim, sonra gözlerimi kısıtım. "Yani evlenmeden önce çok kızla birlikte olduğun için şimdi sadık kalabileceğini söylüyorsun. Bu mantıkla, deneyimsizliğimi göz önünde bulundurursak, gidip bir sevgili aramam gerekir."

Samuel yatağa geri tırmandı ve baskın bir gülümsemeyle yüzümü kavradı. "Bu dünya kızlara bizim sahip olduğumuz özgürlükleri vermiyor ve bu kesinlikle adil bir kavram olmasa da, sadece benim olman ve her zaman sadece benim olacak olman hoşuma gidiyor."

Beni öptü. Kısa süre sonra öpücüğü daha talepkâr bir hal aldı ve sonunda tekrar sevişmeye başladık. Sonrasında, yanağımı güçlü göğsüne bastırarak ona sokuldum. Samuel bu tür bir yakınlığa izin vermekte hiç zorlanmadı. Hatta parmakları kolumu nazikçe okşuyor, bana değer verildiğini ve çok uykulu olduğumu hissettiriyordu.

"Dans etme isteđini dűşűndűm."

Nefesimi tuttum.

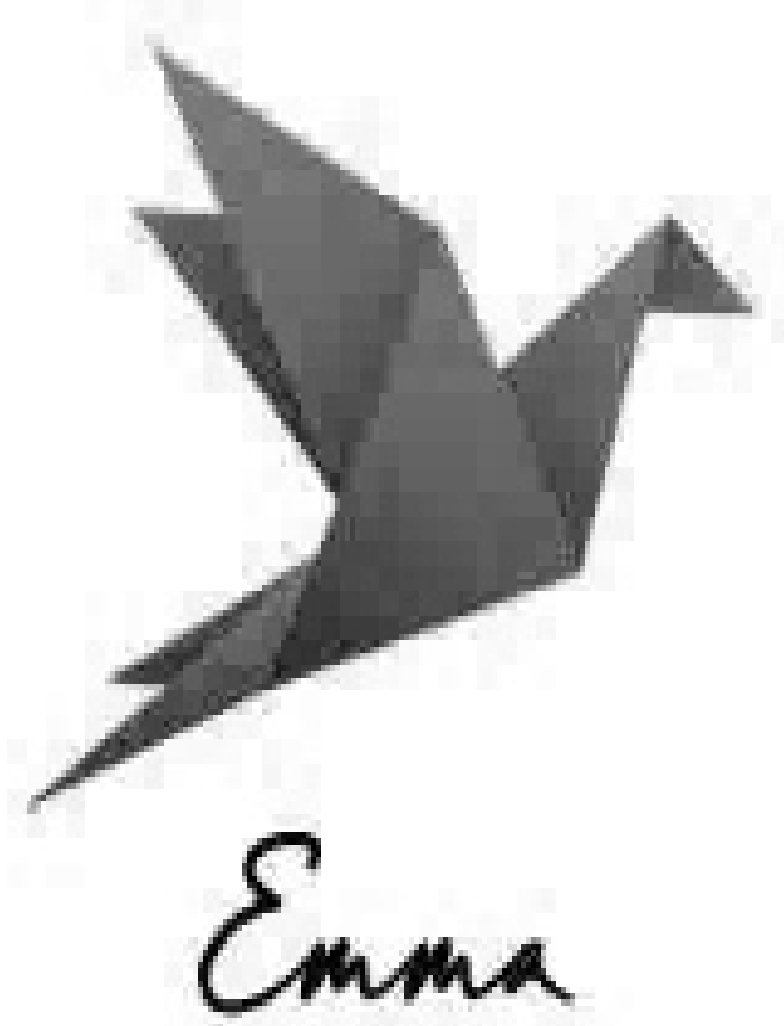
"Bence bu iyi bir fikir. Leo'nun gözlemleri fikrimi değiştirmeme neden olmadığı sürece, dans dersleri almana izin vereceğim."

Ayađa kalktım ve kocaman bir gülűmsemeyle dudaklarını öptűm. "Teşekkűr ederim!"

Gözleri ışıldayan yüzűmű taradı ve bir tutam saçımı yüzűmden uzaklaştırdı. Onu hafifçe öptűm, sonra başımı tekrar eđdim ve ona daha da yaklaştım. Bir kolunu bana doladı. "Kollarında kendimi güvende hissediyorum," diye itiraf ettim kısık bir sesle.

Samuel derin bir nefes verdi. "Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

CHAPTER TWENTY

Ertesi gün, toplum merkezindeki başka bir toplantıya yardım ettim. Dans stüdyosu bana bir deneme seansı teklif edemedi.

Bu yüzden iki gün daha beklemek zorunda kaldım.

Toplantı sırasında Samuel'in gerçekten de Fiorentino'nun babasıyla konuştuğunu ve oğlunun değerini kanıtlamasını istediklerini açıkça belirttiğini öğrendim.

Fiorentino bana anlatırken gülümsüyordu. "Yarın, Samuel ve babası yeni inisiyelerin ilk eğitimini denetleyecekler."

"Orada ne olacak?" Merakla sordum.

Fiorentino neyi paylaşacağından emin değil gibiydi ve belki de kendisinin henüz kabul edilmediğini düşünürsek her şeyi bilmiyordu.

"Dövüş eğitimi, bıçaklı kavgalar, ateş etme, bazı sorgulamalar var."

Kaşlarımı çattım. "Sorgulama mı?"

"Bazı hafif işkenceler. Bizim dünyamızda yetişmiş bir inisiyenin dayanamayacağı bir şey değil."

Fiorentino başını salladı. Babasının onun bir Yapma Adam olmasını hiç istemediğini düşünürsek, hazırlıklı mıydı?

Geno yanımdaki sandalyeye çöktü ve dirseklerini bacaklarına dayadı. "Babası onu sertleştirmek zorundaydı. Yaratılmış Adam olmamış olsa bile, ailesini korumak için tanık olduğu sırları saklayabilmesi gerekiyor."

"Sorgulamayı sen mi yapacaksın?"

Başını salladı. "Ama yalnız değil. Pietro ve Samuel de kesinlikle işin içinde olacak."

Kocamın ve kayınpederimin genç erkeklere işkence ettiğini düşünerek yutkundum.

"Hayal etmesi zor," diye itiraf ettim.

Geno kuru bir kahkaha attı, gözleri neşe içinde benimkileri tutuyordu. "Benim için değil. Kocanızın sadece iş yönünü biliyorum, o yüzden bıçak konusunda çok yetenekli olduğunu söyleyebilirim."

Bu, Samuel'in arkadaşı Domenico'nun vahşi ölümünden duyduğu suçluluk duygusuyla nasıl bağdaşıyordu? Mantıklı gelmiyordu ama mafyadaki pek çok kural mantıklı değildi.

Samuel içeri girdi. Geno ona doğru baktı ve gülümsemesi düştü. Gergin bir gülümsemeyle boğazını temizledi. "Gerçekten gitmeliyim."

"Elbette," dedim ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Samuel yanımda durdu, sonra eğildi ve beni sıkıca öptü, eli başımı sahiplenerek kavradı. Ona kaşlarımı çattım. "Geno seni görünce neden o kadar çabuk **k a ç t ı** ?"

Samuel'in ifadesi sertleşti. "Çünkü ona attığım bakış, seninle yakınlaşmasından hoşlanmadığımı gösteriyordu."

"Samuel," diye fısıldadım utanç içinde. "Benim yardım etmek istediğim davaya yardım eden bir adamı neden korkutup kaçırasın ki? Bu benim için çok önemli. Ya başıma bela açtığım için benim bu işe karışmamamın daha iyi olacağına karar verirse?"

"Buna o karar veremez. Ve çünkü," dedi Samuel, gözleri benimkilere dikilmişti, "karımı süzüyordu."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Ciddi misin sen?"

"Çok ciddiylim."

Gözlerimi kapattım ve kıkırdadım. Sonra Samuel'e baktım. Gülümsemedi bile. Hâlâ kızgın görünüyordu. Çoğu erkek bizi görmezden geliyordu, bu da rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. "Benimle flört etmiyordu. Neden yapsın ki? Senin olduğumu biliyor."

Samuel çömeldi, kolu tutarak yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. "Çünkü sen muhteşem ve nazıksın. Bahse girerim onun ıslak rüyalarındaki kadınsın. Ve bazen erkekler etraflarında böyle biri olduğunda kendilerini unuturlar."

Gözlerimi devirdim.

Samuel'in ifadesi daha da sertleşti. "Bu konuda benim kararıma ve tecrübeme güvenmelisin. Etrafımda yeterince ateşli erkek oldu."

"Öncelikle, başka erkeklere karşı hiç ilgim yok. İkincisi, patronuyla evli olduğumu biliyor. Benden etkilense bile bir şey yapmaz çünkü onu sert bir şekilde cezalandıracağınızı biliyor."

Hâlâ Samuel'in aşırı kıskanç ve güvensiz olduğuna inanıyordum, bu da kız kardeşinin ihanetiyle ve genel olarak doğasıyla açıklanabilirdi.

Samuel karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Gerçekten de öyle." Rahip Agnello bize doğru yönelince kocam nihayet doğruldu ve yüzündeki sahiplenici ifade kayboldu. "Samuel, seni görmek çok güzel. Seni ve babanı kilisede görmeyi özledim."

Samuel ona sıkı bir gülümseme verdi. "Kilisede iyi askerleri ve arkadaşları gömmek için çok fazla zaman harcadım. Annem babam ve benim için dua eder. Korkarım maneviyatım bu kadar."

Rahip Agnellus içini çekti ama zorlamaması gerektiğini bildiği belliydi. Bana doğru baktı. "Peki ya sen?"

"Indianapolis'te kiliseye gittim." Annem gitmemiz için ısrar etmişti. "Bu Pazar size katılacağım."

Samuel başını salladı ve ben yine sinirlenmek üzereydim. Kiliseye gitmeme karşı olması mümkün değil miydi? "Korkarım sen, Renato ve ben, arkadaşın Giorgia'yla aramızdaki bağı sonuçlandırmak için hafta sonu Indianapolis'e uçacağız."

Gözlerim şaşkınlık ve mutlulukla irileşti. Indianapolis'i özlemiştim, utanç verici bir şekilde annemi değil ama kesinlikle Giorgia ve Danilo'yu.

"Renato bir eş mi buldu?" Rahip Agnello şaşkınlıkla sordu. Umarım Giorgia neye bulaştığını biliyordur.

Samuel sert bir gülümsemeyle, "Henüz kesin değil ama müstakbel gelinin annesi ve kardeşiyle konuştuktan sonra kesinleşecek," dedi. Ama Indianapolis onun bölgesi değildi ve Danilo bunu açıkça belirtecekti. Düşüncelerimi kendime sakladım. Samuel, biz eve doğru yola çıkmadan önce hâlâ etrafta olan insanların çoğuyla konuştu.

Düşüncelerimi dile getirmeden önce Samuel'in arabasına binene kadar bekledim. "Giorgia Danilo'nun yetki alanına giriyor, bu yüzden annesi ve erkek kardeşi onu dinleyecek, seni değil."

Samuel'in ağzı gerildi. "Bu doğru. Ama Danilo'nun en iyi arkadaşını Minneapolis'e göndermekle ilgilenmesi gerekir."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Renato'nun Giorgia için iyi bir koca adayı olup olmadığı Danilo'nun umurunda değildi.

"Ne zaman gidiyoruz?" "Cuma öğleden sonra."

Rahatlamıştım. Bu da Perşembe günü dans derslerine gidebileceğim anlamına geliyordu. "Geno bana, yarın inisiye olanları test edeceğinizi söyledi. yemin etmesine izin verildi."

Samuel'in kaşları birbirine çarptı ama dikkatli gözleri sokakta kaldı. "Ne söylediğine dikkat etmeli."

"Ben senin karınım, bu yüzden böyle şeyleri bilmeye hakkım var, değil mi?"

Samuel arabayı garajımıza park ettikten sonra bana döndü. "Eğer senden bilgi saklıyorsam, bu senin güvenilir olmadığını düşündüğüm için değil. Baskı altında bir sırrı koruyamayacağını bildiğim içindir."

Dudaklarımı büzdüm. "Acıyı bilirim."

Samuel boynumda beliren yara izine baktı. Birçoğundan biriydi ama çoğu solup ince beyaz çizgiler haline gelmişti. Annem onları azaltmak için en iyi lazer terapisini almamda ısrar etmişti. Samuel ona uzandı ve hafifçe izini sürdü. "Bu doğru. Acıya karşı çoğu kızdan daha fazla deneyimin var."

bizim dünyamız. Ancak işkenceye boyun eğmek farklıdır. Bunun neredeyse acının kendisi kadar kötü olan psikolojik bir yönü var, tamamen ve tamamen birinin merhametine kalmış olmanın bilgisi."

Ürperdim. Samuel başını salladı ve arabadan çıktı, sonra kapımı açtı ve beni koltuktan kaldırdı.

O gece yemekten nihayet yarın konusunu tekrar açtım. "Yarınki kabul sürecini izleyebilir miyim?"

Gerçekten merak ediyordum. Bunu inkâr edemezdin.

Samuel sıkı bir gülümseme verdi. "Bu Outfit işinin bir parçası, sadece Made Men ve gelecekteki inisiyelerin bunun bir parçası olmasına izin veriliyor."

"Anlıyorum."

Samuel şarap kadehini yere bıraktı. Yüzündeki bir şey, karnımı arzuyla sıkan ateşli bir bakışa dönüştü. "Geno'nun sana uygunsuz bir şekilde gülümsemediğini gördüğünden beri, senin üzerinde tekrar hak iddia etmekten başka bir şey düşünmüyorum."

Gözlerimi kırdım, sonra aşçımızın bulaşıkları toplamak için etrafta olmadığından emin olmak için hızla etrafıma bakındım. Utancımdan ölebilirdim.

Samuel kıkırdadı ve ayağa kalktı, sonra masanın etrafından dolanıp bana doğru geldi. Ağzımı peçeteyle sildim, sonra alaycı bir gülümsemeyle sandalyede arkama yaslandım. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Samuel beni kucağına aldı ve şiddetle öptü.

Samuel

Kalktığımda Emma hâlâ uyuyordu. Bir an için onun uyuyan haline baktım.
Kahverengi bukleleri her yere dağılmıştı ve eli

Yastığımın üzerinde, evlilik yüzüğümüz ince parmağında belirgindi.

Emma'yla evli olmak düşündüğümünden daha kolaydı. Kesinlikle inatçı bir yapısı vardı ama oyun oynayan ya da beni bilerek kızdırmaya çalışan biri değildi. Kendi çıkarları vardı ve bütün gün benim eve gelmemi beklemezdi.

Döndüm ve her zamanki gri takım elbisemi ve beyaz gömleğimi giydim. Eğitim merkezinde spor kıyafetlerimi değiştirecektim.

Babamı evden aldım. O da takım elbise giymişti ama koyu renkliydi. "Bugün ellerini kirletecek misin, yoksa bu iş için çok mu yaşlısın?

Bu mu?" Onunla alay ettim.

Bana karanlık bir bakış gönderdi. Babam elli yedi yaşındaydı ama öyle görünmüyordu. Haftada beş kez benimle birlikte spor yapıyordu ve aylardır onunla dalga geçtiğim göbeğinden eser kalmamıştı. "Yakında Patron Yardımcısı olacağınızı ve bu yeni askerlerin hesap vereceği kişi olacağınızı düşünürsek, onları sorgulayacak ve test edecek kişi siz olmalısınız. Ama kesinlikle arkama yaslanıp izlemeyeceğim."

"Gerçekten yakında emekli olabileceğini düşünüyor musun?"

Babam araştıran gözlerle bana baktı. "Eğer henüz hazır olmadığını düşünüyorsan-"

"Öyleyim," dedim kararlılıkla. Şeytanlarım beş, on ya da yirmi yıl sonra da peşimi bırakmayacaktı. "Yoksa Dante aynı fikirde değil mi?"

"Son birkaç yıldır çok verimli oldun ve değerini kanıtladın. Geçmişteki bir olaya takılıp kalmayacaktır."

"O bir olay değildi. Dante'nin üç askerinin hayatına mal olan, Outfit'e yapılan bir ihanetti."

Babam başını salladı. "Dante'nin dolabında kendi iskeletleri var."

Babam bunu daha önce de söylemişti ama hiç açıklamamıştı. Meraklı bakışlarımı üzerinde hissedince derin bir iç çekerek arkasına yaslandı. "Her zaman orada olamayabilirim. Dante Capo'nuz olduğu sürece elinizde bir şeyler olmalı."

Eğitim merkezimizin bulunduğu kare şeklindeki binanın önüne park ettim ve babamın devam etmesini bekledim. Sözleri beni şaşırtmıştı. Dante ve babam birbirlerini severdi ve aramızda iyi bir aile bağı vardı ama tabii ki bu bizim dünyamızda bazı önlemler almak zorunda olmadığınız anlamına gelmiyordu.

"Hain piç Rocco Scuderi'nin bir kardeşi vardı. Jacopo."

Adını hiç duymamıştım. Sanırım ben üyeliğe kabul edilmeden çok önce ölmüştü.

"Dante onu öldürdü, oysa onun Consigliere'i olacaktı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Neden? Outfit'e ihanet etmeye mi çalıştı?"

"Hayır. İliklerine kadar sadık ve olabildiğince sadistti."

Babama bir bakış attım. Biz de belli bir sadist çizgiye sahiptik, yoksa işimizin gerektirdiklerini yapamazdık. Babam başını salladı. "Anlamıyorsun. O da kadınlara karşı sadistti ve annen ona söz vermişti."

"Oh," dedim, birdenbire anlamıştım. "Ve Dante onu bu kaderden kurtardı."

"Kurtardı ve babasını anneni bana vermesi için ikna etti." "Ama bu, Dante'nin ihanetinin annemi kurtardığı ve sana da yardım ettiği anlamına geliyor."

"Öyle oldu. Yaptığı şey için sonsuza dek minnettar kalacağım. Ama sen benim çocuğumsun ve her zaman korunmanı sağlayacağım, bu yüzden Dante'nin geçmiş hakkında daha fazla şey öğrenmenin s e n i n için akıllıca olabileceğini düşünüyorum."

"Sağ ol baba. Ama kendimi Dante'ye şantaj yapmamı gerektirecek başka bir durumun içine sokmaya hiç niyetim yok." Bunun hâlâ ona şantaj y a p a b i l e c e ğ i m bir şey olup olmadığından bile emin değildim. Dante'nin gücü pekişmişti ve Scuderis'in şu anda hiçbir gücü yoktu.

Arabadan indik ve çelik kapıdan geniş binaya girdik. Salonun içi farklı alanlara ayrılmıştı; biri dövüş sanatları ve boks dövüşleri için, biri bıçak tekniği için ve biri de atış içindi, ancak bu alan gürültü bariyerleriyle ayrılmıştı. Sonra yan tarafta acemilerin dayanıklılıklarını test etmek için hafif işkenceye tabi tutuldukları bir alan vardı. Burası zaman zaman acemilerin başarısız olduğu bir yerdi.

Bugün değerlendirme için salonda toplanan çocukların çoğu on beş ya da on altı yaşındaydı, ancak biraz daha genç görünen birkaç tanesine rastladım. Bazen İtalyan kökenli fakir aileler bu yolla para kazanmayı u m u y o r l a r d ı ama paranın gelmeye başlaması için önce hangi bedeli ödemeleri gerektiğini bilmiyorlardı.

Babam ve ben koridordan geçip dolapların ve bankların bulunduğu salonun arka tarafına doğru ilerlerken çocukların ve askerlerimizin üzerine bir sessizlik çöktü. Bir gizlilik perdesi yoktu ve babamla ben yanlarında durduğumuzda günlük kıyafetlerini değiştirmek üzere olan üç çocuk korkmuş görünüyordu.

Onlara başımla selam verdim. Sonra ceketimi silktim ve gömleğimin düğmelerini açtım. Tabii ki, külotuma kadar soyunurken birçok çocuğun bana meraklı bakışlar fırlattığını hissedebiliyordum. Vücudum yara izleriyle doluydu ve yırtık olmamasına dikkat ederdim. Babam da rutin olarak aynı şeyi yapardı. O da kendi konumundaki bir adamın yıllar boyunca biriktirdiği yaraları taşıyordu. Giyindiğimde

Tişörtüm ve eşofman altımla Geno'ya ve bugün testlere yardım edecek iki askere doğru ilerledim.

Ellerini sıktım, sonra bıçak dövüşü alanını işaret ettim. "Bıçak becerileriyle başlayacağım."

"Ben atış ve sorgulamaya odaklanacağım," dedi babam.

"Sorgulamaya daha sonra sen de katılacak mısın?" Geno bana sordu.

"Elbette. Ama önce biraz dövüşerek kalp atışlarımı hızlandırmak istiyorum."

Geno kıkırdadı. "İşkence bir süre sonra senin üzerinde o kadar da etkili olmuyor." "Hayır," diye kabul ettim.

Bıçak dövüşlerinin yapılacağı minderlere doğru ilerledim. Çocukların atış tekniklerini görmek için birkaç kukla da vardı. Ama nişan aldıklarını kanıtlamadan önce onları yoracaktım. Nefes nefese kaldığınızda hedefi vurmak daha zor oluyordu.

Yüzü bana Greco Senior'u hatırlatan uzun boylu bir çocuk fark ettim, özellikle de kare çenesi. Diğer çocukların aksine o tek başınaydı. Bakışlarımı fark etti ve doğruldu. Ona yaklaşmasını işaret ettim.

Uzaktan görebildiğim bir yutkunmayla duvardan uzaklaştı ve akranlarının bakışları altında bana doğru yürüdü. "Fiorentino?" Normalde sorduğumdan daha yüksek sesle sordum. İşitme cihazlarına rağmen beni ne kadar iyi duyabildiğinden emin değildim ve koridorda gürültü vardı.

Başını salladı ve bana tereddütlü bir gülümseme verdi. "Neden buradasın?"

"Outfit'in bir parçası olmak için," dedi hiç duraksamadan, daha da dikleşerek. Konuşması biraz bozuktu ama onu anlamakta zorlanmadım.

"Önce dövüş yeteneklerini test edeceğim." İşitme cihazına uzandı. "Ne yapıyorsun?"

Kızardı. "Dövüş için çıkarmak istiyorum."

Başımı salladım. "Bu gerçek bir savaş olsaydı, düşmana karşı ek bir yardım olarak işitme duyuna ihtiyacın olurdu."

"Ama dövüş sırasında düşebilir."

"Tabii ki, ama o zamana kadar, bunu senin yararına kullanalım."

Fiorentino'yla antrenman yapmaya başladığım anda, onun ne kadar kararlı ve iyi eğitimli olduğu ortaya çıktı. Hâlâ kendini geliştirmesi gereken yerler vardı ama bugün buradaki diğer çocukların çoğundan daha iyiydi.

Onu yere attıktan sonra ayağa kaldırırken memnuniyetle başımı salladım. "İyi iş çıkardın. Şimdi bana bıçak becerilerini göster."

Bıçağı benden alırken elleri titriyordu ama birkaç derin nefesten sonra elleri sabitlendi ve ilk atışında hedefi vurdu.

Onunla işim bittiğinde, bir sonraki acemiye öne çıkmasını işaret ettim. Fiorentino atış alanına doğru ilerledi.

Bir saat boyunca dövüş becerilerini test ettikten sonra sorgulamaya geçtim. Bu, sırları korumak için çok önemli bir beceriydi.

Sıra, dövüş ve bıçak becerilerinde eksiklik gösteren çocuklardan birine gelmişti. Buna rağmen son derece kendinden emin, hatta kibirli davranıyordu. Bir Yüzbaşının oğluydu ve muhtemelen kendini başarısızlığın üstünde görüyordu.

Bu alanın ortasındaki sandalyeye doğru başımı salladım ve o da bacaklarını açarak sandalyeye oturdu. "Kuralları biliyorsun. Eğer dur dersen, sessizlik yeminini bozmuş olursun."

"Anladım."

Avazı çıktığı kadar dur diye bağırması için fazla bir şey gerekmedi. Bıçağım kolunda çok derin olmayan bir kesik bırakmıştı, ses çıkarmasını sağlayacak bir şey değildi. Birkaç şey daha denedim ama makul düzeyde bir acıya tahammül edemediği çok çabuk anlaşıldı. Amaçlarımız için işe yaramazdı. Dövüş eğitimi veya bıçak becerileri sırasında umut vaat etseydi, devam etmesine izin vermeyi düşünebilirdim, ancak olduğu gibi, sertleşmek için birkaç aya daha ihtiyacı vardı. "Şu anda kabul sürecine devam etmeye hazır değilsin. Babanla antrenman yap ve altı ay sonra geri gel."

Sendeleyerek ayağa kalktı, etrafta fısıldaşan acemilere bakarken yüzü kıpkırmızı oldu. "Ben zaten on altı yaşındayım! Acemi olmam gerekiyor."

"Bugün gösterdiğin becerilerle ya da beceriksizlikle olmaz," dedim basitçe. Gözlerindeki meydan okuyan parıltıdan hiç hoşlanmamıştım.

Sırasını bekleyen Fiorentino'yu işaret etti. "Onun gibi birinin Outfit'in bir parçası olması ve benim olmamam hiç adil değil."

Yakasından tuttum ve ona ters ters baktım. "O zaman kendine gel ve seni kestim diye korkak gibi ağlamayı kes."

"Bu aptalca bir test."

Onu yere ittim. "Eğer Outfit'in sırlarını lanet olası kanınla, lanet olası hayatınla koruyamıyorsan, o zaman bir Made Man olmaya layık değilsin, anladın mı? Henüz ne kadar az acı yaşadığınızı anlamaya bile başlayamazsınız. Gerçek acıyı öğrenmek istiyorsan

Camorra işkencesinden geri gönderilen askerlerin otopsi raporlarını okuyun. Şimdi gözümün önünden kaybol, yoksa sana işkencenin n a s ı l bir şey olduğunu gerçek anlamda tattırırım."

Çocuğun gözleri büyüdü. "Eğer Outfit'in bir parçası olmazsam babam beni mirasından mahrum edecek!"

Babası Yüzbaşıydı. Önümüzdeki aylarda büyük bir gelişme göstermediği sürece oğlunun yüzbaşı olma şansı yoktu. Belki bir gün, koruyacak sırları olmayan alçakgönüllü bir asker olabilirdi. "O zaman baban seni daha güçlü yapmalıydı."

Yüzündeki kin dolu ifadeye baktım ve söylemek istediği şeyi kendine saklamasını umdum. Ayağa fırladı. Bir sonraki acemiye döndüm. Çocuk ayaklarımın önüne tükürdü. "En azından sakat biriyle yatmıyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandı Geno.

O pisliğe doğru hamle yaparken aldığım birleşik nefesleri zar zor fark ettim. Onu yere çarparken bana karşı hiçbir şansı yoktu. "Benim için dilini tut," diye hırladım, büyük bir öfkeyle. O kelimeyi kullanmaya nasıl cüret ederdi?

Geno yanıma indi ve başka bir askerın yardımıyla çocuğun dilini çıkardılar, böylece ucunu kesebildim. Kan fışkırırken gözleri açıldı ve çığlık attı. Dilinin tamamını koparmadığım için şanslıydı. Bu şekilde hala konuşabilirdi.

Ayağa kalktım ve sertçe nefes alarak geri çekildim, sonra bıçağımı çocuklardan birine doğru uzattım. "Temizle." Bıçağı aldı ve lavabolara doğru koşmaya başladı. "Bu değersiz pisliği buradan çıkarın ve herkese söyleyin, kimsenin karıma saygısızlık etmesine ya da o lanet hakareti kullanmasına müsamaha göstermeyeceğim."

Geno ve diğer asker çocuğu ayağa kaldırıp sürükleyerek götürdüler. Yapma Adam olmamanın ve sadece on altı yaşında olmanın onu koruyacağını mı sanmıştı? Ondan daha genç insanlara işkence etmişim. Bu dünya sizi sadece dış standartlara göre bir yetişkin olmadığınız için korumuyordu. Kimsenin Emma hakkında bu şekilde konuşmasına asla izin vermezdim.

"Bay Mione, bıçağınız," dedi tanıdık, hafif bulamaçlı bir ses. Hâlâ öfkeli olan Fiorentino'ya ters ters baktım, ama bıçağı alana kadar bakışlarını benden ayırmadı. "Sıradaki sen olmak ister misin?"

Fiorentino yutkundu ama başını salladı. Sandalyeye doğru ilerlemesini işaret ettim, böylece arkada kalan Geno onu sandalyeye bağlayabilecekti. Yerde henüz kimsenin temizlemediği kan birikintisinin üzerinden geçmek zorunda kaldı.

Babam yanıma geldi, yüz ifadesi okunamıyordu. "Benim devralmamı ister misin?"

"Onları çok inciteceğimden mi endişeleniyorsun?"

Babam bana dikkatle baktı. Hâlâ Domenico'yla ilgili kâbuslar gördüğümü bilmiyordu. Geri adım attı. "Ben atış poligonuna döneceğim."

Fiorentino'ya döndüm. Ondan önceki pisliğin aksine, ona yaptığım işkenceye dayanmıştı. İki acemi askerden sonra izin isteyip soyunma odasına gittim. Renato'ya mesaj atıp bu akşam bir şeyler içmek için vakti olup olmadığını sordum. Kafayı bulmaya ihtiyacım vardı. Sonra Emma'ya yapacak çok işim olduğunu ve akşam yemeğine evde olamayacağımı söyledim.

Babam da bana katıldı.

"Emma anneme ya da sana sorarsa, bu gece geç saate kadar çalışacağım."

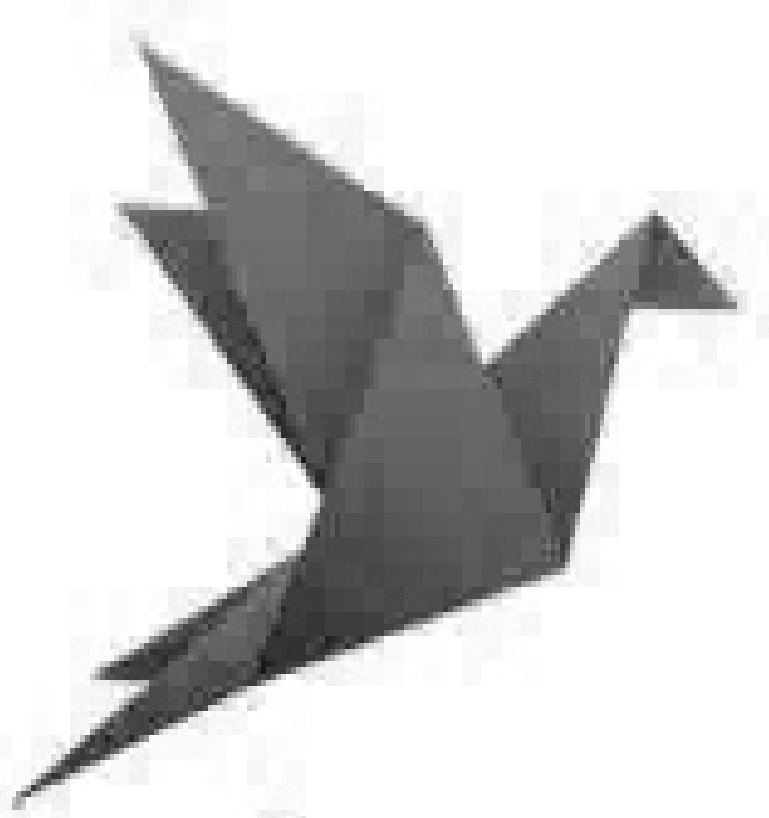
Babamın yüz ifadesi onaylamaz bir ifadeyle gerildi. "Ama sen çalışmayacaksın." "Renato ile dışarı çıkıyorum. Kafamı dağıtmam lazım." "Renato'nun mekanlarından birinde mi?"

"Ben Emma'ya sadığım baba, o hayal kırıklığına uğramış sesine gerek yok. Ben erkek değilim."

"İşler iyi gidiyor mu?" Babam sessizce sordu.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. "Öyle." Babam başını salladı, sonra acemilerin yanına döndü. Spor çantamdan küçük bir şişe çıkardım, Emma'nın içki alışkanlıklarıyla ilgili endişesini hatırlayınca kısa bir süre tereddüt ettim, sonra votkadan birkaç yudum aldıktan sonra kapağını kapattım ve bıçak dövüşü alanına döndüm. Bugün iki acemi işkence altında yıkıldı, özellikle de ilk genç olan... Ne gündü ama. Kendimi sersemletecek kadar içmeyi başaramazsam gecemin tanıdık dehşetlerle dolu olacağını biliyordum.

CHAPTER TWENTY-ONE

Emma

Aşağıdan gelen bir ses beni uykumdan kopardı. Doğrulduğum ve ışıkları açtım. Başka bir çarpışma sesi daha duydum. Samuel henüz eve gelmemişti. Ne oluyordu

ne oldu?

İçimi korku kapladı. Asla yalnız olmadığımı biliyordum. Eğer Samuel evde değilse. en azından bir koruma vardı, ama yine de burada olmasını isterdim.

Daha da gürültülü bir çarpışma ve ardından bir lanet. Lanet okuyan Samuel'in sesi değildi. Endişe karnımı doldurdu. Evimize girmek için bir şifre gerekiyordu, bu yüzden Samuel'in güvendiği biri girmiş olmalıydı. Sarhoş bile olsa güvenmediği birine asla şifreyi vermezdi. Ayrıca, bir koruma ekibi giriş alanını ve arka bahçeyi kontrol etti. Kendimi tekerlekli sandalyeme attım ve asansöre doğru ilerledim. Fuayeye indiğimde Renato'yu ayakları üzerinde durmaktan aciz görünen Samuel'e destek olurken buldum. Bakışları odaklanmamıştı. Giriş kapısının yanındaki büyük dekoratif vazolara çarpmış, her ikisini de kırmış, ayrıca Murano'dan gelen cam süslemeyi büfeden fırlatmış olmalıydılar. Üstündeki aynada da bir çatlak vardı. Yaklaştığımda bir alkol bulutu üzerime çöktü.

"Ne oldu?"

Renato omuz silkti, bakışları üzerimde gezindi. Üzerimde sadece geceliğim olduğunu fark ettim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Sonunda gözlerini kaçırdı ve yüzüme odaklandı. "Bir şey yok. İçkiyi biraz fazla kaçırmış. Sıra dışı bir şey değil."

Ona inanmayan bir bakış attım ve Samuel'in avuçlarında nasıl asılı durduğunu işaret ettim. "Bu normal değil. Bu sadece içkiyi biraz fazla kaçırmak değil. Tamamen kendinden geçmiş."

Renato merdivene doğru bir adım attı, belli ki Samuel'in ağırlığıyla mücadele ediyordu. "Biraz eğlendik. Genelde içkiyle daha iyi başa çıkabilir."

Çünkü çok pratik yapmıştı. Öfkemi bastırmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir arkadaş olarak bunun olmasına izin vermemelisin."

Renato alay etti, gözleri sert ve alaycı bir şekilde bana dikilmişti. "O bir yetişkin, yetişkin bir adam. Ona ne yapacağını ben söyleyemem, sen de söylememelisin."

Ağzım açık kaldı. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra başını salladı. Neyse ki aklından geçenleri kendine saklıyordu.

"Samuel'i yukarı çıkarmama yardım et," dedim ve asansöre geri döndüm. Renato tek kelime etmeden beni takip etti, şu anda tamamen bayılmış gibi görünen Samuel'i hala destekliyordu. "Önce ben çıkacağım. Üçümüz birden sığmayız."

Yukarı çıktıktan sonra asansörün tekrar gelmesini bekledim.

Renato asansörden sendeleyerek çıkarken, "Böyle olacağını düşünmemiştim," dedi.

"Ne gibi?" Onu yatak odamıza götürürken sordum ve Samuel'i kararsızca yatağa bırakmasını izledim. Samuel kıpırdamadı ve ben endişelenmeye başlamıştım.

Doğruldu ve benim yatağa doğru ilerleyişimi izledi. "Çok inatçı ve açık sözlü."

Nabız almak için Samuel'in boğazını yokladım ve bulduğumda rahatladım. "Kadın olduğum için mi yoksa tekerlekli sandalyedeki bir kadın olduğum için mi?"

Renato belli ki sınırlarını aştığının farkına varmış bir şekilde bana gülümsedi. Genelde bu kadar kolay hakarete uğramazdım. Başkalarının benim hakkımdaki düşüncelerini ciddiye almayacak kadar çok şey duymuştum ama Samuel için duyduğum endişe beni biraz alıngan yapıyordu.

"Samuel için endişeleniyorum," dedim basitçe. Samuel'in en iyi arkadaşlarından biriyle tartışmaya girmek istemiyordum. Belki de tek arkadaşıyla, çünkü onu başka biriyle hiç görmemiştim.

Renato bana el salladı. "O iyi olacak. Sadece ağzına birkaç ağır kesici at ve sabahları sert bir kahve içir."

"Kıyafetlerini çıkarmama yardım eder misin?"

"Bırak onlarla uyusun. Ben böyle yapıyorum."

Dişlerimi sıktım, bu kadar umursamaz olmasına sinirlenmeye başlamıştım. Bu bir erkek meselesi miydi? Bir Made Man olayı mı? Yoksa gerçekten aşırı tepki mi veriyordum? Hiç sanmıyorum.

"Pekâlâ. Onu eve getirdiğin için teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim." Samuel'in ayakkabılarını çıkardım.

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Onu daha önce de soydum, merak etme," dedim, yüzüm bile kızarmadan. Bu durum karşısında çok sinirlenmişim. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde çaresiz hissediyordum, kazadan sonra vücudum beni yarı yolda bıraktığında bile böyle hissetmemiştim ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Renato başını salladı, sonra arkasını döndü ve merdivenlerden indiğini duydum. Derin bir nefes aldım. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra çoraplarından kurtuldum, sonra kemerini açmak için üzerine eğildim. Onu pantolonundan çıkarmak beklediğimden çok daha zor oldu. Samuel uzun boylu ve benden çok daha ağırdı. Daha iyi bir açı yakalayabilmek için kendimi yatağın üzerine attım. Epeyce çekiştirdikten sonra pantolonu hâlâ kalçalarında asılı duruyordu. Nefesimi üfledim ve şimdilik gömleğiyle uğraşmaya karar verdim. Ama onun yardımı olmadan onu da çıkaramadım. Gözlerimde öfke ve hayal kırıklığı gözyaşları birikti. Tuvalete gittim.

Tekerlekli sandalyemle banyoya girdim, lavabonun altındaki çekmecedan makas aldım ve Samuel'in yanına döndüm. Gömleğini ve altına giydiği atleti kesmeye başladım, ardından pantolonunu da aynı şekilde parçalamaya devam ettim. Umarım bunlar en sevdiği kıyafetler değildir, ama belki bu ona çok fazla içmemesi gerektiğini öğretirdi. Gerçi Samuel'in böyle bir dersin onu içkiden vazgeçireceği bir noktada olduğundan şüpheliydim. Çok uzun süredir evli değildik ama kör ya da aptal değildim. Samuel'in bir sorunu vardı. Sadece ne kadar ciddi olduğundan henüz emin değildim.

Paçavraları çekip aldım ve yere attım. Samuel kıpırdamadı. Onu donuyla bıraktım. Yorganın üzerinde yattığı için onu yatırıramadım bile. Yatak odası çok soğuk değildi, bu yüzden onu olduğu gibi bıraktım ve Samuel'in ağırlaştırdığı yorganın altına beceriksizce süründüm.

Işıkları söndürdüm ama uyuyamayacak kadar tedirgindim. Düşüncelerim son iki haftada tanık olduklarımin etrafında dönüyordu. Samuel çok fazla içiyordu. Her gün içiyordu, özellikle de kötü bir ruh halinde ya da stresli olduğuunda. Aşırı tepki verip vermediğimden emin değildim. Birine ne zaman alkolik diyebilirdiniz? Evrensel bir kural var mıydı? Tanıdığım kimseye soramadım. En azından ailelerimizden. Ama belki Rahip Agnello'ya sorabilirdim. Belki de bağımlılıkla mücadele eden Made Men'lerle deneyimi vardı, ancak birçoğunun sorunlarını kamuoyuna açıkladığından şüpheliydim, çünkü bu onların itibarlarına ve bağımlılıklarına bağılı olarak hayatlarına bile mal olabilirdi. Rahip Agnello'nun ilginç sebebinin Samuel olduğunu düşünmediğınden emin olmalıyım. Samuel'in kontrollü ve dengeli dış görünüşü göz önüne alındığında, pek çok insanın ondan şüpheleneceğınden şüpheliydim. Yine de hiçbir şeyi riske atamazdım. Çok fazla şey tehlikedeydi.

Yoksa aşırı tepki mi veriyordum? Samuel'in hayatına sadece küçük bir bakış atabilmişim. Belki de son iki hafta bir istisnaydı. Belki de genelde o kadar çok içmiyordu. Stres insana çok şey yaptırabilir. Evliliğimizle birlikte hayatı da büyük ölçüde değışmişti.

Samuel horluyordu, bu da öfkemi daha da artırıyor. Aklımın bir köşesinde misafir yatak odalarından birinde uyumak vardı ama nefesinin kesilmesinden endişeleniyordum. Ya alkol zehirlenmesine çok yakınsa? Kulaklarımı başka bir yastıkla kapattım ve uykuya dalmaya çalıştım.

Şilte kaydı ve Samuel inledi. Sonra yere ağır bir şey düştü. Doğrudum ve ışıkları açtım. Ani aydınlığa karşı gözlerimi kısarak baktığımda Samuel'in artık yatakta ya n ı m d a olmadığını fark ettim. I

diğer tarafa geçip aşağıya baktı. Samuel yerde yan yatmış, hâlâ uyuyordu.

Onu tekrar yatağa sokmamın hiçbir yolu yoktu, hem ne için? Muhtemelen yine yataktan yuvarlanacak ve muhtemelen kafasını komodine çarpacaktı. Bu gece yerde uyuyabilirdi.

Işıkları kapattım ama sonra Samuel'in kusacağından ve çok geç olana kadar fark etmeyeceğimden e n d i ş e l e n d i m . Kendi kusmuğunda boğulmasını istemedim. İç çekerek ışıkları açtım ve kendimi Samuel'in yanına yere bıraktım. Sırtıma bir yastık alarak yatağa yaslandım ve üzerimi battaniyeyle örttüm, ardından ışıkları söndürdüm.

Elimi Samuel'in omzuna koyarak gözlerimi kapattım ve en azından birkaç saatlik bir uyku çekmeyi umdum. Aksi takdirde dans seansım berbat olacaktı.

Samuel

Yerde uyandım. Gözlerimi açmadan önce bile nerede olduğumu biliyordum.
Tutulan boynum ve sırtım kesinlikle net bir dil konuşuyordu. Ama

en büyük acı başımdaydı. En son ne zaman içkili bir geceden sonra bu kadar berbat hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Gözlerimi açtım ve Emma'ya baktım. Yanımda yere oturmuş, yatağa yaslanmış, başını garip bir şekilde yana eğmişti. Ellerinden biri kolumun üzerindeydi. Sırt üstü yuvarlandım ve eli göğsüme kayd.

Hay sikeyim. Ne olmuştu?

Renato dün gece beni eve getirmiş olmalı. Aptal herif onun yerine beni evine götürmeliydi. Emma'nın beni bu halde görmesine gerek yoktu.

Beynime çarpan acı dolu şimşeklere rağmen doğruldum. Şakağıma dokundum ve bir nefes verdim. Kendimi toparlamak için bir an daha bekledikten sonra ayağa kalktım. İşte o zaman gömleğimin vücudumdan lime lime sarktığını ve pantolonumun sanki kızgın bir kedi yavrusu tarafından parçalanmış gibi görüldüğünü fark ettim. Komodinin üzerinde makası buldum. Eğlenerek başımı salladım, sonra pişman oldum. Emma beni kıyafetlerimden kesip çıkarmış olmalıydı. Bu düşünce beni hemen ayılttı. Hay sikeyim. Birinin kıyafetlerimi makasla kestiğini fark etmemiştim. Eğer biri bu anı saldırmak için kullandıysa... *Kahretsın.*

Gözlerimin dalgalanmasına rağmen eğildim ve Emma'yı kollarıma aldım. Onu nazikçe yatağa yatırdığımda kıpırdandı ve gözleri irkilerek açıldı. "Şşşt. Sadece ben varım. Uyu."

Ama gözleri s o n u n a kadar açıldı ve içlerindeki bakış soğuk su serpintisi gibiydi. Onu öpmek için hamle yaptım ama eli gelip ağzımı kapattı. "İçki dükkânı gibi kokuyorsun."

Doğruldu. "Duş alıp dişlerimi fırçalayacağım."

Emma yatakta doğrulmaya çalıştı, sonra yüzünü buruşturdu. "Ahh. Yerde uyumak kötü bir fikir. Her yerim acıyor."

"Neden yaptın?"

Sanki bu çok açıkmiş gibi bana baktı. "Kusacağından ve kusmuğunla boğulacağından endişelendim. Sana göz kulak olmak istedim."

"Ben iyiydim."

"Değildin. Hiçbir şey fark etmedin. Sen ve Renato alt kattaki tüm vazoları ve süsleri kırdınız."

"Yeni şeyler alabilirsin. Süsleri bile sen seçmedin, o yüzden bu senin zevkine uygun bir şey almak için bir şans."

Emma bana kızgın bir bakış attı. "Samuel, bu ciddi bir mesele."

Gözlerimi kısıtım. "Bu kadar büyütme. Ben yetişkin bir adamım ve bazen erkekler sarhoş olur, özellikle de boktan bir günün ardından."

Arkamı döndüm ve banyoya yöneldim. Böyle bir tartışma için havamda değildim, özellikle de kafam patlayacakmış gibi hissederken. Gerçi muhtemelen bu tartışmayı hiç yapmak istemezdim.

Külotumu ve tişörtümden geriye kalanları aşağı ittim, sonra duşa girdim ve duşu her zaman aldığımdan daha sıcak hale getirdim çünkü başıma çarpacak soğuk su ihtimali hiç de cazip değildi.

Fayanslara yaslanarak gözlerimi kapattım. Birkaç dakika sonra Emma'nın banyoya girdiğini, ardından lavabodaki suyun sesini, ardından elektrikli diş fırçasının ve ara sıra tekerleklerinin gıcirtısını duyabiliyordum.

Yavaşça gözlerimi açtım ve suyu dayanabildiğim kadar soğuğa çevirdim, bir yandan da Emma'yı izliyordum. Dişlerini fırçalamaya odaklanmıştı ama durumdan memnun olmadığı belliydi. Duştan çıktım, saçlarımı kuruladım, sonra belime bir havlu sardım ve lavaboda Emma'ya katıldım. Bana baktı, gözleri kısa bir süre vücudumun üst kısmındaki morluklara takıldı. Acemilerden birkaçı darbe almayı başarmıştı ama önemli bir şey değildi.

"Dün neden bok gibiydi?" diye fısıldadı. Kahverengi gözleri endişe ve şefkatle benimkileri aradı.

İçimi çektim. Emma ile ne kadarını paylaşmak istediğimden emin değildim. Sonunda, "İki acemi sorgulamada sorun yaşadı. Biri için bu ikinci inisiye olma girişimiydi ve acıya dayanamaması nedeniyle yine başarısız oldu."

Emma yüzünü buruşturdu. "Kaç yaşındaydı? Eminim zamanla acıya alışacaktır."

"On altı. Sebep olduğum acıya dayanacak kadar büyük, inan bana. O çok zayıf."

"Ve bu seni kızdırdı mı?"

"Hayır, beni kızdıran şey ona inisiye olamayacağını söylememe verdiği tepkiydi. Lanet olası bir açıklama yapmak zorundaydım."

Gözleri büyüdü. "Onu öldürdün mü?"

"Hayır, yine de uygun bir tepki olurdu. Dilinin ucunu kestim."

Emma'nın rengi soldu. "Ama o daha on altı yaşında."

"Adamlarıma ve bu acemilere liderlik etmek zorundayım. Biri bana saygısızlık ederse, gazabımla karşılaşır. Artık o da biliyor, diğer herkes de."

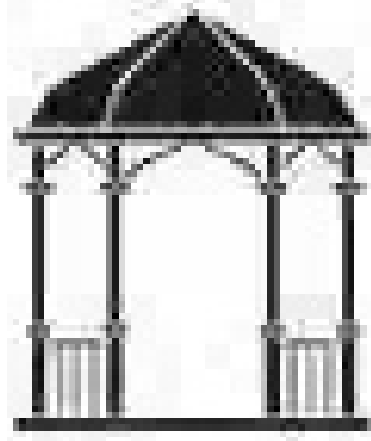
Bazen hepsinin hatırlatmaya ihtiyacı oluyor."

O pisliğin kendisine nasıl saygısızlık ettiğini bilmesine gerek yoktu.

Emma kalın kalın yutkundu. Zihninin çalıştığını görebiliyordum, bunun beni neden sarhoş ettiğini merak ediyordu.

"Endişelenmeyi bırak," dedim omzunu sıkarak.

Emma başını salladı ama hâlâ ikna olmadığını söyleyebilirdim. Ne zaman vazgeçmesi gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Kumarhaneye giderken, ekranımda Dante'nin numarası yanıp söndü. Dişlerimi sıktım. Çocuğu cezalandırmamdan bir gün sonra aramasının tesadüf olduğunu düşünmüyordum. Babası şikayet etmiş miydi?

Telefona ben cevap verdim. "Dante, aramanı neye borçluyum?"

"Günaydın Samuel. Minneapolis'teki d u r u m hakkında bilgi almak istemiştin."

"Dur tahmin edeyim, dün işe yaramaz oğlunu cezalandırdığım için kızgın bir yüzbaşidan telefon mu aldın?"

Dante kıkırdadı. "Hayır, pek sayılmaz. Annesi Valentina'yı aradı, ağlıyordu."

Gözlerimi devirdim. "Yani onu koruyabilsin diye annesine mi koştu?"

"Ayrıntıları bilmiyorum ve öğrenmek için babasını da aramayacağım. Bir inisiyeyi bu şekilde cezalandırmak için bir nedeniniz olduğunu varsayıyorum."

"O bir inisiye olmayacak. İşkence altında iki kez başarısız oldu ve bana ve karıma hakaret etti. Dilinin ucundan fazlasını kesmediğim için şanslı."

"Gerçekten de öyle," dedi Dante. "On altı yaşında işkenceye dayanabilmeli."

"O zayıf biri. Asla bir şey yapamayacak. Ben on iki yaşındayken o amcıktan daha fazla işkenceye dayanabilirdim."

Yine kuru bir kıkırdama. "Sen de baban gibi en iyi adamlarımdan birisin."

Kumarhanenin önüne park ederken daha fazlasını söylemesini bekledim. Bu yeraltındaydı, sıradan bir depoda gizlenmişti.

"Ama bu karar sizin yetki alanınıza giriyor ve bu yüzden aramıyorum."

"Hayır mı?"

"Leonas'ın farklı şehirlerde işlerin nasıl yapıldığını görmesini istiyorum. Onu Ağustos ayı boyunca Minneapolis'e gönderiyorum, böylece sen ve Pietro ona iş yapma yöntemlerinizi gösterebilirsiniz."

İçimi bir şaşkınlık kapladı. Kuzenim Leonas on dört yaşındaydı. Tabii ki, o zaten on üç yaşında işe alınmıştı. Capo olacaktı ve diğerleri gibi on beş ya da on altı yaşına kadar bekleyemezdi. "Ona ipleri göstereceğiz ve onu güvende tutacağız."

"Kendini koruma konusunda oldukça becerikli ama aynı zamanda çok ukala ve gürültücü."

Leonas'ın sorun çıkaran yönlerini biliyordum ama her şeyi bilmediğimden emindim. Dante en kötüsünün ortaya çıkmamasını sağlayacaktı. "Onu kontrol altında tutacağız. Ailemle birlikte mi yaşayacak?"

"Evet."

"Eminim annem yeniden üzerine titreyeceği birine sahip olduğu için çok mutludur." "Seni ve Sofia'yı aynı ay içinde kaybetti."

"Belki Leonas yuvanın boş olduğuna sevinmesini sağlar. Alınmak yok."

"Alınmak yok. Leonas'ın doğasının çok iyi farkındayım."

"Asıl soru, onun doğasını ne şekilde kontrol altında tutmamızı istediğiniz," diye dikkatle sordum.

Dante boğazını temizledi. "Valentina yüzünden aşmak istemediğim bazı sınırlar var."

Tabii ki. Babam da annemin bana olan sevgisi yüzünden beni nasıl cezalandırabileceğiyle sınırlanmıştı. "Ama bu sınırlar bizim değil mi?"

"Değil. Ama tabii ki iyileşmeyecek şekilde zarar görmemeli."

"Tabii ki hayır. O küçük pisliği çok seviyorum, bu da zaten bunun olmasını engelleyecektir. Aynı şey babam için de geçerli."

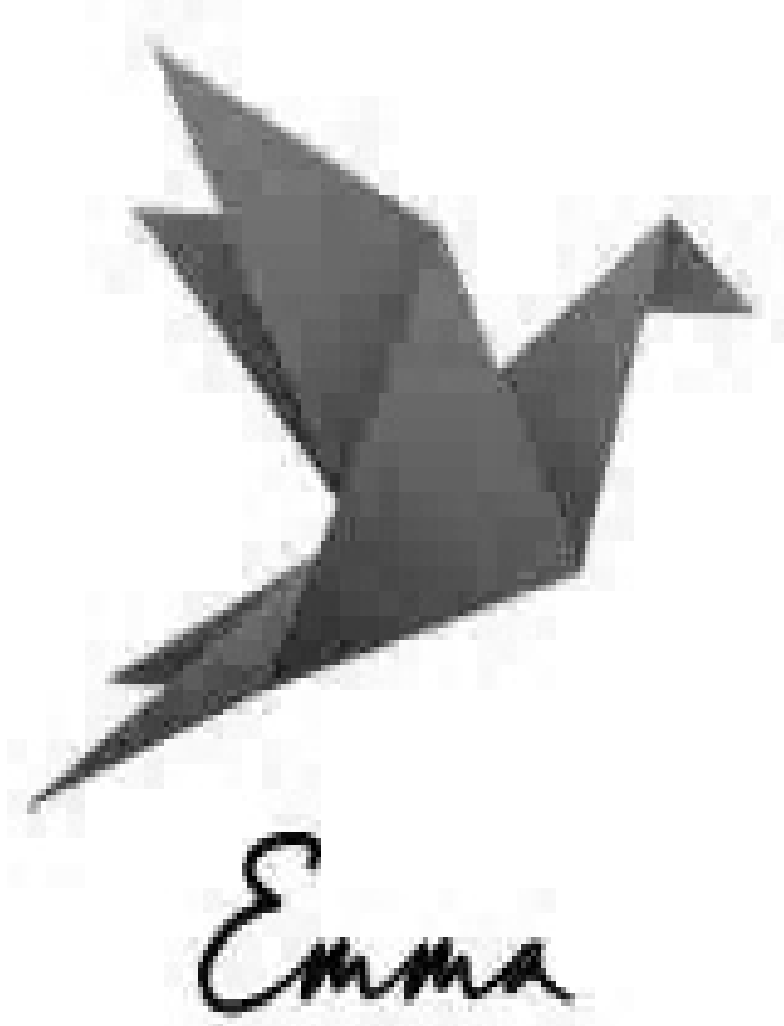
Dante yine kıkırdadı. "Küçük pislik mi? Bir gün senin Capo'n olacağının farkındasın değil mi?"

"Ve Capo olduğunda, bu sözleri söylediğimi hatırlamayacak kadar saygı duyacağım bir adam olacağından eminim."

"Öyle olacak."

Telefonu kapatmadan önce Leonas'ın kalışıyla ilgili ayrıntılar hakkında biraz daha sohbet ettik. Leonas'ın Minneapolis'te olması omuzlarıma bir sorun daha yüklemişti ama Dante'yi reddedemezdim.

CHAPTER TWENTY-TWO

Bir deneme seansına kayıt olurken, beni orada bulundurmamak için uyduruk bir bahane bulacakları endişesiyle soyadımdan bahsetmemiştim. Ama

Ne de olsa Mione Minneapolis'te kötü bir şöhrete sahipti.

Leo ve bir başka korumayla dans stüdyosunun resepsiyonuna girdiğimde, tezgâhın arkasındaki uzun boylu kadının gözleri büyüdü ve bale dersini bekleyen bir avuç müşterinin gözleri de büyüdü.

Kızardım. Birçok gözde tanıma parladı. Samuel'in ve benim düğünümüz birkaç gün boyunca gazeteleri doldurmuştu. Alçaltılmış tezgâha doğru ilerledim ve gülümsedim. "Seçmeler için geldim."

"Emma... Mione, sanırım?" dedi kadın keskin bir aksanla.

Arkamdan yükselen fısıltıları duymazdan gelmeye çalışarak başımı salladım. Diğer korumam etrafta dolaşp her odayı kontrol ederken Leo yanıma geldi.

"Kadınların soyunma odaları olmaz!" diye bağırdı kadın öfkeyle.

Leo dişlerini göstererek tezgâhta öne doğru eğildi. "O zaman içeride kim varsa gitmesini söyleyin de güvenli olup olmadığını kontrol etsin."

Kadın kaskatı kesildi ama Leo'nun dediğini yaptı. Yüzüme daha fazla sıcaklık y a y ı l d ı ğ ı n ı hissedebiliyordum. Belki de bu yüzden dış dünyada ders yapmamak daha iyiydi.

Rahatsız bir şekilde etrafıma bakındım. Genç bir adam bana gülümsedi. Yürüyüşü sanki dizleri tutulmuş gibi biraz bozuktu. "Ben Albert. Natalya harika bir öğretmendir."

Ben de gülümsedim.

Leo parmağımdaki yüzüğü işaret etti. "Bunun bizim dünyamızda ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Albert şaşkın görünüyordu. "Aynı dünyada yaşamıyor muyuz?"

Leo ve diğer adam karanlık bir kahkaha attı. "Hayır, yakınından bile geçmiyoruz."

Albert kızardı. "Ben erkeklerden hoşlanıyorum, kadınlardan değil, bu yüzden onun değil senin yüzüğünü göstermeliydin."

Dudağımı ısırdım. Albert tehlikeli sularda geziniyordu.

Leo başını salladı ve diğer korumayla bakıştı. Sonunda mayomu ve eteğimi giymek için soyunma odalarına girmeme izin verildiğinde telaşlanmışım. Aynadaki yansımamı gördüğümde duygularım kabardı. Uzun zamandır nostaljinin ağır dozunu hissetmemiştim. Omuzlarımı dikleştirdim ve dışarı çıktım. Leo kapının hemen ö n ü n d e , diğer korumam ise ön kapının yanında duruyordu.

Diğer müşteriler sınıfa doğru yola çıkmıştı ve ben de onların seslerini takip ederek aydınlık odaya girdim. Bakışlarımın odayı incelemesine izin verdim.

Tavandan tabana aynalar ve dansçılarının çoğunun gerindiği barre. Böyle bir odada en son kazadan önce bulunmuştum ama sanki burası yapbozun son eksik parçasıymış gibi hiç beklemediğim garip bir aidiyet ve eve dönüş duygusu hissettim.

Natalya çok küçük, gergin bir gülümsemeyle yanıma geldi. "E-postanızda yıllarca bale pratiği yaptığınızdan bahsetmişsiniz."

"Uzun zaman önce."

Başını salladı. "Derse ısınmak için sen de esnemeye ne dersin? Geçmiş derslerinden ne kadarını hatırladığını göreceğiz. Kas hafızası harika bir şeydir."

Ona gülümsedim ve çok alçak bir sesle, "Korumalarımla verdiğim rahatsızlık için özür dilerim," dedim.

Bakışları, kapının yanına eğilmiş ve her şeyi bıkkınlıkla izleyen Leo'ya kaydı. "Belki korumalarınız eninde sonunda bizim bir tehlike oluşturmadığımızı fark ederler."

İkna etmem gereken kişiler korumalarım değildi. Samuel'in kırılması çok zor bir ceviz olacağından korkuyordum.

Dans eğitiminin on beşinci dakikasında nefes nefese kalmıştım ve uzun süredir kullanmadığım kaslarım efordan ağrıyordu. Tekerlekli sandalyemden kalkmak için sık sık kullandığım kollarımın bile antrenmanın yoğunluğuna alışmak için zamana ihtiyacı olduğu açıktı. Kendimi formda hissetmememe rağmen, doğru hissettiğimi ve uykuda olan bir parçamla yeniden bir araya geldiğimi hissettim. Tekerlekli sandalyemin müzik eşliğinde süzülmesine izin verdiğimde, dansı gerçekten özlediğimi ve hala bu değişmiş tarzda keşfetmek istediğim bir parçam olduğunu fark ettim.

O gece, Samuel ve ben ertesi gün Indianapolis'e yapacağımız yolculuk için çantalarımızı hazırlarken konuyu açtım. "Dans stüdyosunda herkes çok arkadaş canlısı ve ben de devam etmek isterim."

Samuel çekmecesindeki kravatlara baktı. "Leo senin iyi görüldüğünden bahsetti ama dans eğitmeni onların varlığından pek memnun değildi."

Başımı salladım. "Sanırım Leo'nun varlığı çoğunun gözünü korkuttu. İki korumanın fazla olduğunu düşünüyor musun? Eminim Leo stüdyonun önünde arabasında kalsa sorun olmazdı. Sadece bir giriş var."

"Hayır," dedi Samuel, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Ağzımı açtım ama bana sert bir bakış attı. "Kız kardeşim burnumun dibinde kaçırıldı. Eğer yanımızda daha fazla koruma olsaydı, böyle bir şey olmazdı."

"Ama neden biri beni kaçırsın ki?"

"Çünkü sen benim karımsın. Sen Danilo'nun kız kardeşisin. Yakın ailede iki Underboss var. Bratva'nın, Famiglia'nın ve Camorra'nın seni ele geçirmek için gün sayması gerekir."

"Gerçekten Camorra'nın böyle bir şeyi tekrar deneyeceğini mi düşünüyorsun? Ve Famiglia hiçbir zaman kadınları hedef almadı."

"Hiçbirine güvenmiyorum. Bir zamanlar kimsenin düğün gününde bir geline saldırarak **k a d a r** alçalmayacağını düşünürdük."

Yavaşça başımı salladım. Outfit'teki hiçbir kız o günü unutamazdı. "Tamam. Eğer dans etmeye devam etmem için gereken buysa."

"Öyle."

Samuel'i zorlamamaya karar verdim. Bale dersi almam konusunda fikrini değiştirme riskini almak istemiyordum.

Ertesi gün öğleden sonra, Renato'yu da yanımıza alarak özel bir jetle Indianapolis'e gittik. O ve Samuel bir saat kırk beş dakikanın çoğunu sessizce sohbet ederek geçirdiler.

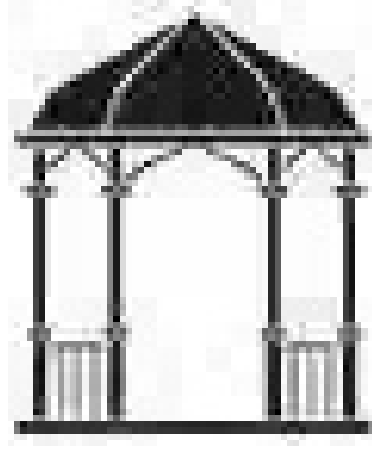
Renato kesinlikle bir kızı etkileyebilecek gibi görünüyordu. Giorgia'yla evlenmesi fikri hâlâ hoşuma gitmiyordu, bu Minneapolis'te en iyi arkadaşşıma sahip olacağım anlamına gelse bile. Bu konuyu Danilo ve Giorgia ile konuşmam gerekecekti - kimsenin fikrini değiştirebileceğimi sanmıyordum. Bu muhtemelen çoktan yapılmış bir anlaşmaydı.

Indianapolis'e indiğimizde okumakta olduğum romantik komediyi kapattım ve pencereden dışarı bakarak tanıdık manzarayı seyrettim. Bu havaalanına kaç kez geldiğimin sayısını unutmuştum. Evlendikten sonraki ilk birkaç yıl

kazasından sonra annem bacaklarıma eski işlevselliğini kazandırmak umuduyla beni dünyanın dört bir yanındaki uzmanlara götürmüştü. Sonunda pes ettiğinde rahatlamıştım. Yeni bedenimde kendimi gerçekten rahat hissetmeye başlamak için ihtiyacım olan bir tür kapanış olmuştu.

Samuel ve Renato sandalyelerinden kalkıp bana doğru geldiler. Renato kitabıma bir göz attı, sonra başını salladı. "Günümüzde erkeklerin hayatını zorlaştıran şey böyle bir kitap. Kadınlar çok şey bekliyor."

Dudaklarımı büzdüm. "Giorgia'ya senden beklentilerini azaltmasını söyleyeceğim." Samuel, Renato'nun pek de eğlenmemiş ifadesine kıkırdadı ve omzuna vurdu.

Samuel, Renato ve ben Danilo'nun malikanesine vardığımızda, Giorgia'nın kardeşinin arabasını dışarıda gördüm. Samuel yanımdayken ön kapıya doğru ilerlediğimde sadece kısa bir ev özlemi hissettim.

Ağabeyim kapıyı açmadan bir süre önce Samuel nefesinin altından "Uslu dur," diye mırıldandı. Kesinlikle beni kastetmemişti. Renato'ya bunu hatırlatmak zorunda kalması beni çok kızdırmıştı. Çılgınca anlaşmalar yapmadan önce Giorgia'yla konuşmam gerekiyordu.

Danilo, Samuel ve Renato'ya başıyla onay verdikten sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Ben de ona gülümsedim. "İyi misin?" diye mırıldandı yüzümü tararken. Samuel eve zil zurna sarhoş geldiğinden beri uyumakta güçlük çekiyordum ama tabii ki bunu kardeşime söyleyemezdim. "İyiyim."

"Giorgia ve erkek kardeşi oturma odasındalar."

"Annesinin de gelmek istediğini sanıyordum?" diye sordum.

"Ağabeyi evin reisi. Onun geleceği hakkında son sözü o söyler, annesi değil," dedi Danilo.

Oturma odasına doğru ilerledim ve Sofia'yı Giorgia ile sohbet ederken, erkek kardeşini de telefonundan bir şeyler kontrol ederken buldum. Giorgia ayağa kalktı ve bana doğru koşarak sıkıca sarıldı. Ben de onu çok özlemiştim ve ne kadar özlediğimi ancak ona sarılırken fark ettim.

"Sana yakın yaşamak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı.

Geri çekildim. Sofia da ayağa kalkmıştı ve Giorgia'nın kardeşi de gelmişti. Onu gülümseyerek, Sofia'yı da kucaklayarak karşıladım. "Umarım kardeşim uslu durur."

Gözleri neşeyle parlıyordu. "Devam eden bir çalışma." Ben de güldüm.

"Peki ya Samuel?"

Omuz silktim. "Kesinlikle devam eden bir çalışma."

O sırada erkekler içeri girdi ve Giorgia'nın kardeşi hemen onların yanına gitti. Birbirlerini el sıkışarak selamladılar ama ortam benim hoşuma gitmeyecek kadar testosteron doluydu.

Sofia boğazını temizledi. "Ben mutfağa gidip kahve ve kek için hazır olduğumuzu haber vereyim."

Renato, Giorgia'ya kardeşinin kaşlarını çatmasına neden olan bir gülümseme gönderdi. Bu biraz fazla samimiydi.

"Siz resmi hoşbeşinizi yaparken Giorgia ile benim sohbet etmemiz gerekiyor," diye mırıldandım ve Giorgia'ya ilerlemesini işaret ettim.

Giorgia'yı lobiye götürdüm ve başımı salladım. "Gerçekten mi, o mu?"

Yüzünü buruşturdu. "O en iyi seçenek Emma. Benimle evlenmek için fırsat kollayan bir Underboss'um yok. Yakında on sekiz olacağım. Annem bana karşı sabrını kaybediyor, ağabeyim de öyle. Beni İtalya'daki o yaşlı piçle evlendirmeye hazırlar. Kurbağaya benziyor ve **ç o k** yaşlı. Ona dokunmak zorunda kalacağımı düşünmek bile..."

Giorgia hastalanmak üzereymiş gibi görünüyordu. Sonra bir nefes verdi. "Kısa karşılaşmalarımızdan anladığım kadarıyla Renato katlanılmaz biri olsa da, en azından oldukça yakışıklı, bu yüzden bir noktada evliliğimizi tamamlamak zorunda kalırsak itici gelmeyeceğim."

Başımı salladım çünkü tamamen anlamıştım. "İkiniz de çaresiz olduğunuz için bunun bir anlaşma olmasına aldırıyor musunuz?"

Giorgia başını salladı. "Görücü usulü evliliklerin çoğu anlaşmadır, değil mi?"

Omuz silktim. Ama bazı anlaşmalar diğerlerinden daha tatsızdı. Samuel'in benimle evlenmeyi neden kabul ettiğini hâlâ merak ediyordum. Ailelerimiz arasındaki bağı güçlendirme argümanı saçmalıktı, bu kesindi. "Samuel, Renato'nun sadık bir tip olmadığından bahsetti."

Giorgia kıkırdadı. "O bir Kazanova ve kendinden çok emin. Kendini beğenmiş ve sinir bozucu biri. Beni çileden çıkaracak."

"Bu onu evlilik için uygun biri gibi göstermiyor."

"Değil ama ben onu seçtim. Annem istediğini elde edemediği için sinirlenecek ve ben de evlendiğimizde Renato'yla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım."

İçimi çektim. "Bana yakın yaşayacağın için mutluyum."

Sırıttı. "Gördün mü, bu onunla evlenmeye değer."

Giorgia ve ben oturma odasına döndüğümüzde, erkekler masanın etrafına oturmuş, görünüşe bakılırsa düğün tarihlerini tartışıyorlardı.

"Görünüşe göre benim karım olacaksın, Giorgia. Kardeşin bana doktorunun doğurgan olduğuna dair raporunu gösterdi. Umalım da ben otuz yaşına gelene kadar varisime hamile kalmış olası."

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Bu da anlaşmanın bir parçası mıydı? Her şeyin ona kalması için Giorgia'nın bir varis doğurması mı gerekiyordu? Giorgia'ya inanmayan bir bakış gönderdim. O da bana mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu tatsız bir anlaşma." İçimden bir ses patladı. "Sen bir çocuk gibi davranıyorsun. domuz."

Renato kaşlarını çatı. "Giorgia ile olan anlaşmamın nasıl daha az Samuel'i seninle evlenmeye zorlayan kardeşin ve kocan arasındaki anlaşmadan daha tatsız."

Renato'ya göz kırparken kalbim küt küt atmaya başladı.

Sofia, Danilo'ya anlaşmayı bildiğini belli eden bir bakış gönderdi ve Samuel arkadaşını öldürmeye hazır görünüyordu. Görünüşe göre benim dışımda herkes biliyordu. Bu bana annemin geçirdiğim kazadan sonra beni korumak bahanesiyle bana yalan söylediğini, oysa bunun aslında kendini gerçeklerden korumak için olduğunu hatırlattı. Bu da herkesin tatsız bir yüzleşmeden kaçınmak için anlaşmanın ayrıntılarını benden sakladığını hissettirdi.

Samuel

Lanet olsun. Renato'ya kaşlarımı çattım, o da yüzünü buruşturup bana özür dileyen bir bakış attı. Artık çok geçti.

Emma'nın rengi solmuş, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Emma-" Danilo ve ben aynı anda söyledik ama ben bir adım öne çıktım. Emma benim karımdı. A r a m ı z d a k i meseleyi halletmem daha önemliydi.

"Biraz konuşalım," dedim Emma'ya ve elimi omzuna koydum. Dokunuşumdan çekindi ve ben de kolumu yanına indirdim.

"Ofisimde konuşabilirsiniz," dedi Danilo sessizce. "Ben de Renato ile konuşacağım."

Renato onun askeri olmasa bile, Renato'nun canına okuyabilirdi.

Emma ve ben tam bir sessizlik içinde ofise doğru ilerledik. Danilo'nun ofisinde ilk kez onsuz olmama izin veriliyordu.

Kapıyı kapattım ve hemen ardından sinir krizinin eşiğindeymiş gibi görünen Emma'ya döndüm.

"Renato tam bir aptal. Hiçbir şey söylememeliydi." Emma bana sert bir bakış fırlattı. "Yalan mı söyledi?"

"Görücü usulü evliliklerin her zaman anlaşmalı olduğunu bilirsin."

Başını iki yana salladı. "Bana gerçeği borçlusun. Danilo benimle evlenmen için ne yaptı?"

Dişlerimi sıktım. "Uzun zaman önceydi. Seninle evlendiğime memnunum." "Ne yaptı?"

Gerçeğin eninde sonunda ortaya çıkacağından korkuyordum. "Kız kardeşim Serafina kaçırıldıktan sonra onunla evlenmeyi reddetti. Ama onun elini almaya hakkı vardı. Serafina'nın çektiği çileyi atlatabilmesi için Sofia'yı kabul etmesini istedik. Sofia'yla evlenmeyi ancak seninle evlenirsem kabul edeceğini söyledi."

Emma'nın bu anlaşmadan ne çıkaracağını merak ediyordum.

Tekerlekli sandalyesini çevirdi, böylece kahverengi saçlarına bakmak zorunda kaldım. Konuşurken sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Benimle evlenmek için şantaja uğramaktan nefret ediyor olmalısın."

Ona bakabilmek için etrafından dolaştım. Ellerini tutuyordu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Ağabeyin bana şantaj yapmadı, Emma. Bir anlaşmamız vardı, bizim dünyamızdaki neredeyse tüm evliliklerin dayandığı gibi bir anlaşma. Kızgınlığını anlıyorum. Sofia da öğrendiğinde çok kızmıştı."

Emma kalın kalın yutkundu. Yüzünü görememekten nefret ediyordum, bu yüzden önüne çömeldim ve yakınlığım karşısında gerilmesine rağmen elini tuttum.

Onu böyle üzgün görmekten nefret ediyordum. "Sen benim için çok gençtin, Sofia da Danilo için çok gençti. Bu yüzden ikimiz *de* seninle evlenmek istemedik.

kızlar."

Emma gözlerimin içine baktı. "Danilo Sofia'ya ilgi duyuyor."

Kaşlarımı çattım. "O zamanlar kesinlikle öyle değildi, yoksa aletini mengeneye sokardım." Daha da yaklaştım. "Ve senden etkilendiğimi biliyorsun. Yoksa sana daha sık göstermem mi gerekiyor?" İfademin açlaşmasına izin verdim ama Emma gülümsemedi.

Emma'ya cinsel bir imadan daha fazlasını vermem gerektiğini fark ettim. Evlendiğimizden bu yana geçen birkaç hafta içinde onun yatak odası dışında da benim için iyi bir eş olduğunu görmüştüm, endişesi içki alışkanlıklarım konusunda daha dikkatli olmam gerektiği anlamına gelse bile.

Boğazımı temizledim. "Seninle evlendiğim için hiç pişman olmadım ve olmayacağımı da biliyorum. Kardeşin seninle evlenmemi istediği için çok mutluyum. Sen hayatımda ihtiyacım olan kadındın. Direncin ve geçmişi bir kenara bırakıp sadece bugünün tadını çıkarma becerin benim de başarmak istediğim bir şey."

Sözlerim karşısında Emma'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu basit itirafla ruhumu ortaya çıkarmış gibi hissederek doğruldum. Duygusal ifadeler her zaman ağzımı sabunla yıkamak istememe neden olurdu ama istediğim etkiyi yarattığını söyleyebilirim.

Küçük bir iç geçirdi. "Ben de mükemmel değilim. Ben de bazen geçmişteki olaylara takılıp kalıyorum ya da hayal kırıklığına uğradığımda bazı şeylerden vazgeçmek istiyorum. Ama katılıyorum, bence iyi bir eşiz."

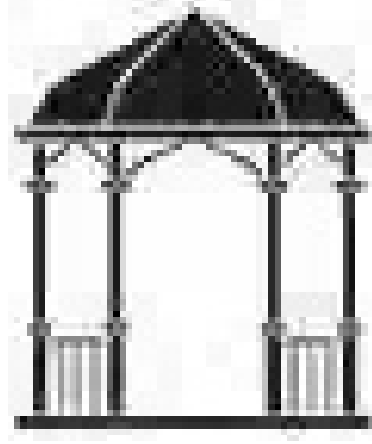
Başımı salladım. "Öyleyiz ve birbirimizi daha iyi tanıdıkça birlikte daha da iyi olacağız. Bu zaman alır."

Başını öne eğdi. "Bazen senin hakkında daha fazla şey bilmemi gerçekten istediğinden emin olamıyorum. Çok yüksek duvarların var. Onları aşmak çok zor."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Güvenebileceğim bir eş istiyordum ama aynı zamanda ailemin sahip olduğu türden bir güvene ulaşmak için ruhumu ona birçok düzeyde açmam gerektiğini de biliyordum. Bu benim için rahatsız edici bir düşünceydi. "Biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Ve lütfen beni korumak için benden hiçbir şey saklamayacağına söz ver. Bazı şeyleri halledebilirim ve halletmek istiyorum."

"Halledebileceğini biliyorum."

O gece, Danilo'nun aynı çatı altında olmasından duyduğu endişeye rağmen Emma'ya aramızdaki bağdan ne kadar mutlu olduğumu parmaklarımla, dilimle ve sikimle gösterdim. Tek umursadığım, kız kardeşine birkaç kez orgazm yaşatırken beni duyabilmesiydi. Neyse ki Sofia'nın ve onun yatak odasından böyle bir şey duymadım.

Emma uykuya daldığında aşağıya indim. Danilo'nun ofisinden ışık sızıyordu. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Yanımda götürdüğüm matara çoktan boşalmıştı. Kapıyı kısaca çaldım, sonra ofise girdim. Danilo elinde bir bardakla koltukta oturuyordu ve karşısında Renato vardı. "Benim de bir içkiye ihtiyacım var."

Danilo beni taradı. Saçlarım biraz dağınıktı ve üzerimde gece yarısını geçtiği için sadece pijama pantolon ve gömlek vardı. Renato kaşlarını oynattığında ifadesi daha da karardı. Danilo'nun bana uzattığı viski bardağını kabul ettim ve Renato'nun yanındaki koltuğa oturdum. Ona hâlâ kızgındım.

Karılarımız konusundan uzak durarak kumarhaneler ve genelevler hakkında sohbet ettik. Danilo'yla evliliğimi tartışmadığım için çok mutluydum. Sonunda Danilo içkiyi bıraktı, Renato ve ben de onun bize ikram ettiği yeni bir şişe viskiye başladık. Saat sabahın ikisini geçiyordu ve Danilo'nun bizi ofisinde yalnız bırakacağına inansa yatmaya gideceğini söyleyebilirdim.

"Sabah erkenden ayrılmak istediğinizi sanıyordum?" diye sordu.

"İstiyoruz."

"O zaman bir şoföre ihtiyacınız olacak."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben kullanabilirim."

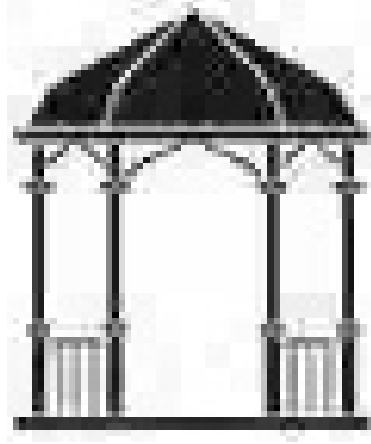
"Sabaha kadar yeterince ayık olacağından şüpheliyim."

Gözlerimi ona diktim. "Bu seni ilgilendirmez."

"Ama kız kardeşimin güvenliği beni ilgilendirir. Sarhoş bir sürücü onun hayatını mahvetti." Dişlerimi sıktım. "Benim işime karışma Danilo."

"Hadi ama, bu yüzden kavga etmeyelim. Samuel'in içkiyi tanıdığım herkesten daha iyi tuttuğunu sana garanti edebilirim."

Renato'ya karanlık bir bakış gönderdim. Bunun gerçekten bir iltifat olduğunu mu düşünüyordu? Bardağımdaki içkiyi bitirmedim.

Emma, Renato ve ben kiralık arabaya bindiğimizde Danilo etrafta dolanıyordu. Ama belli ki hâlâ sarhoş olmadığımı anlamıştı - dün gece sarhoş bile değildim

-Ve başka bir tartışma olmadan gitmemize izin verdi. Yine de Emma'ya içki içmemle ilgili bir şey söylediğini hissediyordum çünkü havaalanına giderken Emma biraz gergindi. Sormadım. Ne onunla ne de başkasıyla tartışmak istediğim bir konu değildi.

CHAPTER TWENTY-THREE

Samuel

Düğünümüzden bir aydan biraz fazla bir süre sonra, Emma ve ben Minneapolis'teki ilk sosyal etkinliğimize katılmak zorunda kaldık: annemin elli birinci doğum günü partisi.

Emma, dar belini vurgulayan pişmiş topraktan gece elbisesiyle göz kamaştırıcı görünüyordu. Yakası düşüktü ve göğüslerinin kabarıklığına kışkırtıcı bir bakış atmamı sağlıyordu. Birçok erkeğin onu görebileceğini düşündüğümde kıskançlık duygularım kabardı.

Her zamanki gibi annem tüm yüzbaşılardan ailelerini davet etmek zorunda kalmıştı. Sofia da bir geceliğine gelmişti ama Danilo işle meşgul olduğu için gelmemişti. Dante ve ailesi de oradaydı, Paris'te olan kuzenim Anna hariç. Dante'nin varlığı, babam ve benim onunla ve Leonas'la daha sonra konuşabileceğimiz anlamına geliyordu.

Çoğu kişiyle kısa bir baş selamıyla selamlaştım ve arada bir ellerini sıktım. Konukların çoğu bizim düğünümüze de katılmıştı. Emma'nın herkesin ilgisi altında kendini rahatsız hissettiğini söyleyebilirdim. Sonunda, elimizde şampanya kadehleriyle oturma odasında biraz kenara çekildiğimizde ona, "Alışacaksın," dedim.

"Alıştım," diye ısrar etti Emma. "Ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor. İnsanların beni görmezden gelmeye başlamasını umuyorum."

"Sen bir sonraki Underboss'un karısısın. Kimse seni görmezden gelmeyecek. Böyle bir hayat için yanlış adamla evlendin. Bunu sorun etmeyecek misin?"

Emma dudaklarını büzdü, sonra küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Başka seçeneğim yok, değil mi?"

Başımı salladım. Yoktu. Kaptanların ve bazı politikacıların eşlerini tavlama için gelecekte benden daha fazla sosyal etkinliğe katılmak zorunda kalacaktı.

"Keşke insanlar bana öyle bakmaktan vazgeçse."

Bakışlarının toplanan konuklar üzerinde dolaşmasına izin verdim, ancak insanlar gözlerimi üzerlerinde hissettiklerinde yüzlerini nötr tutmaya dikkat ediyorlardı. Yine de ara sıra şüphe dolu bakışlar yakalıyordum.

"Ne bakışı?"

"Sanki bir yükmüşüm gibi," diye mırıldandı Emma, gözleri öfke doluydu.

Şampanyamı boşalttım. "Onlar cahil. Eninde sonunda yanıldıklarını anlayacaklar."

İnsanlar bize baktıklarında, ilişkimizdeki zayıflık olarak Emma'yı gösteriyorlardı çünkü insanların onun kusuru olarak algıladıkları şey çıplak gözle görülebiliyordu. Kusurlarım çok iyi gizlenmişti.

Ailem onu sevdiği için değil, sadece onurunun gerektirdiği için davet edilen büyük teyzelerimden biri bize yardımsever bir tavırla yaklaştı

Gülümsedi. Önümüzde durdu ve bastonuyla ağırlığını destekledi. Muhtemelen doksan yaşlarındaydı. "Samuel ve karısı," dedi fazla parlak bir gülümsemeyle, ama gözleri bir şahininkileri andırıyordu. "Ne zaman çocuk bekliyoruz?"

Ağzım sıkı bir çizgiye oturdu. Emma şampanyasından bir yudum aldı, yüz ifadesi gerildi.

"Bu çok özel bir soru teyze," dedi Dante arkasından yaklaşırken. Emma dilini şaklattı ama sıkı bir gülümsemeyle kendini affettirdi. Bir süre sonra Valentina ve Leonas da bize katıldı.

Dante bana dönmeden önce Emma'ya küçük bir gülümseme verdi. "Leonas'ın kalışını şimdi konuşmaya ne dersin?"

"Kız kardeşinin doğum gününde iş konuşmak mı?" Valentina kaşlarını çatarak sordu. Emma omuz silkti ve gözlerini devirdi.

"Bu önemli bir doğum günü değil," dedim. Annem geçen yıl ellinci yaş gününü büyük bir partiyle kutlamıştı.

"Bize müsaade," dedim Emma ve Valentina'ya. Valentina'nın, annem baş başa kaldığı geveze eşlerden kurtulana kadar Emma'yı oyalayacağını biliyordum.

Leonas bana sıkılmış bir bakış attı.

"Samuel." "Leonas," diye kestirip attım.

Dante ve ben babamın ofisine doğru yürüdük. Onu hiçbir yerde göremedim. Belki de çoktan bizi bekliyordu. Leonas bizi birkaç adım izledi, soğuk bakışlarıyla kalabalığı taradı ama hiçbir şey ilgisini çekmedi. Onu tanıdığım kadarıyla, ot, içki ve kızlarla dolu çok farklı bir kutlamayı tercih ederdi.

Şüphelendiğim gibi, babam ofisindeydi, muhtemelen sosyalleşmekten çoktan yorulmuştu. Bizi yeni bir şişe burbonla karşıladı ve bardakları Dante ile bana uzattı.

Leonas alay etti. "Hadi ama Pietro Amca. Ben yaratılmış bir adamım. Kızları beceriyorum, öldürüyorum, işkence ediyorum ve sen bana küçük bir çocukmuşum gibi içki vermeyi mi reddediyorsun?"

Pietro, bu konuda son sözü söyleyecek olan Dante'ye baktı.

İlk kez ne zaman içki içtiğimi hatırlamıyordum. Belki de on dört yaşındaki ilk seferimden sonra.

Dante, Leonas'a sert bir bakış atarak, "Neredeyse her şeyde olduğu gibi, bu da bir ölçülülük meselesi," dedi.

"Neden ölçülü bir şekilde sevişmek isteyeyim ki?"

"Annenin önünde asla böyle konuşmayacaksın."

"Artık bakire olmadığımı biliyor. Mafyada bakire yoktur." Babasını bilerek kızdırdığını anlayabiliyordum. Ben de öyle olduğum zamanları hatırlıyordum.

"Bir içki," diye kestirip attı Dante.

Leonas bana göz kırptı. Babam ona bir bardak uzattı ve sonunda kadehlerimizi tokuşturduk.

Leonas içkiyi bir dikişte mideye indirdikten sonra tıslayarak, "Vay canına," diye bağırdı.

Onu kontrol altında tutmanın zor olacağını söyleyebilirdim. Ergenlik çağındaki maskaralıkları şüphesiz beni çileden çıkaracaktı.

Babam ve Dante biraz sonra ayrıldıklarında o ve ben ofiste kaldık. Leonas kadehini kaldırdı. Gözlerimi devirdim ve ona küçük bir yudum doldurdum.

"Babandan görevi devraldığında, işlerin yürütölme şeklini değiştirecek misin?" diye sordu, birden çok ciddileşmişti ve sesi hiç de ergen gibi çıkmıyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Hangi konuda?"

"Outfit yıllar boyunca intikam almamız gereken, kanlı bir mesaj göndermemiz gereken zamanlarda çok fazla itidal gösterdi."

Hiçbir şey söylemedim. "Bazı şeylere karar vermek bana düşmez, Patron Yardımcısı olsam bile. Bu bir Capo'nun işidir."

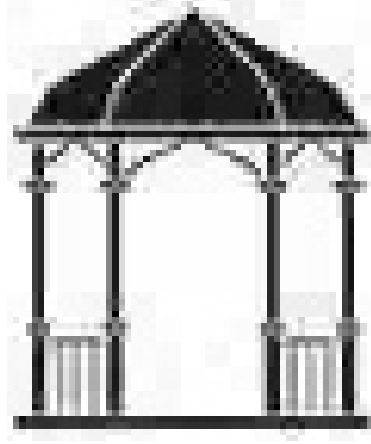
"Ben Capo olduğumda, düşmanlarımız bizi hafife aldıklarına pişman olacaklar." Bizi hafife aldıklarını sanmıyorum. Dante'nin birçok şeye daha kontrollü yaklaştığını biliyorlardı. Leonas'ın yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Las Vegas'taki çılgın heriflerden intikam almana kesinlikle engel olmayacağım."

Gülümsemem sertleşti. "Onların Underboss'larından birini öldürdük."

Leonas başını salladı. "Bu yeterli değil. Remo Falcone ve kardeşlerinin yaptıkları için yeterli olduğunu söyleme bana."

Değildi ama onun yaptıklarını yapmadığımız sürece, nasıl yeterli olabileceğini anlamıyordum. "Sen gençsin. Capo olana kadar bakış açın değişecek."

Leonas sırtıttı.

Ağustos ayını iple çekmiyordum. Renato ve Giorgia'nın son dakika nikâhlarıyla katılacağım bir başka düğün, Leonas'ın bebek bakıcısı olmak ve en kötüsü de Arlo, Enea ve Domenico'nun ölüm yıldönümleri.

Emma ruh halimin karardığını hissetmiş olmalıydı çünkü sık sık bana endişeyle bakıyordu. Yardım etmek istediğini biliyordum ama bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordum. Babamdan her geçen gün daha fazla görev devralıyordum, böylece Alt Patron olma sürecim olabildiğince sorunsuz geçecekti ama bu aynı zamanda odak noktasının giderek daha fazla bana ve dolayısıyla Emma'ya kayması anlamına geliyordu. Hayatımız bir süre daha gündemde kalacak, özellikle de insanlar ne zaman, nasıl ve çocuk sahibi olup olmayacağımızı merak edeceklerdi. Henüz baba olmaya pek hevesli değildim, önümüzdeki birkaç yıl içinde yapmam gereken işler vardı. Emma ve ben çocuk konusunu ya da bunun önlenmesini hiç konuşmamıştık. Hiç korunmamıştım, bu yüzden Emma'nın gebe kalıp kalamayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Sadece altı haftadır evliydik, bu yüzden korunmasız bile hamile kalmaması olağandışı bir durum değildi.

Yine de Emma'yla çocuk konusuna yaklaşmakta isteksizdim. Bazı yaraları deşmek istemiyordum ama bilgimi artırmak için ortalıkta dolaşan tatsız söylentilere bel bağlamaktan da nefret ediyordum.

Akşam yemeğinden sonra, muhasebecimizin uyuşturucu parasını aklamak için kurduğumuz sahte şirketler için gönderdiği belgeleri kontrol etmek üzere ofisime gitmiştim ama şimdi konuyu nihayet Emma'ya açmak için o n u aramaya koyuldum. Onu oturma odasında, kanepenin bir köşesine büzülmüş, elinde bir kitapla buldum. Emma kitabından başını kaldırdı, yüzümü tararken kaşları birbirine çarptı.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve yanındaki kanepeye uzandım. Merakla beni izledi. "Bir sorun mu var?"

"Bildiğiniz gibi çocuk sahibi olmamız bekleniyor," dedim dikkatle. Arkadaşlarımın, askerlerin ve uzak akrabalarımın -ailem beni bu konuda nadiren rahatsız ederdi- çocuk sahibi olma şansımızın olmadığına dair ince ve o kadar da ince olmayan yorumlarından bıkmıştım. Kesinlik istiyordum.

Kitabını bir kenara bıraktı ve dudaklarını büzerek arkasına yaslandı. "Bunu şimdi mi tartışmak istiyorsun?"

Sesindeki duyguyu anlayamadım ama bu konudan hiç hoşnut değildi. "Bence bunu daha sonra değil, daha erken yapmalıyız. Kazanın çocuk sahibi olmamızı etkileyecek herhangi bir yaralanmaya neden olup olmadığından ve ebeveyn olmak için yardıma ihtiyacımız olup olmayacağından hiç bahsetmedin."

Başını eğdi ve beni neredeyse kıvrandıracak kadar sessiz bir yoğunlukla bana baktı. "Elbette hazırlıklı olmak her zaman iyidir, ama yardıma ihtiyacımız olduğunu düşündüren nedir?"

Yardım vurgusundan seçtiğim kelimelerin hoşuna gitmediği anlaşılıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu hiç araştırmamıştım ve bizim durumumuzda tam olarak ne yapılması gerektiğini bilmiyordum. "Emma," dedim kararlılıkla. Evliliğimizin üzerinden kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen tekerlekli sandalyeye mahkûm olmaktan hoşlanmadığını biliyordum ama durumun gerçekleriyle yüzleşmemiz gerekiyordu. Kazada aldığı yaraların boyutları hakkında detaylı bir bilgim yoktu ve Danilo'nun ya da kayınvalidemin bana karşı dürüst olacaklarına güvenmiyordum. "Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi küçük bir iç çekişle. "Söylentilere göre tekerlekli sandalyede olduğum için kısır olduğumu düşünüyorsun, ki bu da hasarlı mal olarak etiketlenmemin bir başka nedeni. Söylentilere inanmak yerine bana sorabilirdin."

Emma'nın kendisine hasarlı mal demesi kanımı kaynattı. Kimse benim yanımda ona böyle demeye cesaret edememişti, yoksa onlar da işe yaramaz acemiyle benzer bir kaderi paylaşırlardı.

O haklıydı. Varsayımım yalnızca çevremizde dolaşan ve ailemin bile paylaştığı, ne Emma'nın ne de ailesinin asla yalanlamadığı bilgilere dayanıyordu. "Omuriliğindeki yaralanmanın kısırlık sorunlarına yol açtığını varsaymıştım."

Kahretsin, doktor değildim ve çevremizdeki pek çok erkek gibi ben de kadın meseleleri hakkında düşünmeyi ya da konuşmayı sevmezdim.

"Hamileliği sürdürmek veya hiç hamile kalmamak için bazı sorunlara neden olabilir, ancak benim durumumda değil. Tabii ki kazayla ilgisi olmayan başka sorunlar da her kadının yaşayabileceği kısırlık sorunlarına yol açabilir. Ben bacakları çalışan bir kadının olabileceği kadar doğurganım. Hamile kalabilirim, çocuk doğurabilirim ve doktorum düşük yapma riskimin diğer kadınlardan daha yüksek olmadığını söyledi."

"Pekala," dedim yavaşça, rahatlamış hissederek. "Eğer durum buysa, o zaman neden sen ya da ailen söylentileri caydırmak için bir şey söylemediniz?"

Acı acı gülümsedi. "Çünkü" dedi, "benim doğurganlığım kimseyi ilgilendirmez. Sanki kendimi savunmalıymışım gibi konuşuyorsunuz. Benim değerim üreme organlarıma bağlı değil Samuel. Sana şimdi söylüyorum çünkü sordun ve çünkü kocam olarak bilmeyi hak ediyorsun, ama başkaları ne isterlerse onu varsayabilirler."

Böyle kızgın olduğunda, teni kızardığında ve saçları telaşından biraz dağıldığında daha da muhteşem oluyordu. Sadece kızgın olduğunda değil, özellikle o zaman her zaman çok güzeldi.

"Dedikoduları ortadan kaldırırđı."

"İnsanlar dedikodu yapacak yeni şeyler bulurlardı," dedi küçük bir omuz silkmeye, ama bunun onu rahatsız ettiğini görebiliyordum.

"Her zaman bulurlar," diye katıldım. "Sanırım çocuk istiyorsunuz?"

İtiraf etmeliyim ki ek yardıma ihtiyacımız olmayacağı için rahatlamıştım. Doktorların Emma'yı hamile bırakabilmesi için küçük bir kabin içine boşalmam gerektiği fikri beni rahatsız ediyordu. Bu çok saçmaydı ama ben sadece onu doğal yollardan hamile bırakmak istiyordum.

Yüz ifadesi yumuşadı. "İstiyorum."

Başımı salladım, bu konuyu tartıştığımıza sevinmiştim. "Hiç korunmuyorum ve çok fazla seks yapıyoruz." Yüzümde beliren sırtmaya engel olamadım.

Emma başını salladı. "Hap kullanıyorum."

Düşünceli bir şekilde gözlerimi kıstım. "Bana söylemen gerekmez miydi?"

"Şu ana kadar doğum kontrolü konusunda endişeli görünmüyordun. Önemsemediğini düşündüm."

"Neden doğum kontrol hapı kullanıyorsun? Anne olmak için kendini çok mu genç hissediyorsun?"

"Belki, küçük bir dereceye kadar, ama esas olarak, henüz çocuk için hazır olduğumuzu düşünmüyorum."

Hâlâ birbirimizi çok az tanıyorduk. İşler gün geçtikçe kolaylaşıyordu ama kesinlikle hala duygusal olarak kopuktum. Bunun ne zaman ve nasıl olacağından emin değildim.

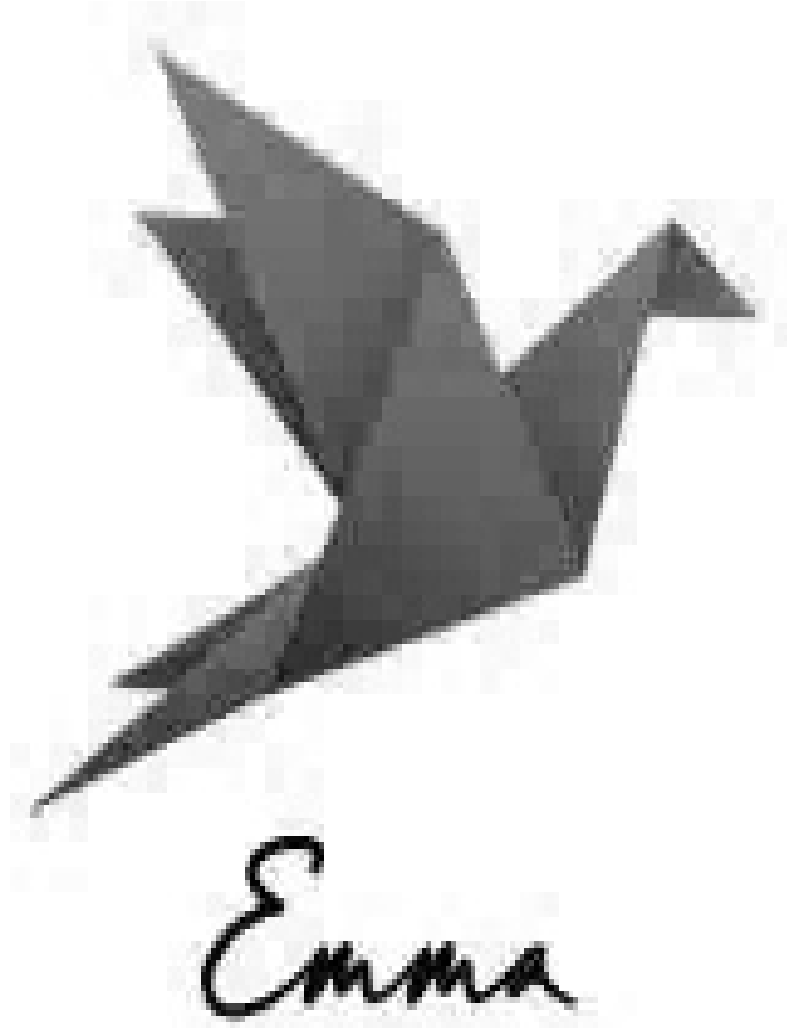
değişeceğini söyledi. "Evliliğimiz henüz çok genç ama bizim dünyamızdaki pek çok çift bunun onları durdurmasına izin vermiyor."

Emma dudağını ısırdı. "Artık çocuk istiyor musun?"

Derinlere gömülü bir çocuk özlemim yoktu. Onları bir noktada istedim. "Ben daha çok neden şimdi istemediğini merak ediyorum."

Yüz ifadesindeki bir şey alarmlarımı çaldırdı. Öne doğru eğildi ve elime dokundu. "Samuel, ben aptal değilim, kör de değilim. Çocuk sahibi olmayı düşünmeden önce, bence sorunun üzerinde çalışmalısın."

Gözlerimi kısıtım ve elimi çektim. "Ne sorunu?" İçini çekti. "İçki içiyorsun."

Samuel sarsılarak ayağa kalktı, ifadesi buz gibi olmuştu. Samuel öfkelenen ya da bağırان bir adam değildi ve bu takdir ettiğim bir şey olsa da, onun

Sessiz öfke ve kara kara düşünme de zor olabilirdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye kestirip attı. "Çoğu Made Men boktan bir günün ardından bir içki içer. Bizim ne yaptığımızı görseydin, sen de bir içki içerdin, inan bana."

Bu tepkiyi ve açıklamasını bekliyordum.

"Bir ya da iki kadehten fazlasını içiyorsun ve evden çalıştığında gün boyunca içiyorsun."

"Beni hiç sarhoş gördün mü Emma?" diye homurdandı. "Renato ile çıktığım bir sefer hariç. Sadece bir kez."

"Haklısın. Seni sarhoş gördüğüm tek sefer o oldu," dedim usulca. "Ve her hafta çöpümüzde kaç şişe viski olduğunu düşünürsek, beni asıl endişelendiren de bu."

İki hafta önce fark ettim ve sonra kontrol etmeye başladım. Belki de **g e ç i r d i ğ i m** kaza beni alkol sorunlarına karşı duyarlı hale getirmişti ama çöpte bu kadar çok boş şişe olması herkesi şok ederdi ve bunlar Samuel'in sadece evde içtiği içkilerdi, Outfit'e gittiği zamanlarda değil.

"Sen benim karımsın Emma, dadım değil. Annem bile işime böyle burnunu sokmadı. Ben yetişkin bir adamım ve birinin bana ne kadar içebileceğimi söylemesine ihtiyacım yok." Saatine baktı. "Geç oluyor. Hâlâ yapmam gereken işler var. Belki işimi yaparken bir içki daha içerim."

Bakışlarını meydan okuma ve öfke dolu bir ifadeyle bana dikti.

Hiçbir şey söylemedim, sert sözleri karşısında boğazımın düğümlendiğini hissettim. Topuklarının üzerinde döndü ve beni orada oturur halde bıraktı.

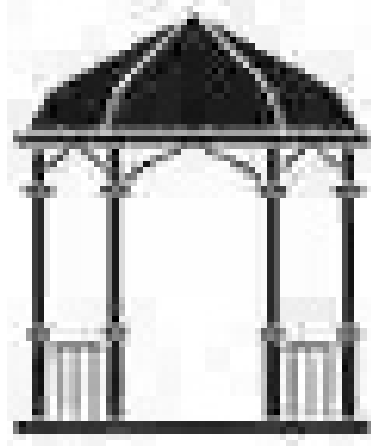
Onu takip etme isteğime direndim. Bitmemiş tartışmalardan nefret ederdim ve bu bana bitmemiş bir tartışma gibi geliyordu. Belli ki ben sadece endişeyle hareket ederken o benim sözlerimden dolayı saldırıya uğramış gibi hissetmişti.

Belki de konuya farklı bir şekilde yaklaşmalıydım ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bağımlılık konusunda deneyimim yoktu. Samuel'in bağımlı olma sınırını çoktan aştığından emin değildim ama kesinlikle sınırda sallanıyordu. Alkol tüketimi ölçülü olmaktan çok uzaktı, bu çok açıktı. Bu konuyu birileriyle konuşmak isterdim ama sadece birkaç kişiye güveniyordum -Danilo ve Giorgia, ama ilki Samuel'den hoşlanmıyordu, ikincisi ise son dakika düğünüyle meşguldü.

Danilo'yla konuşamazdım çünkü beni korumak için Samuel'le karşı karşıya gelirdi ki bu da Samuel'i daha da kızdırırdı. Bunu bir güven ihlali olarak göreceğinden bahsetmiyorum bile. Belki annemle konuşabilirim. O annem değildi.

Her zaman kolay olurdu ama belki bu konuda bana yardımcı olabilirdi. Ne de olsa babamla mutlu bir evliliği vardı. Ama babam öldüğünden beri mutluluğu daha yeni bulmuştu ve onu gereksiz yere endişelendirmek istemedim. Babamın ve benim sağlığımız için çok uzun yıllar endişelenmişti.

Bu konuda tek başımaydım. İçgüdülerimi takip etmeli ve Samuel'le konuşmaya devam ederek ona desteğimi göstermeye çalışmalıydım.

Samuel sabahın erken saatlerine kadar yatağa gelmedi. Uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğum için ışıkları henüz kapatmış ve kitabımı bitirmiştım ki merdivenlerden çıktığını duydum. Kapı açıldı ve içeriye dolan ışık uzun boylu, geniş kocamı aydınlattı. Kravatını çoktan çıkarmıştı ve gömleğinin düğmeleri yarı açıktı. Her zamanki gibi, Samuel'in sıkı vücudunu görmek karnımı en işkence edici şekilde sıktı. Arzuyu hiç bu kadar şiddetli hissetmemiştim.

Samuel'in ifadesindeki bir şey bana yine sarhoş olduğunu söylüyordu, belki de her zamankinden daha fazla, belki de bir noktayı kanıtlamak için. Seçimlerinin, kendisinin kontrolünde olduğunu kanıtlamak için.

"Geç kaldın," dedim sessizliğin içinde. Samuel karanlık odaya girdi ama koridordaki ışıkları açık bıraktı. Gömleğinin düğmelerini çözdü ve yere attı. Sonra yatağa doğru yürüdü. Tartışmamıza devam etmek isteyip istemediğini merak ettim. Kızgın ifadesi bunu düşündürüyordu ama onun yerine bana doğru eğildi, başımın arkasını kavradı ve ağzını dudaklarıma yapıştırdı. Dudaklarına karşı nefesim kesildi ve dili içeri kaydı. Beklendiği gibi, tadı ofisindeki raflarda duran pahalı viskiler gibiydi. Tadı hoştu, biraz dumanlı ve tatlıydı, ama yine de bu kadar içmiş olmasından nefret ediyordum.

bir noktayı kanıtlamak. Dili benimkiyle alay etti ve çok geçmeden kıvılcımlar vücudumu doldurur gibi oldu ve bacaklarımın arasında sıcaklık toplandı.

Dudaklarını çekti ve göğsümü ağzına almadan önce geceliğimi çekiştirdi. Bu beklenmedik his karşısında nefesim kesildi. Göğsümü yalayıp emerken hareketleri daha az engellenmişti, neredeyse vahşiydi, dişleri meme ucumu birkaç kez sıyırdı.

"Samuel," diye titrek bir fısıltıyla çıktım. "Sen-"

"Konuşmak istemiyorum," diye homurdandı. "Seni yemek ve sonra da becermek istiyorum."

Belki de onu durdurmalıydim. Sorunlarımızı seksle çözmek felakete davetiye çıkarmak gibi görünüyordu ama onu arzuluyordum.

Vücudumdan aşağı kaydı, külotumu indirdi ve bacaklarımı ayırdı ve sonra klitorisimi sertçe emdi. Duygunun yoğunluğundan tamamen bunalmış bir şekilde haykırdım. Biraz daha yumuşak bir çekişten sonra klitorisimi serbest bıraktı ve dilini içime itti. Dilini sert ve hızlı bir şekilde içime sokarken nefesim kesildi ve daha iyi erişim için beni daha da geniş bir şekilde açtı. Kirli sakalları kığımın yanaklarını ve uyluğumun iç kısmını hafifçe çiziyordu ve sürtünme beni daha da t a h r i k ediyordu. Daha önce hiç bu kadar baskın ve talepkâr olmamıştı. Yatakta çaresizce kıpırdandım, parmaklarım çarşafıya gömüldü, Samuel diliyle acımasızca açıklığımla uğraşırken şoktan genişlemiş gözlerim gölgeli tavana bakıyordu. Sınırsız, zar zor kontrol edilen dokunuşunda hayvani bir şeyler vardı. Aşağı bakma riskini göze aldım ama sadece sarışın başını görebiliyor ve sesini duyabiliyordum. İçime girmekten vazgeçmedi. Kalçalarımı umutsuzca salladım, şiddetle zonkladığım yere dokunulmasını istiyordum. Samuel geri çekildi ve ben inledim. "K ı p ı r d a m a," diye emretti alçak bir hırıltıyla.

Dudağımı ısırdım, tırnaklarım keteni çizdi, Samuel'in devam etmesini bekledim, ama sanki ona itaat edip etmeyeceğimi ve gerçekten hareketsiz yatıp yatmayacağımı görmek istiyormuş gibi neredeyse bir dakika bekledi. Parmakları beni araladı ve dokunuşuyla ürperdim. Sonra dilini çok yavaşça içime soktu, hala klitorisime dokunmuyordu. Telaşsızca geri çekildi. İnanılmaz derecede tahrik olmuşum, neredeyse boşalma ihtiyacıyla sayıklıyordum. Samuel diliyle açıklığımda daireler çizdi ve ben inledim. "Samuel, ihtiyacım var-"

"Hayır," diye kestirip attı, sonra diliyle beni tekrar yavaşça becerdi. Gözlerimi sıkarak kapattım, nefes nefese kalmıştım.

Samuel'in alaylarına daha ne kadar dayanabilirdim emin değildim. Belki de bu bir tür cezalandırmaydı. Samuel'in dili bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, bazen o kadar hafif dokunuş neredeyse yok gibiydi, bazen

Zorlu ve sertti ama dokunuşuna en çok ihtiyaç duyduğum klitorisimi hiç sıyırmadı. Kısa süre sonra dikkatini tekrar açıklığıma çevirdi. Dili etrafımda dönmeye, beni tekrar kızdırmaya başladı. Klitorisime hiç dokunmamış olmasına rağmen, kısa süre sonra hassas yumrularımda ısrarcı bir vuruş hissedebiliyordum. Belki de oraya dokunulmadan boşalabilirdim.

Geri çekildi ve ben de itiraz ederek sızlandım. Boğazının altından kıkırdadı. "Bu kadar ıslak olmana bayılıyorum. Bunun seni ne kadar tahrik ettiğini tadabiliyorum. Dilimin üzerine damlıyorsun."

Utanç üzerime çöktü ve şiddetle kızardığımı hissettim. Neyse ki Samuel bunu göremiyordu ama muhtemelen biliyordu. Hiç bu kadar ıslak olmamıştım, hatta yakınından bile geçmemiştim ama Samuel'in dokunuşu bedenimi ateşe verdi.

"Şimdi boşalacaksın," diye homurdandı.

İki parmağını içime soktu ve klitorisimi emdi ve ben zevkin gücü altında paramparça oldum.

Başımı yastığa gömüp parmaklarımı çarşafın üzerinde gezdirirken etimin ağzında titreştiğini hissedebiliyordum. Samuel bana karşı inledi.

Samuel ayağa kalkıp beni karnımın üzerinde döndürdüğünde hâlâ orgazmın etkisindeydim. Kemerini açtığını duydum ve kıyafetlerinin hışırtısı bana soyunduğunu söyledi. Vücudumun bu noktada daha ne kadarını kaldırabileceğinden emin olmasam da içim beklentiyle sıkıştı. Ağırlığını üzerime bastırdı, sıcak nefesi omzuma değdi ve beni oradan, sonra da boğazımdan öptü. Yastığa karşı nefes nefese kalmıştım, hareket edemiyordum. Daha fazlası için nefes nefese kalana kadar ucunu açıklığıma sürttü. Kalçalarımı tutarak içime doğru itti.

İçime tamamen yerleştiğinde nefesim kesildi. Kendimi çok dolu hissediyordum ve açığı yeni, daha yoğun bir his sunuyordu.

"Kendini iyi hissediyorsun Emma," diye mırıldandı, dudakları yanağımı okşarken yavaşça içimden çıktı ve tekrar içime girdi.

Kolunu altımdan geçirdi ve parmağını klitorisime bastırdı. Klitorisimin yoğun baskısı ve onun derin itişleri kısa sürede kontrolsüzce yastığa doğru inlememe neden oldu.

Samuel vücutlarımızın birleştiği bu anlarda bana her şeyi unuttururdu. Üstümde, içimde olduğunu hissetmek, boynuma değen sıcak nefesi, derin inlemeleri... gözlerimin önünde yıldızlar patlayana ve vücudumda dolaşan zevk dalgaları her şeyi silip süpürene kadar tek varlığım oldu.

Serbest bırakılması içime yayıldı ve yeni bir zevk dalgası altında titredim. Samuel üzerimde gevşedi, nefesi hala boynumda sıcaktı ve siki içimde yumuşuyordu.

Parmağı hâlâ klitorisime bastırıyordu ama artık hareket etmiyordu. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum. Birbirimize kızgın olduğumuz günlere dönmek istemiyordum.

Yine de Samuel derin bir nefes aldı ve üzerimden indi. Karnımın üzerinde kaldım, hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Samuel odaya girdi ve bir süre sonra elinde beni nazıkçe temizlemek için kullandığı bir bezle geri döndü. Bu şefkatli jest kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oldu. Sonra kıcımın yanağını öperek beni şaşkına çevirdi. "Kıcını seviyorum. O da senin geri kalanın gibi çok güzel. İçi de dışı da güzel." Sözlerine yorgunluk ve alkol karışmıştı. Viski mi konuşmuştu? Yoksa sadece normalde kendine saklayacağı kelimeleri mi ortaya çıkarmıştı?

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Samuel yanıma uzandı ve başka bir şey söylemeden uykuya daldı, derin ve kısık nefes alıyordu.

Ben tamamen uyanıktım. Nabzım hâlâ hızlı atıyordu ve Samuel'in sözleri kafamın içinde tekrarlanıp duruyordu. Şefkatli ve sevecendi. Ona aşık olduğumu hissedebiliyordum, evlenmeden önce bile ona aşık olmuştum.

Ama şimdilik onun mücadelelerini görmezden gelmeli miydim? Tekrar denemeden önce aramızdaki bağın büyümesine izin vermeli miydim?

Herhangi bir sorununu itiraf edecek kadar yakınlaşmama izin verecek miydi? Ben mi?

CHAPTER TWENTY-FOUR

Samuel

Elimdeki viskiye ters ters baktım. Emma'nın sözlerinden beri her damlanın tadı acı ve suçluluk duygusuyla doluydu. Beni yargılamaya ne hakkı vardı? O

benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Arada sırada biraz fazla içiyor olsam da, her gün uğraşmak zorunda olduğum boktan şeylerle birlikte, bu beklenen bir şeydi.

Bardağı yan masaya bıraktım ve arkama yaslanıp tavana baktım. Geçmişte sadece partilerde ya da Made Men dostlarımla bir şeyleri kutlamak için içerdim. Tek başıma içmeye Serafina kaçırıldıktan ve onu kurtarmak için yaptığım aptalca girişim yüzünden arkadaşlarım öldükten sonra başlamıştım. Alkol suçluluk duygusunu, öfkeyi, endişeyi ve üzüntüyü uyuşturmanın bir yolu haline gelmişti.

Bizim dünyamızda erkeklerin yenilmez görünmesi gerekiyordu. Herhangi bir zayıflığı kabul etmek söz konusu bile olamazdı. Belki bir sorunum vardı ama kontrol bendeydi. İstersem bırakabilirdim. Ama yanımda biri varken içmeyi reddedersem, insanlar eninde sonunda nedenini soracaktı. Hiç içmediğimi söylersem, bir sorunum olduğunu düşüneceklerdi. Bunu bir zayıflık, riske atamayacağım bir şey olarak görürlerdi. Kontrol bendeydi. Emma sadece geçmiş yüzünden hassastı. Anlamıştım. Geçmiş bana da yapışmıştı. Viskimi yudumladım. Kontrol bendeydi ve Emma bunu yakında anlayacaktı.

Sonraki iki hafta boyunca evde değil, sadece arkadaşlarla içmeye çalıştım. Leonas'ın riskli bir manevrayla beni duvara toslattığı birkaç küçük hata dışında işe yaradı. Velet benim korumam altındayken kendini öldürtmezdi.

Ancak arkadaşlarımla ölüm yıldönümü ufukta belirdiğinde iyi niyetim yerle bir oldu. Renato mezarları başında bana katılmayı teklif etti ama reddedtim. Bu yıl, misafir gibi hissetmedim. Tabii ki Emma bir şeyler olduğunu anlamıştı ve bir gece önce ofisime geldi.

Falcone malikanesine yapılan saldırının ve arkadaşlarımla acımasızca öldürülmesinin yıldönümü.

Bana doğru ilerlediğinde üzerinde çoktan çürük beyaz bir gecelik vardı, bukleleri ince omuzlarından aşağı dökülüyordu. Masamdaki sandalyeye oturdum, masanın üzerinde yarısı boş bir burbon şişesi ve elimde yarısı dolu bir bardak vardı. İçkinin geri kalanını yudumlarken bardağın kenarından onun bakışlarıyla karşılaştım.

Emma'nın gözleri endişeliydi, suçlayıcı değil. Öfkeli olmasını tercih ederdim. "Yarın arkadaşlarını kaybettiğin gün, değil mi?"

Sesi nazik ve dikkatliydi, sanki bundan bahsettiğinde bile yıkılacağımdan endişeleniyormuş gibiydi. İnsanların içinde hiç yıkılmamıştım. Ölümünden sonra ağlamamıştım bile. Duygularımı olabildiğince içime atmıştım.

"Benim yüzümden öldürüldükleri gün, evet," dedim ve kendime bir bardak daha doldurdum. Emma beni izledi ama bir şey söylemedi.

"Üzgün olmak normal, biliyor musun? Bir Yaratılmış Adam olarak bile, birini kaybettiğin için üzgün olman normal."

Üzüntü artık duygularımın ön saflarında yer almıyordu. Bir süredir de olmamıştı. Şimdi daha çok suçluluk, pişmanlık ve acı vardı.

Bir yudum daha içtikten sonra, "Çoğunlukla geçmişteki aptal Samuel'e kızgıyım," diye itiraf ettim. İçimdeki sıcaklık yayılıyor ve alkolün uyuşturan etkileri belirginleşiyordu.

Emma daha da yaklaştı ve kolçağın üzerinde duran elime dokundu. "Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Her şeyden çok sevdiği birini korumak istedi." Sesi duygularla titreşiyordu.

Derin bir yudum aldım, kalbim sıkıştı. "Ve sevgiden yoksun bir adam için bana ihanet etti, onu kaçıran ve vahşileştiren bir adam için." Geçmişten gelen duygular ortaya çıktı ama onları bastırdım. Sofia Serafina ile temas kurmak istiyordu. Belki o zaman her şeyin daha anlamlı olacağını umuyordu ama yıllar geçtikçe ikizimle kurduğu her temas, geçmişte aldığı kararların benim için daha az anlamlı olmasına ve kendi seçimimden daha fazla pişmanlık duymama neden oldu.

"Yarın mezarlarını ziyaret ettiğinde seninle gelmemi ister misin? Yapacağın şey bu, değil mi?"

"Öğleden sonra. Aileleri mezarları sabah ziyaret edecek. Ama bence sen gelmemelisin." Bu son derece kişisel bir andı.

Emma parmaklarını benimkilere doladı. "Yürüyemiyor olabilirim ama senin endişelerini sanki benimmiş gibi taşıyacağım Samuel. Tüm sorunları tek başına omuzlamak zorunda değilsin. Ben senin karınım ve *her zaman* yanıdayım."

Karıma baktım. Belli ki bana yardım etmek istiyordu. Belki de buna benden daha çok ihtiyacı vardı. Son birkaç haftadır onu kendimden uzaklaştırıyordum - bundan önce kalbimin derinliklerine bakmasına izin vermemiştim. Bardağı boşalttım ve başımı salladım. "Belki o zaman neden böyle hissettiğimi anlarsın."

Emma gülümsedi, sonra parmaklarımı kolçaktan çekti. "Yatağa gelecek misin? Geç oldu." Gözleri artık neredeyse boş olan şişeye kaydı.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Dikkatimi dağıtmak için Emma'yı hissetmeye ve tatmaya ihtiyacım vardı. Alkol bugün işe yaramadı. Zaten uyumak da söz konusu değildi.

Emma'yı almak için öğleden sonra eve döndüm. Koyu mavi bir elbise ve aynı renkte bir hırka giymiş, çok az makyaj yapmıştı. Belki de ölüye saygısını bu şekilde gösteriyordu. Ben de bir kereliğine koyu renk bir takım elbise seçmiştim ama ölünün ne giydiğimizi umursadığından şüpheliydim.

Mezarlığa giderken sessizdik ve Emma'nın havadan sudan konuşmaya çalışmamasına sevindim. Bütün gün gergindim ve Emma'yı almadan önce boşalttığım mataranın bana en ufak bir faydası olmamıştı.

Üzerimdeki alkolün kokusunu aldıysa da belli etmedi. Güney kapısı girişinin hemen önündeki her zamanki yerime park ettim. Emma ve ben her zaman kullandığım ince çakıllı yolu takip ettikten sonra Arlo'nun açık gri granit aile mezarlığının önünde durduk. Patika yola yakındı, bu yüzden Emma'nın sadece kısa bir çim mesafeyi geçmesi gerekiyordu. Ancak çimlerin eğimi engebeliydi, bu yüzden piramit şeklindeki mezarın tam önünde durana kadar yolun geri kalanında onu ittim.

Yıllar geçtikçe ölüm yıldönümlerinde bırakılan çiçeklerin sayısı azalmıştı ve dar, karanlık mahzene adım attığımda Arlo'nun mezar taşında tek bir çiçek bile bulamadım. Emma'nın ben onu almadan önce aldığı beyaz karanfilleri yere bıraktım.

Emma'nın içeri bakabilmesi için yana kaydım. Alan onun için çok dardı. Bugün ziyaret edeceğimiz üç mezarın en küçüğüydü. Arlo'nun babası iki yıl önce Bratva'yla bir savaş sırasında ölmüş, annesi de birkaç ay önce canına kıymıştı. Görünüşe göre hâlâ onun yasını tutan tek kişi bendim. Ben de artık yılda sadece bir kez geliyordum.

"Üzgünüm dostum," diye mırıldandım, sonra Emma'ya geri çekilmesini işaret ettim. Birlikte ayrıldık ve sessizce Enea'nın ailesinin koridorun sonundaki iki mezara doğru ilerledik.

Mezarının üzerinde iki buket vardı. Biri küçük kız kardeşinden, diğeri de anne babasından. Geçmişte nişanlısı da oraya çiçek koymuştu ama o çoktan evlenmişti ve iki çocuğu vardı. Emma bana dikkatle baktı ama yüzümde soğuk bir maske vardı. Eğer bir çatlak bulmayı umuyorsa, en iyi şansı Domenico'nun mezarındaydı.

Mezarına doğru ilerlediğimizde bir anı selinin yükseldiğini hissettim. Artık onlara nadiren izin veriyordum, ama bazen geceleri yine de geliyorlardı, ama onun öldüğü gün, anıların beni ele geçirmesine her zaman izin verdim. Emma ve ben Domenico'nun ailesinin beyaz mermerden yapılmış mezarına girdik. Mezarı her zamanki gibi çiçeklerle kaplıydı ve önünde onun ve benim dışındaki arkadaş grubumuzun fotoğrafı duruyordu. Kalçalarımın üzerine çöktüm ve mezara dokundum. Kısa bir süre gözlerimi kapattım ve ölmeden önce yüzündeki acı ifadesini, annesi için ağlayışını ve yalvarışını hatırladım. "Özür dilerim dostum."

Emma omzuma dokundu. Ona baktım. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kendime asla izin vermeyeceğim gözyaşları. Bana küçük, duygusal bir gülümseme verdi.

"Şimdi anlıyor musun? Yaptıklarımın ne anlama geldiğini görebiliyor musun?"

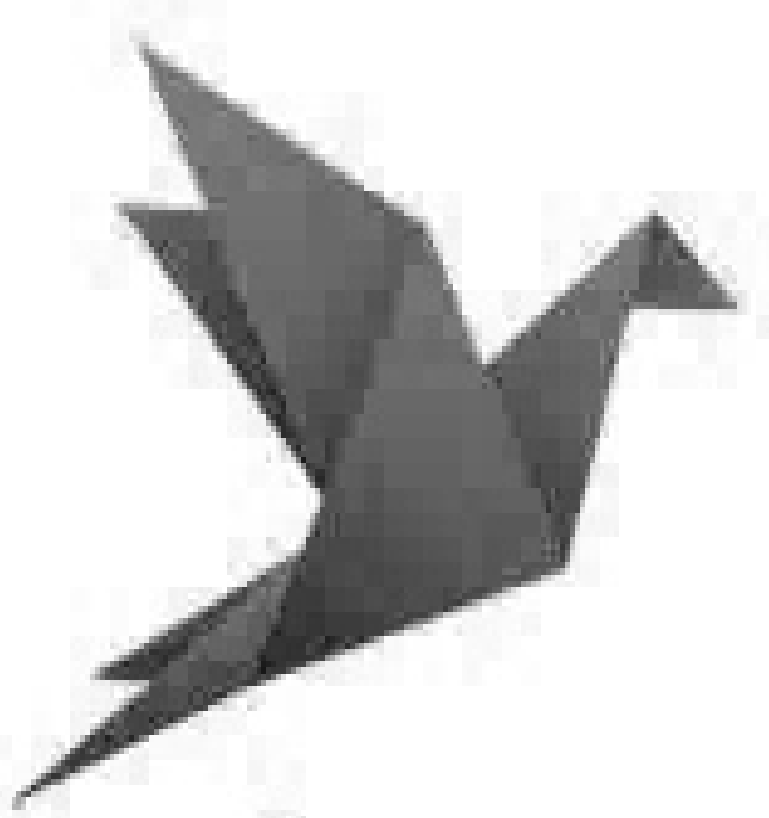
"Şu anda bildiklerin yüzünden kendini yargıladığını anlıyorum ama bence Samuel'in geçmişte bildiklerini kendine hatırlatırsan kendini affedebilirsin: ikizinin acımasız düşmanın elinde olduğunu, işkence gördüğünü ve muhtemelen tecavüze uğradığını ve senin dışında kimsenin onu kurtarmak için riske girmeyeceğini."

Başımı salladım. "Domenico'nun annesi beni her ikisi için de yargılıyor ve bu onun hakkı."

"Belki birçok nedenden dolayı seni affedemez ama kendini affetmenin gerektiğini biliyorum."

"Ben affedici bir adam değilim, ne başkalarına karşı ne de kendime karşı."

Emma yanağına dokundu. "Bunu görebiliyorum. Ama bunu kendin için yapamıyorsan, o zaman belki bizim için ve bir gün sahip olacağımız aile için yapabilirsin."

Emma

Samuel'in mezarlıktaki suçluluk duygusuna ve üzüntüsüne tanık olduktan sonra bir şeyler yapmaya karar verdim. Alkol sorunuyla mücadele etme şansı olmasını istiyorsa,

hayatına devam etmesi ve kendini affetmesi gerekiyordu. Ama bunu asla yapmayacaktı çünkü yapabilecek gibi hissetmiyordu.

Beni Domenico'nun ailesine götürmesini söylediğimde Leo bana sorgulayan bir bakış attı. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Samuel'e sormam gerekecek."

Gözlerimi kısmıştım. "Yaptığım her küçük şey için Samuel'den izin almak zorunda mısın?"

"Bu küçük bir şey değil." Telefonunu eline aldı ama Samuel'e ulaşamadı. "Birini sorguluyor ve müsait değil. Beklemek zorundayız."

Başımı salladım. "O zaman bir taksi çağırayım." "Böyle bir seçeneğimiz yok."

"O zaman beni oraya götür. Samuel'in karısı olarak askerlerinin ailelerini tanımak görevimin bir parçası, değil mi?"

Leo pek ikna olmuş görünmüyordu ama sonunda arabayı çalıştırdı. Tabii yol boyunca iki kez daha Samuel'i aramaya çalıştı.

Yapmamam gereken bir çizgiyi aşıp aşmadığımdan emin değildim ama denemeliydim. Domenico'nun ailesi banliyöde küçük bir evde yaşıyordu. Onlar hakkında fazla bir şey bilmiyordum ve Domenico'nun annesi ve erkek kardeşiyle sadece restoranda öfkелendiğinde tanışmıştım. Nasıl tepki vereceği konusunda biraz endişeliydim ama Samuel için iyi şeyler söyleyebileceksem onun gazabını göze almaya hazırdım.

Leo ön kapıya doğru ilerlerken yanımdan ayrılmadı ve zili çaldı. "Yine kendini kaybederse müdahale etmek zorunda kalacağım. Keder bir özür değildir. Yıllar oldu."

"Bunu ona söyleme," diye fısıldadım.

Kapı açıldı ve Domenico'nun annesi karşımda durdu. Beni gördüğünde gözleri büyüdü. Üzerinde bornoz vardı ve biraz dağınık görünüyordu.

"Umarım seni uyandırmamışızdır," dedim.

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Kocam ve oğluma, Outfit için görevlerini yapmaya gitmeden önce kahvaltı hazırladım."

Hâlâ Outfit'in bir parçası olmaları gerektiğini düşünmediğini duyabiliyordum. "Eğer sorun olmazsa seninle konuşmak istiyorum."

Kendisine saatli bir bomba gibi bakan Leo'ya baktı. Sonra geri çekildi ve başıyla onayladı. Kapıyı açık bıraktı ve içeri girdi. Onu oturma odasına kadar takip ettik. Televizyon çalışıyordu. Oturdu

önünde. Yan tarafta bir ütü masası ve buruşuk bir giysi yığını duruyordu.

Ona yaklaştım. Leo tam arkamızda durdu. Etrafta dolanması sinir bozucuydu. Kederle ve hatta belki de depresyonla mücadele eden birine benziyordu ama bana saldıracak gibi değildi, en azından fiziksel olarak. Sonunda bakışlarımla buluştu.

"Samuel de Domenico'yu özlüyor ve çok üzgün olduğunu biliyorum." Leo bunun söylemem gereken bir şey olmadığını ima eden bir ses çıkardı. Bir erkeğin, güçlü biri bile olsa, böyle bir şey için üzgün olduğunu itiraf etmesi gerçekten o kadar kötü müydü? "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Bunun oğlunu geri getirmeyeceğini biliyorum ama Samuel bunların olmasını asla istemedi."

"Herkes hayatına devam eder, kocam ve oğlum bile.

Domenico ve ben hariç herkes yapabilir."

Başımı salladım. Bir annenin çocuğunu bu şekilde kaybetmesi korkunç bir şey olmalıydı. Bunu unutmak muhtemelen imkânsızdı. "Sana yardımı olur mu bilmiyorum ama belki affetmek bazı şeyleri kolaylaştırabilir."

İçi boş bir kahkaha attı. "Affetmek mi? Bacaklarına mal olan adamı affettin mi?" Tekerlekli sandalyemi işaret etti.

Bacaklarımın hâlâ yerinde olduğu konusunda onu düzeltmedim. Gülümsedim.

"Affettim, sonunda." "Yaptığı şeyin bedelini hayatıyla ödedi. Ölü bir adamı affetmek kolaydır.

çünkü artık senin önünde mutluluğunu sergileyemiyor."

"Hayatta olsaydı bile onu affederdim. Onun ölümü benim durumumu değiştirmede." Danilo'dan ya da babamdan onu öldürmelerini hiç istemedim ve istemezdim de. Ölümü benim için hiçbir şeyi değiştirmede, benim çektiğim acıya ek olarak ailesinin de yas tuttuğunu bilmek dışında. "İstedğin bu mu? Samuel'in ölümü mü?"

Sesim hafifçe kırıldı. Samuel'e her geçen gün biraz daha aşık oluyordum. Belki onu seviyordum bile ve onu tamamen mutlu görmek istiyordum. Düşmanlarımızdan başka birinin onun ölmesini istediğini düşünmek kalbimi acıtıyordu.

Gözleri düşünceli bir şekilde parladı. "Bazen," diye itiraf etti. "Keşke oğlum değil de o ölseydi."

Başımı salladım. Bunu ben de anlıyordum.

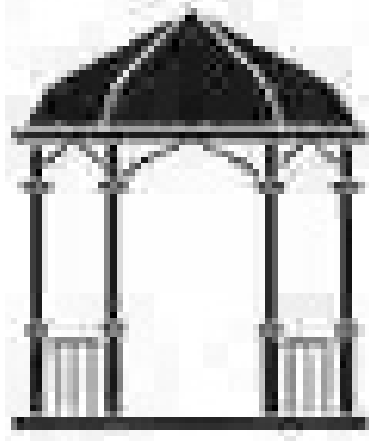
Başını kaldırıp telefonunda bir şeyler yazan Leo'ya baktı. "Bu ihanet mi? Ona tam olarak ne söylediğimi anlatabilirsin. Ona ve babasına yüzlerine söylerim. İsterlerse beni öldürebilirler, o zaman sonunda oğlumla tekrar birleşmiş olurum!"

Leo telefonunu indirirken kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

Samuel'i asla affetmeyeceğini fark ettim. Bu onun hayatına devam etmesini gerektirecekti ve bunu yapmasına asla izin vermeyecekti. Onun için bu, kaybettiği çocuğuna ihanet etmek gibi bir şey olurdu.

Elini sıktım. "Acını anlamıyorum. Bunu yaşamayan hiç kimse anlayamaz ama kaybınız için üzgünüm. Kaybettiğimiz şeylerin her zaman en yüksek sesle yankılandığını biliyorum."

Kadın zorlukla yutkundu ve başını salladı.

Samuel o gün eve erken geldi ve origami yaptığım verandaya çıktığında gergin yüzüne bir bakışım Leo'nun ona her şeyi anlattığını söylüyordu. Daha azını beklediğimden değil. Samuel muhtemelen her zaman günümün ayrıntılı bir özetini alırdı. Bunun endişe mi yoksa her şeyi kontrol etme ihtiyacı mı olduğundan emin değildim.

"Bu çok aptalcaydı," dedi sessizce.

Sessiz öfkesi her zaman en etkili olanıydı. Daha dik oturdum ve origami çiçeğini yere bıraktım. Giorgia düğün hediyesi olarak masa süsleri için bunları yapmamı istemişti. "Kocama yardım etmek istemem beni aptal yapıyorsa, aptal olmak umurumda değil."

Samuel başını salladı ve yoğun bir hayal kırıklığı ifadesiyle önümde çömeldi. "Ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunun farkında mısınız?"

"Keder ve depresyon içinde olan bir anneyi ziyaret ettim, düşmanı değil."

"Keder insanları canavara dönüştürebilir." "Erkekleri, kesinlikle. O bir kadın."

Samuel ters ters baktı. "Espri yapmanın sırası değil. Ya sana zarar vererek ya da seni öldürerek benden intikam almaya karar verseydi Emma? Bunu hiç düşündün mü?"

"Leo benimleydi. Ve beni öldürmek seni onun arzulayacağı şekilde incitmezdi. Ödeşme şansı olması için, annen ya da Sofia gibi sevdiğin birini öldürmesi gerekirdi. Beni değil, çünkü sen beni sevmiyorsun." Sözcükler acı veriyordu ama acı bir gerçekten çekinmedim. Hiçbir zaman da çekinmedim.

Samuel hiçbir şey söylemeden bana baktı.

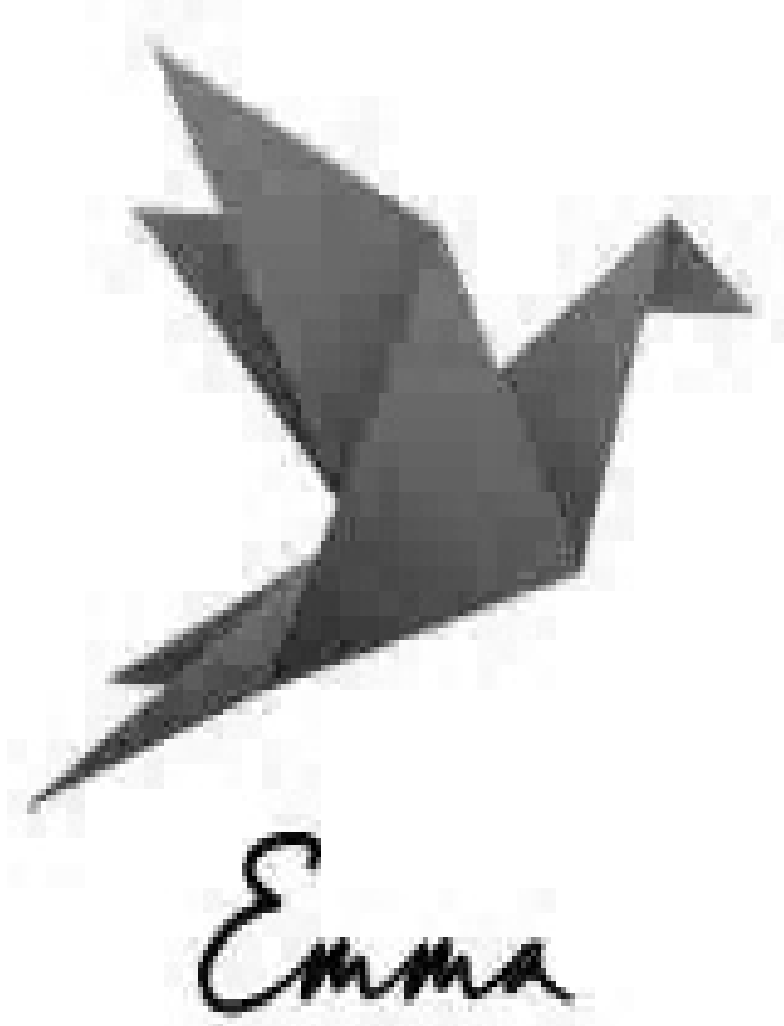
"Öyle değil mi?" Fısıldadım ve bunu neden yaptığımdan emin değildim.

Samuel doğruldu ve gölün üzerinden dışarı baktı. "Sana beni affetmeyeceğini söylemiştim."

"Affedemez çünkü kendini suçlu hisseder. Bu artık seninle ilgili bile değil. Herkes gibi geçmişte kalmak ve hayatına devam etmemek zorunda hissetmesiyle ilgili."

"Senin yüzünden hayatıma devam etmeyi her zamankinden daha çok istiyorum." Gözlerimin içine baktı ve bakışlarındaki ifade kalbimin hızlanmasına neden oldu. Samuel duygusal açıklamalar yapan biri değildi ama bu öyle hissettirdi.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Giorgia çarpıcı bir gelindi. Sevgiliye benzeyen yakası gösterişli göğüs dekoltesini vurguluyor, bakır rengi saçları da gelinliğiyle güzel bir kontrast oluşturunordu.

elbisesinin beyazı.

Renato'nun yüz ifadesi, onu içeri alırken takdir etmekten çok daha fazlasıydı ve kesinlikle kiliseye uygun değildi.

Sinirlenerek gözlerimi devirdim. Samuel elimi sıktı ve ben de ona bir bakış attım. Rahip törene devam ederken, "Belki onu sıraya sokabilir," dedi nefesinin altından.

"Yapma Adamlar kendi yollarında son derece sabit olabilirler."

Samuel alçak sesle kıkırdadı ve parmak eklemlerimi öpmek için elimi dudaklarına götürdü. Bu jest, hem de herkesin içinde, beni şaşırtmıştı. "Sen bu konuda her şeyi bilirsin."

"Gerçekten de," diye fısıldadım, sonra Renato ve Giorgia'nın yeminlerini etmelerini izlemek için kilisenin önüne döndüm. Kilisenin önündeki kutlamalar sırasında gözlerim kısa bir süreliğine Fiorentino ve babasına kaydı. Çocuk bana kısa bir gülümsemeyle yardımım için teşekkür ederken, babası beni görmezden geldi. Öfkeliydi çünkü benim "işgüzarlığım" oğlunun Outfit'in bir parçası olmasına yol açmıştı.

Daha sonra Minneapolis'i n en iyi otellerinden birindeki büyük bir balo salonunda toplandık. Giorgia'nın annesi orayı büyüklüğü nedeniyle seçmişti, çünkü tanıdığı hemen hemen herkesi davet etmişti.

"Giorgia onların düğününde bizimkinden daha fazla davetli olduğu için kızacağından endişelendi," diye fısıldadım. Ben Giorgia'nın nedimesi, Samuel de Renato'nun sağdıcı olduğu için onların aileleriyle aynı masayı paylaşıyorduk.

"Arkadaşı daha büyük bir düğün yaptığı için itibarını kaybetmekten endişe eden bir adam zaten kaybetmiştir."

Samuel'in benimle aynı fikirde olmasından memnun olarak gülümsedim.

"Dur tahmin edeyim: annen bu küstahlık karşısında çok öfkелendi."

Kıkırdadım. "Tabii ki. Bir süre daha kırıgın kalacak."

Samuel alaycı bir gülümsemeyle başını salladı ve şampanyasından bir yudum aldı.

Yemekten sonra Giorgia ve Renato dans ettiler. Onları izlerken gülümsedim, her ne kadar Giorgia'nın kızarmış yüzü bana kocasının çok yaramaz bir şey söylediğini söylese de. Onu dizginlemeyi başaracağını umuyordum.

Dans pisti diğer konuklar için açıldığında Samuel sandalyesinden kalktı ve elini bana uzattı. "Benimle dans etme şerefine nail olur musun?"

Başımı sallayarak dudağımı ısırđım. Elini tuttum ve dans pistinin kenarına ulaşana kadar onu takip ettim. Bu sefer Samuel'in ayaklarının üzerinden yuvarlanmamayı başardım.

"Bu sefer ayakların çürümeyecek," dedi.

Yüzüm kızardı. "Çürüklerin var mıydı? Düğün gecemizde ayaklarına dikkat etmemiştim."

"Bu doğru. Genelde vücudumun üst kısmıyla ilgilenirsin."

Yüzüm kızardı. Yorumu duyan olup olmadığını anlamak için konuklara baktım ama müziğin sesi çok yüksekti. "Samuel."

Kıkırdadı, utancımından eğlendiğı belliydi. "Ayaklarım umurundaymış gibi davranma."

"Topuklularla güzel görünüyorlar, bu yüzden bazen onlara bakıyorum," dedi.

Şarkı sona erdi. Dudaklarımı yaladım. "Düğünümüzdeki gibi beni kollarına alıp dans edebilir miyiz?"

Samuel eğildi ve beni kucağına aldı, sonra ayağıyla tekerlekli sandalyeyi yana itti. Kollarımı boynuna doladım ve o müzik eşliğinde sallanmaya başlarken bizi daha da yakınlaştırdı. Bakışlarımız kilitlendi ve bu dansın düğünümüzdeline kıyasla ne kadar farklı hissettirdiğine gülümsedim. O zamanlar yabancıydık ama şimdi değildik.

Samuel'in kollarında kendimi rahat, güvende ve evimde hissediyordum ve bunun, kendimden tamamen keyif aldığım ilk sosyal etkinlik olduğunu fark ettim.

"Gerçekten çok eğleniyorum. Sen benim negatif enerjiyi uzak tutan kişisel kalkanım gibisin."

Samuel'in dudakları kısa bir tebessümle kıkırdadı, sonra toplum içinde genellikle takındığı soğuk ifade geri geldi. "Böyle hissetmene sevindim. Seni dünyamızdaki tüm karanlıklardan korumak istiyorum."

Yanağına bir öpücük kondurdum ama o başını çevirip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Şarkı bittiğinde Samuel ve ben masaya döndük. Giorgia oradaydı, annesi ve yeni kayınvalidesiyle konuşuyordu. Bana yalvaran bir bakış gönderdi. "Giorgia'yı bir dakikalığına kaçırabilir miyim?"

"Elbette," dedi Giorgia'nın annesi. Samuel bana doğru eğildi. "Beni burada bu iki dedikoducuyla mı bırakıyorsun?"

"Kusura bakma. Beni onların olumsuzluklarından korumana ihtiyacım var," diye takıldım. "Bunun için sana şaplak atasım var ama hoşuna gider."

Yanaklarım alev alev yandı ve bana sorgulayan bir bakış atan Giorgia'yı hızla takip ettim. Odayı geçip çift kapıya doğru ilerledik.

Samuel de masadan kaçtı, belli ki "dedikoducularla" sohbet edecek havada değildi. Şaplaqla ilgili sözleri zihnimde yankılandı.

Boş koridora vardığımızda Giorgia, "Aklından neler geçtiğini bilmek i s t e d i ğ i m d e n emin değilim," dedi.

"Samuel az önce bir şey söyledi..." Mahcup bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Dans ederken birbirinizden hoşlandığınızı herkes görebiliyordu. Gerçekten çok tatlıydı. İşler yolunda gittiği için çok mutluyum."

Giorgia'nın elini tuttum. Her zamanki neşeli halinden daha sessiz ve içine kapanıktı. "Umarım mutluluğu bulursun. Renato seni karısı olarak kabul ettiği için kendini şanslı sayabilir."

"Kesinlikle kendini şanslı saymalı, ama o sadece bu gece nasıl şanslı olabileceğini düşünüyor." Gözlerini devirdi.

Ben de güldüm. "Bunu onun için çok kolaylaştırma." "Kolaylaştırmayacağım, güven bana."

Miones'ler annemi, Danilo'yu ve Sofia'yı Noel'i bizimle birlikte malikanelerinde kutlamaları için davet etmişlerdi. Kutlamalarda kardeşimi de yanımda göreceğim için heyecanlıydım. Noel'i onsuz hiç kutlamamıştım ve bunun böyle kalmasını umuyordum.

Danilo ve Sofia, Mione malikanesindeki köşesindeki bir otelde kaldılar ve misafir odalarından birinde yatma teklifimizi kabul etmediler. Danilo muhtemelen Samuel ya da Pietro ile aynı çatı altında kalmaya pek hevesli değildi.

Samuel ve ben Noel arifesinde öğleden sonra geç saatlerde ailesinin yanına vardık. Onlar da güzel bir göl manzarasına sahip Lake of the Isles mahallesinde yaşıyorlardı. Onların malikanesi ²⁰. yüzyılın başında inşa edilmişti ve bizim evimiz gibi yeni yapılmamıştı.

Samuel ve ben malikanenin girişine girdiğimizde gözlerim büyüdü. Birinci kata çıkan eski ahşap merdivenin yanında yeni bir asansör vardı. Geçen yüzyılın dekoru içinde bir uzaylı gibi görünüyordu. Ines ve Pietro'ya bakakaldım, sonra Samuel'e baktım. "Biliyor muydun?"

Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Evimizdeki asansörü yapan şirket bunu da monte etti."

Bu jest beni inanılmaz derecede etkilemişti. Ines'e doğru ilerledim ve elini tuttum. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değildin. Bu evinizin tarihi dekoruna hiç uymuyor."

Ines küçük bir kahkaha attı. "Burada kendinizi evinizde hissetmenizi istiyoruz ve bunun için de bu malikanenin her yerine erişebilmeniz gerekiyor. Denemek ister misin?"

Başımı salladım ve kapıları açan düğmeye bastım. Tüp şeklinde bir asansördü, tekerlekli sandalyem ve başka bir kişi için yeterli yeri vardı. Birinci kata çıktım, sonra tekrar aşağı indim ve sırtıttım. "Mükemmel, teşekkür ederim!"

Kapı çaldı ve Pietro Danilo, annem ve Sofia için kapıyı açtı. Bugün yeni gelmişlerdi, bu yüzden onları henüz görmemiştim.

Ines ve Pietro'yu selamladıktan sonra annem hemen Samuel ve bana doğru geldi. Samuel'i coşkuyla kucaklamadan önce ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. Danilo bana öyle bir baktı ki neredeyse kahkahayı patlatacaktım. Ben de anneme sarıldıktan sonra, anneme Samuel'e kur yapması için biraz zaman tanımak amacıyla Danilo'ya doğru ilerledim. "En azından annem yeni ailesi konusunda biraz hevesli görünüyor."

Danilo eğildi ve bana sarıldı. "Eğer kocana öyle sarılsaydım, kıcıma tekmeyle basardı. İkimiz de sevgi gösterilerinden hoşlanmıyoruz ve benim ona karşı sevgim hâlâ sınırlı."

Dudaklarımı büzdüm. "Onu sevmeye çalışmalısın. O benim kocam."

"İyi bir koca mı? O zaman düşünebilirim."

"Sen iyi bir koca mısın?"

Danilo, Ines'in yanında duran ve kolunu ona dolamış olan Sofia'ya baktı. Son gördüğümünden beri bakışlarında bir şeyler kesinlikle değişmişti.

O ikisi ve ona dönüp baktığında, aynı şeyin gözleri için de söylenebileceğini fark ettim. "Bence daha iyi gidiyorsun."

Danilo bana sert bir bakış gönderdi ama ben sadece gülümsedim. Samuel yanıma geldi, muhtemelen Danilo'nun kendisi hakkında çok fazla soru sormasından endişelenmişti.

Sonunda kocaman gerçek bir köknarın dallarındaki düzinelerce gerçek mumla odayı aydınlattığı oturma odasına geçtik. Akşam yemeği çok lezzetliydi ama ben dört yemekten sonra tıka basa doymuştum. Danilo ve Sofia göl kenarında kısa bir yürüyüşe çıkarken Ines bize göstermek istediği fotoğraf albümlerini aramak için üst kata çıktı. Pietro da özel bir içki aramak için şarap mahzeninde kayboldu.

Samuel ve ben biraz temiz hava ve yalnızlığın tadını çıkarmak için bahçeye çıktık. Derin bir nefes aldım. Dışarısı çok soğuktu. Samuel ceketini omuz silkerek çıkardı ve üzerime örttü.

Samuel bir süre sonra omuzlarımı bırakırken, "Kardeşin gözleriyle kız kardeşimi resmen soyuyor," diye mırıldandı.

Kahkahalarımı bastırdım. "Sofia da aynısını yaptı, biliyor musun?" Oldukça utanç verici ve aynı zamanda sevimli bir durumdu. Sofia'nın ağabeyime karşı hissettiği güçlü çekimin aynısını ona karşı hissettiğimi düşününce, Samuel'e asla böyle bakmamayı umuyordum. Bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Samuel sanki çok acı bir şey çiğnemiş gibi görünüyordu. "Sırf Danilo'ya inat olsun diye gecenin geri kalanında seni süzmek için kendimi çok istekli hissediyorum."

Güldüm. "Bu korkunç ve çocukça." Dudaklarımı büzdüm. "Ve bana sırf canın öyle istediği için bakmandan başka bir nedenle bakmanı istemiyorum."

Samuel çenemi kavradı ve başımı yukarı kaldırdı, sonra diğer eliyle tekerlekli sandalyeme destek vererek yüzlerimizi birbirine çok yaklaştırdı. "İnan bana Emma, seni her zaman gözlerimle ve ellerimle soymak istiyorum, ama a ğ a b e y i n i n aksine, bir parça terbiyem var ve bunu ailemin yanında yapmayacağım."

Gözlerimi devirmiştım. Danilo ve Samuel kedi köpek gibiydiler. Samuel dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Özellikle de bana böyle saygısızlık yaptığında, seni öpüp aklını başına getirmek istiyorum."

Ona şüpheli bir bakış attım, ancak öpücüklerinin duyularıma kesinlikle zarar verdiğini itiraf etmeliydim. Öpücüğü derinleştirdi, dili benimle alay ederken talepkârdı. Her an birinin çıkabileceğini biliyordum ama öpüşmemizi sonlandıracak gücü kendimde bulamıyordum. Samuel içtiği kırmızı şarabın tadına baktı, ekşi ve biraz da çilek kokuyordu. Kısa süre sonra tenim kızardı ve kucağım sıcak hissetti. Samuel dizlerinin üzerine çöktü ve

bir iniltiyle yüzünü kucağıma koydu. "Seni burada yemekten başka bir şey istemiyorum."

Saçlarını çekiştirdim. Yüzünün onun için acı çektiğim yere yaptığı baskı ve ek sıcaklık beni neredeyse çıldırtıyordu. Ama ailesinin evinde hiçbir şey yapamazdık. Samuel'in deyimiyle bu görgüsüzlük olurdu. Samuel başını kaldırdı ve başımızın belaya gireceğini biliyordum. "Yapma," diye fısıldadım ama sesim gönülsüzce çıkmıştı.

Samuel kaşlarını kaldırdı. "Ne yapmayayım?" Alçak sesi sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Bir elini elbisemin altına soktu, iki parmağını külotuma sokmadan önce çoraplarımın dantelli üst kısmını okşadı ve beni nemli buldu.

Gözleri bana meydan okuyordu. "Ne yapmayayım?"

Alkol kesinlikle çekingenliğini azaltmıştı. Keşke benim de aynı bahanem olsaydı ama bedenim onun dokunuşu için can atıyordu.

Adım sesleri duyuldu. Gözlerim endişe içinde açıldı. Samuel parmaklarını hızla eteğimin altından çıkardı, temizlemek için ağzına götürdü ve tam Ines pencerenin arkasında belirip yüzünde memnun bir ifadeyle dört kalın fotoğraf albümünü kaldırdığında doğruldu.

Oturma odasına dönmeden önce üzerimi değiştirmek için hemen banyoya gittim. Danilo, Samuel ve Pietro çoktan pahalı bir şarabın tadına bakmaya başlamışlardı.

Samuel'in gözleri benimkilere kilitlendi ve yeni bir sıcaklık dalgası vücuduma hücum etti. Önlerindeki fotoğraf albümlerinden birini açarak sehpa oturan Sofia ve Ines'e doğru ilerlerken bakışlarımı onlardan ayırdım.

Adamlar çabucak Pietro'nun ofisine gittiler, belli ki hafıza şeridinde bir gezintiye çıkma havasında değillerdi. Samuel eve gitme vaktinin geldiğine karar verdiğinde saat epeyce geç olmuştu ve işte o zaman ortam rahatsız edici bir hal aldı.

"Adamlarınızdan biri Sofia ve beni otelimize bırakabilir mi?" Danilo Pietro'ya sordu. "Emma'nın kazasından beri içki içip araba kullanmıyorum."

Pietro başıyla onayladı. "Bu akıllıca görünüyor."

Danilo, Samuel'e sert bir bakış gönderdi. "Peki ya sen? Eminim baban seni eve bırakacak başka bir adam da bulabilir."

Samuel gözlerini kardeşime dikti.

"Geceyi burada geçirebilirsin," dedi Ines, Samuel'e gülümseyerek. "O zaman Noel sabahını birlikte geçirebiliriz."

Zaten öğle yemeğine davetliydik. "Kulağa harika geliyor," dedim çabucak. Bu haliyle bizi eve bırakmasından duyduğum rahatsızlığı dile getirerek Samuel'i sırtından bıçaklamak istemedim. Sarhoş olduğuna dair herhangi bir belirti yoktu ama adamların Pietro'nun ofisinde sohbet ederken kendilerini tuttuklarından şüpheliydim. Samuel yeteneklerine güveniyordu ama geçirdiğim kazadan sonra kaderi kışkırtmak istemedim.

"Hediyen bizim evde," dedi Samuel.

"Hediyeleri daha sonra değiş tokuş edebiliriz. Benim için sakıncası yok."

Samuel bir süre gözlerimin içine baktı, sonra başını salladı. "Neden olmasın?"

Danilo başını salladı, belli ki sonuçtan memnun olmuştu. Ona uyarıcı bir bakış gönderdim. Yapacağı bir yorum Samuel'i tekrar kışkırtabilirdi.

Samuel ve ben kısa bir süre sonra karanlıkta yatağımıza uzandığımızda, "Kardeşinin kararlarına benden daha çok güveniyorsun," diye mırıldandı.

Gerildim. Arkamdan bastırmıştı ve karanlıkta zaten yüz ifadesini seçme şansım olmayacaktı. "Sana güveniyorum," dedim. "Ama alkole güvenmiyorum, özellikle de iş araba kullanmaya gelince. Sarhoş bir sürücü neredeyse beni öldürüyordu, Samuel."

"Biliyorum," diye gürledi Samuel, sonra boynuma bir öpücük kondurdu. "Bu yüzden geceyi burada geçirmeyi kabul ettim."

Bale stüdyosuna tütümle girdiğimde, önceki gerginliğime rağmen hemen rahatladım. Sabah Samuel'le tartışmıştık çünkü onu yine ofisinde bulmuştum. Yanında yarısı boş bir içki şişesiyle masasında uyuyakalmıştı. İlk birkaç hafta boyunca

Noel'den sonra çok daha az içiyor gibi görünüyordu ama belki de bunu benden saklamakta daha iyi hale gelmişti. Bu düşünce beni çok endişelendirdi. Samuel'in Noel'de bana hediye ettiği origami turna altın kolyeye dokundum ve derin bir nefes aldım.

Dans etmek benim yeni rahatlamam olmuştu. Geçmişte benim için bir baskı ve endişe kaynağı olmuştu, bu yüzden düşündüğüm kadar özlememiştim ama şimdi beklentilerden kurtulmuş, baleye olan aşkıma yeniden keşfetmiştim.

Dans öğretmenimiz ve Albert zaten oradaydı ve bir sohbete dalmışlardı. Leo son birkaç seferdir yaptığı gibi koridordaki banka, stüdyonun kapısının hemen önüne çöktü. Şimdiye kadar herkes onun orada olmasına alışmıştı ve artık kendimi onların arasında bir yabancı gibi hissetmiyordum.

Albert beni fark ettiğinde gülümsedi ve Natalya ile kendisine doğru el salladı. "Natalya ve ben bugün bir kaldırma figürü denememiz gerektiğini düşünüyoruz. Sen doğuştan yeteneklisin ve bu harika olur."

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman oldu. Geçmişte, kaldırma hareketleri bana özgürlük hissi verdiği için her zaman favorim olmuştu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Natalya bir elini beline sokup parmaklarıyla karnına dokunarak sordu.

Normalde hayır derdim. Asansör her zaman diğer dans figürlerinden daha fazla yakınlık anlamına gelirdi ve daha önceki kıskanç tepkilerini göz önünde bulundurduğumda Samuel'in bundan hoşlanmayacağını hissediyordum. Bir Yaratılmış Adam için kıskançlık bir dış görünüş ve egemenlik gösterme meselesiydi, aşk değil. Ama Albert'in benimle ve genel olarak kadınlarla ilgilenmediği o kadar açıktı ki, en sahiplenici erkeğin bile bir kaldırma figüründe kusur bulacağından şüpheliydim. "Uhhh. Deneyebiliriz."

"Harika!" Albert omzuma dokundu, bir çocuk gibi hoppa görünüyordu. Heyecanı karşısında bir gülümsemeyi bastırdım. Balenin onun mutlak tutkusu olduğu çok açıktı. Diğer dansçılar içeri girdiler ve beni içten gülümsemelerle selamladılar. Kötü şöhretli geçmişime rağmen onların arasında bir yer bulduğum için çok mutluydum.

Natalya ellerini çırpı. "Başlama zamanı. Bugün birkaç yeni hareket üzerinde çalışacağız."

Isınma hareketlerinin ardından Natalya herkese onlardan ne beklediğini açıkladı. Albert'in beni kaldırabilmesi için tekerlekli sandalyemi akıcı bir hareketle yarıya kadar itmemi, ardından beni kaldırıp etrafımda döndürmesini gerektirdiği için kaldırışımız konusunda gergindim.

İlk deneme tamamen yanlış gitti. Çok hızlı ittim ve Albert belimi düzgün bir şekilde kavrayamadı, bu yüzden tekerlekli sandalyeye şiddetli bir şekilde sallanmasına neden olacak kadar kuvvetle geri düştüm.

Leo banktan kalktı ama ben hemen başımı salladım. Düşmüş olsam bile, bu da sürecin bir parçasıydı. Onun araya girip dansçı arkadaşlarıma ötekiliğimi hatırlatmasını istemiyordum.

"Özür dilerim," diye sıçradı Albert, korumamın önsezili bakışları altında yüzü kızarmıştı. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim."

Mafya dünyasında tekerlekli sandalyem yüzünden farklıydım. Burada, engelli dansçı arkadaşlarımla arasında, geçmişim nedeniyle farklıydım. Sadece ait olmak istiyordum. Danilo geçmişte de bana böyle hissettirmişti ve zaman zaman Samuel'in soğuk kalkanını kırmayı başardığımda, özellikle de yakınlaştığımızda, o da bana böyle hissettirmişti. Ama şimdi alkol tüketimini benden saklamak istediği için aramıza başka bir bariyer ördüğünden, duygusal olarak yakınlaşmanın yel değirmenlerine karşı bir savaş olmasından korkuyordum.

"Tekrar denemeye hazır mısınız?" Natalya sordu.

Başımı salladım. Bu kez zamanlama daha iyiydi ve Albert beni tekerlekli sandalyemden kaldırdı. Kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve ayaklarımla sivr olmaları için bacaklarımı olabildiğince germeye çalıştım. Çoğu kaldırma figürü bacaklarınızda ve ayaklarınızda gerginlik gerektiriyordu, bu yüzden vücudumun yetenekleriyle çalışmak için onları değiştirmek zorunda kaldık. Albert da sert bacakları yüzünden beni o kadar uzun süre yukarıda tutamadı.

Albert beni tekrar tekerlekli sandalyeme oturttuğunda sırtımda dans rutinimize ekleyecek kadar kendimize güvenmeden önce figürü birkaç kez daha denedik.

Tamamladığımız ilk rutinden sonra, nefes nefese kaldığımı hissetsem bile gülümsemeyi bırakamadım. Vücudumun bu efor seviyesine tekrar alışması gerekiyordu ama bunun genel duruşumu iyileştirdiğini şimdiden söyleyebilirim.

Dansçı arkadaşlarımla üzerine bir sessizlik çökerken Albert aynı anda "Oh," diye soludu. Bakışlarını kapıya doğru takip ettim ve şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. Samuel kapının girişinde duruyordu.

"Lanet olsun. Kötü çocuklardan hiç hoşlanmadım ama kocan fikrimi değiştirebilir," diye fısıldadı Albert nefesinin altından.

İçimden kopan kahkahayı engelleyemedim.

Samuel'in niyetli ve soğuk bakışları Albert'tan bana kaydı. Albert ayıldı ve hızla uzaklaşarak aramıza biraz mesafe koydu.

Natalya omzuma dokundu. "Sanırım artık gitmen gerekiyor."

Başımı salladım. Samuel'in beni alacağını bilmiyordum ama onunla gelmemi istediği belliydi.

"Umarım bir gün bana da sen dans ederken sana baktığı gibi bakacak birini bulurum," dedi Natalya. "Bu tür bir hayranlık nadirdir."

Kaşlarımı çattım. Onun ne gördüğünden emin değildim ama Samuel'i tanıdığım için, herkesin içinde böyle bir duyguyu hissetmesine izin verdiğine inanamıyordum.

Ona doğru ilerledim. "Geleceğini bilmiyordum," dedim küçük bir gülümsemeyle.

"Daha erken gelmeliydim," dedi basitçe, bakışları bir kez daha Albert'a kaydı.

"O eşcinsel, tamam mı? Ve çok hoş biri," dedim çabucak.

Samuel bana küçük bir gülümseme verdi. "Eşcinsel olduğunu biliyorum. Adamlarıma herkesin geçmişini kontrol ettirdim."

Şaşırmamam gerekirdi. "Seni çok çekici buluyor. Senin onu kötü çocuk tipine aşık edebileceğini söyledi."

Samuel omzuma dokundu ve beni nazikçe koridora doğru yönlendirdi. Kaşları birbirine çatıldı. "O zaman yatakta kötü çocuktan hoşlanan bazı kadınlardan çok da farklı değil çünkü bu hayatın getirdiği yükü bilmiyorlar."

Soyunma odasından spor çantamı aldı, sonra benim için ön kapıyı açtı.

"Üzerimi değiştirmeliyim," dedim, kafam karışmıştı.

Samuel başını salladı. Beni rampadan aşağı iterek hemen dışarıda park etmiş olan arabasına götürdü ve tekerlekli sandalyeden kaldırdı. "Olduğun gibi kal."

Gözlerindeki bakış ve sözlerinin alçak tınısı içimi eritti.

Samuel'in aklında ne olduğunu anladığımda kızardım.

"Bale kıyafetlerim seni tahrik ediyor mu?" Samuel beni hemen koltuğa oturtmayınca alaycı bir gülümsemeyle sordum.

Beni koltuğa oturttu ama üzerime eğilmeye devam etti. Gözleri neredeyse beni bütünüyle yutuyordu. "Beni her zaman tahrik ediyorsun, ama şu anda tek düşünebildiğim giydiğin o tütünün içindeki amcığına sahip olmak." Doğruldu ve kapıyı kapatmadan önce dudakları şiddetli bir öpücük için benimkileri aldı. Öpücüğünden dudaklarımda viski tadı kaldı.

Karnım endişeyle gerildi ama bir şey söyleyip sabahki kavganın tekrarlanmasına neden olmak istemedim.

Samuel direksiyona geçer geçmez arabayı çalıştırdı ve hızla uzaklaştı.

Bizi eve bırakırken elimi tuttu. Vücudum şimdiden arzuyla çınlamaya başlamıştı. Saat hâlâ erkendi, Samuel'in işten eve dönmek için her zamanki saatinden çok daha erken.

Evin önünde durduğumuz anda Samuel kapıyı iterek açtı ve kaputun etrafında koşturdu. Beni kucağına alıp içeri taşıdı, sonra da ön kapıyı tekmeleyerek kapattı. Beni yukarı taşımak yerine döndü ve sırtımı kapıya dayadı, sonra beni sertçe öptü. Aletini bacaklarımın arasına sokarak onu ne kadar tahrik ettiğimi gösterdi. Ağzına doğru nefes nefese kaldım, dokunuşundan ve bana olan bariz açlığından delirmiştim. Neredeyse umutsuzca öpüşürken beni kuru kuru becerdi. Gittikçe yaklaştığımı hissedebiliyordum. Samuel aniden doğruldu ve beni kollarına alarak ofisine girdi. Beni masasının üzerine bıraktı, sonra da tüm klasörleri ve kâğıtları tek bir hareketle süpürdü. Güldüm, arzudan neredeyse başım dönüyordu. Beni masasına yatırana kadar itti, bacaklarım açıldı çünkü aralarında duruyordu.

Gözleri üzerimde gezindi. "Siktir." Diz çöktü ve eteğimi yukarı itti, sonra mayomun üzerinden amımı öptü. Tayt giymiyordum, sadece al renkli bale bilekliği giyiyordum çünkü stüdyo her zaman çok sıcak olurdu. Mayo oldukça dardı ve yana doğru hareket ettirmek kolay değildi. Samuel beni yemek için onu yana itmeye çalışırken bir hırıltı çıkardı.

"Onu aşağı çekmem gerekecek," diye fısıldadım kıkırdamalar ve inlemeler arasında. "Vakit yok," diye homurdandı ve göğsünden bir bıçak çıkardı. Kesti mayomun ve külotumun kumaşının arasından.

"Samuel!" Şok içinde nefes nefese kaldım, ama ağzı amıma bastırdı ve konuşma yeteneğimi kaybettim.

Çok geçmeden boşaldım ama nefes alacak zamanım olmadı çünkü Samuel fermuarını indirdi ve sikini çıkardı. Kalçalarımı kavradı ve sert bir hamleyle içime girerken bana açlık ve sahiplenme dolu bir şekilde baktı.

Gözleri kapandı ve ben de gerilmiş hissiyle uzun bir inilti çıkardım. Amımdaki bütün sinir uçlarını hissedebiliyordum. Samuel gözlerini açtı ve öne doğru eğilip başımı avuçladığında beni şaşırttı, başparmakları şakağımı nazikçe okşadı. Yavaş yavaş içimden çıktı, sonra daha da yavaşlayarak geri girdi. Telaşsızca hareket ederken gözleri benimkilere kilitlendi, dudakları yakındı ama benimkilere dokunmuyordu. Başka tarafa bakamadım. Bu bana daha çok

Samuel sanki gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi her zamankinden daha samimiydi.

Natalya'nın sözlerini hatırladım ve anlattığı şeyi gerçekten görüp görmediğini merak ettim. Samuel bana karşı itiraf edebileceğinden daha fazlasını hissediyor muydu? "Harikasın," diye mırıldandı benimle sevişirken.

Tanrım, bu sevişmek gibi hissettiriyordu.

Öyle miydi? Bu gerçekten aşk olabilir miydi?

Samuel

Emma gözlerimi aradı, onlarda daha derin duyguların kanıtını bulmayı umuyordu.
Kahretsin, duygularımı saklamaktan o kadar yorulmuştum ki.

Oysa onu hiç istemediğim kadar yakınımda istiyordum.

Onu korumak istiyordum ama o zaten sorunlarıma fazlasıyla dâhil ol mu ştu . Böylece Emma'yla evlendiğimden beri ilk kez ve çok uzun zamandır ilk kez gardımı indirdim ve birinin soğuk maskemden ötesini görmesine izin verdim. Emma'nın onun için hissettiklerimi görmesine izin verdim. Henüz kelimelere dökemediğim duygularımı. Bazen ona olabildiğince yakın olmak istiyordum, bazen de, özellikle içki içmemle ilgili yorum yaptığında, onu kendimden uzaklaştırmak istiyordum.

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve nefesi kesildi. Söyleyemediğim şeyi söylemek için ağzını açtı çünkü gözleri bir süredir bana olan hislerini haykırıyordu. Onu susturmak için öptüm, sonra mırıldandım. "Söz yok, Emma. Şimdi değil, henüz değil. Bırak ilk söyleyen ben olayım. Yakında hazır olacağım."

Başını salladı ve sertçe yutkundu.

"O zamana kadar, sana ne hissettiğimi göstermeme izin ver."

İkimiz de serbest kalana kadar Emma ile seviştim, sonra masa sandalyeme geri oturdum ve onu kucağıma çektim.

Bana doğru sokuldu ve kalbime dokundu. "Sonunda bana yeterince güvendiğin için mutluyum."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Bu sana güvenmekle ilgili bir mesele değil. Ben sadece seni bazı yönlerimden korumak istiyorum."

Emma doğrulup oturdu. "Samuel, ben kör değilim. Aptal değilim. Mücadele ettiğini biliyorum ve bu sana karşı olan hislerimi azaltmıyor. Sen de insansın. Her zaman iyi olmaman sorun değil."

Yanağını okşadım. "Yakında Underboss olacağım. Yöneteceğim adamlar liderlerinin insan olmasını istemiyorlar, Emma. Hayattan daha büyük görünen birini istiyorlar, onları uğruna ölmeye değer olduğuna inandıran birini. Ben bir sembolüm ve bu sembolün çatlakları olamaz. Karanlık bir geçmişi ya da sorunları olan tek kişi ben değilim ama kimsenin bilmediğinden emin olmalıyım."

Dudaklarını büzdü. "Adamlarının senden güçlü olmanı beklediğini biliyorum ama duygular seni zayıf yapmaz. Dante bile ilk karısı öldükten sonra duygularını göstermişti. Yas tutuyordu."

"Kısa bir süre için ve bu onu işinde acımasızca etkili olmaktan asla alıkoymadı. Ben arkadaşlarımı ve bir ikizimi kaybettim. Bu bir eş kaybetmekle aynı şey değil."

İçini çekti. "Erkeklerin için güçlü olmayı anlıyorum ama ben senin karınım. İyi ve kötü günlerinde yanında olacağıma yemin ettim, o yüzden izin ver yanında olayım.

Sen."

Terli alnından bir tutamı fırçaladım. "Benim işim seni korumak."

Yüz ifadesi karardı. "Evet, benim işim de seninle ilgilenmek. Sana yardım etmeme izin ver. Beni kendinden uzaklaştırma, uzak tutma. Bu beni senin sorunlarından daha çok incitir."

Onu öptüm. "Deneyeceğim. İnsanları dışarıda tutmaya alışkınım, bu benim için yeni bir şey ol a c a k ."

Hafifçe gülümsedi. "Sorun değil. Seni sorumlu tutacağım, tamam mı?"

"Tamam."

"Belki de içki içmen hakkında konuşmak iyi bir başlangıç olur."

Gerildim, savunma duvarlarım yerlerinden fırladı. "Sık sık içiyorum. Haklısın."

"Her gün," dedi Emma sessizce.

Dişlerimi sıktım. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kokusunu senden alabiliyorum Samuel. Bana içini dökmek istediğini sanıyordum."

Böyle köşeye sıkıştırılmış hissetmekten hoşlanmadığım için iç çektim. Onu tekrar dışarıda bırakmak ve koruyucu duvarlarımı yükseltmek için güçlü bir istek duydum. "Çetele tutmuyorum ama haklı olabilirsin. Son aylarda içmem gerekenden biraz daha fazla içiyorum."

Emma başını salladı, gözleri yumuşak ve anlayışlıydı.

"Alkol bana arkadaşlık etti ve kimseye açılmadığım zamanlarda beni dinledi. Artık güvенеbileceğim bir sen olduğuna göre, bu artık sorun olmayacak."

Emma bana küçük, umutlu bir gülümseme verdi ama tam olarak ikna olmadığını söyleyebilirdim. Ben de ikna olmamıştım ama işkenceden ve birkaç kez hayatıma kastedilmesinden kurtulmuştum. Alkol gerçekten de endişelendiğim bir rakip değildi.

"Babam bugün bana çocukları sordu," dedim. "Serafina'y la olanlardan sonra bana da bir şey olabileceğinden endişe ediyor. Sanırım soyumuzun devam ettiğinden emin olmak istiyor."

Emma bana kocaman gözlerle baktı. "Tamam." Merakla başını eğdi. "Annen senin, Serafina'nın ve Sofia'nın bebeklik fotoğraflarını görünce çok duygulandı. Belki de bu yüzden torunların iyi ol a c a ğ ı n ı düşünüyor, anneni neşelendirmek için, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Serafina'yı kaybetmiş olmakla barıştı ama bazen bu onu tekrar yakalıyor. Bu yüzden anneme bakmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

o fotoğraflar. Hâlâ çocuklara karşı mısın?"

Kaşlarını çattı. "Çocuk sahibi olmaya hiçbir zaman karşı olmadım Samuel. Sadece endişeliyim. Bizden beklendiği için mi çocuk istiyorsun?"

İçimi çektim. Tabii ki bizden bekleniyordu. "Bekleniyor ama çocuk istememin nedeni bu değil."

"O zaman neden istiyorsun?"

"Aile, dünyamızda gerçekten kendin olabileceğin tek yer."

Emma dudağını ısırды, gözleri sıcak ve sevgi doluydu. "Biliyorum. Seninleyken kendimi farklı hissetmiyorum. Sadece kendim gibi hissediyorum çünkü sen sadece beni görüyorsun."

Yanaklarını avuçladım. "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum." Hâlâ duygusal olarak ulaşılabilir biri olmadığımı biliyordum ama Emma'yı içime almak istiyordum.

"Çocuk istiyorum. Her zaman bir gün kendi aileme sahip olmayı hayal etmişimdir. Uzun bir süre bunun gerçeğe dönüşebileceğini hayal etmeye cesaret edemedim," diye fısıldadı Emma. Gözlerini aradı. "Onları şimdi mi istiyorsun?"

Omuz silktim. Henüz çocuk için doğru zaman olup olmadığından emin değildim ama doğru zaman diye bir şey var mıydı ki? Emma'yı hamile bırakmak kesinlikle bazı insanların yakamızdan düşmesini sağlayacaktı ve belki de geçmişin beni bu kadar sık yakalamasına izin vermeyip bugüne odaklanmama yardımcı olacaktı. Belki de içki alışkanlıklarımı daha iyi kontrol etmeme de yardımcı olurdu. Emma haklıydı. Zamanla biraz dengesiz bir hal almışlardı.

"Bence hâpı bırakmalısın ve çocuk sahibi olmaya hazır olup olmadığımıza kaderin karar vermesine izin vermeliyiz."

Emma bir nefes verdi, gözleri gergindi. "Tamam. Sadece beş hapım daha var ve ondan sonra yeni reçeteye başlamayacağım."

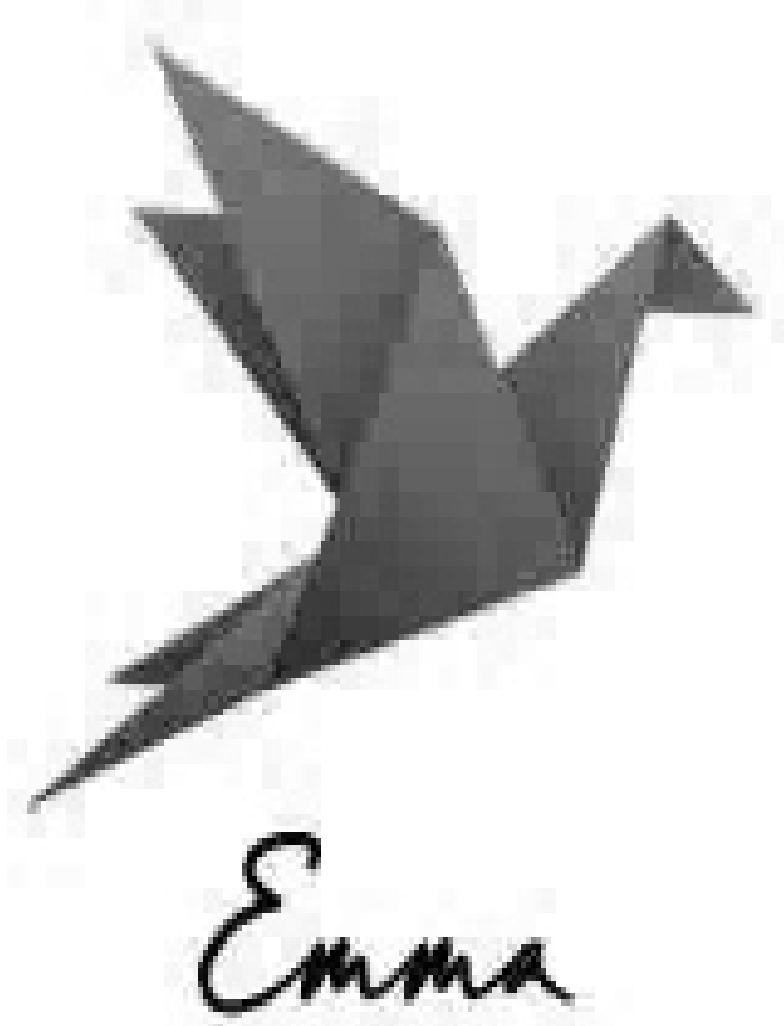
Kollarımı ona sıkıca doladım, kalbim hızlandı. Bunun her şeyi değiştirecek muazzam bir adım olduğunu biliyordum, bir evlilikten bile daha fazlasını.

"Bunu yaparsak daha az içmeyi deneyebilir misin? Gün içinde ve belki de her gün değil?" Vereceğim tepkiden dolayı yüzü endişeyle doldu ve ilk içgüdüm kızmak oldu çünkü kimsenin bana ne yapacağımı söylemesini istemiyordum ama bu durumda Emma'nın gerekçesini anlıyordum.

"Daha az içeceğim, merak etme."

Emma içki içme konusundaki kontrolümü kaybettiğimi düşünüyordu ama ona kontrolü asla elden bırakmadığımı gösterecektim.

CHAPTER TWENTY-SIX

Birinci evlilik yıldönümümüz için Samuel ve ben Minneapolis'in yaklaşık iki saat dışındaki Mione göl kulübesine gitmeye karar verdik. Daha önce hiç gitmemiştim.

Orada sadece Cavallaro'nun kulübesi vardı ama o da yıllar önceydi.

Ahşap kulübe gölün kenarında, görünürde başka hiçbir ev olmadan sıkıca oturuyordu. Gölün karşı kıyısında benzer bir pansiyon daha gördüm ama bunun dışınd a , konum yalnızlık sağlıyordu.

Yolculuğumuz için hem heyecanlı hem de gergindim. Adetim beş gün gecikmişti ama henüz test yapmaya cesaret edememiştim. Bir gün geciktiğim ve test yaptığım son iki seferde sonuç negatif çıkmıştı. Tekrar umutlanmak istemiyordum. Samuel ve ben sadece altı aydır deniyorduk, bu yüzden henüz erken olduğunu biliyordum ve hemen hamile kalmayı bekleyemezdim. Üç tane gebelik testi hazırlamıştım ama gerçekten alıp almamam gerektiğinden emin değildim. Eğer negatif çıkarsa, bu gezimize gölge düşürecek ve ben gerçekten yıldönümümüzün tadını çıkarmak istiyordum.

Samuel tekerlekli sandalyeme binmeme yardım ederken, "Çok sessizsin," dedi. Bir rampa evin etrafını saran verandaya çıkıyordu.

Ona gülümsedim. "Bu genellikle senin rolün."

Kıkırdadı. "Öyle, bu yüzden benimle konuşmadığında fark ediyorum." "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece yaklaşan bağış kampanyasını düşünüyorum.

Rahip Agnello ile birlikte organize ediyoruz."

Samuel tetikte bir ifadeyle etrafımızı kontrol ettikten sonra locanın kapısının açılması için şifreyi tuşladı. "Daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa ya da bağış kampanyasında yüzümü göstermemin faydası olursa bana haber verin. Başarılı olmanı istiyorum."

İçeri girdim. "Senin yüzün her zaman insanları bir şeyler yapmaya ikna eder."

Samuel kıkırdadı ve çantalarımızı almak için arabamıza doğru yöneldi. Ev yeni temizlenmiş gibi kokuyordu ve büyük mutfak adasının üzerinde beyaz ve mavi renkli güllerden oluşan kocaman bir buket duruyordu. Benzer bir buket bu sabah beni yemek masasında beklemişti ama henüz hediyeleri değişmemiştik ve bunu yemekten sonra yapacaktık. Göle bakan büyük pencerenin önünü tararken gülümsedim. Samuel valizlerimizle içeri girdi ve onları alt kattaki tek yatak odasına taşıdı. Ardından, bu gece ve yarın bizim için barbeküye koymak istediği et ve balıkları bir soğutucuya taşıdı. Samuel'in bu gerçekçi yönüne bayılmıştım. Eti birkaç ay önce babasıyla çıktığı bir yolculuk sırasında kendisi avlamıştı. Ne zaman mangalda et pişirse, çok rahat görünüyordu.

Mutfak tezgahının üzerinde birkaç şişe kırmızı şarap duruyordu ve buzdolabında en sevdiğim beyaz şarabı, en sevdiğim İtalyan üzümü olan Pecorino'yu buldum.

O an. Samuel muhtemelen bu akşam yemekte bir kadeh şarap içeceğimizi tahmin ediyordu.

Dudağımı ısırdım. Hamile olmadığımı öğrenene kadar içemezdim. Bebek sahibi olma isteğimiz nedeniyle son birkaç aydır alkol tüketimimi çok azaltmış olsam da, yıldönümümüzde hiçbir şey içmezsem Samuel bir şeylerden şüphelenebilirdi.

Samuel de evde alkol tüketimini azaltmıştı ama isteyken daha fazla içip içmediğinden emin değildim. Eve geldiğinde sık sık naneli sakız kokuyordu. Ona inanmak istiyordum ama Samuel alkol tüketimini sorunlu olarak görmekte isteksiz görünse de bağımlılığın zor bir rakip olduğunu biliyordum.

Testi hemen yaptırmamaya karar verdim. Hayal kırıklığı yaşamadan gecenin tadını çıkarmak istiyordum. Samuel ana yemeğimiz olan sörf ve çim için geyik bifteklerini ve deniz taraklarını hazırlamaya başladı, ben de kremalı polenta ve yanında gelecek salatayla ilgilendim. Tatlı olarak Samuel ve ben, Anna'nın bize Paris'ten hediye olarak gönderdiği makaronların tadını çıkarmaya karar verdik.

Samuel ve ben akşam yemeğini verandada mum ışığında yedik. Hava yeterince sıcaktı ve gölün dinginliği harikaydı. Samuel bana bir kadeh şarap ikram ettiğinde başımı salladım. "Yolculuktan dolayı kendimi yorgun hissediyorum. Şimdi içersem uyuyakalırım ve yıldönümümüzde bunu istemiyorum."

Samuel şarabından bir yudum alırken imalı bir gülümsemeyle "Ben de bunu istemiyorum," dedi.

Yemekten sonra göle bakan hamağa yerleştik ve Samuel bir kadeh içkinin tadını çıkarırken ben de makaronlara yumuldum. Ne kadar içtiğine dikkat etmemeye çalıştım çünkü bunun gezimizi gölgelemesini istemiyordum. Ellerimizi birleştirdik ve başımı Samuel'in omzuna koyarak bir saat boyunca sessizce oturduk. İkimizin de boş sohbete ihtiyaç duymadığı bu huzurlu sessizlik anlarını seviyordum.

"Şimdi hediyeleri değiş tokuş etmeye ne dersiniz?" Samuel arkasından küçük bir kutu çıkarırken sordu.

"Ben de benimkini alayım," dedim.

Samuel ayağa kalktı. "İzin ver. Nerede o?"

"Mutfak adasının üzerinde."

Birkaç dakika sonra elinde uzun, dar bir paketle döndü. "Önce sen," dedim.

Samuel hediyesini açtı ve gözleri hayranlıkla parladı. Samuel için özel yapım, sapı mamut dışından yapılmış bir av bıçağı almıştım.

Samuel'in baş harfleri kazınmış. "Bu çok güzel. Kardeşin Leonas ve babamla çıkacağımız av gezisinde yanımda götüreceğim."

Beğendiğine sevindiğim için gülümsedim.

Samuel öne doğru eğildi ve beni öptü. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye." Küçük kutuyu bana doğru uzattı. "Sıra sende."

Kutuyu aldım ve paketini açtım, sonra da açtım. Dudaklarım aralandı. Küçük elmaslarla süslenmiş bir bale ayakkabısı kolyesi olan zarif bir altın bilezikti. Samuel takmama yardım etti. "Çok güzelmiş." Öne doğru eğildim ve Samuel'i öptüm.

Öpüşmelerimiz hızla hararetlendi. Samuel önümde dizlerinin üzerine çöktü, eteğimi kaldırdı ve beni yaladı. Dili ve dudakları beni karanlık gölün güzel manzarası eşliğinde ilk orgazmıma götürürken parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Samuel beni kucağına alıp içeri taşıdığına hâlâ nefes nefeseydim. Birkaç minder ve battaniyeyi tekmeledi, sonra beni büyük pencerenin önünde yere yatırdı ve kıyafetlerini çıkarıp bedenimi kendi bedeniyle kapladı. İçime yavaşça girerken bakışlarımı tuttu ve beni öperken hiç hızlanmadı.

Bu yeniden sevişmek gibi hissettirdi. Bazen Samuel ve ben aç ve aceleciydik ve o zaman sevişirdik, ama bazen dokunuşlarımız Samuel'in asla kelimelere dökmediği duygularla doluydu ve ben de yapmadım çünkü o ilk olmak istiyordu.

Daha sonra Samuel içimde kaldı, yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gözlerindeki bakış boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "Hislerimi kelimelere dökmek benim için çok zor. Birini sevmek ona senin üzerinde güç verir."

Ellerimi saçlarında gezdirdim. İkizi Remo Falcone ile kaçtığına yaşadığı ihanet deneyiminden sonra aşk gerçekten bir risk gibi görünüyordu.

"İtiraf edersen duygularının daha da güçleneceğini mi düşünüyorsun?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Hayır," diye mırıldandı Samuel. "Güçlenebileceğini sanmıyorum."

Dudağımı ısırdım. Söylemek istedim, Samuel'e bazen inancın bir sıçrama gerektirdiğini göstermek istedim. Samuel dudaklarıma dokundu. "Önce ben."

Bekledim ve başını eğip dudaklarını kulağıma değdirdi. "Seni seviyorum, Emma."

"Seni seviyorum Samuel" diye fısıldamadan önce yutkundum.

Samuel yüzünü boynuma gömdü ve bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Bedenim daha önce de yorgun hissetmişti ama şimdi yakın zamanda uyuyabileceğimden şüpheliydim.

Bir süre sonra çişim geldi ve kıpırdandım. "Tuvalete gitmem gerek."

Samuel bir iniltiyle ayağa kalktı ve sırt üstü yattı. Kaşlarımı kaldırdım. Sırtarak ayağa kalktı ve verandadan tekerlekli sandalyemi aldı.

Banyoya girdiğimde tereddüt ettim. Belki de şimdi cesur olmanın tam zamanıydı. Tuvalet çantamı açtım ve bir hamilelik testi çıkardım.

Üzerine işedikten sonra tezgahın üzerine koydum ve beklemeye başladım. "Emma? Bir süredir oradaydın. İyi misin?"

Derin bir nefes aldım. "Kilitli değil. İçeri girebilirsin."

Samuel kapıyı açtı ve dikkatle içeri baktı. Beni taradı, sonra gözleri tezgâhın üzerindeki hamilelik testine takıldı. Gözleri büyüdü. "Sen mi?"

"Bilmiyorum. Geciktim."

Samuel neredeyse temkinli bir şekilde yaklaştı ve omzuma dokundu.

"Negatif olmasından korkuyorum."

"Uzun süredir denemiyoruz," dedi.

"Biliyorum, ama bu sefer gerçekten hamile olduğumu hissediyorum ve eğer olmazsam hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyorum."

Saatime baktım. Vakit gelmişti. Hamilelik testini elime aldım ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Hamileydim.

Samuel

Emma testi eline aldığında kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Ne gördüğümünden emin değildim. Hamilelik testleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hamilelik testi

Birinin sınava girdiğine tanık olduğum tek an Serafina'nın yanında yken olmuştu ama o zaman o kadar şaşırmıştım ki hiç dikkat etmemiştim.

"Hamileyim," diye fısıldadı Emma, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi dışarı üfledim. Önce teste, sonra da Emma'nın şaşkın yüzüne baktım.

"Mutlu musun?"

Başımı salladım ve eğilip yanaklarından ve dudaklarından öptüm. "Mutluyum. Aynı zamanda biraz da şaşkırım. Neden bilmiyorum."

Aynı anda milyonlarca şey hissettim. Aylardır deniyorduk ama ilk kez gerçekten kafama dank etmişti. Ebeveyn olmuştuk. Yepyeni sorumlulukları olan bir baba olmuşum ve korumam gereken başka bir insan, küçük bir bebek vardı.

"Ben de öyle. Şok oldum, yani mutlu oldum ve korktum. Hatta belki dehşete düştüm." Biraz geri çekildim ve Emma'nın genişleyen gözlerine baktım. "Anne baba olmaya hazır mıyız?"

Kıkırdadım. "Bence olmalıyız."

Emma başını salladı, sonra tekrar teste baktı. "Vay canına." Bir yandan Emma'nın şokunu ve gerginliğini görmek teselli ediciydi, ama diğer yandan ikimizin de bu işin içine atılacağımızı fark etmemi sağladı.

Elini tuttum ve öptüm. "Harika bir anne olacaksın. İnsanlarla ilgilenmeyi seviyorsun."

"Sana annelik yapmamdan hoşlanmadığını sanıyordum," dedi Emma alaycı bir gülümsemeyle.

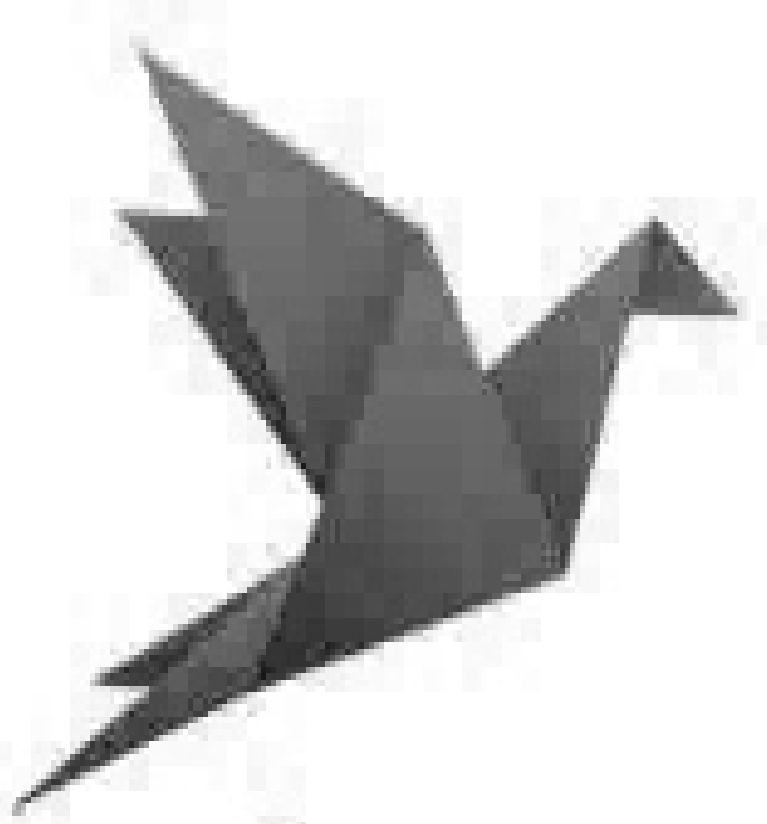
"Bazen hoşlanmıyorum, bazen de hoşlanıyorum ama eminim bir bebek "

Kıkırdadı, sonra tekrar başını salladı. Onu kucağıma aldım ve yatak odasına götürdüm. Onu yatağa yatırdıktan sonra yanına uzandım ve onu kendime çektim.

Birçok açıdan, gelecekte daha da iyisini yapmam gerekecekti. Emma'nın bana şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Alkol tüketimim konusunda ona karşı tamamen dürüst olmamıştım. Çok daha az içmeye çalışmıştım ama bunun zor olduğu kanıtlanmıştı, bu yüzden çoğunlukla işte ya da Emma'nın uyuduğu gecelerde içiyordum.

Artık içinde büyüyen bebeğe bakmak zorunda olduğu için ona daha da az güvenebiliyordum. Endişelenmesini istemiyordum. Bu benim kişisel savaşımı ve kazanmaya kararlıyım.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Emma

Bağımlılığı kabul etmek, Yaratılmış Bir Adam'ın gözünde zayıflık anlamına geliyordu. Bu beni öfkeliendiriyordu. Bu basit bir fizik kuralıydı. Kendilerini

Diğer insanlardan daha güçlü olsalar da yine de doğanın kanunlarına bağılıydılar ve vücutları bağımlısı oldukları uyuşturucuyu arzuluyordu. Belki güçleri direnmelerini kolaylaştırıyordu ama belki de hiç yardım aramadıkları için daha da zorlaştırıyordu.

Samuel'in şeytanlarıyla tek başına mücadele ettiğini görmek, bunu tek başına yapması gerektiğini düşünmek kalbimi kırdı. Ona yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim. Bir ultimatoma vermeli miydim? Kafasına sanal bir namlu mu dayamalıydim?

Karnıma dokundum. Bebeğimizin iyiliği için bir şeyler yapmalıydim. Samuel'in iyiliği için. Ailemizin iyiliği için.

Belki de hamileliğimin Samuel'e içkiyi bırakması için gereken itici gücü vereceğini düşünmekle aptallık etmiştim ama bu durum onu içki tüketimi konusunda daha ketum hale getirmişti. Belki de geceleri ofisine ne kadar sık gittiğini ya da arabasında ve muhtemelen ofisinde bir dizi sakız ve hatta gargara bulundurduğunu fark etmediğimi sanıyordu. Ama bugünlerde ofisi her zaman kilitliydi. Bu konuda onu henüz köşeye sıkıştırmamıştım, hala aptalca bir şekilde işlerin kendiliğinden çözüleceğini umuyordum.

Aralık ayında nihayet cesaretimi topladım. Doğum tarihime sadece üç ay kalmıştı ve Samuel'in sorununu ondan önce çözmek istiyorsak zamanın tükenmekte olduğunu biliyordum.

Samuel ve ben her akşam olduğu gibi birlikte yemek yedik. Samuel her zamanki gibi bir kadeh şarap içti, daha fazlasını içmedi, en azından benim yanımda, ama daha önce döndüğünde üzerindeki alkol kokusunu almıştım. Hamileliğim boyunca koku alma duyum gelişmişti, bu yüzden böyle bir şeyi benden saklamak neredeyse imkansızdı.

"Evde olmadığın zamanlarda içtiğini biliyorum," dedim sessizce.

Samuel'in ifadesi karardı. "Emma-"

"Ya ben doğuma girdiğimde sarhoş olursan?"

Bakışları belirginleşen yumruma kaydı. "Seni yine de götürebilirim ve doğum tarihin yaklaştığında içmeyi bırakırım."

Gerçekten bu kadar kolay olduğunu mu düşünüyordu? Ne zaman bırakacağına öylece karar verebileceğini mi?

"Ya bebek erken gelirse? Ya da doğum tarihinden günler sonra gelirse? Haftalarca içkiden uzak kalabilir misin? Gerçekten böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Ben alkolik değilim, Emma. Özellikle stresli günlerde bir iki kadeh içmeyi severim ama bu bir sorunum olduğu anlamına gelmez."

Yani geldiğimiz nokta bu muydu? Tamamen inkâra mı dönmüştük? Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. İçten içe onu terk edemeyeceğimi biliyordum, sadece dünyamız buna izin vermediği için değil, kalbim de bunu yasakladığı için. Samuel'i yalnız bırakmak istemiyordum. Onun dayanağı olmak istiyordum.

"Arkadaşların senin için savaştı. Ve sen yaşadın. Tam anlamıyla yaşamana izin vererek onları onurlandır. Bunu bizim ve bebeğimiz için yap."

Konuşmamın ona ulaştığını umuyordum. Bu noktada başka ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Kontrolün kendisinde olduğunu sanıyordu. Olmadığını kabul etmenin onu zayıf göstereceğini düşünüyordum.

Sonraki haftalarda Samuel'in tek bir damla bile içtiğini görmedim ama sezgilerim benden sakladığını söylüyordu.

Emin olmam gerekiyordu.

Danilo ve Sofia Noel için bizi ziyarete geldiklerinde kardeşime yaklaştım.

"Bana kilit açmayı öğretebilir misin?" Kayıtsızca sordum.

Danilo bana endişeli bir bakış attı. "Neden?"

"Çünkü bir gün işe yarayabilir. Çocuklar bazen kendilerini içeri kilitliyorlar. Kilitli bir kapıyı açabilmek istiyorum."

Danilo'nun şüphesi devam ediyordu. "Neden Samuel'e sormadın?"

Tehlikeli bir zeminde ilerliyordum. Kardeşime güveniyordum ama o ve Samuel arkadaş değillerdi. Birbirlerine karşı naziktiler ve av gezisinden sonra ilişkileri düzelmmişti ama birbirleriyle vakit geçirmek için kesinlikle kendi yollarından çıkmıyorlardı. Samuel'in alkol sorununu Danilo'ya açıklarsam, Samuel bunu ihanet olarak görebilirdi ve muhtemelen de öyleydi. Yine de bu konuyu biriyle konuşabilmeyi diledim. Taşınması ağır bir gerçektir.

Sonunda Danilo bana profesyonel bir kazmayla nasıl kilit açılacağını gösterdi ve hatta bana verdi. Şüpheleri olup olmadığını merak ediyordum.

Daha sonra, ona göre Samuel'in işi nedeniyle gelemediği akşam yemeğinden sonra beni köşeye sıkıştırdı. "Samuel senden sır saklıyor mu?"

Ona eğlenen bir bakış attım. "Bütün Made Men'ler öyledir, değil mi?"

"Saklanması gereken sırlar ve saklanmaması gereken sırlar vardır."

"Belki de."

"Seni aldattığından mı endişeleniyorsun?"

Kaşlarım havaya kalktı. İlk düşüncesi bu muydu? "Hayır," dedim en ufak bir şüphe duymadan. "Samuel bu konudaki tavrını en başından beri açıkça ortaya koydu."

Danilo şüpheli bir yüz ifadesi takındı.

"Olan biten bu değil Danilo. Lütfen benim kararına güven." Danilo'nun sorun çıkarmasına gerçekten ihtiyacım yoktu. Samuel zaten kızgındı çünkü onun bir bağımlılığı olduğunu söylemiştim.

"Bağımlıyım. Sadece incinmeni istemiyorum." "Biliyorum," dedim ve yanağını öptüm.

Sofia ve Danilo sonunda otellerine gitmek üzere ayrıldıklarında, onların varlığı hoşuma gitmiş olsa da çok mutluydum. Yeni becerilerimi denemek için çok hevesliydim. Samuel'in ofisine zorla girdiğim ve böylece mahremiyetini ihlal ettiğim için duyduğum suçluluk duygusuna rağmen, başka bir yol göremiyordum. Bu konuda içgüdülerime güveniyordum ve o da bana Samuel'in içkisini benden sakladığını söylüyordu. Bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için bunu kesin olarak bilmem gerekiyordu.

Üç denemeden sonra Samuel'in ofis kapısını açmayı başardım ve içeri girdim. Alkol kokusu beni hemen çarptı. Masanın etrafını dolaştım ve sandalyenin yanında boş bir burbon şişesi buldum. Çekmeceleri açtığımda, çoğu neredeyse boş olan birkaç viski, burbon, konyak ve şarap şişesi daha buldum. Bu şişelerin hiçbiri ucuz değildi. Belki de Samuel sofistike sarhoşlar olmadığını düşünmüş ve kontrolün kendisinde olduğunu düşünerek kendini kandırmaya çalışmıştı. Sanki alkolizm sadece ucuz içki şeklinde ortaya çıkıyormuş gibi. Sertçe yutkundum. Belki de ofisin içinde bekleyip Samuel'le yüzleşmeliydim ama Samuel'in sırrını sakladığı odada bulunmaya dayanamazdım. Kapıyı tekrar kilitledim ve oturma odasına geçtim.

Cesaretim kırılmış ve ne yapacağımı bilemez haldeydim. Ne yapabilirdim ki?

Samuel büyük gurur ve onur sahibi bir adamdı. Ona nasıl ulaşabilirdim? Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. İşlerin olduğu gibi ilerlemesine izin veremezdim.

Eninde sonunda Samuel ya alkol yüzünden ya da tehlikeli bir durumda işlevini yerine getiremediği için kendini öldürtecekti.

Söz konusu olan sadece Samuel'in hayatı değildi. Bir aile olarak bizim hayatımız da.

Samuel nihayet gece yarısına doğru eve geldiğinde, söyleyecek bir şeyler bulmuştum, ikna edici bir konuşma yapacaktım ama yüzüne baktığımda kötü bir gün geçirdiğini anladım. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Bana doğru gelip beni öptüğünde gülümsemem sıkışmıştı. Nefesinde nane kokusu vardı. Gün boyunca sakız çiğneme alışkanlığı alarm zillerimi çaldırmıştı ve bugün korkularımda haklı olduğum kanıtlandı. Başlangıçta, bunun masum bir yeni öpücük olduğuna kendimi ikna etmeye bile çalışmıştım.

alışkanlığı onu içki içme arzusundan uzaklaştırıyordu ama içten içe bunun bir bağımlılığın yerini almak için değil, bir bağımlılığı örtbas etmek için olduğunu biliyordum.

Gözlerine bir bakış bana epeyce içtiğini söylüyordu. Önceki günlerden çok daha fazla. Eğer bu kadar eğitilmiş bir içici olmasaydı, muhtemelen a ğ z ı n ı şapırdatır ve yürümekte zorlanırdı, ama sadece mimiklerinin daha az kontrollü olması ve gözlerindeki bakış gerçeği ortaya çıkardı.

"Günün nasıl geçti?"

"Bugün mezarlığı ziyaret ettim. Son bir veda niyetindeydi. Artık yakında anne baba olacağımıza göre, geçmişini geride bırakmanın zamanı geldi diye düşündüm."

Demek acısını alkolle dindirmek istiyordu. Kalbim onun acısı için sızladı, ama aynı zamanda kızgın hissettim, bana yalan söylediği için, beni vermek istemediğim bir karara zorladığı için çok kızgın.

Samuel'i seviyordum. Onu çok seviyordum ama bir yol ayrımındaydım ve sadece bir yol onunla kalmama izin veriyordu. Ona gerçekten böyle bir ultimatoma verebilir miydim?

Veremez miydim? Bebeğimizin alkolik bir babanın olduğu bir evde doğmasına izin verebilir miydim? Ya bir gün bu yüzden kontrolünü kaybederse? Buna inanmıyordum ama bunu düşünmemem ihmalkârlık olmaz mıydı?

Samuel boğazını temizledi ve elini saçlarının arasından geçirerek gözlerini ofis kapısına doğru çevirdi. "Birkaç saat daha çalışmam gerekiyor. Belki de sen yatmalısın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bence benimle yatağa gelmelisin." Gözlerim beni takip etmesi için ona yalvardı. *Beni kalbimin dayanamayacağı bir seçim yapmaya zorlama.*

Samuel başını salladı. "Gerçekten çalışmam gerek. Yakında ortalık yine sakinleşecek."

Bir yalan daha. Bu işle ilgili değildi. Ofisinde kilitliken de içebilirdi.

Samuel'i koridorda takip ettim ve ofisinin kapısına yönelmesini izledim. Kapının önünde durduğunda gözleri kilide takıldı. Bir parmağını üzerinde gezdirdi. Metalde çizikler mi bırakmışım?

Bu benim bir şey söyleme şansımdı.

Parmağını bıraktı ve anahtarına uzandı. "Bu senin güvenliğinin için," dedi.

Ben bir şey söylemedim. Kapıyı kilitlemekle ilgili hiçbir şey benim güvenliğim için değildi. İçimde öfke kabardı. Bakışlarımla karşılaştı. Yalanları benimkilerle buluştu. Birkaç kalp atışı boyunca ikimiz de bir şey söylemedik. "İyi uykular."

Başımı salladım ve arkamı döndüm, sonra arkama bakmadan asansöre doğru ilerledim.

Gözlerim yaşardı ama onlarla savaştım.

Uykuya dalmam bir saatten fazla sürdü, ama uykum sıkıntılıydı ve sonunda uyandım. Önce neden olduğundan emin değildim ama sonra geceliğimin ıslak olduğunu fark ettim. Donup kaldım. İlk düşüncem altımı ıslatmış olduğumdu. Başlangıçta, kazadan sonra, ara sıra böyle şeyler olmuştu ama bu yıllar önceydi. Işıkları açtım ve içimi panik kapladı. Kanamam vardı. Birkaç kalp atışı boyunca dehşet içinde bakmaktan başka bir şey yapamadım. Nabzım damarlarımda hızla atarken karnıma dokundum.

Telefonumu kaptım ve Samuel'i aradım. Sonunda açana kadar telefon birkaç kez çaldı. "Sorun nedir, Emma?"

Sesi pürüzlüydü, bulanık değildi ama kesinlikle her zamankinden daha uzundu. Kalbim sıkıştı.

"Kanamam var."

"Ne? Yukarı geliyorum."

Panik yapmamaya çalışarak yatağın kenarına doğru ilerledim. Benimki gibi bir ön plasentada kanama pek de alışılmadık bir durum değildi. Doktorum bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı.

Samuel sendeleyerek yatak odasına girdi, saçları dağılmış, pantolonu ve gömleği yerde uyumuş gibi kırışmıştı. Evliliğimizin başında onu nasıl bulduğumu hatırlayınca, bunun pek de ihtimal dışı olmadığını anladım.

Samuel bana doğru geldi, gözleri kanlı geceliğine takılmıştı. "Seni hastaneye götüreceğim." Beni kaldırmak için üzerime eğildiğinde, bir alkol dalgası üzerime çöktü. Burnumu çektim. "Sarhoşsun sen."

"Ben iyiyim. Sadece sakinleşmek için bir bardak brendi içtim."

"Sarhoşsun Samuel. Danilo'yu ara. Beni hastaneye götürebilir."

Samuel'in gözleri öfkeyle parladı. "Ben senin kocanım. Seni ben götüreceğim. Kontrol bende."

Beni merdivenlerden aşağı taşıırken dudaklarımı birbirine bastırdım ve duygularımla savaştım.

"Samuel-"

"Ben iyiyim! Danilo'ya ihtiyacımız yok."

Başımı tekrar salladım. "İyi değilsin!"

Nefesindeki ağır alkol kokusuna ve gözlerindeki hafif ateşli bakışa rağmen yürüyüşü sabitti. Belki araba kullanabilir. Ama bir uyarı

Kafamın içindeki ses bana geçmişî hatırlattı. Korku beni sardı.

"Samuel-"

Beni yolcu koltuğuna oturttu ve kemerimi bağladı. "Ben sürersem, ambulansın ya da kardeşinin gelmesini beklemekten daha hızlı oluruz. Seni bir an önce doktora götürmeliyiz."

Haklıydı ama yine de...

Bebeğime odaklanarak karnıma dokundum.

Samuel arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Midem daraldı. Uzun zaman önce hayatımı değiştiren bir kazanın puslu anıları yeniden su yüzüne çıktı. Korumam da alkol kokuyordu. İş başında ilk kez sarhoş olmamıştı. Kokuyu daha önce de fark etmişim ama daha önce araba kullanırken hiç sorun yaşamamıştı.

Arabanın yana savrulduğu, bir kamyonun bize d o ğ r u geldiği ve ışıkların beni kör ettiği canlı bir görüntü kafamdan geçti. Ondan sonra her şey karardı. O an hayatımı sonsuza dek değiştirdi.

Sertçe yutkundum. İçgüdülerim Samuel'in sürmesine izin vermemem için bağıırıyordu. Ama Danilo ya da Pietro'yu ararsam, bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar ve Samuel'in alkol sorunu olduğunu anlayacaklardı.

Samuel'e böyle ihanet edemezdim. Öyle değil

mi? Samuel çok hızlı sürdü.

Koltuğa yapıştım, korku boğazımı tıkadı. "Samuel, yavaşla." "Yardıma ihtiyacın var," diye mırıldandı.

Viraja çok hızlı girdi ve araba karşıdan gelen trafiğe doğru savruldu. Bir arabanın farları beni kör etti. Çığlık attım, çığ korku vücudumun derinliklerinden gelen sesi yırttı. Yine mi?

Araba yana doğru sarsıldı, diğer arabayı kıl payı kaçırdı. Kapıya doğru savruldu, sonra sarsılarak durdu.

Samuel sertçe nefes aldı.

"Emma? Emma, iyi misin?"

Gözlerimi kırıştırdım, o ana kadar hatırlamadığım sayısız görüntü zihnimi doldururken nefes alıp vermeye çalıştım. Bir enkazın içinde sıkışmış olmak, korumamın benimle konuşmaya çalışması, başımdaki şiddetli ağrı. Her yer kan içindeydi.

Samuel omzuma dokundu. "Emma?"

Kemerimi çözdüm. Yolun kenarındaydık, bir otobüs durağına park etmiştik. Gözlerim ona odaklanana kadar Samuel beni hafifçe salladı. "Emma, bir şey söyle."

Şakağında arabanın yan tarafına çarpmış olması gereken bir kesik vardı. Yüzünden aşağı kan damlıyordu.

Diğer arabanın sürücüsü arabasından indi ve Samuel'e çılgınca bir işaret yaptı. "Ben iyiyim," diye bastırdım.

Samuel başını salladı, sonra telefonunu aldı. "Baba, Emma'yı hemen almanı istiyorum."

Pietro'dan önce bir ambulans geldi. Samuel sessizce yanıma oturdu, onunla tartışmaya çalışan diğer şoförü görmezden geldi.

Samuel'e "Ambulansa ben biniyorum," dedim.

"Ben de seninle gelmeliyim."

Bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Şoku atlattıktan sonra öfkeleneyeceğimi biliyordum. Sadece Samuel'e değil, sarhoş bir sürücünün arabasına bindiğim için kendime de. Daha iyi bilmeliydim. O da bilmeliydi. Ama o sorununu inkâr ediyordu ve ben etmiyordum.

Samuel bana baktı. "Ya da oraya gidebilirim. Arabamı burada bırakamam."

Sağlık görevlileri beni sedyeye yatırırken, "Babanla gitmelisin," dedim. G e c e l i ğ i m d e k i kanın kazadan olmadığını açıkladım ama bana inandıklarından emin değildim.

Samuel kaşlarını çatarak, "Tek başına binmen çok tehlikeli," dedi. "Seninle arabaya binmek de çok tehlikeliydi."

Samuel

Sertçe yutkundum, suçluluk duygusu içimde sıcak bir iz bırakıyordu. Emma'nın gözlerindeki hayal kırıklığı ve incinmiş bakış beni neredeyse öldürüyordu. Bir kez daha

Ambulans şoförüne daha dikkatli olmasını söylemeden önce alnına hızlı bir öpücük kondurdum ve aksi takdirde sonuçlarını açıkladım.

Ambulans uzaklaştığında babam geldi.

Artık neredeyse ayık hissediyordum. Bu gece kesinlikle olması gerekenden biraz daha fazla içmiştim. Berbat bir gün geçirmiştim.

Babam omzuma dokundu. "Ne oldu?"

Her zamanki yalan dilimin ucundaydı ama yalan söylemekten bıkmıştım. Emma'yı kandırmak için çok fazla enerji harcamıştım... ve o bunu biliyordu. "Bugün sarhoş araba kullandım ve arabanın kontrolünü kaybettim."

Babam kaşlarını çatı. "Araman gerekirdi. Gel hadi. Seni hastaneye götüreyim."

Yolcu koltuğuna çöktüm.

Yüzümü ovaladığımda kanlı olduğunu gördüm.

Yaralı olduğumu fark etmemiştim bile. Sağlık görevlisinin bana bakmak istemesinin nedeni buydu.

"Bu daha önce de oldu mu?" Babam dikkatle sordu.

"Sarhoş araba kullanmam mı?" Biraz kara mizahla sordum.

"Evet."

"En son ne zaman bir şey içmediğimi hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. Bunu itiraf etmek iyi hissettirdi ama aynı zamanda utanç da hamamböcekleri gibi derimin altında geziniyordu.

Babam bana bir bakış attı. "Samuel?"

"Sanırım Emma beni terk edecek. Ona yalan söyledim. Bugün neredeyse onu öldürüyordum."

"Neden bana daha önce gelmedin? Ben senin babanı. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Baba, ben senin varisinim. Ben yaratılmış bir adamım. Bir erkek içkisine sahip çıkabilmeli, değil mi?"

Babam hastanenin otoparkına girerken yüzünü buruşturdu. "Bu sadece benim söylediğim bir şey. Her gün sarhoş olman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Sarhoş olmak için içmiyorum. Artık neredeyse hiç sarhoş olmuyorum. Sadece işlevimi yerine getirmek için içiyorum." Acı acı güldüm. Kontrolde kalmak için bu nasıldı? Samuel Mione, buz kralı, hayatının ve bedeninin kontrolünü kaybediyor. Utanç verici. Tam bir rezalet.

"Emma'ya gitmeden önce bir iki kahve içeriz. Alkol kokuyorsun. Onu tekrar görmeden önce seni ayıltmamız gerek."

"Ayığım zaten. Ya da olabileceğim kadar ayığım."

Babam kolumu tuttu. "Kahretsin Samuel. Fina'yı kaybettim. Seni kaybetmeyeceğim." Sessizce başımı salladım. Fina.

"Bu onun yüzünden mi? Onun yüzünden mi içmeye başladın?"

"Öldürdüğüm arkadaşlarım yüzünden. Değer verdiklerimi koruyamadığım için. Çünkü onu bir deliye kaptırdım. Liste uzun baba. Komik olan şu ki Emma beni mutlu ediyor. Ama hâlâ içiyorum."

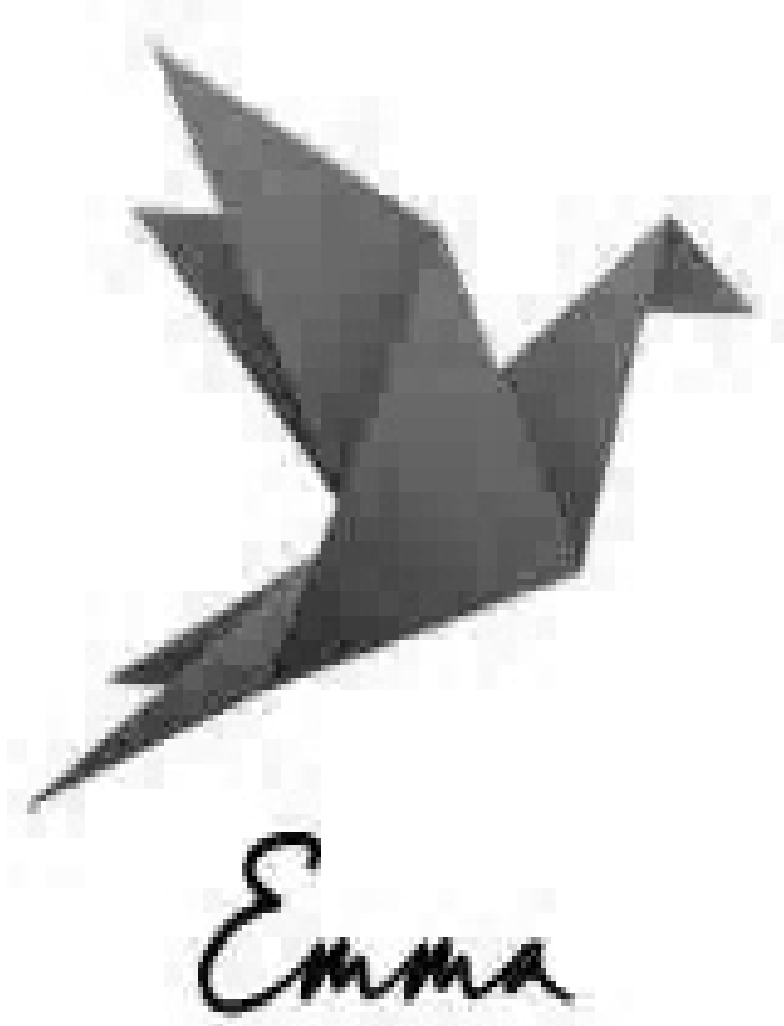
"Neden?"

"Çünkü duramıyorum," diye itiraf ettim, sonra başımı salladım. "Suçluluk duygusu yüzünden, işleri berbat edip Emma'yı ya da bebeğimizi öldürmekten korktuğum için. Bugün neredeyse yapıyordum."

"Durman gerek."

Başımı salladım. Bunu biliyordum. Ya artık çok geçse? Ya Emma'yı çoktan kaybettiysem?

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Ultrasonu yapan genç kadın doktoru endişeyle izledim. Samuel y a n ı m d a k i duvara yaslandı. Uzattığı elini görmezden gelmişim.

ve beş dakika önce odaya girdiğinden beri tek bir kelime bile etmemişti. Şu anda onun dokunuşuna dayanamıyordum. Çok tedirgindim. Doktor da yanımda olduğu için pek bir şey söyleyemedi, bu da beni rahatlattı.

Doktor bebeği kontrol ederken saniyeler geçtikçe endişem dayanılmaz seviyelere çıkıyordu ki aniden bir kalp atışı duyuldu. Gülümsedim, umut keskin korkumu bastırdı.

"Her şey yolunda mı?" Samuel doğrulurken mırıldandı, odaya girdiğinden beri yüzündeki soğuk maske ilk kez kayıyordu. Endişesi öfkemi kısa süreliğine dindirdi ama kendime bugün yaşadığımız kıl payı kazayı hatırlattım.

Doktor bana küçük bir gülümseme vermeden önce başını salladı. "Sıra dışı bir şey tespit edemedim. Kanamanız bir hematoma patlaması sonucu olmuş olabilir. Bu bölge" -ekranda daha koyu bir alanı işaret etti

- "Bana patlamış bir hematoma gibi göründü."

"Peki ya kaza?" Fısıldadım. Arabanın yan tarafına çok sert çarpmamıştım ama kolumun üst kısmında bir çürük oluştuğunu hissedebiliyordum.

Samuel kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, gerginliği vücuduna geri dönmüştü.

"Herhangi bir yara görmüyorum. Beyin sarsıntısı da geçirmemişsin. Sadece zedelenme olup olmadığını anlamak için kolunun muayenesini beklemek zorundayız. Ama bence çok şanslıydın."

Samuel bakışlarımı yakaladı, gözlerindeki pişmanlık öfkemi eritiyordu. Dudağımı ısırdım. Tüm bunları konuşmak için daha sonra zamanım olacaktı. Zihnim hâlâ çok karışık. Samuel hastane tekerlekli sandalyesini yatağa yaklaştırdı ve ben de benimkini evde bıraktığımız için kendimi ona bıraktım. Büyüyen karnımla bu eskisi kadar kolay değildi ama Samuel'in yardımını da istemiyordum.

"Lütfen şimdilik odanıza gidin. Meslektaşım çok yakında sizi görmeye gelecek." Doktor bizim için kapıyı açtı ve Samuel beni koridora döğ r u itti. Pietro bizi bekliyordu. Hâlâ biraz dağınık görünen Samuel'e bakışlarını yöneltmeden önce bana sıkı bir gülümseme verdi. Dışarıdan bakan ya da onu tanımayan birinin fark edeceği bir şey değildi ama babası için çok açıktı.

"Sen gidip kendine çeki düzen ver ve bir kahve daha al, ben de Emma'yı odasına götüreyim."

Samuel bakışlarımı karşıladı. Yüzümü düz tuttum. Belki de kalmasını isteyeceğimi umuyordu ama yine de rahatlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Bebeğimiz iyiydi. Kanama ciddi bir şey değildi, bu da bizim

Neredeyse feci olan kaza daha da trajikti. Ya bebeğimi bu yüzden kaybetseydim? Bunu düşünmek bile istemedim.

Samuel omzumu okşadı. "Yakında döneceğim." Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu ve babasının önünde yaptığı bu samimi hareketle beni şaşırttı. Bu onun ne kadar sarsılmış olduğunu ve benim de ne kadar sarsılmış olduğumu göstermekten çekinmediğini gösteriyordu.

"Tamam," diye kestirip attım ve onun uzaklaşmasını izledim. Güçlü ve uzun boyluydu ama biraz kırılmıştı. Kalbim onu affetmek istiyordu ama bunun gerçekleşebilmesi için onunla ciddi bir konuşma yapmamız ve bir çözüm bulmamız gerektiğini biliyordum.

Pietro beni odama götürdü. Kolum ağrıyordu, bu yüzden kendimi yukarı kaldırmak bana beklediğimden daha fazla sorun yarattı.

"Girebilir miyim?" Pietro kollarını açarak sordu.

Küçük, mahcup bir gülümsemeyle başımı salladım. Yardım kabul etmek beni hâlâ rahatsız ediyordu, özellikle de çok yakın olmadığım insanlar söz konusu olduğunda. Pietro her zaman çok nazikti ama ona Ines'e olduğum kadar yakın değildim. O da Samuel gibi çekingen bir adamdı, bu yüzden kaynaşmamız daha uzun sürdü.

"Göründüğümden daha kiloluyum," diye şaka yaptım.

Pietro kıkırdadı. "Ve göründüğüm kadar yaşlı değilim."

Gözlerim irileşti. "Yaşlı görünmüyorsun." Ellili yaşlarının sonlarındaydı, kahverengi saçlarında gri çizgiler vardı ama formdaydı ve Samuel kadar uzundu.

Beni kucağına aldı ve yatağa doğru kaldırdı. "İşte böyle." Bakışlarımla karşılaştı ve yüzündeki neşe kayboldu, yerini üzüntü ve endişe aldı. "Samuel olması gerektiği gibi korkunç hissediyor. Ona neler olduğunu bilmiyorum."

"Suçluluk ve kayıp," dedim sessizce. "İnkâr."

Pietro başını salladı. "O güçlü biri. Bununla başa çıkabilir."

Başımı salladım. Pietro'yla ters düşmek hoşuma gitmiyordu. O benim kayınpederimdi ve şehrin müsteşarıydı, en azından Samuel'in görevi devralacağı Ocak ayına kadar, ama pek çok Yapma Adam gibi o da gerçeklere karşı kördü.

"Bunu tek başına halledemez. Özellikle de Ocak ayında Patron Yardımcısı olursa. Omuzlarına binecek yük daha da artacak."

"Ocak ayında görevi devralacağı resmi olarak duyuruldu. Şüphe uyandırmadan bunu şimdi değiştiremeyiz."

Bunu söyleyeceğinden korkuyordum ve Samuel'in de aynı şekilde düşüneceğini biliyordum. şekilde.

"Biliyorum."

"Bir y o l u n u buluruz," diye güvence verdi Pietro. "Samuel'in sana ihtiyacı var, ve bence ona ihtiyacın var."

Başımı salladım, sonra karnıma d o k u n d u m . "Ve bebeği korumak için bana ihtiyacı var. "

"Samuel senin ya da bebeğin hayatını riske atacak hiçbir şey yapmaz. yine, biliyorum."

Pietro'nun telefonu bir mesajla bipledi ve hızlıca taradıktan sonra tekrar yukarı baktı.

"Kardeşin yolda," diye mırıldandı Pietro. "Samuel ona kazadan bahsetmiş."

Bu hiç iyi gitmeyecekti. Danilo Samuel'e çok kızacaktı ve bu sefer onu suçlayamazdım bile. "Alkolden haberi var mı?"

Pietro'nun dudakları gerildi. "Bilmiyorum ama kardeşine bu ayrıntıyı anlatmanın akıllıca olup olmadığından emin değilim."

Ben de emin değildim.

On beş dakika sonra Danilo hissimla hastane odama girdi. Yüzüne bakınca işlerin yakında kontrolden çıkacağını anladım. Gözleri öfkeyle yanıyordu. Beni dikkatlice kucakladıktan sonra tekrar doğruldu. "Nerede o?"

"Danilo, lütfen sakın o l . Halkın içindeyiz ve ben i y i y i m , " dedim, büyük bir olay çıkmasını önlemeye çalışarak. İyi değildim, en azından zihinsel anlamda iyi değildim. Kolumdaki morluk yakında geçecekti ama az kalsın çarpacak olmam bir süre gecelerime musallat olacaktı.

O anda kapı açıldı ve Samuel içeri girdi. Danilo ona doğru hamle yaptı ve yumruğunu Samuel'in yüzüne indirdi. Samuel Danilo'yu itti ama başka bir karşılık vermedi. Yüz ifadesi suçluluk duygusuyla yanıyordu. Sanırım bu onu geri çekti. Pietro aralarına girdi. "Yeter artık. Emma'nın bunu görmesine gerek yok."

Danilo, Pietro'nun omzunun üzerinden Samuel'e baktı. "Bence ihtiyacı var. Bence senin o zavallı kışını terk etmesi gerekiyor. Ona layık değilsin."

Samuel ölümcül bir fısıltıyla, "Bu karımla benim aramda," dedi. Çenesinde bir morluk oluşmaya başlamıştı bile.

Danilo yatağıma doğru yürüdü ve Samuel'e bir kez daha dönmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu. "Emma sarhoş bir sürücü yüzünden neredeyse ölüyordu. Sarhoş bir sürücü yüzünden tekerlekli sandalyede. Ve sen lanet olası

O arabadayken sarhoş bir şekilde direksiyona mı geçtin? Onu ve bebeği öldürebilirdin."

Gözlerim yaşlarla doldu, gerçeğin ağır gerçekliği içime işledi.

"Emma'yla konuşmak istiyorum," dedi Samuel, gözleri benimkilere kilitlenerek. Sözleri bir emir gibiydi ama bakışları bana sorun olup olmadığını soruyordu.

Başımı salladım. Danilo yerinden kıpırdamadı. "Onu affetme, Emma. Bunun için değil."

Sertçe yutkundum, gözlerimde daha fazla yaş toplandı. Her zaman alkol sorunu olan biriyle asla birlikte olamayacağımı düşünmüştüm ama işte buradaydım. Danilo'nun elini sıktım. "Bizi biraz yalnız bırak."

Pietro dışarı çıktı ve Samuel'e sert bir bakış attıktan sonra Danilo da onu takip ederek kapıyı kapattı.

Samuel başını eğdi, omuzları çöktü. Başını iki yana salladı, gözlerini sıkarak kapattı. "Danilo haklı. Bunun için beni affetmemelisin. Lanet olsun, seni ve çocuğumuzu neredeyse öldüren yalancı bir pisliğim ben. Seni hak etmiyorum ve muhtemelen asla da hak etmeyeceğim."

"Son birkaç aydaki davranışlarınla değil, hayır." Yatağın kenarına tüneyene kadar yer değiştirdim. Ona ters ters baktım. "Çok kızgınım ve hayal kırıklığına uğradım. Söz verdin ve yalan söyledin. İçkiyi bırakmayı hiç denedin mi?"

Bir elini saçlarında gezdirdi, sonra yüzünü buruşturdu. "İçkiyi kontrol edebileceğimi sanmıştım.

"

"Ama yapamazsın! Kontrol alkolde. Seni nasıl bırakabilirim Sarhoş olduğun için bebeğimize bakamayacağından endişelenmem gerekirse bebeğimizle tek başıma kalamam."

Samuel yaklaştı, kucağında duran ellerimi tuttu ve dizlerinin üzerine çöktü. Parmak eklemlerimi öptü ve alnını onlara bastırdı. "Ne kadar üzgün olduğumu ifade edecek hiçbir kelime yok. Kendimden senin anlayabileceğinden çok daha fazla nefret ediyorum, Emma. Senden bunu istemem gerektiğini biliyorum ama beni affet." Başını kaldırıp baktı, gözleri neredeyse ateşli bir umutsuzlukla benimkilere kilitlenmişti. "Sensiz yaşayamam."

"Ben iyiyim, bebeğimiz de öyle, ama her şey çok farklı bitebilirdi."

"Biliyorum," diye mırıldandı Samuel, gözlerinde perili bir bakışla Gözlerinden. Parmak eklemlerimi tekrar öptü. Dokunuşuna karşılık vermemek, kollarına atılmamak neredeyse fiziksel olarak acı veriyordu ama geçmiş Emma ve doğmamış bebeğimiz için güçlü olmam gerekiyordu. "Ne olabileceğini düşünmeyi bırakmadım.

oldu. Belki de bana en yakın insanları öldürmek benim kaderimdir. Arkadaşlarımı öldürdüm ve neredeyse seni de öldürüyordum."

Ters ters baktım. "Bunun için kaderi suçlama Samuel. Bu sefer suç sendeydi. Sorun kader değil. Senin bağımlılığın. İçmeyi bırakmalısın." "Biliyorum," dedi Samuel. "Seni her şeyden çok seviyorum."

Yutkundum, beyanının bende yarattığı duygu dalgalanmasıyla savaştım. Aşk beyanları yeterli değildi, artık değil. "Alkolden daha mı çok?"

"Elbette, her şeyden çok."

"O zaman bugün alkole dokunduğun son gün olsun. Bırakman gerekiyor. İstisna yok, sosyal etkinliklerde veya diğer Underboss'larla toplantılarda bile. Hiçbir istisna yok. Sen bir alkoliksin ve bunu kontrol edemiyorsun. Evimizde tek bir damla bile alkol istemiyorum. Seni seviyorum Samuel. Seni çok seviyorum ama bu sefer bu beni durdurmayacak." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Alkolün sevdiğim adamı yok etmesine seyirci kalmayacağım. Buna seyirci kalmayacağım ve bebeğimize zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ve bana yalan söylemene ya da bağımlılığını kontrol edebileceğini düşündüğün için beni tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Bu hayat için kimsenin onu yok etmesine izin vermeyecek kadar çok mücadele ettim. Sevdiğim adamın bile."

"Emma, değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim ki bir daha asla içmeyeceğim. Haklısın." Sertçe yutkundum. "Bunun kontrolü bende değil." Acı bir kahkaha attı. "Alkolik olamayacak kadar güçlü olduğumu sanırdım. Ama değilmişim. Seni elimde tutabileceğim anlamına geldiği sürece herkesin zayıflığını öğrenmesi umurumda değil."

"Bir sorunun olduğunu kabul ettiğin için zayıf değilsin. Hayatının kontrolünü geri alıyorsun. Bağımlılığınla savaşmak hayatının en zor mücadelesi olacak, ama seni şimdiye kadar olduğun en güçlü haline getirecek."

Samuel ayağa kalktı ve yanaklarıma dokundu. Beni öpmek istediğini anlayabiliyordum ve bir yanım bunu istiyordu ama Samuel sözlerini yerine getirene kadar belli bir mesafeyi korumam gerektiğini biliyordum.

"Bu savaşı tek başına kazanamazsın."

"Sen varsın, değil mi? Çok fazla savaş verdin ve kazandın. İhtiyacım olan tek şey sensin."

Yanağına dokundum. "Her adımında yanında olacağım ama bu yeterli değil."

"Haklısın. Babamdan yardım isteyeceğim."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Yapabilirsin. Sana inanıyorum."

Samuel

Emma'nın iyi olduğundan emin olmak için gecenin geri kalanını hastanede geçirmesi gerekiyordu. Danilo onunla kaldı. Bundan hoşlanmamıştım ama Emma biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu açıkça belirtmişti. Her şeyi berbat etmiştim.

Emma ya da bebek ciddi şekilde yaralanmış olsaydı, kendimi asla affetmezdim. Arkadaşlarımı kaybetmek bunun yanında hiç kalırdı. Gururum neredeyse en sevdiğim insana zarar verecekti.

Eve dönerken babam bana bakıp duruyordu. Emma geceyi ailemle geçirmemi istemişti, böylece içki içmediğimden emin olabileceklerdi. Şu anda hâlâ içki içmeyecek kadar kendime öfkeliydim ama bunun ne kadar süreceğinden emin değildim. Artık sorunumu inkâr edemezdim. Kendime ve Emma'ya çok uzun zamandır yalan söylemiştim.

Yorgunluk beni yakaladı. Saat sabahın üçüydü ve on beş dakikadan fazla uyumamıştım ama bu gece huzurlu bir uyku bulamayacağımı biliyordum.

"Sadece iki hafta içinde görevi benden devralacaksın."

"Bu değişmeyecek. Outfit için gerekenleri yapma yeteneğim zarar görmedi ve görmeyecek. Sorunumu herkesin önünde itiraf etmeyeceğim. Sadece en yakın ailemin bilmesini istiyorum. Güçlü görünmem gerekiyor."

Babam başını salladı. "Annene söylemek zorunda kalmamayı dilesem de durumu ailece halledeceğiz. Çok endişelenecek."

İçimi suçluluk duygusu kapladı. Annemin yıllardır endişelenmek için yeterince nedeni vardı. Onu daha fazla üzmemekten nefret ediyordum.

Annemin bu haber karşısındaki tepkisini -şok, hayal kırıklığı, endişe ve üzüntü- gerçekten görmek istemiyordum ama bu sorunla doğrudan yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Çok uzun süre görmezden gelmiştim. Ben korkak değildim.

"Ona söylemek zorundayız. Daha fazla sır istemiyorum. Bu sorun kendiliğinden ortadan kalkmayacak."

Babam iç çekti. "Haklısın. Annen güçlü biri ve senin mücadeleni duyduğunda anne-ayısı moduna geçecektir."

Benim mücadelelerim. Şu anda bile alkolü böyle düşünmek kendimi korkak g i b i hissetmeme neden oluyordu. Bağımlılıktan daha güçlü olmalıydım ama değildim.

Eve geldiğimizde annem hâlâ uyanıktı. Beni kucakladı ve alnımda hâlâ kimsenin tedavi etmesine izin vermediğim kesiği kontrol etti. "Emma nasıl?"

"O iyi, ama çok daha kötü olabilirdi." "Ne oldu?" Annem sordu.

"Arabanın kontrolünü kaybettim," dedim. "Çok fazla içmişim."

Annemin gözleri büyüdü. "Samuel! Bunu nasıl yaparsın? Emma'ya ne olduğunu biliyorsun. Peki ya bebek?"

"Biliyorum anne, güven bana. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve bir daha olmayacak."

Annem başını salladı, endişeli gözleri benimkilere kilitlenmişti. İçindeki soruları **g ö r e b i l i y o r d u m** , sormaya cesaret edemediği soruları.

"Arabadan bir şeyler almam gerekecek," dedi babam. İçimden bir ses sigaraya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Belki de sorunlarımla başa çıkmak için içki yerine sigarayı seçmeliydim ama bu benim açımdan hiçbir zaman bilinçli bir seçim olmamıştı. Bağımlılık, geldiğini hiç görmediğim sinsi bir düşman gibi üzerime çökmüştü.

Babam dışarı çıktığında, söylemem gereken şeyi nasıl söyleyeceğimi düşünerek iç çektim. "Bu gerçekten sarhoş olduğum ilk sefer değil. Çok içerim. Olması gerekenden fazla. Başa çıkabileceğimden daha fazla. Kendimi kontrol edemiyorum ve bir süredir de edemiyorum."

Annem yüzünde acı dolu bir ifadeyle beni dinliyordu ama sözlerime şaşırmış gibi görünmüyordu.

Söylemem gereken kelimeler boğazıma yapıştı ama tükürdüm. "Ben bir alkoliğim." Kahretsin, bu itiraf karnıma bir yumruk gibi indi. Bir bağımlı. Bağımlı olmak, karanlık sokaklarda geleceği ve seçeneği olmayan insanların başına gelen bir şeymiş gibi geliyordu. Benim gibi biri için değil. Belki de alkolü bu kadar tehlikeli bir düşman yapan bu yanlış kanıdır.

Annem beni kucakladı. Hafifçe sırtını sıvazladım. "Her şey yoluna girecek anne. Bununla şimdi başa çıkacağım. Bu yüzden Emma'yı kaybetme riskini almayacağım."

Annem geri çekildi, gözlerinde yaşlar vardı. "Bunu yeneceğini biliyorum. Sana yardım edeceğiz."

Babam temkinli bir bakışla tekrar içeri girdi ve şakağına bir öpücük kondurduğunda annem gözlerini ona dikti. "Belki sen de bağımlılığından vazgeçmeyi deneyebilirsin?"

Babam başıyla onayladı. Sigara kokuyordu. Annemin yanağına bir öpücük kondurdu. "Yatağına git. Geç oldu. Ben Samuel'in yarasıyla ilgileneceğim."

Annem isteksizce üst kata çıktı ve ben de babamı ilk yardım çantasını sakladığı ofisine kadar takip ettim. Gözlerim dolaptaki içki şişelerine takıldı. Genelde dikiş atılmadan önce bir içki içerdim. İçimden bir ses son bir yudumun kimseye zarar vermeyeceğini söylüyordu, ama onu duymazdan geldim.

Babam gözlerini bana dikti. "Bu bir sorun olur mu?"

Başımı salladım. "Hayır. En azından henüz değil."

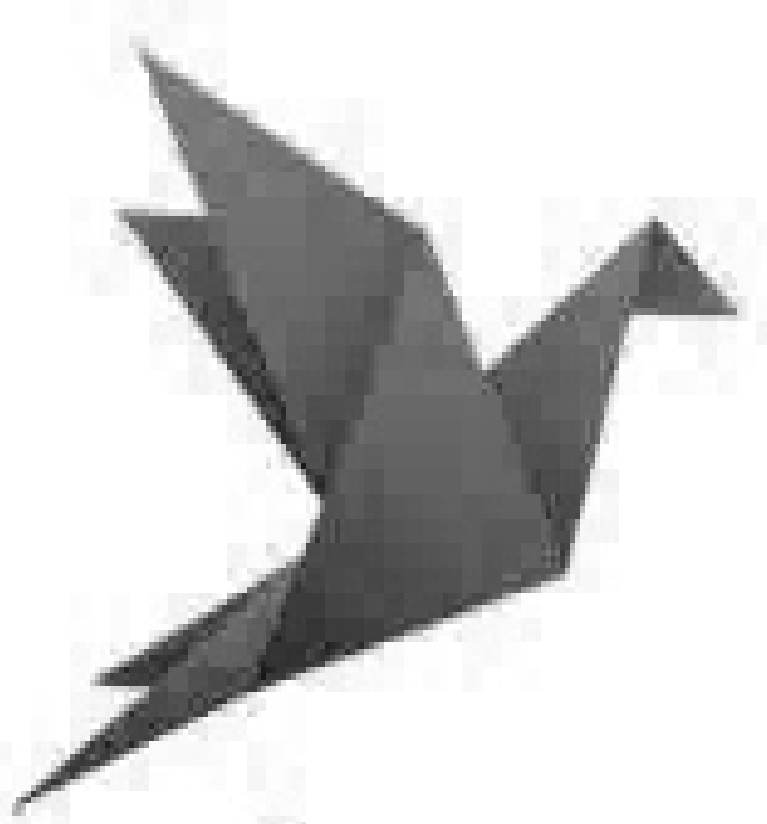
Babam kesiğimi düzeltmek için şeritleri çıkarırken yavaşça başını salladı. "Bir düşman işkence altında seni alkolle baştan çıkarabilir mi?"

"Hayır," dedim kararlılıkla. Şu anda pek çok şeyden emin değildim ama önümde bir şişe şarap salladılar diye işkence altında kırılmazdım.

Babam başını salladı. "Önümüzdeki iki hafta boyunca hâlâ patron yardımcısıyım ve Emma'ya ayık olma konusunda ciddi olduğunu kanıtladığından emin olmak için seni yakından izleyeceğim."

Ayık olmak. Kulağa böyle gelmesinden nefret ediyordum. Ama durumun gerçekliği buydu. *Hay sikeyim.*

CHAPTER TWENTY-NINE

Emma

Danilo'yu duş alması ve Sofia'yla konuşması için otel odasına göndermiştim ki
Giorgia elinde bir kutu çikolatayla içeri girdi. Renato bana sıkı bir glmsemi verdi
ve

Başını salladı, sonra da mahremiyetimiz olsun diye kapıyı kapattı. Yatağın yanına geldi ve bana dikkatlice sarıldı, bana bakarken gözleri endişeyle kırışıyordu. "Nasılsın?"

Omuz silktim. "İyiyim, sanırım. Kazadan dolayı biraz sarsıldım."

Giorgia başını salladı. "Bu beni ikinci kez ölümüne korkutuşun. Artık durabilir misin?"

Küçük bir kahkaha attım. "Deneyeceğim."

Sandalyeyi yatağa yaklaştırdı ve oturdu. "Senin için çikolatalı truffle aldım. Merak etme, alkolsüzler."

Gülümsedim ve küçük ikramlardan birini aldım.

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Çikolatayı yuttum, sonra küçük bir iç çektim. "Kimseye anlatamazsın, Renato'ya bile, ama belki Samuel ona anlatır. Ne de olsa onun en iyi arkadaşı."

"Sırrını saklayacağım."

Giorgia'ya sırrımı açtım ve hemen omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim. Önümüzdeki yol için hem Samuel'in hem de benim desteğe ihtiyacımız vardı ve Giorgia her zaman benim en iyi arkadaşım olmuştu.

Pietro beni tekerlekli sandalyemle hastaneden aldı.

Malikânelerine doğru ilerlerken Pietro, "Samuel araba kazasından beri hiçbir şey içmedi," dedi.

"Bu iyi bir başlangıç." Bu sadece on iki saatti ama umarım bu savaşı kazanmasının gerçekten başlangıcıdır.

Pietro ve ben malikâneye girdiğimizde, Ines ve Samuel girişte bizi bekliyorlardı. Samuel bana doğru geldi, her zamanki sofistike görünümündeydi ama bu kez pantolon ve kazak giymişti. "Nasılsın?" diye mırıldandı.

"Daha iyiyim," dedim.

"Ya küçük olan?" Parmaklarını yumruğumun üzerinde gezdirdi.

"Bütün sabah beni tekmeledi."

Samuel gülümsedi, sonra doğruldu. Ines onun yerini aldı ve beni sıkıca kucakladı.

"Çay ister misin?"

Başımı salladım. "Önce Samuel'le konuşmam gerek."

Samuel beni babasının ofisine doğru götürdü. Dolaptaki tüm içki şişelerinin yerinde olmadığını hemen fark ettim. "Babam onları bu sabah ben kanepede uyurken saklamış."

"Bu mantıklı."

Önümde durarak sessizce, "Sence ben bu kadar az mı kendimi tutuyorum?" diye sordu.

"Sen ne düşünüyorsun?"

İçini çekti ve önümde çömeldi. "Zor olacağını biliyorum, gerçekten zor, ama bunu neden yaptığımı biliyorum ve başarısız olmayacağım."

Eline dokundum, o da parmaklarımızı birleştirdi. "Bence birkaç günlüğüne ailenin yanına taşınmalıyız, ta ki içine kapanıklığının en kötü dönemi geçene kadar. Noel'deyiz, bu yüzden bir aile olarak yakın olmaya karar verirsek kimse şaşırmayacaktır."

Samuel başıyla onayladı. "Mükemmel zamanlama. Noel zamanı ayrılmaya çalışmak."

"Noel sabahına kadar içmezsen bu hayal edebileceğim en iyi Noel hediyesi olur."

"Sadece dört gün daha var."

"İlk birkaç gün en zoru olacak ve geri kalanı da zor olacak."

Bağımlılık ömür boyu süren bir mücadeledir Samuel."

Son birkaç ay içinde elime geçen her makaleyi okumaya çalışmışım. Bir uzman olmaktan çok uzaktım ama Samuel'e elimden geldiğince destek olmak istiyordum.

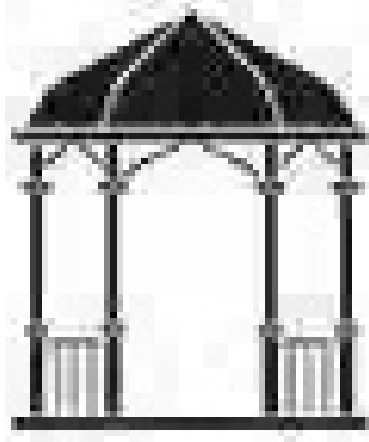
"Biliyorum. Ama hiçbir zaman bir savaştan kaçmadım ve şimdi de kaçmayacağım. Burada benimle kalır mısın?"

"Elbette, seni yalnız bırakmayacağım."

"Yani hâlâ benimle evli olmak istiyorsun?"

İçimi çektim. "Seni seviyorum, bu değişmedi ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek istiyorum."

Samuel beni hafifçe öptü. "Bunu telafi edeceğim, her şeyi, yalanları, kazayı, yemin ederim."

Ines yemek masasında yanıma oturdu ve ben bitki çayıyla yetinirken o kendine kahve doldurdu. Hiçbir zaman sıkı bir kahve tiryakisi olmamıştım ve hamileliğimden beri tadından tiksiniyordum. Kafein nedeniyle hissettiğim huzursuzluktan bahsetmiyorum bile.

Ines en sevdiği pastaneden cupcake sipariş etmişti. "Hangisini istersin?"

"Çarkıfelek meyveli." Beyaz kreması ve üzerinde turuncu-siyah meyve çekirdekleri olan keki işaret ettim. Gülümsedim. "Hâlâ ekşi olan her şeye bayılıyorum. Limonlu su tüketimim çok saçma."

Ines kendine vanilyalı bir kek alırken güldü. "Aşerdiğin zamanları hatırlıyorum. Özellikle de Samuel ve Serafina ile birlikte, sabah bulantılarım gibi çok güçlüydüler." Geçmişini düşünürken gözleri hüznle doldu.

Çocuğumdan ayrı kalma düşüncesi gözlerimi yaşarttı. Hamilelik hormonlarının şakası yoktu.

Ines elimi tuttu ve sıktı. "Bununla barıştım. İçten içe Serafina'nın bulunduğu yerde mutlu olduğumu biliyorum ve bu benim için yeterli." Mesafeli bir ifadeyle kekinden küçük bir ısırık aldı. "Samuel için çok zordu. Özellikle de sadece ikizini değil, en iyi üç arkadaşını da kaybettiği için. Kendini suçlamayı bırakamıyor."

"Biliyorum."

"Hastaneden buraya geldiğinde bana alkol probleminden bahsetti. Şüphelerim vardı. Ama bu kadar ciddi olduğunu düşünmemiştim."

Samuel'in bu konuyu annesiyle konuşacak cesareti bulmuş olması beni rahatlattı. Sorununu kabul etmek umarım iyileşmeye doğru atılan ilk adımdı. Başka bir şey istemiyordum.

"Öyle," diye fısıldadım.

"Gitmeyeceksin, değil mi?"

Elini tuttum. "Sana karşı dürüst olacağım. Bunu düşündüm. Çocuğumuzun onu yerde sızmış, viski kokarken bulmasını istemiyorum."

"Bu gerçekten oldu mu?"

Başımı salladım, bunu ona söylemekten nefret ediyordum. "Samuel ve benim birkaç gün sizinle kalmamızın bir sakıncası var mı? Samuel'in bu süre zarfında ailesinden destek almasının en iyisi olacağını düşünüyoruz. Pietro onu benden daha iyi kontrol altında tutabilir ve işte de birlikteler, böylece Samuel'in o sırada alkol kullanmamasını sağlayabilir."

"Tüm alkollerimizi atacağım. Samuel'in baştan çıkmasını istemiyorum. Ve açımızdan Noel yemeklerimizi alkolsüz hazırlamasını isteyeceğim."

"Evimizdeki alkolü de kaldırmama yardım eder misin? Samuel'in arabası, garajı ve ofisi dışında saklandığı bir yer var mı bilmiyorum."

Ines'in yüzü buruştu. "Bunu senden saklamamalıydı."

"Bağımlı olmanın bir parçası da bu. Ama benden bir daha asla böyle bir sır saklamayacağına yemin etti."

O günün ilerleyen saatlerinde, Pietro'nun onları götürebilmesi için tüm matara ve şişeleri bir sepette topladık. Samuel ayrıca evimizdeki iki saklanma yerini, elbise çekmecelerinden birini ve bodrumdaki silahları ortaya çıkardı ve Pietro her şeyi atarken Samuel ve ben önümüzdeki birkaç gün için bir bavul hazırladık. Samuel'in bize söylemediği başka saklanma yerleri olmamasını gerçekten umuyordum ama bana ciddi olduğuna dair yemin etmişti ve ben de ona şüpheyile yaklaştım. Bağımlılığın güçlü bir rakip olduğunu biliyordum ama Samuel daha güçlüydü.

Samuel

Tamamen bitirmeden önce sadece bir kez daha tattım. Renato'nun bana hediye ettiği pahalı viskinin boşa gitmesine izin vermek utanç verici. Son bir veda.

Evimize gelirken bu sözler kafamın içinde durmadan çınlamıştı ve şişeyi nereye sakladığımı ortaya çıkarmak için büyük çaba sarf etmem gerekmişti. Şimdi babam her şeyi attığına göre, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyordum.

Emma ve ben birkaç günlüğüne ailemin yanına taşınmamızın en iyisi olacağı konusunda anlaşmıştık. Emma fiziksel ve zihinsel yoksunluk etkileri konusunda endişeliydi. Ben çok endişeli değildim. İşkenceye dayanmak için eğitilmiştim. Zaten cehennemi yaşamıştım. Ne tür yoksunluk belirtileri yıllar boyunca yaşadıklarımın daha kötü olabilirdi ki? Ama Emma'ya ne kadar ciddi olduğumu göstermek istiyordum.

En fazla bir haftalığına ve Noel zamanı olsa bile ailemin yanına taşınmak garip hissettiriyordu. Özellikle de Emma benimle olduğu için. Sürekli gözetim altında olacaktım. Kazadan sonraki gün Emma'yla yatak odamıza yerleştiğimizde bana güven ve itimat dolu bir bakış attı. Bu kırmak istediğim bir şey değildi.

Dün gece kazadan kısa bir süre öncesinden beri içmemiştim. Alkol almayalı yirmi dört saatten az olmuştu. Hafif bir baş ağrısı ve son s ü r a t koşturmak istememe neden olan huzursuzluk hissi dışında kendimi henüz çok kötü hissetmiyordum.

Akşam yemeği sırasında annem ve babam, sanki bariz bir yoksunluk belirtisi bekliyorlarmış gibi bana doğru bakışlar fırlatıp durdular. Gömleğim nemli sırtıma yapışmıştı ama bu onlarla paylaşmak istediğim bir şey değildi. Danilo ve Sofia bizimle yemeğe gelmemişlerdi. Sofia'nın şehirdeki en sevdiği yerlerden birine gitmeye karar vermişlerdi. Muhtemelen babam Danilo ile kavga edeceğimizden endişelendiği içindi. Danilo bana birkaç tehdit mesajı göndermişti ama cevap vermemiştim. Öfkesini anlıyordum. Dün gece her şeyi berbat etmiştim ve böyle bir şey bir daha asla olmayacaktı.

"St. Paul'deki en yeni kumarhanede bana eşlik etmeye uygun olup olmadığına yarın karar vereceğiz."

"İyi olacağım baba. Belirtilerim kayda değer değil ve bunun değişeceğinden de şüpheliyim. Her gün sarhoş olmadım."

"Ama her gün tüketiyordun," dedi Emma yumuşak bir sesle. "Bir kadeh şaraptan daha fazlasını."

Dişlerimi sıktım. Emma gerçeği söylediği için kendimi sinirli hissetmemeliydim. Bir sorunum olduğunu fark etsem de, bunun Emma'nın söylediği kadar büyük bir sorun olduğunu düşünmüyordum. Birdenbire yaşamak zorunda kaldığım için kendimi kaybetmeyecektim.

alkol olmadan. İçten içe, eninde sonunda bir kadeh iebileceğimi ve bunu kontrol altında tutabileceğimi ummaktan kendimi alamıyordum.

Yemekten sonra Emma ve ben yatak odamıza çekildik. Artık sadece sırtım değil ellerim de terlemişti. Çok sıcaklamıştım.

Emma bana dikkatli bir bakış attı. "Kızarmış görünüyorsun."

"Benim için çok sıcak."

Yorum yapmadı ama bunun sebebini yoksunluğa bağladığını söyleyebilirdim. Ben ailemin klimayı çok açtığını düşünmeyi tercih ettim.

Uzun ve soğuk bir duş aldım ama dışarı çıktığımda kendimi serinlemiş hissetmiyordum, daha da kötüsü hafif bir baş dönmesi hissediyordum. Yatakta uzandım ve tavana baktım. Kendimi biraz huzursuz hissediyordum.

"İyi misin?" Emma usulca sordu.

"İyiyim."

Başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu. "Ben hazırlanayım, sonra dönerim."

"Sürekli gözetime ihtiyacım yok. Evde erişebileceğim hiç alkol yok." Babamın pahalı viski ve burbonlardan oluşan koleksiyonunu benim yüzümden kasaya kilitlediği düşüncesi kendimi korkunç hissetmeme neden oldu.

Gözlerimi kapattım ama bir süre sonra nabzım hızlanmaya başladı ve boğazım düğümlendi, ben de tekrar gözlerimi açtım ve tavana bakmaya devam ettim. Babamla bir içki içmeyi çok istiyordum. Akşamı enfes içkilerle dolu bir bardakla bitirmek geleneğimizdi.

Emma'nın tekerlekli sandalyesinin sesi başımı çevirmeme neden oldu. "Babam ve benim akşamımızı iyi bir kadeh viskiyle bitirme geleneğimiz vardı. Bir tartışmadan sonra bile bu şekilde birbirimize bağlanırdık."

"Bağ kurmak için yeni gelenekler ve yeni yollar bulacaksın."

"Bir bardak su ya da yeşil bir smoothie ile olmuyor," diye mırıldandım, birdenbire kendimi gerçekten kızgın hissederek. Emma yanıma uzandı ve elini göğsüme koydu.

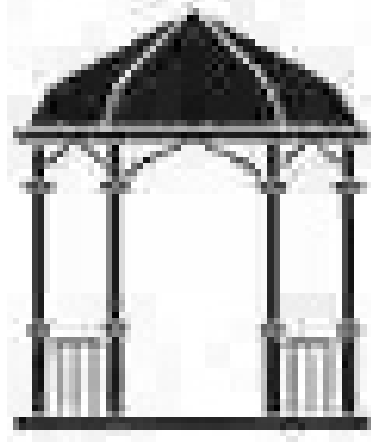
"Şu anda çok fazla şeyden vazgeiyormuşsun gibi hissettiğini biliyorum ama daha fazlasını kazanıyorsun. Kontrol ve sağlık kazanıyorsun."

"Sana ve bebeğimize sahip olacağım. Alkolü bırakmamın bedeli bu."

Emma eğildi ve yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. "Yolun her adımında yanında olacağım. Zorlaştığında bile."

Başımı salladım ve yanağını okşadım. Baş ağrım daha da kötüleşmiş ve görüşümü etkilemeye başlamıştı.

"Hadi uyuyalım," diye önerdi Emma. Işıkları kapattı. Nabzım bir kez daha yükselmesine rağmen, tekrar açmasını istemedim. Vücuduma her ne oluyorsa, bununla başa çıkabilirdim.

Ellerim kanlıydı. Tuttuğum bıçak kanlıydı. Kıyafetlerim kanlıydı.

Çok fazla kan vardı.

Bir çığlık duyuldu, ardından yalvarışlar geldi.

Ellerimi kaldırıp baktım. Renato bir sandalyeye zincirlenmişti. Vücudu kesikler ve yanıklarla kaplıydı ve derisinin bir kısmı yoktu. "Dur. Lütfen durun. Hiçbir şey bilmiyorum. Merhamet edin."

Bana yalvardı. Ona işkence eden bendim.

Durmak istedim ama bıçaklı elim göğsüne doğru ilerledi. Durduramadım. Bıçağımın ucu derisine saplanıp üst tabakanın altına kaydığı anda boğuk bir çığlık attı, yüz hatları acı içinde kıvrıldı. Birden yüzü Enea'nın yüzüne dönüştü.

"Dur," diye bağırdı.

"Dur," diye tekrarladım, neredeyse onun kadar çaresizdim. Ama durmadım. Duramazdım. Bir seyirci gibi arkadaşşıma işkence edişimi izledim, ona yardım edemedim, onu kendimden koruyamadım.

"Samuel!"

Yanağım acıdı.

"Samuel." Gözlerim aydınlığa açıldı, Enea'nın çarpık yüzü dağıldı ve Emma'nın solgun yüzü önümde şekillendi. Dehşete düşmüş görünüyordu.

Doğrudum ve ellerimi yüzüme doğru kaldırıp evirip çevirdim. Kanla kaplıydılar. Etrafımda bıçağı aradım. Ama yoktu. Ayağa kalktım ve yeri aradım, sonra kanlı ellerimi tekrar kontrol ettim.

"Samuel, ne yapıyorsun?" "Bıçak nerede?"

Emma bana acı dolu bir bakış attı. "Burada bıçak falan yok. Silahın komodinin çekmecesinde ve bıçaklarını aşağıda bırakmışsın."

Çekmeceyi açtım, silahımı buldum ama bıçak yoktu.

Çaresizce ellerimi yıkamak için banyoya girdim ama bu kez baktığımda temizlerdi. Kan izi yoktu. Ter içindeydim ve saçlarım sıırılsıklamdı. Yavaşça yatak odasına geri döndüm. Emma yatağın kenarına tünemiş, endişeyle beni izliyordu.

Yanıma çöktüm. Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Çarşaflar ve örtüler terimden dolayı nemlenmişti.

"Enea'ya işkence eden bendim," diye mırıldandım. "Yalvardın ve çığlık attın."

Kapı çalındı. Sarsılarak ayağa kalktım ve silahımı çektim. "İçeri gel."

Babam kafasını içeri soktu. Silahımı indirdim. Annem babamın arkasından çıktı.

"Her şey yolunda mı?" Babam sordu.

"Bir kâbus gördüm," dedim, aslında hiçbir şey olmadığını fark ederek. Daha önce gördüğüm tüm rüyalardan daha gerçek gelmişti.

Annem içeri girdi ve başıyla onaylayan Emma'yla sessizce konuştu. Annem dışarı çıkmadan önce bana titrek bir gülümseme verdi. "İyi olacak mısın?" Babam Emma'ya sordu.

"Evet," dedi Emma kararlılıkla.

Babam bakışlarımı yakaladı, kahverengi gözlerinde endişe parlıyordu. Ona sertçe başımı salladım, o da başını salladı, sonra annemin elini tuttu ve onu dışarı çıkardı. Onlar gittikten sonra bir duş daha aldım.

"Çarşafları değiştirmemi ister misin?" Emma'ya sordum.

Başını salladı. "Bunu sabah yapabiliriz. Zaten saat neredeyse dört oldu. Benim tarafım kuru. Sen kendi tarafına havlu koyabilirsin. Ya da gardıroptan yedek battaniyeyi alırsın."

Ona doğru eğildim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Yine uyumayacağım. Gidip aşağıda bir şeyler izleyeceğim."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Uyumaya ihtiyacın var." Dışarı çıkmadan önce hafifçe karnını okşadım.

Derin bir nefes alıp aşağıya indim ve buzdolabından bir kola alıp bir dikişte içtikten sonra mutfaktan çıktım. Bakışlarım babamın ofisinin kapısına takıldı. Kasayı açmanın imkânsız olduğunu biliyordum ama yine de çaresiz bir yanımdenemek istiyordu.

Sadece bir yudum.

Lanet olası bir yudum.

Bir şeyler içmek için dışarı çıkabilirdim. Buradan çok uzakta olmayan bir bar vardı. Belki hâlâ açıktır. Ya da Renato'ya gidebilirdim. Evde her zaman yeterince likörü olurdu.

Gözlerimi kapattım. Emma'ya söz vermiştim. Kafamın içindeki bu zayıf ses y ü z ü n d e n onu kaybetme riskini göze alamazdım. Ben bir bağımlılıktan daha güçlüydüm.

Durdum ve derin bir nefes aldım. Ellerim nemli bir hal aldı ve kalp atışlarım sebepsiz yere hızlandı. *Lanet olsun.* Vurulduğumda nabzım daha yavaş atıyordu, burada ise vücudum bir içki yüzünden harekete geçmişti.

Oturma odasına gidip sabahı bekledim. Bir ya da iki gün içinde en kötüsünü atlatmış olacaktım. En azından ben öyle umuyordum.

"Uyuyamıyor musun?" Babam koridorun sonunda belirindiğinde sordu.

"Yapabilirdim ama yapmayacağım," dedim ve ona doğru yürüdüm. Koridor, babamın beni beklediği girişte sona erdi.

O da benim gibi hâlâ pijamalarını giyiyordu. "Arkadaş ister misin?"

Başımı salladım. Bunu tek başıma yapmak istiyordum ama alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olduğunu da biliyordum. Babam ve ben birlikte oturma odasına geçtik ve televizyonun karşısındaki kanepeye oturduk. Babam uzaktan kumandayı aldı. "Ne izlemek istiyorsun?"

"Dikkatimi dağıtacak bir şey." Babam bir yemek programında karar kılmadan önce birkaç yayın platformunda gezindi. Ona şaşkın bir bakış attım. "Yemek programı mı?"

Omuz silkti ve arkalığa yaslandı. "Başkalarının lezzetli yemekler pişirmesini izlemek beni sakinleştiriyor."

"Şef olarak gizli bir kimliğin mi var?"

Babam kıkırdadı. "Hayatımı kurtarmak için yemek yapamam. Ama yemek yemeyi seviyorum."

Geçtiğimiz yıl içinde yeniden gelişen küçük göbeğini okşadım. Hâlâ yaşıtı olan erkeklerin çoğundan çok daha formdaydı ama son zamanlarda yemekten biraz fazla zevk aldığı kesindi. Belki de aylardır sigarayı bıraktığı içindir - ta ki düne kadar. "Anlayabiliyorum."

Babam kaşlarını çatarak bana baktı. "Dikkat et," dedi, gücenmiş gibi yaparak. "Annenin hoşuna gidiyor. Baba vücudu artık çok moda."

Alay ettim. "Tabii. Annem sonunda sigarayı bıraktığın için mutlu." Dünün onu yine geriye götürmemiş olmasını umuyordum.

"Annen hâlâ her konuda benden çok memnun."

Bunu söyleme şeklinden seks hayatlarından bahsettiği anlaşılıyordu, ki babam genellikle böyle bir şey yapmazdı.

Belki de zor durumlarda gece geç saatlerde yapılan konuşmaların böyle bir etkisi vardı. Yüzümü buruşturdum. "Sağ ol baba. Şimdi kafamda kesinlikle bir bardak burbondan başka görüntüler var."

Babam gözlerini, birisinin kaşıkla etrafında döndürdüğü suya yumurta kırdığı ekrandan ayırmadı. Orada ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Belki de çırpılmış yumurta yapmanın süslü bir yoludur. "Bunu da atlatacaksın. Gelecekte günaha girmek sürekli karşına çıkacak ama bil ki direnmek zamanla kolaylaşacak."

Babam yıllar boyunca birkaç kez sigarayı bırakmayı denemişti. Bir keresinde annemle evlendiğinde bırakmıştı ama Serafina kaçırıldıktan sonra tekrar başlamıştı. "Baştan çıktığını hissettiğinde ne yapıyorsun?"

Babam pişmanlık dolu bir bakışla bana doğru baktı. "Bazen pes ediyorum, dün olduğu gibi, ama keşke etmeseydim diyorum. O bir sigara anneni endişelendirmekten ve benim için işleri zorlaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Günaha girme ihtimalim her zaman var ama çoğunlukla direnmekte iyiyim. Uzun bir toplantı olduğunda ve diğerleri sigara içmeye başladığında. Ya da özellikle lezzetli bir yemekten sonra."

"Dün bir fırt çektin diye sürekli sigara içmeye geri döneceğini mi düşünüyorsun?"

Babam hüznle gülümsedi. "Emin değilim. Vücudumun şimdiden bir sigara daha içmek için can attığını söyleyebilirim. İşleri kendim için zorlaştırdım. Serafina'nın kaçırıldığını öğrendikten sonra bir sigara içtiğimde, günde bir paket içmeye geri döndüm ve ikinci kez de tekrar içmeye başladım. Belki bazı insanlar sadece özel günlerde sigara içmeyi başarıyor ve başka türlü cazip gelmiyor, ama ben onlardan biri değilim ve bunu riske atmak istemiyorum. Tekrar sigara içmeye başlarsam annen çok üzülür, bu yüzden dünkü sigaranın son sigara olmasına kararlıyım. Hayatımın yeterince tehlikeli olduğunu düşünüyor. Beni erkenden mezara sokacak başka şeyler yapmama gerek yok."

"Bir noktada ara sıra içki içmeyi başarabileceğime inanmak istiyorum ama bunun b ö y l e olmayacağını biliyorum. Ve beni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Emma."

"Yapmamalısın. O iyi bir kadın ve yakında çocuğunuzun annesi olacak."

"İnsanlara ne diyeceğim? Etkinliklerde, toplantılarda her zaman içiyorum.

Neden birden içmediğimi merak etmeye başlayacaklar."

Babamın ifadesi sertleşti. "Yakında Patron Yardımcısı olacaksın. Yaptıklarını benden başka kimseye haklı göstermene gerek yok. Bir de karın. O yüzden hiçbir şey söyleme. Bu onları ilgilendirmez. Hikayenin sonu. Belki de suçu senin baba olmana atarlar."

Gülümsedim. "Gücün avantajı." Durakladım. "Peki ya Dante?"

"Dante farkı kesinlikle fark edecektir, o yüzden sorduğunda ona söyleyeceğiz."

Bir nefes verdim. "Bir keresinde çuvalladım. Hem de çok büyük. Öldürmesi gerekirken beni öldürmedi. Ve şimdi onu yine hayal kırıklığına uğratacağım."

"Alkolü bıraktığın, sorumlu bir seçim yaptığın ve kontrolü geri aldığın için seni hayal kırıklığına uğratmayacak. Yine de iş yerinde içmeye devam eder ve işleri berbat edersen seni cezalandırabilir."

Babam haklıydı. Geçmişte birçok tehlikeli durumda sarhoş olmuştum. Bu benim ve başkalarının hayatına mal olabilirdi. Hay sikeyim. Alkolü bırakmam çok uzun zaman almıştı. Titredim, aniden üşüdüm. Babam bana doğru baktı. "Üşümüşsün."

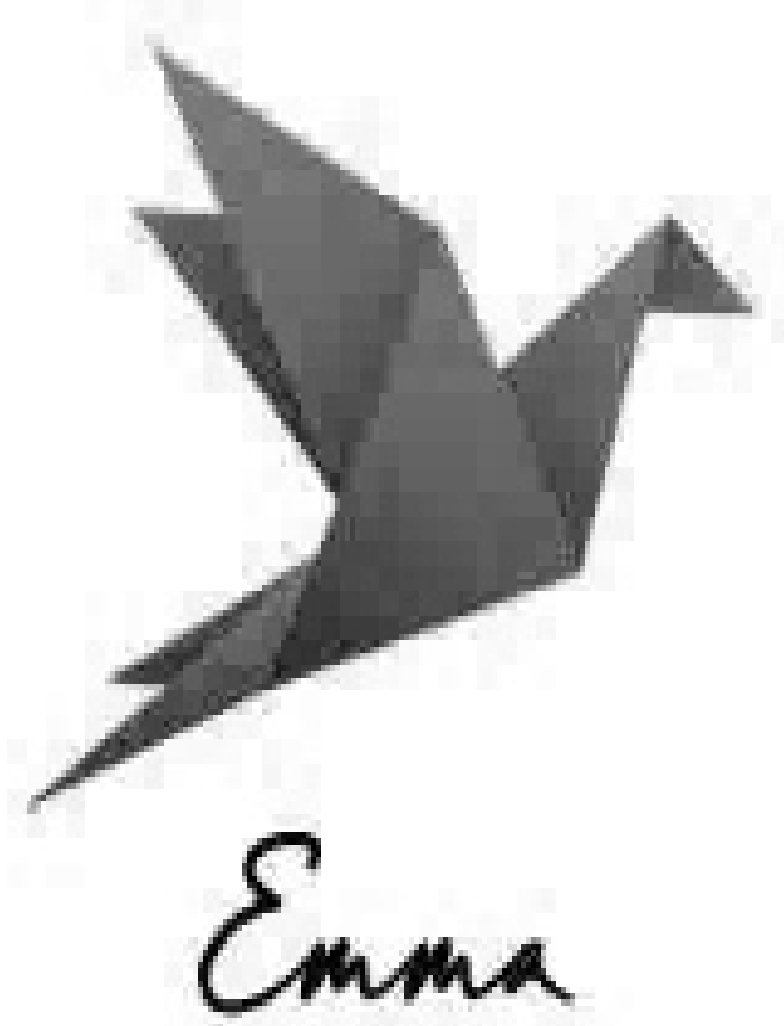
Alnımda terler belirdi.

"Bu kısım bittiğinde memnun olacağım," diye itiraf ettim.

"Fiziksel yoksunluk belirtileri en zor kısım olmayacak. Zihninin sana içmeni söylemesine katlanmak çok daha zor olacak."

Başımı arkalığa yasladım. Arada sırada içen birinden, alışkanlık haline gelmiş içiciye ve alkoliğe geçiş çizgisini ne zaman geçtiğimden bile emin değildim. Kesin olarak bildiğim şey, bugünün bırakacağım günü işaret ettiğiydi. Emma için.

CHAPTER THIRTY

Samuel yataktan çıktıktan sonra zar zor uyuyabildim. **G ö r d ü ğ ü** kâbusun onu ne kadar etkilediğini ve etkilerinin daha sonra bile nasıl sürdüğünü gördükten sonra

Uyandığında beni de sarsmıştı. Yoksunluk sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da yıpratıcı olacaktı.

Sonunda uykuya daldıktan sonra uyandığımda Samuel'in yattığı taraf hâlâ boştu. Çabucak hazırlandım ve onu bulmak için aşağıya indim. Küçük bir parçam içmenin bir yolunu bulmuş olmasından endişeleniyordu. Onu kanepede, çenesini göğsüne dayamış ve sıcacık bir battaniyeyle örtünmüş halde uyurken bulduğumda, suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Samuel'e güvenmem gerekiyordu. Ama bağımlılığın zorlu bir rakip olduğunu biliyordum.

Ines, "Otuz dakika önce uyuyakaldı," diyerek tekerlekli sandalyemde beni irkiltti. Avuçlarında bir fincan kahve ile yanımda belirdi. "Çok yorulmuştu. Pietro bütün gece onunla birlikteydi."

"Çok tatlı bir davranış. Karısı olarak onun yanında olmalıydım."

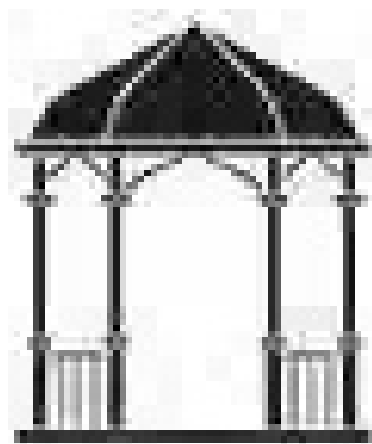
Ines nazik bir gülümsemeyle omzuma dokundu. "Bence Samuel ve Pietro'nun bu deneyim üzerine konuşmaları ve bağ kurmaları önemliydi. Senin de bol bol uyumaya ihtiyacın var. Bir insan yetiştiriyorsun."

Bu kavramı kavramak benim için hâlâ zordu.

"Hadi, kahvaltı edelim. Samuel'in biraz daha dinlenmeye ihtiyacı var."

Ines ve ben yemek odasında baş başa yedik. Pietro uykusuz olmasına rağmen işe erken gitmek zorunda kalmıştı. Samuel'in babasının onsuz gitmesine sinirleneceğini hissediyordum. Ama solgunluğu göz önüne alındığında, günü kanepede geçirmesi en i y i s i y d i .

En kötü yoksunluk belirtilerinin çoktan geçip geçmediğinden emin değildim. Üç gün sonra Noel arifesiydi ve o zamana kadar en kötüsünü atlatmış olmayı umuyordum.

İki saat sonra endişelerim doğrulandı. Samuel başka bir kâbusun ardından titreyerek ve ter içinde uyandı ve yine rüya gördüğünü anlaması birkaç dakika sürdü.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bana sıkı bir gülümseme verdi. Ona doğru döndüm ve kalçasına dokundum. "Belki bir banyo iyi gelir."

Başını salladı. "Kesinlikle duş almam gerek. Belki bir banyo daha da iyi olur." Ayağa kalktı, sonra kendini tutmadan önce hafifçe sallandı. Dudakları inceldi ve gözlerini bir kızgınlık ifadesi doldurdu. Samuel, pek çok Yapma Adam gibi, zayıflık belirtilerinden nefret ederdi. "Birkaç gün sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi? Her gün içmeye başlamadan önce nasıl olduğumu bile hatırlamıyorum."

"Bunu birlikte çözeceğiz." Samuel eğildi ve bir kez daha doğrulmadan önce başımın üstünü öptü.

Titriyordu. Sanki her an hasta olacakmış gibi görünüyordu. Gözlerini kapadı, omuzlarını dikleştirdi ve dışarı çıktı. Onu takip ettim ama girişte durdum.

Samuel'i bu şekilde izlemek içimi gurur ve üzüntüyle doldurdu. Gerekli olduğunu bilsem de onun acı çektiğini görmekten nefret ediyordum.

Samuel'in duş almak için kendini yukarı sürükleyişini izlerken Ines bana doğru geldi ve omzumu sıktı. "Bunu senin ve çocuğun için yapıyor, kendisi için değil."

"Biliyorum. Umarım o da buna değer olduğunu anlar."

"Bir gün. Kendine verdiği değeri görmesini sağlayacak biri varsa o da sensin."

Elimden geleni yapardım. Dünya kadar sabrım vardı. Geçirdiğim kaza bana azmi öğretmişti.

Kendisine ve vücuduna karşı duyduğu hayal kırıklığına rağmen Samuel sonunda söz dinledi ve günün büyük bölümünde kanepede dinlendi. Erken bir akşam yemeğinden sonra, sekizden kısa bir süre sonra yukarı çıktık. Önceki gecedan dolayı ben de kendimi yorgun hissediyordum, bu yüzden erken yatmayı sorun etmedim. Yarın Danilo ve Sofia bize katılacaktı ve umarım Samuel için çok fazla olmazdı. Danilo kazadan bu yana bana birkaç mesaj göndermişti ve yarın kesinlikle benimle özel olarak konuşmak isteyecekti.

Geceliğimi beceriksizce giyerken Samuel yatağın önündeki banktan beni izliyordu. Büyüyen karnımla birlikte giyinmek daha zordu, özellikle de vücudum tekerlekli sandalyemde daha fazla yer kapladığı için hareket edecek daha az alanım vardı. Banyoya girmeden önce ona gülümsedim.

dişlerini fırçalamak ve yüzümü yıkamak için. Bugün makyaj yapma zahmetine girmemiştim. Saçımı fırçalamaya başladığımda Samuel de banyoda bana katıldı. Dişlerini fırçalarken dikkatle beni izliyordu.

Sonunda fırçayı bıraktım. Samuel'in yoğun gözlemi beni inanılmaz derecede ateşlendirdi. Ağzını çalkaladı, sonra bana döndü. "Muhteşem ve seksisin, bunu biliyor musun?"

Övgüsü karşısında kızardım. "Senin sayende sık sık biliyorum."

Bana doğru geldi ve tekerlekli sandalyeme yaslandı. "O zaman yanlış yapıyorum. Her zaman böyle hissetmelisin."

Gülümsedim. "Kimse kendini her zaman seksi ve muhteşem hissetmez." Samuel eğildi ve beni öptü. Ellerinden biri yüzümü ve boğazımı kavradı, öpücüğü derinleştirebilmek için başımı geriye doğru eğdi. Vücudum tutkulu öpücükle, yaydığı inanılmaz sıcaklıkla ve dilinin benimkiyle oynayışıyla canlandı. "Seni istiyorum. Seninle sevişmeme izin ver."

Tereddüt ettim. Samuel zor bir gün geçirmişti. Vücudu çok zorlanmıştı ve alıştığı gibi performans göstermezse bunun onu hayal kırıklığına uğratacağından endişeliydim. Samuel gururluydu ve bunu kesinlikle erkekliğine vurulmuş bir darbe olarak görecekti. Ama ben onu arzuluyordum. Belki de hâlâ iyi olduğumuzu ve bunu atlabileceğimizi kendine kanıtlamak için buna ihtiyacı vardı. Ona her şeyin yoluna gireceğini göstermek istedim. Belki de buna gerçekten inanmak için kelimelerden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Samuel acı bir gülümsemeyle geri çekildi. "Sanırım bugünkü performansım pek de tahrik edici değildi."

Kaşlarımı çattım. "Bu saçmalık. Beni her zaman tahrik ediyorsun Samuel. Çok seksisin." Ellerimi göğsünde gezdirdim, sonra parmaklarımı gömleğinin altına kaydırıp kollarını ve göğsünü okşadım. "Sadece vücudundan çok fazla şey talep ettiğin için endişeleniyorum."

"Vücudumun işleri benim için mahvedebileceğini biliyorum ama umurumda değil. Seninle sevişmeye ihtiyacım var. İyi bir şeyler hissetmeye ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Emma."

"Oh Samuel," diye fısıldadım.

"Ve sikim berbat olsa bile boşalmanı sağlayacağım." "Gelmek umurumda değil. Seninle olmak istiyorum, hepsi bu."

Dudakları bir kez daha benimkilere çarptı. Öpüşmemiz aklımdaki son şüpheyi de yok etti. Onu soymak için çaresizce gömleğini çekiştirdim. Samuel'i çıplak görmeye asla doyamıyordum. O insan formundaki Adonis'ti ve tamamen benim olmuştu. Her bir santimi muhteşemdi. Samuel tişörtünü başının üzerinden sürükledi ve gözlerim hayranlıkla b a k a r k e n parmaklarım teniyle eşleşti. I

Pijama altının kemerini çekiştirerek kalçalarından aşağıya kaymasını ve ayaklarının dibinde birikerek yarı kalkık sikini ortaya çıkarmasını sağladım. Onu ellerimin arasına aldım ve öne doğru eğildim, onu tatmin etmek için sabırsızlanıyordum. Ucu ağzıma girdiğinde Samuel bir inilti çıkardı. Bana yarı kapalı gözlerle bakıyordu ama omuzlarının gerginliğinden gergin olduğunu anlayabiliyordum.

Dilimle etrafında daireler çizip taşaklarını avuçladığımda hemen sertleşti.

Samuel daha iyi görebilmek için saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırdı. "Bu seninle ilgili Emma, benimle değil."

"Bu bizimle ilgili," diye düzelttim ve ucu boğazımın arkasına çarpana kadar onu yavaşça ağzıma çektim. Gözlerim onun üzerindeyken, horozunun tekrar dışarı kaymasına izin verdim, sonra tekrar emdim. Dilim ve dudaklarımla onu memnun ederken Samuel başımı tuttu.

Samuel geri çekildi ve kalçalarımı kavradı, sonra beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Geceliğimi yukarı itti ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekti. Uyarılmaktan nemlenmişti. Samuel'in bakışları gözlerimin içine bakarken ihtiyaç ve arzu doluydu. "Şimdi senin sıran. Sen bana durmam için yalvarana kadar muhteşem vücuduna tapacağım."

Dudağımı ısırdım. "Senin dokunuşuna asla doyamayacağımdan şüpheliyim. Bu benim bağımlılığım."

"Doğru türden bir bağımlılık," diye homurdandı Samuel.

Samuel

Emma'yı sertçe öptüm, iki elimle yüzünü kavradım. Başını hevesle yukarı kaldırdı.

Kayışını aşağı çektim ve mükemmel bir göğsünü serbest bıraktım. Dudaklarını serbest bıraktım ve dudaklarımın meme ucunu kavrayabilmesi için aşağıya indim. Bana doğru eğildi ve ben de göğsünün daha büyük bir kısmını ağzıma aldım. Diğer elim kalçasına masaj yaptı, sonra uyluğu boyunca okşadı. Meme ucuna dikkatimi verdiğimde Emma nefes nefese kalmıştı ve uyarılmasının kokusu sarhoş edici bir parfüm gibi burnuma doldu. Emma'nın meme ucunu serbest bıraktım ve bacaklarını yavaşça ayırıp parlayan amını ortaya çıkarırken daha iyi bir görüş elde etmek için geriye yaslandım. Emma yüzünde bir beklenti ifadesiyle nefes verdi. Parmaklarımı iç uyluğunun üzerinde gezdirerek onu benim için daha da açtım. Benim için hazır ve istekli olan açılışının görüntüsü, horozuma yeni bir kan seli gönderdi. En azından vücudumun o kısmı bugün beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Başparmağımı Emma'nın açıklığının üzerinde ve ipeksi dudaklarının üzerinde gezdirdim, klitorisinin hafif şişmesine ulaşana kadar yaptığım gibi onları ayırdım. Dikkatimi oraya odakladım, nazikçe yukarı doğru okşadım, ıslaklığını yaydım ve küçük düğmesini hizmetimle ikna ettim. Emma avuçlarının üzerine yaslandı, nefes nefese kaldı, göğsü kabardı. Dudağını ısırdı ve yutkundu.

Sessiz olmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Ailemin bizi duyabileceğinden mi endişeleniyorsun?" Klitorisini biraz daha sert ve hızlı ovuşturdum. Kayganlığı parmağımın hareket etmesini kolaylaştırıyordu.

Bana yalvaran bir bakış attı.

"İnan bana, şu anda beni mutlu ettiğini bilmek onları mutlu edecek."

Daha yakına eğildim, kulağını öptüm, sonra mırıldandım, "Kaç tane istiyorsun?"

Başparmağım onu serbest kalmaya daha da yaklaştırırken yarı kapalı gözlerle beni izledi.

"Daracık amında kaç parmak istiyorsun, aşkım?" Ürperdi, sonra nefes aldı, "Üç."

"Benim doyumsuz kediciğim. Umarım istediğin şeyi alabilirsin."

Dudağını ısırdı, bakışlarında saf seks vardı. "Senin sikin bundan daha büyük ve onunla başa çıkabilirim."

Sırıttım. Diğer elimin parmaklarıyla açıklığını okşarken başparmağım klitorisini daha sert ovuşturdu. Bir parmağımı içeri kaydırđım. "Bir." Çıkardım ve iki parmağımı soktum. "İki." Kirpikleri dalgalandı, daha sert nefes alırken dudakları aralandı.

Üç parmağımı soktum ve Emma etrafımda kenetlendi, doruğuna son bir parça daha eklerken gözleri kapandı.

"Aferin kızım," diye övdüm onu, parmaklarımın etrafında kasılırken, başparmağım tıkanmış klitorisinin etrafında dönerken, amının içinde olabildiğince derine kıvrıldım. Parmakları mermer tezgâhın kenarını tutarken inledi ve serbest bırakılmasıyla titredi. Uyarılma parmaklarımı kayganlaştırdı. Kendinden geçtiğinde parmaklarımı çektim.

"Şimdi tadına bakmam lazım." Diz çöküp amının üzerine eğildiğimde Emma'nın gözleri açıldı. Beni durdurmak istercesine saçlarımı tuttu, ama dilim onun açıklığına ulaşana kadar öne eğildim. İlk yoğun tadı almak için içine daldım, bunu yaparken derinden inledim.

Emma aynaya yaslandı, başı geriye eğildi ve gözleri kapandı. Başımın karşısındaki parmakları gevşedi, ama amı ağzıma karşı seğirdi, aşırı uyarıldı ama aynı zamanda yaptığım şey için istekliydi. Emma'nın tatlılığını yalayarak dilimle amının her santimini izledim. "Bunun tadı herhangi bir burbon veya viskiden daha iyi. Sanırım ne zaman bir içkiye ihtiyaç duysam seni yemem gerekecek."

Emma çığ bir kahkaha attı, gözleri yavaşça açıldı. Sırıttım. Sonra ayağa kalktım. Emma yüzüme uzandı ve bir öpücük için beni içeri çekti. Kıcının yanaklarını tuttum ve onu tezgahıtan kaldırdım. Bacaklarını belime doladıktan sonra onu yatağa taşıdım.

Onu yere yatırdım ve üstüne uzandım. Sikim amına bastırılmıştı ama henüz onu becermek istemiyordum. Sadece onu hissetmek, öpmek istiyordum. Başını kucakladım ve onu derinden öptüm. Öpüşürken gözlerimiz kilitlendi ve Emma'nın bakışlarındaki şefkatle kalbim kabardı. Sonra geri çektim. "Seni seviyorum. Bunu sık sık söylemediğimi biliyorum ama seni günün her saniyesi seviyorum. Benim saçmalıklarına katlandığın ve hâlâ yanımda olduğun için mutluyum. Sensiz bir hayat düşünmek bile istemiyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Seğirdi, gözleri aşağıya kaydı. Kaşlarımı kaldırdım. "Bebek çok sert tekmeledi."

Üzerinden yuvarlandım ve açıkta kalan karnına baktım. Emma elimi tuttu ve kaburgalarının altındaki noktaya koydu. Hafif bir kayma hissetmem birkaç dakika sürdü. Emma irkildi. Belli ki hareketleri benden daha güçlü hissediyordu. Yine de avucumu orada tuttum ve hafif bir hareket daha hissettim. Gülümsedim. Çoğu gün baba olmak çok uzak görünüyordu ama bu onu daha gerçek kılıyordu. Ayrıca lanet olası alkol sorunumla başa çıkmamın ne kadar önemli olduğunu da vurguluyordu. Her şeyi mahvetmesine izin veremezdim. Kazayla birlikte bu konuda yeterince iyi bir iş çıkarmıştım zaten.

Emma parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Geçmiş geçmişte kaldı. Kendini kanıtlamak için bugün ve onu takip eden her gün senin elinde."

Kahretsin, kanıtlayacaktım da. Kulağımı Emma'nın karnına dayadım, bir şey duyup duyamayacağımı merak ediyordum. Emma'nın karnından gelen alçak gümbürtü dışında hiçbir şey yoktu. Emma'ya bir kaşımı kaldırdım. "Aç mısın?" Müstehzi bir şekilde sordum.

Emma bana mahcup bir gülümseme verdi. "Yemek için, evet. Özür dilerim. Sürekli açlıktan ölüyormuşum gibi hissediyorum, özellikle de akşamları."

Kıkırdadım ve yataktan kalktım. "Canın ne istiyor?" Pijama pantolonumu ve tişörtümü giyerken sordum.

Emma mahcup bir ifadeyle doğrulup oturdu. "PB&J sandviç, ılık süt ve kraker."

Derin bir kahkaha atarak başımı salladım. "Pekâlâ. Buzdolabını ve dolapları yağmalayıp neyimiz var diye bakacağım." Durakladım. "Elimizde bir şey kalmadıysa markete gitmemi ister misin?"

Hızla başını salladı. "Sadece iyi bir ikame ile beni şaşırt." "Dileğin benim için emirdir." Merdivenlerden aşağı koşarak indim ama yavaşlamak zorunda kaldım.

Başım yine döndüğü için yarı yolda indim. Vücuduma benimle böyle uğraştığı için kızmıştım. Bariz bir yoksunluk belirtisi göstermeyeceğimi umuyordum.

Babam beni duyunca yüzünde endişeli bir ifadeyle oturma odasından çıktı. "Her şey yolunda mı?"

"Emma acıkmış. Onun hoşuna gidecek şeyler için mutfağı aramam gerekiyor."

Babam kıkırdadı ve beni mutfağa kadar takip etti. Bana yardım etmek için miydi yoksa alkol bulamadığımdan emin olmak için miydi, emin değildim. Genelde tezgahta ve buzdolabında birer yemeklik şarap olurdu ama annem onları atmıştı.

Fıstık ezmesi bulamadım, sadece annemin kahvaltılık kaselerinde kullandığı badem ezmesi ve şekersiz bir chia reçeli buldum. İkisi de muhtemelen Emma'nın aşerme isteğini gidermezdi. Babamın yediği tahılsız protein ekmeği de kesinlikle bana bonus puan kazandırmazdı ama elimdekilerle çalışmak zorundaydım.

"Korumalardan birini markete göndermemi ister misin?" Babam sordu.

"Korkarım Emma o zamana kadar açlıktan ölmüş olacak."

Babam sanki annemin de aynı şekilde davrandığını hatırlıyormuş gibi başını salladı.

Tatlandırmak için chia reçeline akça ağaç şurubu ekledim, bu da çok yumuşak bir sandviçle sonuçlandı. Emma'nın ihtiyacı olur diye çatal bıçak takımı aldım. Sonra da

Mikrodalgada biraz süt ısıttım. "Krakeriniz var mı?" Babam başını salladı. "Onları çok fazla atıştırdım."

"Tuzlu bir yiyeceğin var mı?"

"Sanırım annen her zaman lahana cipsi saklıyor."

Babama sinirli bir bakış gönderdim. Emma seçimimden hiç etkilenmeyecekti. "Tanrı aşkına, hizmetçiye söyle de sabah sağlıklı bir şeyler alsın."

Babam gülümseyerek sırtımı sıvazladı. "Dikkatinin böyle dağıldığını görmek güzel."

Tepsiyi aldım ve yatak odasına döndüm. Belki de Emma'nın niyeti buydu. Gerçi midesi kesinlikle yemek istemişti. Bu benim dikkatimi dağıtmak için yapılmış bir numara değildi.

Yatak odasına girdiğimde Emma hemen doğruldu ve ellerini uzattı. Tepsiyi kucağına koydum, yiyecekleri gözden geçirdi ve sonra bana sorgulayan bir bakış attı. Omuz silktim. "Annemle babam sağlığına dikkat ediyor. Elimden geleni yaptım."

Ekmek dilimlerinden birini kaldırdı, reçel ve akçaağaç şurubu felaketini ortaya çıkardı. Hiç de çekici görünmüyordu.

Belki de sadece yemek sipariş etmeliyim. "Ben-"

Emma sandviçi kaptı, tepsinin her tarafına damlattı ve kocaman bir ısırık aldı. Omuz silkti. "Tadı fena değil." Sandviçi bir dakika içinde bitirdi. Çenesine ve üst dudağına reçel bulaşmıştı. Başımı salladım ve banyodan bir havlu aldım. Peçeteleri unutmuştum. Döndüğümde lahana cipsini yiyordu.

Yatağın kenarına çöktüm ve sütün yarısını içerken ona baktım. Sonra bana memnun bir gülümseme verdi. "Bu o kadar da kötü değildi. Bu evde bir yerlerde bir parça çikolata olduğunu sanmıyorum?"

Kıkırdadım ve ayağa kalktım. "Beni meşgul ediyorsun ama planladığım şekilde değil."

Emma bana mahcup bir sırıtış attı. "Kusura bakma, hormonlar yüzünden. Ama istersen daha sonra kaldığımız yerden devam edebiliriz?" Emma'nın reçelle kaplı dudaklarına ve ona yapışmış lahana kırıntılarına baktım, sonra eğildim ve kulağını öptüm. "Hiç bu kadar seksi görünmemiştin."

Öfkeli bir bakışla beni tersledi. "Yani bu bir hayır mı?" "Kesinlikle evet."

Çikolata aramaya çıktım. Babam oturma odasındaki kanepede oturuyordu ve ben dolaplarda çikolata aramaya başladığımda dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp baktı.

Noel tatlıları. "Annen Emma ve Sofia için yer mantarı aldı. Ama çoktan paketlenmişler."

"Anneme üzgün olduğumu söyle ama Emma'nın çikolataya ihtiyacı var," diye mırıldandım pralin kutularından birinin etrafındaki hediye paketini yırtıp atarken. Emma'yla bu şekilde ilgilenmenin beni iyi hissettirdiğini itiraf etmeliydim.

Sonunda yatak odasına döndüğümde Emma tepsiyi yere bırakmış ve yan yatmış uyuyordu. Gece canı çeker diye çikolataları komodinin üzerine, yanına koydum, sonra yatağına tırmandım ve saçlarının çiçekli kokusunu içime çekerek minyon bedenine yaslandım.

Bedenim titreyip içecek bir şeyler istediğinde daha da derin bir nefes daha aldım. Bu neredeyse fiziksel bir çekimdi ama Emma'yı tuttum. Bunu yapmamın nedeni oydu ve başarısız olmamamın nedeni de oydu.

CHAPTER THIRTY-ONE

Samuel

Üç haftadır ayıktım ve bir haftadır da Underboss olarak görev yapıyordum ama bugün, içki içme isteğime karşı koymak için tüm gücümü toplamam g e r e k e n gündü.

En yeni kulübümüz polis memurlarıyla dolup taşıyordu. Hem de büyük açılış gününde. Otuz dakika önce kulüp müdüründen bir telefon almıştım ve olabildiğince çabuk geldim. Onu, çok fazla para ve bir zula kokain karşılığında işe aldığımız ünlü -müdürüme göre- DJ ile konuşurken buldum. Arabamı park ettiğim arka girişin önünde onlara katıldım.

DJ, "Kötü basına sahip olamam," dedi.

"İşi kabul ettin ve insanlara istediklerini vereceksin, muhteşem bir şov, yoksa basın en iyi fahişelerimizin memelerinden kokain çekerken çekilmiş fotoğraflarınla dolup taşacak."

Soluğu kesildi, sonra binanın içine doğru yürüdü. Yüzbaşılarımızdan birinin hırslı oğlu olan müdürle el sıkıştı. "Belediye başkanı ön tarafta, kameralara yüzünü gösteriyor."

"Polis bir şey bulamaz." Müdürüm başıyla onayladı.

İçeri girdim ve her şeyi didik didik eden düzinelerce polis memurunun yanından geçerek devasa kulübe girdim. Altı saat sonraki açılıştan önce her şeyi yerine koymak için çok fazla insan gücü gerekecekti. Birkaç kişinin arasında bizim bordromuzda çalışan iki kıdemli memurla göz göze geldim. Operasyondan bir saat önce bizi uyarmışlardı, böylece herhangi bir tehlike arz eden materyali saklamak için zamanımız olacaktı. Belediye başkanını kulübün ana girişinin önünde basına konuşurken buldum. Gençti, çok hırslıydı ve eğer doğru yaparsa onu çok daha yüksek siyasi pozisyonlara fırlatabilecek bir görünüşü vardı.

"Belediye Başkanı," dedim sert bir gülümsemeyle. "Bu taciz olarak değerlendirilebilir. Bunun nedeni ailemin son seçimlerde rakibinizi desteklemesi mi?"

Koyu sarı saçlarını sahte bir gülümsemeyle geriye doğru düzeltti. "Bu benim sözümü yerine getirmem. Seçmenlere sokakları temizleyeceğimi söyledim ve bunu yapıyorum."

"Burası bir gece kulübü. Bu sokakları daha güvenli hale getirecek bir şey bulamazsınız."

"Göreceğiz bakalım. İkimiz de sizin sıradan bir iş adamı olmadığınızı biliyoruz Bay Mione, o yüzden rol yapmayı bırakın."

Ona yaklaşırken gülümsemem tehditkâr bir hal aldı. "Rol yapmak hakkında her şeyi bilirsin, değil mi?" Sert biriydi ve geleneksel aile değerlerini çok kararlı bir şekilde yayıyordu, ki bu da Outfit'in savunduğu değerlerden çok uzak değildi, ama kadınlara olan ilgisini biliyordum

varolmayan bir şeydi. Birinin erkeklerle ya da kadınlarla yatması şahsen umurumda değildi ama hırslı politikacıların işimi mahvetmesi umurumdaydı. Gözlerinde bir şey titreşti, sonra bana kısa bir gülümseme verdi ve saatine baktı. "İlgilenmem gereken daha önemli meseleler var."

"Eminim," dedim ve ellerimi ceplerime sokup uzaklaşmasını izledim. Dışlerimi sıktım ve kulübe döndüm.

Menajerim bardaydı ve dikkatsiz polis memurları yüzünden yerde kırılmış birkaç içki şişesi yüzünden başını sallıyordu. Yanında durdum ama güçlü burbon ve martini kokusu burnuma dolunca hemen pişman oldum.

"Benim bir içkiye ihtiyacım var, ya senin?" diye sordu.

Kaskatı kesildim ve başımı salladım. O anda telefonum çaldı ve açtım. "Büyükanneplerin restoranında Made Men arasında büyük bir kavga var," dedi Renato.

"Ben oraya gidiyorum."

Bulunduğum yerden arabayla sadece on dakika uzaklıktaydı. Kulüpten ayrılmadan önce müdüre, "Bu gece için her şeyin hazır olduğundan emin ol," dedim. Belediye başkanını nasıl kontrol altında tutacağımı babamla konuşmam gerekecekti. Daha fazla araştırmaya başlamasını istemiyordum.

Cantina'nın önüne geldiğimde ön camlardan biri kırılmıştı ve içeriden çığlıklar ve silah sesleri geliyordu. Kendi silahımı çektim. Bu kadar ciddi olduğunu düşünmemiştim. Kahretsin, neler oluyordu?

Başımı eğdim ve ön kapıya doğru koştum, sonra içeri baktım. Askerlerimden ikisi atış talimi yaparken yakalanmışlardı; biri barın arkasına, diğeri devrilmiş bir masanın arkasına saklanmıştı. Renato'nun büyükbabasının elinde bir silahla mutfaktan dışarı baktığını görebiliyordum.

"Hemen silahlarınızı indirin!" Emrettim. "Benim, Samuel."

Barın arkasından bir el daha ateş edildi. "Karımı becerdi!" Ses hırıltılı ve zayıftı.

"Silahları indirin! Bu lanet bir emirdir."

Masanın arkasındaki asker silahını ortaya doğru fırlattı. Sonra hiçbir şey olmadı. Renato'nun büyükbabası dışarı çıkıp barın arkasındaki bir şeye bakarken yavaşça içeri girdim. Eğildi, sonra doğruldu ve başını salladı.

"Lanet olsun."

Masanın arkasındaki adama doğru yürüdüm ve onu ayağa kaldırdım ama o inledi ve kanayan tarafını tuttu. "Doktorumuzu çağırın," diye bağırdım.

Renato'nun büyükbabası telefonunu açtı. "Ne oldu lan burada?"

Yan tarafını tutarak yüzünü buruşturdu. "Karısıyla yattım ve o da bunu öğrendi. Restoran açılmadan önce aileme yemek götürmek için buraya geldim ve beni köşeye sıkıştırdı."

Onu zorla bir sandalyeye ittim. "Sanırım karın senin birileriyle yattığını bilmiyor."

Başını salladı, daha fazla kan kaybettikçe rengi daha da soluyordu. Diğer adamın karnına aldığı iki kurşun yarısından dolayı kan kaybından öldüğü bara doğru yöneldim. Etrafa bakındım. İki pencere kırılmıştı, her yerde cam vardı ve birkaç masa harap olmuştu. Restoran bu gece açılmayacaktı. Bunun yayılmasına ihtiyacım yoktu. Ben onu kontrol altına almanın güvenli bir yolunu bulana kadar belediye başkanı bunu bize karşı kullanmaya çalışabilirdi.

Renato'nun büyükbabası "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi ve bana en sevdiklerimden biri olan bir şişe eski Brunello uzattı. Şişeyi aldım, sonra temizlik ekibini çağırdım ve arabama geri döndüm. Şişeyi yolcu koltuğuna bıraktım.

Gerçekten bir içki içmek istiyordum.

Emma henüz evde değildi. Giorgia ile birlikteydi. Duş alıp dişlerimi fırçalarsam içki içip içmediğimi anlamazdı.

Arabayı çalıştırdım ve kulüp müdürünü bir kez daha arayarak işlerin nasıl gittiğini sordum -çok yavaştı- ve sonra Renato'yu arayarak büyükanne ve büyükbabasının iyi olduğunu ama restoranın iyi olmadığını söyledim. Daha sonra ölen askerin ailesine gittim. Karısı onun ölümüne ağlıyordu ve belki de bu sahte bile değildi. Üç çocuğu kesinlikle perişan haldeydi. Böyle kötü haberlerin habercisi olmaktan nefret ediyordum, özellikle de bir ölümden kendi adamlarım sorumluydu. Hayatta kalan askeri nasıl cezalandıracağımı bulmalıydım. Onun da çocukları vardı.

Eve vardığımda bir süre arabada kaldım ve şarap şişesini yanıma alıp almamayı düşündüm. Emma'ya mesaj attım.

Bugün hediye olarak en sevdiğim şarabı aldım.

Hikâyenin sadece küçük bir kısmıydı ama yeterli olduğunu biliyordum.

Hemen Emma'nın adı ekranımda belirdi. Derin bir nefes aldım. Onu rahatsız etmemeliydim. Şimdi eve erken dönmek zorunda hissedecekti. Telefonu açtım.

"Otuz dakika içinde evde olacağım," dedi. Muhtemelen yalnız değildi.

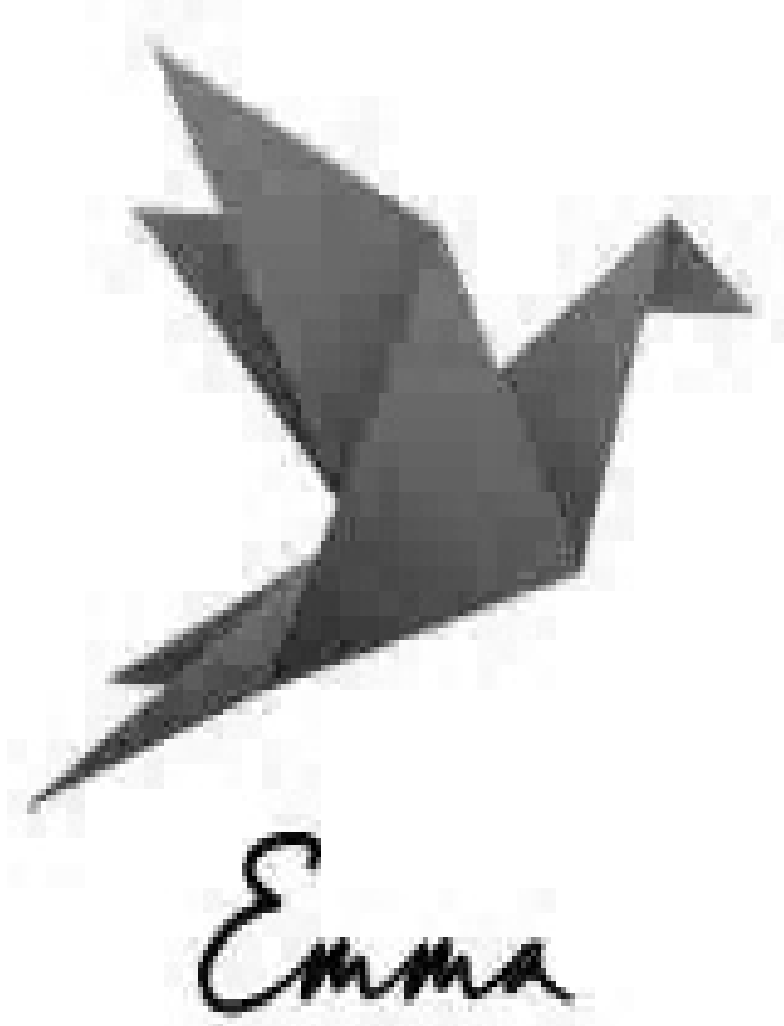
"Sorun değil. Acele etmene gerek yok. Bir süredir şişeyle yalnızım." Sesim rahat ve emin geliyordu ama iim şarap **i s t i y o r d u** .

"Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum." Emma'nın da sesi emin geliyordu. Onun da emin olup olmadığını merak ediyordum. "Ama yakında evde olacağım. Yorgunum."

Telefonu kapatıp şişeyi aldım ve eve doğru yürüdüm. Mutfaktan gelen tencere seslerini duyabiliyordum ama doğruca ofisime gittim, bir bardak ve şişe açacağı aldım, sonra şöminenin önündeki koltuğa oturdum. Kendime cömert bir bardak doldururken tanidik ilek ve tanen kokusu burnuma doldu. Koyu kırmızı sıvıyı izledim ve nefes alabilmesi ve aromasını gerçekten geliştirebilmesi için bardağın içinde döndürdüm.

Bir içki belediye başkanıyla olan sorunlarımı ortadan kaldırır mıydı? Hayır. Beni aldatan asker için adil bir ceza bulmama yardımcı olur muydu? Hayır.

Ama bir süreliğine öyle görünmesini sağlayacağı kesindi.

Samuel'i ofisinde, koltuğunda oturmuş, düğmeleri yarı açık bir gömlek giymiş ve bir kadehte koyu kırmızı bir sıvı karıştırırken buldum. Ceketini ve kravatı atılmıştı.

parke zemin üzerinde. Bardaktaki alkole bakarken sarı kaşları birbirine yaklaştı. Kapı aralığında durdum, başını kaldırıp bakmasını bekledim ama bakmadı, sadece bardağa bakmaya devam etti.

"Bugün boktan bir gündü. Kulüplerimizden birine polis baskını oldu çünkü yeni belediye başkanı bize kimin patron olduğunu göstermek istiyor." Sanki belediye başkanı yakında bunun kendisi olmadığını öğrenecekmiş gibi acımasızca gülümsedi. "Made Men arasında bir kavga çünkü biri diğerinin karısıyla yattı. Adamlardan biri öldü, diğeri ağır yaralandı, tabii ki kadını çalan da. Şimdi onunla ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. İkisinin de küçük çocukları var." Sonunda başını kaldırıp baktı.

"Kulağa stresli geliyor," dedim usulca, önünde durana kadar yaklaştım. Şarap kadehini işaret ettim, karnım endişeyle gerildi. Samuel geçtiğimiz üç hafta boyunca çok mücadele etmişti. Bu onu geriye götürebilirdi. Küçük masanın üzerinde, onun yanında duran şişeye baktım. Kadehindeki şarap dışında şişenin çoğu hâlâ doluydu. "Peki bu yardımcı oluyor mu?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve sonunda bardağı küçük yan sehpaye bırakıp elimi tuttu. Avucumu öptü, kirli sakalı tenimi gıdıklıyordu. "Asla ve hiçbir şey içmedim."

Ona sorgulayan bir bakış attım.

Öne doğru eğildi ve dudaklarımı öptü, belki de alkol ya da nane kokmadığını teyit edebilmek için. "İstedim, inan bana. Restoran müdürü, Renato'nun büyükbabasından bir hediye idi. Bu uzun günün ardından o içkiyi içmek istiyordum ama bundan da öte, lanet olası bir içkiden daha güçlü olmak istiyordum. İçme ihtiyacına karşı kazanmak istiyordum. Sanırım sen gelmeden önce bir saate yakın bir süre şaraba bakıp durdum."

"Sen içmedin. Önemli olan tek şey bu," dedim. Bunu daha çok savaşın izleyeceğini biliyordum. Çoğu zamanla kolaylaşacak, bazıları ise kolaylaşmayacaktı.

"Evet," diye mırıldandı alçak sesle, öne doğru eğildi ve beni kendine çekti. Kolumu ağzına götürdü ve dudaklarını bileğimdeki hassas noktanın üzerinde gezdirdi. Dudaklarımı ısırduğimde his koluma ve bacaklarımın arasına yerleşen karıncalanmaya kadar tüm vücuduma yayıldı.

"Böyle bir günün ardından gerçekten yardımcı olan tek şey sensin," diye devam etti, dudakları daha da yukarı çıktı ve dili tenimi tatmak için dışarı fırladı.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu ve meme uçlarım sütyenimin danteline çarparak ince ipek bluzumun içinden iyice belirginleşti. Samuel mırıldandı, gözleri vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepkiyi kaydediyordu. Ve ben

etkilenen tek kişi değildi. Pantolonunun içinde yavaş yavaş bir çadır oluşuyordu.

Samuel beni kalçalarımın tutup kucasına çekti. Büyüyen ereksiyonu popoma açık bir şekilde baskı yapıyordu. Dudakları vücudumdaki keşiflerine geri döndü, şimdi omzum boyunca okşuyordu. Sabit parmaklarıyla bluzumun düğmelerini açtı ve vücudumdan kaydırđı, sonra bir parmağını sutyenimin askısına soktu ve yavaşça aşıağı çekerek bir göğsümü çıplak bıraktı. Meme ucum sertleşmişti ve dikkat çekmek istiyordu ama Samuel'in dudakları köprücük kemiğimin üzerinde gezindi ve parmak uçları kolumu okşadı. Göğsüm daha da sıkılaştı ve bacaklarımın arasındaki çekiştirme beni kaydırđı, böylece onun horozu dikkat için ağrıyan noktaya bastırđı. "Samuel," diye fısıldadım usulca. "Dokun bana."

Samuel'in dudakları boynumu okşadı ama sonunda eli çıplak göğsümü kavradı. Dokunuşa doğru eğildim ve Samuel çakıllı meme uçlarımdan birini parmaklarının arasına alıp nazikçe döndürđü. Hassas memem boyunca sürtünen teni vücuduma bir ürperti gönderdi ve göğüslerimin derisi neredeyse acı verici bir şekilde gerildi. Sonunda ağzı benimkine ulaştı ve hemen onu öptüm. Ağzıma karşı hırladı ve göğsümdeki parmakları meme uçlarımı biraz daha sertçe çekti. Dillerimiz birbirine değdi, pantolonlarımız birbirine karıştı. Kolumu Samuel'in boynuna dolayarak bizi daha da yakınlaştırdım. Eli göğsümden ayrıldı ve çıplak karnım boyunca okşadı, bacaklarımın arasındaki çukuru takip ederek eteğimin kenarına ulaştı. Parmak uçları amıma gelene kadar iç uyluğum boyunca tırmıklayarak yukarı doğru ilerledi.

Parmak uçları dantel külotumun altındaki sırlıklam kıvrımlarıma değdiğinde Samuel inledi. "Külotun gitmeli."

Dudaklarına karşı gülümsedim, yanaklarım ısındı. "Bunu her gün söylüyorsun, belki de külot giymeyi bırakmalıyım."

Samuel boğazının altından homurdandı. "Bu düşünce çok cazip olsa da," diye gürlledi boynuma karşı, parmağı klitorisimi hafifçe ovuyordu. "Kimsenin *amımı* görmesi riskini almak istemiyorum."

"Senin amın, hmm?"

"Sadece benim amım," dedi Samuel beni daha sert ovuştururken ve beni derinden inletirken.

Samuel orta parmağını yavaşça içime sokarken "Mm-hmm," diye homurdandı. Ona daha sıkı sarıldım, yanağına karşı nefes nefese kaldım. Beni yavaşça parmaklamaya başladığında onu öptüm. Diğer eliyle eteğimi yukarı kaldırdı, böylece parmağının içimde kaydığını görebilecekti. Uyarılmamla parlıyordu ve kısa süre sonra

eklemlerim de ıslandı. Samuel'le birlikte olmadan önce yeterince ıslanamadığım için çok endişeleniyordum ama beni her zaman o kadar tahrik ediyordu ki bu endişe şimdi çok saçma geliyordu.

Bir parmak daha ekledi ama yavaş ritmi sürdürerek iç duvarlarımın şehvetli okşayışının tadını çıkarmamı sağladı. Parmakları içimdeyken kıvrılmaya başladı, her dokunduğunda sıkılmama neden olan bir noktayı fırçaladı.

"Daha fazla," diye soludum dudaklarına karşı. Samuel hayal kırıklığıma uğrayarak parmaklarını çekti. Beni kollarına alarak ayağa kalktı ve gömleğini çıkarmadan önce beni koltuğa oturttu, baklavalarını ve sayısız yara izini ortaya çıkardı.

Gözlerimi vücudunda gezdirdim, kemerini çözüp fermuarını indirdikten sonra yavaşça pantolonunu ve külotunu indirdiğimde ağzım kurumuştı. Ereksiyonu dışarı fırlamıştı, sertti ve ucu parlıyordu. Hemen öne doğru eğildim, yakaladım ve ağzıma aldım.

Samuel başımı tutarak tısladı. "Tanrım, Emma. Bu cennet gibi hissettirse de, şu anda aklında olan şey bu değildi."

Kaşlarımı kaldırarak geri çekildim. "Hayır mı?" Alaycı bir gülümseme ağzımı çekti.

Samuel başımı okşayarak inledi. Onu tekrar ağzıma aldığım da ve bir süre onunla ilgilendiğimde beni durdurmadı. Sonunda beni nazikçe geri itti. Beni tekrar kucağına aldı ve koltuğa geri yerleşti. Ona meraklı bir bakış attım, aklında ne olduğunu merak ediyordum. Belli nedenlerden dolayı henüz benim üstte olmamı denememiştik. Bacaklarımla kendimi destekleyemiyordum ama Samuel'e güveniyordum. Ne yapacağını biliyordu ve beni rahatsız bir pozisyona sokmamaya özen gösterecekti. Samuel ben sırtımı karnına yaslayana kadar arkasına yaslandı. Ayaklarını kaldıraç olarak yere koydu, sonra sikini amıma hizaladı ve kalçalarını yukarı doğru kaydırarak içime girdi.

İçimi tamamen doldurduğunda derin derin inledim. Bu pozisyon diğerleri kadar derin penetrasyona izin vermiyordu, ama Samuel'e doğru bastırılmayı seviyordum ve karnımla benim için daha rahattı. Samuel bacaklarımı kolçağın üzerinden geçirdi ve beni yavaşça içine alırken kollarını etrafıma sardı.

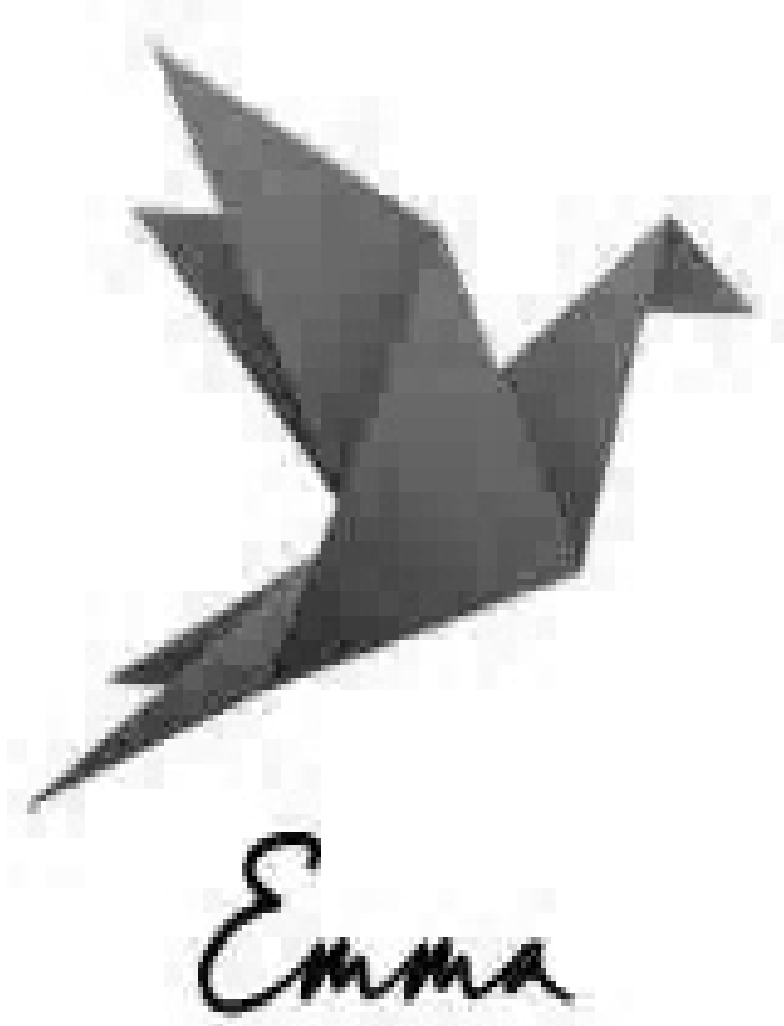
Ağızlarımız birbirini bulana kadar başımı yana eğdim.

Akşam yemeğinden önce Samuel şarabı lavaboya döktü. Baştan çıkarıcı şeylerle karşı karşıya kalmasına rağmen direndiği için onunla gurur duyuyordum.

Daha sonra yatakta, kollarına uzandığımda ona bunu söyledim. Şakağımı öptü. "Önemli bir şey değil."

"Ama öyle. Muazzam bir güç gerektiriyor. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

EPILOGUE

Doktorum dudaklarını büzdü. "Yaralarınızın doğası g e r e ğ i , muhtemelen doğum sancılarını yarası olmayan biriyle aynı şekilde hissetmeyeceksiniz. Sen

tek taraflı hissedebilir ya da hiç hissetmeyebilir, ancak ikinci durumun söz konusu olacağını sanmıyorum."

"Ama doğum sancısı çektiğimi anlayacağım, değil mi?"

"Felçli olmadığınız için bir şeyler hissedeceğinizden eminim. Ancak hala rahminizin hiç kasılma üretememesi seçeneği var, bu yüzden sezaryen öneriyorum."

Başımı salladım, her şeyin yolunda gideceğine kendimi ikna etmeye çalıştım. Sezaryen istemiyordum. Hayatım boyunca çok fazla ameliyat geçirmiştım. Gereksizce bir kez daha ameliyat olmak istemiyordum. "Peki bebeği dışarı itebilecek miyim? Doğal doğum yapabilecek miyim?"

"Bu noktada size kesin bir cevap veremem. Sezaryeni tercih ederseniz komplikasyon riski kesinlikle azalacaktır."

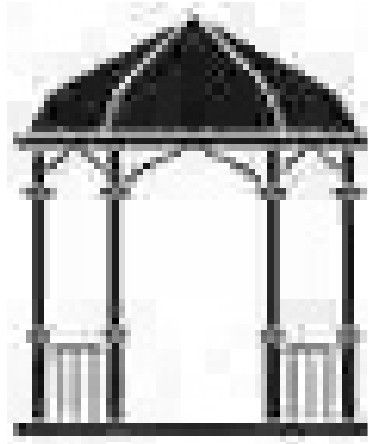
"Yani bunun bebek için daha güvenli olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Başımı salladı. İçimi çektim, sonra sadece dinleyen Samuel'e baktım. Bebeğin ve benim güvenliğim için endişelendiği için sezaryenden yana olduğunu biliyordum ama kararı benim vermemi istiyordu.

"Bu senin kararın."

"Eğer mesele sezaryene tanık olmaktan korkmansa, hâlâ anestezi seçeneği var."

Çaresiz hissetmekten nefret ettiğim için bu bir seçenek değildi. Endişeme rağmen, doğum tarihimden iki hafta önce sezaryen olmayı kabul ettim.

Uyandım, neden olduğundan emin değildim. Bir şeyler ters gidiyordu. Karanlığa göz kırptım, Samuel'in y a n ı m d a k i güven verici nefesini dinledim, onun varlığından memnundum. Sevindim

Onu gecenin bir yarısı ofisinde sarhoş bulduğum günler sona ermişti.

Kendimi yatağın kenarına ittim, sonra çarşaflar ıslak olduğu için donakaldım. Yutkundum. Suyum mu geldi? "Samuel," diye fısıldadım.

Hemen kıpırdandı ve yatak kayd. "Hmm?" "Sanırım suyum geldi."

Işıklar bir anda yandı. Samuel'i görmem birkaç kalp atışımı aldı. Sonra aşağıya baktım. Çarşaflar kesinlikle ıslaktı.

Karnıma dokundum. Çok sertti. Doğum sancısı diyebileceğim bir şey hissetmiyordum, daha çok güçlü bir kramp ve baskı hissediyordum.

"Doğum sancısı mı çekiyorsun?"

Bedenimi dinledim, işaretler aradım. Dolu hissediyordum. Sanki sıçmak için tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi. "Baskı hissediyorum. Bastırıyor."

"Tamam." Samuel kaşlarını çattı. "Hadi hastaneye gidelim."

Tereddüt ettim. Doğum tarihime daha on yedi gün vardı. Yanlış bir şey yediği için hastaneye giden histerik bir ilk kez anne olmuş gibi görünmek istemiyordum.

Samuel telefonuna uzandı. "O zaman annemi arayayım. O ne yapacağını bilir."

"Gecenin bir yarısı!"

Samuel yorumumu duymazdan geldi ve telefonu kulağına götürdü. "Uyandırdığım için üzgünüm ama Emma kendini kötü hissediyor. Suyu geldi ve basınç hissediyor ama henüz doğum sancısı çekmiyor."

Dudağımı ısırdım, aniden emin olamadım. Tekrar karnıma dokundum. Sanki daha küçüktü ve daha aşağı sarkıyordu. Hayal mi görüyordum?

Kramplar kesinlikle daha da kötüleşmişti.

Samuel başını salladı. "Annem yolda. Hastaneye gitmemiz gerektiğini düşünüyor."

Tekerlekli sandalyemi daha yakına çektim. "Tuvalete gitmeme izin ver." Banyomuza doğru yuvarlandım ama içgüdülerime uyarak bacaklarımın arasına uzandım ve donup kaldım. Bir şeyler ters gidiyordu. İki parmağımı içime soktum ve yutkundum. Kıl hissettim. Elimi geri çektim. "Samuel!" diye bağırdım.

Gömleğinin yarısı göğsünden aşağı çekilmiş halde sendeleyerek içeri girdi. "Ne oldu?" "Başını hissediyorum."

Samuel boş gözlerle bana baktı, başımın üstünü inceledi, sonra gözleri büyüdü ve bakışları kasıklarına kayd. Geceliğim her yerimi örtüyordu.

"Samuel? Emma?" Ines aşağıdan seslendi. "Anne! Bebek neredeyse çıktı!" Samuel bağırdı. Ines birkaç saniye sonra gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde içeri daldı.

"Elimle yokladığımda saçlarını hissedebildim," dedim kendimi tamamen bunalmış hissederek.

Ines başıyla onayladı, sonra Samuel'e işaret etti. "Hemen bir ambulans çağır. Baban aşağıda."

Ines omzuma dokundu. "Hadi Emma, seni rahat ettirelim."

Tekerlekli sandalyemi yatağa doğru itmesine izin verdim. "Ya bebek doğum kanalında sıkıştıysa? Ya bir süredir sıkışmışsa? Ya nefes alamıyorsa?" Korku beni boğdu. Kız mı erkek mi olduğunu bile bilmiyordum. Şaşırmak istiyordum.

"Her şey yoluna girecek."

Çok geçmeden yakınlarda siren sesleri duyuldu. Samuel sağlık görevlilerini içeri almak için ortadan kayboldu.

Geri kalan her şey bir telaştı. Bir sedyeye kaldırıldım ve hastaneye zamanında ulaşmayı başardık. Doğum odasına vardık ve bir ebe bacaklarımın arasındaki pozisyonunu almadan önce omzuma dokundu. Bebeğimizin ritmik kalp atışları duyulduğunda rahat bir nefes aldım. "Bana tam olarak ne hissettiğini açıkla."

"Aşağıda sanki tualete gitmem gerekiyormuş gibi bir baskı hissediyorum."

"Tıpkı tualete gittiğinde yaptığın gibi baskıya boyun eğebilir misin?"

Başımı salladım ve birdenbire ağrı şiddetli bir şekilde arttı. Daha önce yoğun, rahatsız edici bir baskı olan şey tahammül edilmesi zor bir hale geldi.

"Şimdi mi?"

De dim. Basınç değişti ama devam etti ve acı da arttı. "Güzel, dur."

Durdum.

Samuel tutulan benim el, bakıyor Darmadağınık ve endişeli. "Her şey yolunda mı?"

Ebe gözlerini benden kaçırmadı ama başını salladı. "Son düzlüğe girdik."

İfadesine neredeyse gülecektim ama sonra "Yine" dedi.

Ve yoğun acıya rağmen bir kez daha baskıya izin vermeye çalıştım. Bu bir süre devam etti, ta ki daha fazla devam edemeyeceğimi hissedene kadar. "The

Kafası dışarıda! Bana elini ver."

Ona elimi uzattım ve o da elimi küçük bir kafanın üzerine koydu. Yutkundum, tamamen afallamıştım.

"Bir kez daha ıkmaya hazır mısın?"

Hazır olmasam da başımı salladım. Bu sefer basınç oldukça azaldı ve ebe aniden göğsüme bir bebek koydu. Önce küçük insana, sonra da Samuel'e baktım, doğum yaptığıma inanamıyordum. Ve sonra ağlamaya başladım, vücudumun başardığı şey için, beni ne kadar ileri götürdüğü ve bana nasıl bir hediye verdiği için inanılmaz derecede minnettarım. Bana bahsettiği bu mucizeden sonra, küçük aksilikler yüzünden bir daha asla ondan nefret etmeyecektim.

Bebeğime dokundum ve başını öptüm. Samuel sırtımı okşadı, yüzü hayranlıkla parlıyordu.

"Ne oldu?" Bir süre sonra fısıldadım. Samuel bebeğimizin cinsiyetini öğrenmeyi tamamen unutmuş gibiydi. Ebe gülümsedi ve bize gösterdi. "Küçük bir oğlan."

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım, hala tamamen bunalmıştım.

Samuel kolunu bana doladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. O da biraz sersemlemiş görünüyordu, sanki her şey çok hızlı gelişmişti ve bir şekilde öyle de olmuştu.

"Uğruna savaşmaya değerdi, sence de öyle değil mi?" Bebeğimize bakarak fısıldadım.

"Senin ve onun için savaştım çünkü ikiniz de buna değersiniz." Samuel alnını benimkine dokundurdu. "Beni bu kadar zorladığın için çok mutluyum. Direnecek kadar güçlü olmadığım için ikinize de bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim."

"O geçmişte kaldı. Bu bizim geleceğimiz." Oğlumuzun minik başını okşadım. "Sergio Mione."

Samuel

Emma sonunda göğsünde Sergio'yla uykuya daldığında telefonumu elime alıp Danilo'yu aradım. İkinci çalmadan sonra açtı. "Samuel."

Kelimeyi kısaltarak söyledi. Kaza yüzünden bana hâlâ kızgındı. "Emma bir oğlan doğurdu."

Sessizlik. "O iyi mi? Oğlu nasıl? Hastanedeler mi?"

"Onlar her ikisi de Uyuyor, ama o mükemmel Sağlıklı, ve Emmayorgun ama mutlu. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Beni aradığınız için teşekkürler," dedi Danilo.

"Sana birkaç fotoğraf göndereceğim. Sofia ile yakında ziyaret edecek misiniz?" "Şu anda uçak biletlerine bakıyorum. Yarın için bir tane ayırtabilirim." "O zaman onu al. Yeğeninle tanışmalısın."

"Dört gözle bekliyorum." Boğazını temizledi. "Görüşürüz o zaman."

Sesi neredeyse arkadaşçaydı. Belki de o ve ben bir başlangıç yapmanın bir yolunu bulurduk. bitti.

Çektiğim elli fotoğraftan beşini ve bir videoyu seçip gönderdim Danilo'ya, Sofia'ya, Giorgia'ya, annemle babama ve Emma'nın annesine... Sonra duraksadım. "Üzgün görünüyorsun," diye fısıldadı Emma, beni şaşırtarak.

Bana yorgun bir gülümseme verdi.

"Üzgün değilim. Belki biraz hüzünlü."

"Neden?"

"Az önce ailelerimize ve Giorgia'ya birkaç fotoğraf gönderdim ve bir kişinin eksik olduğunu fark ettim."

"Serafina."

Başımı salladım.

Neredeyse bir yıldır ona mesaj **a t m a m ı ş t ı m** ama onu hayatımdan tamamen çıkarmak istemediğimi fark ettim.

"Ona bir mesaj gönder. Eminim Sergio'yu görmeyi çok ister."

Başımı salladım. Benim için mutlu olacaktı. Hiç cevap vermediğim halde bana yazmaya devam etmişti. Tam olarak nerede olduğumuza dair ipucu vermeyen birkaç fotoğraf seçtim ve ikizime gönderdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse anında çevrimiçi oldu ve cevap verdi.

**Sam. Senin bebekliğine benziyor.
Senin adına çok sevindim.**

Emma elimi tuttu ve sıktı. Bir süre sonra telefonumu kenara koydum. Fina'ya daha sonra tekrar mesaj atacaktım. Şu anda karıma ve oğluma odaklanmak istiyordum.

Emma'nın göz kapakları tekrar dalgalandı. "Sen uyu. Ben göz kulak olurum."

Emma başını salladı, göz kapakları sarkmıştı.

Oğlumuzu kucağına alışını izlerken karıma bir kez daha hayranlık duydum. Minnettarlık ve mutluluğun yanı sıra, Emma'nın bana bir varis vermesi, onunla evlendiğimde kötü bir anlaşma yaptığını düşünen tüm dedikoducu kızları kızdıracağı için de kendimi çok beğenmişim. O bunu yapamasa bile ben yine de ona tapardım, bu cahil korkulukların asla anlayamayacağı bir şeydi ama mutluluğumuzu yüzlerine vurmak kesinlikle çok tatmin edici olurdu.

Emma onların dedikodularını ve tatsız yorumlarını her zaman vakur bir şekilde karşılamış, onlara tepki vermeye tenezzül etmemişti. Sık sık onlara saldırmak istemişim ve hâlâ da istiyorum ama Emma'nın istediği şeyin bu olmadığını biliyordum. O çok kibardı ve hepsinden çok daha iyiydi.

Tekerlekli sandalyesini görmezden gelmeye zahmet etmediler. Aptallar. Başlangıçta, onu tanımadan önce, kesinlikle onların cehaletinin bir kısmını paylaşıyordum.

Şimdi sadece Emma'yı görüyordum, kendimi evimde hissetmeye başladığım karanlık bir yerden çıkmama yardım eden kadını. Başarısız olduğumda, hatta başarısızlığımı gizlemek için ona yalan söylediğimde bile sevgi ve sabırla yanımda duran kadını.

Sadece tekerlekli sandalyesini gören, o metal parçasının onun kim olduğunu tanımladığını ve bir insan olarak onun hakkında her şeyi anlattığını düşünen insanlara, kaçırdıkları için acıdım.

Emma tanıdığım en güçlü insandı. Savaşlarında zarafetle mücadele ederdi ki bu benim hala benimsemeye çalıştığım ama çoğu zaman başarısız olduğum bir özellikti. Hayatta kalan biriydi ve bunu her gün gösteriyordu. Bana da nasıl hayatta kalacağımı, suçluluk duygusundan ve bağımlılıktan nasıl kurtulacağımı ve nasıl daha güçlü çıkacağımı öğretmişti.

Emma ve oğlumuz uykularında huzurlu görünüyorlardı ve ben de o anda kendimi huzurlu hissediyordum.

Kadere inanmazdım ama olanların başka bir açıklaması yoktu. Emma'nın benim için mükemmel kadın olduğunu, bana Emma'nın yaptığı gibi yardım edebilecek tek kadın olduğunu kesinlikle biliyordum.

O benim kaderimdi ve hayatımın her karanlık anı beni ona götürmüştü, bu yüzden sonunda geçmişimle barışabilirdim.

Hâlâ tuttuğum elini öptüm. Şimdiki zamana gelmişim. Sonunda.

SON

***A Touch of Fate*'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederim. Birçoğunuzun bu kitabı yıllardır beklediğini biliyorum ve ne kadar**

Sonunda bunu sizinle paylaŖabilmek benim için çok anlamlı. Emma ve Samuel'in hikayesi için dürüst bir yorum bırakırsanız minnettar olurum!

Sevgilerimle,

Cora

ABOUT THE AUTHOR

Cora, Kanla Doğan Mafya Serisi, Camorra Günlükleri ve çoğu tehlikeli derecede seksi kötü adamların yer aldığı diğer birçok kitabın *USA Today* ve Uluslararası  ok Satan yazarıdır. Erkeklerini martinileri gibi kirli ve güçlü seviyor. Kitapları on sekiz dile çevrilmiştir.

Cora, küçük kızı ve oğlu, sevimli ama çılgın bir Bearded Collie ve yanındaki sevimli ama çılgın adamla birlikte Almanya'da yaşıyor. Günlerini seksi kitaplar hayal ederek geçirmediği zamanlarda, bir sonraki seyahat macerasını planlıyor ya da dünyanın dört bir yanından çok baharatlı yemekler pişiriyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

